

การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ ในจังหวัดสมุทรสาคร

INTEGRATED STRATEGIC MANAGEMENT OF TOURISM

IN THE SAMUT SAKHON PROVINCE

สุนทร วัฒนาพร

SUNTHORN WATTANAPORN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

วิทยาลัยบัณฑิตศึกษาด้านการจัดการ

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม

การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ ในจังหวัดสมุทรสาคร

INTEGRATED STRATEGIC MANAGEMENT OF TOURISM

IN THE SAMUT SAKHON PROVINCE

สุนทร วัฒนาพร

SUNTHORN WATTANAPORN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

วิทยาลัยบัณฑิตศึกษาด้านการจัดการ

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม

**INTEGRATED STRATEGIC MANAGEMENT OF TOURISM
IN THE SAMUT SAKHON PROVINCE**

SUNTHORN WATTANAPORN

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF
DOCTOR OF PHILOSOPHY IN PUBLIC ADMINISTRATION
GRADUATE COLLEGE OF MANAGEMENT
SRIPATUM UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2012
COPYRIGHT OF SRIPATUM UNIVERSITY**

ชื่อหัวข้อวิทยานิพนธ์

การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการใน
จังหวัดสมุทรสาคร

INTEGRATED STRATEGIC MANAGEMENT OF TOURISM
IN THE SAMUT SAKHON PROVINCE

นักศึกษา

นายสุนทร วัฒนาพร

หลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา (หลัก) รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ยิ้มวิไล

อาจารย์ที่ปรึกษา (ร่วม) ดร.ธรรมนิตย์ วราภรณ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ ประเสริฐศรี)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยา ยิ้มวิไล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยากร หวังมหาพร)

..... กรรมการ
(ดร. ทวณ ชูเพ็ญ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร. วิชิต อุ๋อัน)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

วิทยานิพนธ์เรื่อง	การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร
คำสำคัญ	การบริหารจัดการยุทธศาสตร์/ การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ/ จังหวัดสมุทรสาคร
นักศึกษา	นายสุนทร วัฒนาพร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ยี่มิวิไล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.ธรรมนิตย์ วราภรณ์
หลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต	สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะ	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ปีการศึกษา	2555

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่อง “ การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ” มีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) ศึกษาระดับความคิดเห็นนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (2) ศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (3) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร และ (4) ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ใช้รูปแบบ ของการวิจัยเชิงผสม โดยการวิจัยเชิงปริมาณใช้ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร จากนักท่องเที่ยวจำนวน 400 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพใช้ศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยว, ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว , และศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว แบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร จากผู้บริหารระดับสูงของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 25 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจาะลึก

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า นักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุช่วง 25–34 ปี มีสถานภาพโสด การศึกษาระดับประกาศนียบัตร ส่วนใหญ่เป็น พนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001–20,000 บาท นักท่องเที่ยว ให้ความสำคัญ ต่อภาพรวม การท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาครระดับสูงทุกด้าน โดยให้ความสำคัญด้านการตลาดการท่องเที่ยวสูงที่สุด

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร มีโครงสร้างหน้าที่และบุคลากรของหน่วยงานที่รับผิดชอบทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ส่วนด้านงบประมาณมาจากภาครัฐเป็นหลัก

ปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวใน จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ด้านโครงสร้างหน้าที่ คือหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นกับสังกัดเดียวกัน และประเด็นสำคัญคือการไม่มีคณะกรรมการร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ด้านบุคลากรคือภาครัฐยังมีบุคลากรน้อยและไม่ มีความชำนาญอย่างแท้จริง ด้านงบประมาณ คือการได้รับงบประมาณจากส่วนกลางน้อยมาก และที่สำคัญขาดการบูรณาการงบประมาณของภาครัฐ ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือการ ไม่มีศูนย์ข้อมูลบริการนักท่องเที่ยว และที่สำคัญสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร ไม่ได้มีสถานที่ทำการของตนเอง ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงานของภาครัฐ คือไม่สามารถสั่งการข้ามสังกัดได้ ส่วนการประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนปัญหาคือ แนวทางระเบียบขั้นตอนในการทำงานที่แตกต่างกัน ด้านสมรรถนะขององค์กร ภาครัฐที่จะนำไปปฏิบัติ คือการที่องค์กรภาครัฐมีสมรรถนะระดับต่ำ สำหรับด้าน ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ภาครัฐ คือการ ไม่ทราบว่าจะเข้าภาพที่รับผิดชอบหลักด้านการท่องเที่ยวคือใคร

แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร พบว่าควรมีการบูรณาการใน 2 ระดับ คือ การบูรณาการระดับองค์กร เป็นกระบวนการบูรณาการระดับนโยบายและยุทธศาสตร์ โดยการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด และ การบูรณาการระดับปฏิบัติการ เพื่อนำนโยบายและยุทธศาสตร์ที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดได้กำหนดไปใช้ในการดำเนินการ โดยการจัดตั้งอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด

THESIS TITLE	INTEGRATED STRATEGIC MANAGEMENT OF TOURISM IN SAMUT SAKHON PROVINCE
KEYWORDS	STRATEGIC MANAGEMENT/ TOURISM/ SAMUT SAKHON PROVINCE
STUDENT	MR. SUNTHORN WATTANAPORN
ADVISOR	ASSOC. PROF. DR. CHAIYA YIMWILAI
THESIS CO - ADVISOR	DR. THAMMANIT VARAPORN
LEVEL OF STUDY	DOCTOR OF PHILOSOPHY (PUBLIC ADMINISTRATION)
FACULTY	GRADUATE COLLEGE OF MANAGEMENT, SRIPATUM UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR	2012

ABSTRACT

The dissertation of integrated strategic management of tourism in Samut Sakhon province has its objectives as follows: (1) to study the levels of opinions of tourists as to tourism in Samut Sakhon province, (2) to study the opinions of those involved with the management of tourism in Samut Sakhon province, (3) to study the problems and obstacles in tourism management in Samut Sakhon province, and (4) to study the approaches of integrated tourism management in Samut Sakhon province. This research adopted a mixed method, quantitative research studied the levels of opinions of tourists as to tourism in Samut Sakhon province, and data were collected from 400 tourists by using a questionnaire. The qualitative research to study the opinions of those involved with the management of tourism, to study the problems and obstacles in tourism management, and to study the approaches of integrated tourism management in Samut Sakhon province, was collected from 25 persons in the highest levels of government, private sector and civil society by in-depth interviews.

The quantitative research revealed that the majority of tourists were single women aged 25-34 years with graduate certificate-level education, most were the staff of private companies, salary between 10,001 to 20,000 Baht. The tourists had high consideration

significance for the overall of Samut Sakhon tourism, and gave the highest importance to the tourism marketing.

The results of qualitative research revealed that the management of Samut Sakhon's tourism has structure and functions of the agency and personnel responsible for public sector, private sector, and civil sector, the budget granted from the government.

The problems and obstacles in tourism management in the Samut Sakhon province included government structures which were fragmented, the important issue was that the Samut Sakhon province has not had the Provincial Tourism Development Committee. The public sector also has less personnel and no real expertise, the government budget is minimal for the province. The lack of integration of the government budget an important issue. The problems and obstacles of appropriate government office are the lack of tourism information center, and the office of Tourism and Sports of the Samut Sakhon province do not have a place of their own. The communication and coordination of government is not able to command cross jurisdiction . The coordination between government, private sector and civil society issues follow different procedures. The performance of government sector to implement policies into action will have low efficiency, and the cooperation and support of the government is the host does not know who is responsible.

The guidelines of integrated tourism management in Samut Sakhon province should be integrated in two levels as follows: (1) the integrating of the enterprise level, that is the process of integration policy and strategy by establishment of the Provincial Tourism Development Committee to determine the strategic direction and management of tourism in the province/ and (2) the integrating of the operational level, for policies and strategies to be used in the operation, through the establishment of the Sub-Provincial Tourism Development Committee.

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ” ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เพราะได้รับความเมตตาและความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยา ยิมวิไล รองศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ ประเสริฐศรี รองศาสตราจารย์ สมทรง สีตลาพันธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยากร หวังมหภาพร ดร. หกวน ชูเพ็ญ และ ดร. ธรรมนิตย์ วราภรณ์ ซึ่ง ได้ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็นประโยชน์ พร้อมตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้เป็นอย่างดี ทำให้ งานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมถึงท่านอาจารย์ทั้งหลายที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำเพิ่มเติม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่าน อธิการบดี คณาจารย์ประจำหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขา รัฐประศาสนศาสตร์ รวมทั้ง ผู้บริหารทุกระดับของ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่กรุณาให้การสนับสนุน โครงการวิจัยนี้เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์ เสรี สีตลาพันธ์ รองศาสตราจารย์ สมพล ทุงหว่า นายภิญโญ ประกอบผล นายวิรัตน์ แจ่มจัน และนายจตุติ กิ่งพะโยม ที่ได้อนุเคราะห์ในการ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณ ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนในจังหวัดสมุทรสาครทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน รวมทั้งนักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่สละเวลาให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์และตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมาก

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ ที่ได้มีส่วนในการประสิทธิ์ประสาทแสงสว่างแห่งชีวิตและปัญญาแก่ผู้วิจัย รวมทั้งเพื่อนร่วมงาน และผู้ได้บังคับบัญชาซึ่งได้ให้กำลังใจตลอดเวลา จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

สุนทร วัฒนาพร

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เติบโตอย่างรวดเร็ว และมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ทั่วโลก ประธานาธิบดี บารัค โอบามา ของสหรัฐฯ ได้กล่าวสุนทรพจน์ เมื่อวันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2555 ที่สวนสนุกคิสนีย์แลนด์ในรัฐฟลอริดาว่าจะเพิ่มประสิทธิภาพการออกวีซ่าท่องเที่ยว โดยเน้นดึงดูดนักท่องเที่ยวฐานะดีจากประเทศจีน ประเทศบราซิล และประเทศอินเดียมากขึ้น เพื่อกระตุ้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของสหรัฐฯและจะสร้างงานเพิ่มกว่า 1 ล้านตำแหน่งในระยะ 10 ปีต่อจากนี้ และประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นประเทศที่น่าท่องเที่ยวในทวีปยุโรป มีรายได้ต่อหัวสูง 1,000,000 บาท/คน รวมทั้งประเทศเนปาลที่มีแหล่งท่องเที่ยวจากความสวยงามของเทือกเขาหิมาลัยเป็นที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งได้อานิสงส์การเติบโตของนักท่องเที่ยวเพื่อนบ้านไม่ว่าจะเป็นประเทศจีนหรือประเทศอินเดีย โดยคณะกรรมการท่องเที่ยวของเนปาลระบุว่า ปี 2554 ถือเป็นปีทองที่สุดปีหนึ่งของการท่องเที่ยวประเทศเนปาล จนสามารถทำรายได้ด้านการท่องเที่ยวเข้าประเทศได้เกิน 33,000 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 7 ของจีดีพี (World Tourism Organization, 2012)

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมาเยี่ยมชม แหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวนี้มิได้มีเฉพาะที่เป็นธรรมชาติ ภูเขา แม่น้ำ ทะเล หาดทราย ศิลปกรรม และโบราณสถานเท่านั้น แต่ยังรวมถึง อาหารการกิน ประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเป็นมิตร การยิ้มแย้มแจ่มใส จนมีคำที่ใช้พูดถึงประเทศไทยว่า เป็นดินแดนแห่งรอยยิ้ม (Land of smile) คนไทยมีความเป็นเจ้าบ้านที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความจริงใจ จึงสามารถสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ประเทศไทยจึงมีรายได้จากการท่องเที่ยวในอัตราที่สูง รัฐบาลจึงพยายามผลักดันให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการกระจายรายได้ และใช้เป็นโอกาสในการพัฒนาชุมชนอย่างทั่วถึง

รัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในทุกรัฐบาลที่ผ่านมา ในปี พ.ศ. 2502 ได้มีการก่อตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (อศท.) ต่อมาได้ยกฐานะเป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ในปี พ.ศ. 2522 และในปี พ.ศ. 2545 ได้มีการจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ซึ่งในปี พ.ศ. 2544 ภาคเอกชนได้รวมตัวกันก่อตั้งสภา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (สทท.) รวมทั้งประเทศไทยได้กำหนดเรื่องการท่องเที่ยวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520–2524) โดยคณะกรรมการและรัฐบาลได้บรรจุนโยบายด้านการท่องเที่ยว และ สทท. ได้จัดโครงการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เช่น โครงการ Amazing Thailand ในสมัยนายกรัฐมนตรีนายบรรหาร ศิลปะอาชา ปี พ.ศ.2538–2539 โครงการ Unseen in Thailand และโครงการมหาสงกรานต์ในสมัยนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ปี พ.ศ. 2546–2549 โครงการเที่ยวไทยครีกครั้ง เศรษฐกิจไทยคึกคัก ในสมัยนายกรัฐมนตรีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ปี พ.ศ. 2552–2554 และปัจจุบันรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้จัด Amazing Thailand 2012 เที่ยวหัวใจใหม่ เมืองไทยยั่งยืน และเที่ยวหลากหลายสไตล์ภาคกลาง (19 จังหวัด) พ.ศ.2555 เป็นต้น

ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554 ได้บรรจุเรื่องการท่องเที่ยวไว้ความว่า “คำนึงถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในฐานะเป็นภาคบริการที่เสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงกำหนดให้การท่องเที่ยวจัดอยู่ในยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจภาคบริการ” ให้เป็นแหล่งสร้างรายได้หลักของประเทศโดยพัฒนาการท่องเที่ยวไทย ให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของภูมิภาคบนฐานความโดดเด่น หลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และความเป็นไทย พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ เพื่อขยายฐานการผลิต และการตลาดธุรกิจบริการครอบคลุมระดับภูมิภาคบนฐานการสร้าง ความแตกต่าง และความชำนาญ เฉพาะด้านของบริการที่สำคัญ ได้แก่ ธุรกิจบริการด้านการศึกษา บริการสุขภาพ และสปา ธุรกิจค้าส่งและค้าปลีก ธุรกิจการเงิน ธุรกิจด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ธุรกิจการก่อสร้าง และธุรกิจภาพยนตร์ไทย เป็นต้น (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2550)

คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีได้ออก ประกาศกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 – 2559 โดยมียุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสินค้า บริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเชื่อมั่น และส่งเสริมการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว ทั้งนี้ คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ ได้คาดหวังว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับนี้จะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ กล่าวคือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ประกอบการทิศทางในการกระตุ้นและฟื้นฟูภาคการท่องเที่ยวของทุกฝ่าย ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและ

ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งจะช่วยลดการทำงานที่ซ้ำซ้อนของหน่วยงานรัฐในเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ไปในทิศทางเดียวกัน ภายใต้การบูรณาการการทำงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานรัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องสามารถใช้เป็นกรอบ โดยการนำกลยุทธ์ไปแปลงเป็นนโยบาย และแผนปฏิบัติเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างถูกต้องและเหมาะสม

แผนการตลาดการท่องเที่ยวประจำปี 2555 (marketing action plan : map) ที่จัดทำโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) นายวิชัย ศรีขวัญ ประธานกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้แถลงยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ปี 2555 ของ ททท. โดยมุ่งเน้นการสร้างสมดุลในมิติต่าง ๆ โดยเฉพาะมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความสมดุลในมิติมูลค่าที่ประเทศไทยได้รับกับมูลค่าที่ส่งมอบเป็นการตอบแทน เพื่อคืนกำไรให้กับนักท่องเที่ยว โดยจะดำเนินงานภายใต้ 4 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย (1) ดึงดูดภาพลักษณ์ทรงคุณค่า (2) ต่อยอดความทันสมัยด้านการตลาดและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีแห่งโลกดิจิทัล (3) การสานต่อแนวคิดเพิ่มมูลค่าและคุณค่าจากนวัตกรรม และ (4) ให้ความสำคัญกับความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของภาคีทุกภาคส่วน ซึ่งจากแผนการตลาดท่องเที่ยวนี้เอง ททท. ได้ประมาณการจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเมื่อสิ้นปี 2554 ว่ามีประมาณ 18-18.3 ล้านคน คิดเป็นรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 7 แสนล้านบาท สำหรับปี 2555 ททท. กำหนดเป้าหมายจำนวนรายได้ของตลาดท่องเที่ยวต่างประเทศอยู่ที่ประมาณ 7.6 แสนล้านบาท เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 9 คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวประมาณ 19.5 ล้านคน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2554)

การดำเนินงานด้านการตลาดต่างประเทศ ในปี 2555 ททท. มุ่งเน้นความเป็น “Amazing Thailand : Always Amazes You” ของประเทศไทย และตั้งใจให้เกิดกระแส talk of the town การส่งเสริมการตลาด ททท. ให้ความสำคัญกับการใช้กลยุทธ์ดึงดูดตลาดกลุ่มกระแสหลักที่มีศักยภาพในการจับจ่าย และนำความต้องการของแต่ละกลุ่มมาสร้างเรื่องราวเฉพาะ ซึ่งสามารถแบ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวได้ 4 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มครอบครัว (2) กลุ่มคนวัยทำงานที่มีรายได้ดี (3) กลุ่มสตรี และ (4) กลุ่มผู้สูงอายุ ในขณะที่เดียวกัน ททท. ยังมุ่งดำเนินการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มความสนใจพิเศษ ประกอบด้วย กลุ่มแต่งงานและฮันนีมูน กลุ่มกอล์ฟ กลุ่มสุขภาพและความงามกลุ่ม ecotourism นอกจากนี้ ยังได้ใช้กลยุทธ์กระตุ้นการเดินทางซ้ำในกลุ่มลูกค้าเก่าควบคู่กับการแสวงหาลูกค้าหน้าใหม่ โดยเฉพาะในตลาดตะวันออกกลาง ละตินอเมริกา และอินเดีย

ส่วนตลาดนักท่องเที่ยวคนไทย ททท. ยังคงสานต่อแนวคิดที่มุ่งสร้างกระแสให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ด้วยการต่อยอดแคมเปญ “เที่ยวหัวใจใหม่ เมืองไทยยั่งยืน ” โดยผ่านหลักการ 3 ประเด็น คือ สำนึก ด้วยกัน และเข้าใจ เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวเกิดจิตสำนึกรัก ห่วงแหน

และภูมิใจในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว เมื่อเที่ยวด้วยกันจะเกิดพลังความสามัคคีและสายใยแห่งความผูกพัน ประการสุดท้าย เที่ยวด้วยความเข้าใจ จะเกิดการเรียนรู้รากเหง้าแห่งวัฒนธรรม และต่อยอดภูมิปัญญาไทยในเชิงสร้างสรรค์

การดำเนินงานด้านตลาดในประเทศ จะจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับกระแสความต้องการที่เข้าถึงจิตใจนักท่องเที่ยวชาวไทย ด้วยการนำเสนอคุณค่าของชีวิตเพื่อเพิ่มความผูกพันในครอบครัว และนำเสนอคุณค่าของความภูมิใจในการมีส่วนร่วมดูแลปกป้องสิ่งแวดล้อม ทำประโยชน์ต่อสังคม ตลอดจนสร้างกระแสการเรียนรู้ประเทศไทย ผ่านศิลปวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น ให้เกิดการอนุรักษ์สู่อนุชนรุ่นหลัง

การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การพัฒนาการท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม ดังนั้นความรู้ความเข้าใจถึงความต้องการของลูกค้า รวมทั้งความตระหนักถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจึงนับเป็นสิ่งสำคัญที่สุด แม้ว่าการท่องเที่ยวจะดึงเม็ดเงินจำนวนมากเข้าประเทศ แต่ก็ใช่ว่าจะไม่สูญเสียอะไรเลย ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เช่น ปัญหาขยะล้นเมือง ปัญหาดินเสื่อม น้ำเสีย ความหลากหลายทางชีวภาพหายไป สูญเสียเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ผลกระทบในแง่ลบเหล่านี้มีต้นเหตุมาจากการเดินทางท่องเที่ยวอย่างขาดจิตสำนึก ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะเกิดจากนักท่องเที่ยวเพียงแต่ฝ่ายเดียว แต่เนื่องจากผลกระทบวิกฤตเศรษฐกิจโลก และปัญหาการเมืองภายในประเทศรวมทั้งปัญหาหมอกควันทุกภัยปี พ.ศ. 2554 ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยอยู่ในภาวะวิกฤต ประกอบกับประเทศไทยยังขาดความรู้ในด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว ขาดกลไกพลวัตที่เข้มแข็งขาดการทำงานเชิงเครือข่าย ขาดข้อมูลหรือองค์ความรู้ที่มีคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว และที่สำคัญยังขาดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเปรียบเสมือนเข็มทิศที่จะชี้นำไปยังเป้าหมาย ทำให้รัฐบาลออกมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยวระยะสั้น เพื่อให้นักท่องเที่ยวกลับมาเป็นปกติโดยเร็วที่สุด และบริหารบูรณาการกรอบยุทธศาสตร์ภายในแผน จะเพิ่มในเรื่องการดูแลสิ่งแวดล้อมและการดูแลสุขภาพร่างกายของนักท่องเที่ยว โดยทุกแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ควรมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องการให้บริการด้านสาธารณสุข เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติกรณีที่มีปัญหาสุขภาพแบบฉับพลัน

ทั้งนี้รัฐบาลได้มีนโยบายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับศักยภาพทางเศรษฐกิจของพื้นที่ โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมที่จะวางรากฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นสังคมและชุมชนที่เข้มแข็ง มีระบบบริหารจัดการที่ดีมีการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มการจ้างงาน และกระจายรายได้สู่ชุมชน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและพัฒนาธุรกิจบริการที่มีศักยภาพใหม่ๆ ให้

สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น รวมถึงวิถีชีวิตท่ามกลางสภาพแวดล้อมธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีพื้นบ้าน รวมถึงประสานความร่วมมือให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขีดความสามารถ ในการจัดบริการสาธารณะและเพิ่มรายได้ของตนเอง รวมทั้งการสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อวางรากฐาน ระบบเศรษฐกิจ และสังคมระยะยาว ทำให้ท้องถิ่นสามารถกำหนดมาตรฐานและการให้บริการ สาธารณะ มีความสามารถในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง

สิ่งสำคัญเพื่อการบรรลุเจตนารมณ์ในการพัฒนาท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการ แบบบูรณาการทุกภาคส่วน รัฐบาลจึงได้มีการจัดตั้งกลุ่มจังหวัดในประเทศไทย เพื่อส่งเสริมการ บริหารงานแบบบูรณาการ โดยริเริ่มจัดตั้งกำหนดจังหวัดต้นแบบการบริหารแบบบูรณาการ (CEO) ในสมัยรัฐบาลของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร พ.ศ. 2545–2549 โดยกรอบแนวคิดการจัดกลุ่มจังหวัดมี 3 ประเด็น ดังนี้ (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด, 2554) ประเด็นแรก เรื่องของการแก้ปัญหา ในระดับพื้นที่เชื่อมโยงกันระหว่างจังหวัด ประเด็นที่สองเน้นความร่วมมือในเรื่องการใช้ทรัพยากร ร่วมกัน ในการพัฒนายุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจและสังคม และประเด็นสุดท้ายยุทธศาสตร์ใน จังหวัดใกล้เคียงกันจะมีจุดเน้นของแต่ละจังหวัดที่ต่างกันแต่ก็เกี่ยวกัน โดยต้องมีจังหวัดใดใน ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดเป็นผู้นำกลุ่ม ปัจจุบันกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดให้แต่ละจังหวัดต้อง จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด เพื่อใช้เป็นกรอบในการพัฒนาโดยเน้นการมีส่วนร่วมของ ภาคเอกชนและภาคประชาชน เพื่อร่วมกันกำหนดทิศทางในการพัฒนาจังหวัดและกำหนดโครงการ ต่าง ๆ กลุ่มจังหวัดในประเทศไทยแบ่งออกเป็น 18 กลุ่มจังหวัดและกำหนดให้จังหวัดใดจังหวัด หนึ่งภายในกลุ่มเป็นศูนย์ปฏิบัติการกลุ่มจังหวัด

จังหวัดสมุทรสาครเป็นหนึ่งในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ซึ่งประกอบด้วยจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสาคร โดยมีจังหวัดเพชรบุรี เป็นศูนย์ปฏิบัติการของกลุ่มจังหวัด ซึ่งยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดนี้ได้กำหนดเรื่องการท่องเที่ยว ไว้ว่า “เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน ” (แผนพัฒนากลุ่ม จังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 , 2553 หน้า 69) สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสาคร ใน การบริหารแบบบูรณาการทั้งภาคเอกชนและภาคประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในจังหวัด สมุทรสาคร จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสาคร (พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556) โดย คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการจังหวัดสมุทรสาคร (ก.บ.จ.สค.) ได้กำหนดกรอบ และแนวทางการพัฒนาโดยกำหนด “วิสัยทัศน์” ของจังหวัดสมุทรสาครให้เป็นศูนย์กลางการผลิต อาหารทะเล เพื่อความเป็นหนึ่งในฐานะครัวโลก เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเล็อกใหม่ท่ามกลาง สภาพแวดล้อมที่น่าอยู่อาศัย ได้มีการกำหนดทิศทางการพัฒนาและประเด็นยุทธศาสตร์ว่าเป็นเมือง ที่มีศักยภาพทางการประมงครบวงจร และผลิตอาหารเพื่อการส่งออกและบริโภคภายในประเทศ

โดยเน้นเรื่องอาหารปลอดภัย ความสะอาด และคุณภาพสินค้า รวมทั้งพัฒนาให้เป็นเมืองนำ
ท่องเที่ยว จากแหล่งและรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่เป็นธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ และ
วัฒนธรรม กำหนดแนวทางพัฒนาโดยสร้างการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชน ราชการ และเอกชน ใน
การพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ และการสร้างระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ที่
สนับสนุนการท่องเที่ยว สร้างเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ และการพัฒนาโครงข่ายเส้นทาง
เชื่อมโยงภายในจังหวัด เป็นเส้นทางคมนาคม เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การ
ฟื้นฟูระบบนิเวศน์ของแม่น้ำลำคลอง ทะเล และลดการกัดเซาะตลิ่งรวมทั้งสร้างสภาพแวดล้อม
บ้านเมืองที่ดี ให้เป็นเมืองนำอยู่

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่า “การเป็นแหล่ง
ท่องเที่ยวทางเลือกใหม่” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวจากแหล่ง
และรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่เน้นธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม สำหรับ
แนวทางการพัฒนาของยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวประกอบด้วย (1) ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์
และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (2) ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และ
วัฒนธรรม (3) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวใหม่ให้เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวเดิม และ (4) พัฒนา
แหล่งรับประทานอาหารทะเลสด อร่อย โดยการมุ่งเน้นพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ
สาธารณูปโภค พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เด่น รวมทั้งแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงโทรม พัฒนาการให้บริการ
และสินค้าการท่องเที่ยว และพัฒนาด้านการบริหาร

สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 255 4 จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาว
ต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวภายในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 แยกเป็นรายจังหวัด ดังนี้
จังหวัดเพชรบุรี 4,854,622 คน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 3,000,767 คน จังหวัดสมุทรสงคราม
1,086,966 คน และจังหวัดสมุทรสาคร 807,610 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555) จาก
ข้อมูลในเชิงสถิติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า จังหวัดสมุทรสาคร มีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อยสุดและมี
แนวโน้มถดถอยลง แต่จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อทบทวนแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลาง
ตอนล่าง 2 พ.ศ. 2553 - พ.ศ. 2556 เมื่อวันที่ 16-17 สิงหาคม พ.ศ. 2553 นั้น มีผู้แทนจากภาคเอกชน
ในจังหวัดสมุทรสาครให้ความเห็นว่า จังหวัดสมุทรสาคร ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีผู้เข้ามาเยี่ยม
เยือนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่เนื่องด้วยมีทำเลที่ตั้งใกล้กับกรุงเทพฯ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเน้น
การท่องเที่ยวแบบวันเดียว หรือไปเช้าเย็นกลับ ซึ่งการท่องเที่ยวในลักษณะนี้นั้น ไม่สามารถ
รวบรวมข้อมูลเชิงสถิติได้อย่างสมบูรณ์โดยข้อเท็จจริงนี้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับข้อมูลจาก
กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำหรับจังหวัดสมุทรสาครนั้น นักท่องเที่ยวจะใช้ระยะเวลาในการ
ท่องเที่ยวเพียง 1 วันเท่านั้น

จังหวัดสมุทรสาครจึงตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญจังหวัดของจังหวัด จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร (พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2553) โดยสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลคุณภาพโดยใช้เทคนิค SWOT Analysis เพื่อศึกษาและประเมินความเชื่อมโยงของแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวระดับภูมิภาค รวมถึงการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค

การวิเคราะห์ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสาคร (พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2556) และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร (พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2553) ได้วางแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการกำหนดยุทธศาสตร์และนำไปปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมาย เนื่องจากเป็นกรอบทิศทางและเป้าหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยว อันเป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้อง แม้ว่าจังหวัดสมุทรสาครจะได้กำหนดแนวทางในการพัฒนา โดยการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น แต่โดยทั่วไปแล้วผู้บริหารในระดับท้องถิ่นยังไม่มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง รวมทั้งจังหวัดสมุทรสาคร โดยนโยบายของรัฐบาลจะใช้ระบบการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการที่เน้นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นศูนย์กลางการบริหาร แต่ความจริงมิได้มอบอำนาจ และงบประมาณในการบริหารให้เพียงพอ จึงทำให้ระบบการบริหารแบบบูรณาการไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จึงทำให้การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวยังไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่ รวมทั้งขาดหน่วยงานเจ้าภาพ ทำให้การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวเป็นไปในลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดตัวกลางในการประสานงาน ประกอบกับประชาชนมิได้เล็งเห็นความสำคัญด้านการท่องเที่ยว อีกทั้งผู้นำท้องถิ่นและประชาชนมักจะมุ่งเน้นเชิญชวนผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมเข้ามาตั้งโรงงาน เพราะได้รับประโยชน์เฉพาะหน้ามากกว่า แต่ระยะยาวทำให้สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวเสื่อมโทรม ประกอบด้วยจังหวัดสมุทรสาครเป็นเมืองอุตสาหกรรม ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อการท่องเที่ยวมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการทำลายสภาพแวดล้อมจากปัญหาขยะมูลฝอย ปัญหาน้ำเน่าเสีย ปัญหาการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติของพื้นที่ ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ปัญหาการสูญสลายของวัฒนธรรมดั้งเดิม ปัญหาเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประชาชนในท้องถิ่น และผู้ประกอบการขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การขาดเครือข่ายของชุมชนในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม และที่สำคัญการดำเนินการของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นไปแบบเชิงรับมากกว่ารุก ไม่ร่วมกันบูรณาการด้านความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งภาคประชาชน จึงมีแนวโน้มว่าขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะลดต่ำลงในอนาคต

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ จึงมุ่งเน้นศึกษาปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อนำผลของการศึกษามาใช้เป็นแนวทางการบริหารจัดการกระบวนการบูรณาการระหว่างหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครเป็นไปในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไปสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

คำถามในการวิจัย

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ได้นำมาสู่ประเด็นคำถามในการวิจัยดังนี้

1. การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับใด
2. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครเป็นอย่างไร
3. ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีอย่างไร
4. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
4. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ความสำคัญในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักทอ่งเที่ยวที่มีต่อการทอ่งเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร และศึกษาความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการทอ่งเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการทอ่งเที่ยว โดยทำการศึกษาจากหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทอ่งเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ทั้งนี้เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การทอ่งเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร และเพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจทำการศึกษาวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการทอ่งเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครต่อไป

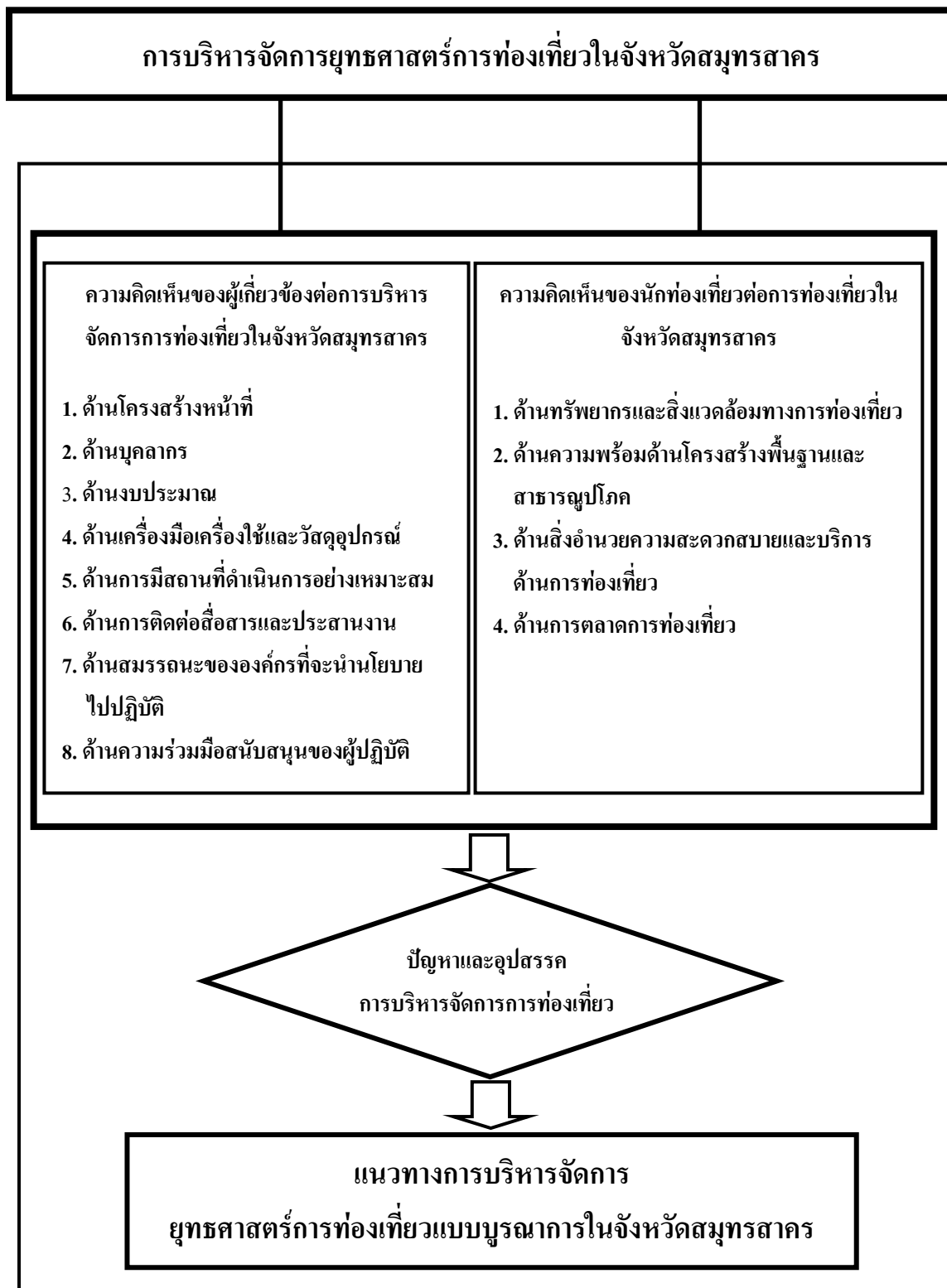
สมมติฐานในการวิจัย

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การทอ่งเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร สมมติฐานในการวิจัย คือ นักทอ่งเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการทอ่งเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครในระดับสูง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด (conceptual framework) โดยทำการศึกษายุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด และยุทธศาสตร์การทอ่งเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จากนั้นทำการวิเคราะห์ปัญหา อุปสรรค แล้วจึงทำการสรุปเป็นแนวทางการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การทอ่งเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร โดย ได้ใช้ตัวแบบการจัดการและตัวแบบทั่วไปของวรเชช จันทรสร (2551, หน้า 130-143) ซึ่งประกอบด้วยประเด็นดังนี้ (1) ด้านโครงสร้างหน้าที่ (2) ด้านบุคลากร (3) ด้านงบประมาณ (4) ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ (5) ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม (6) ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน (7) ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ และ (8) ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

จากการศึกษาตัวแบบที่กล่าวมา ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์กรอบแนวคิดในการบริหารจัดการยุทธศาสตร์ การทอ่งเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร โดยแสดงดังแผนภาพประกอบที่ 1

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตในการวิจัย

การวิจัยการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ได้กำหนดขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ ทำการศึกษาครอบคลุมพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยได้จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้
 - 2.1 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
 - 2.2 ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร
 - 2.3 ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
 - 2.4 แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร
3. ขอบเขตด้านประชากร ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็น 4 กลุ่ม ประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และนักท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการทำการวิจัยรวม 1 ปี 5 เดือน (สิงหาคม 2554 – ธันวาคม 2555)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
2. ทราบความคิดเห็นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครของผู้เกี่ยวข้อง
3. ทราบปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
4. ได้แนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครที่เหมาะสม

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ยุทธศาสตร์ หมายถึง การรวบรวมกลยุทธ์ กลวิธีและการปฏิบัติงานเข้าด้วยกัน เพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จตามเป้าหมายและมีชัยชนะเหนือคู่แข่ง ทั้งองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด หมายถึง แผนพัฒนาจังหวัดสมุทรสาครที่ได้จัดทำขึ้น โดยมีการกำหนดทิศทางแนวทางการพัฒนาจังหวัดในอนาคต วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และวิธีการในการดำเนินงานที่จะไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว หมายถึง แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครที่ได้จัดทำขึ้น โดยมีการกำหนดทิศทางแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในอนาคต วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และวิธีการในการดำเนินงานที่จะไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

การบูรณาการ หมายถึง การทำให้สมบูรณ์ ซึ่งอาจจะขยายความเพิ่มเติมได้อีกว่าหมายถึง การทำให้หน่วยย่อยๆ ที่สัมพันธ์อาศัยกันเข้ามาร่วมทำหน้าที่อย่างประสานกลมกลืนเป็นองค์รวมหนึ่งเดียว ที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ในตัวเอง

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่งเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อความสนุกสนาน ศึกษาหาความรู้ ติดต่อธุรกิจ กิจกรรมทางศาสนา การติดต่อประชุมสัมมนาต่างๆ และการเยี่ยมชมญาติพี่น้องที่เกิดขึ้น

การบูรณาการท่องเที่ยว หมายถึง การเชื่อมโยงทางด้านวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย และการบริหารร่วมกันในด้านการท่องเที่ยวของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในจังหวัดสมุทรสาคร

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ หมายถึง วิธีการประสานความร่วมมือและการทำงานเป็นทีมอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ด้วยการเชื่อมโยงวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย การประชาสัมพันธ์ การตลาด ฯลฯ และการบริหารร่วมกันด้านการท่องเที่ยวจากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน

ผู้เกี่ยวข้อง หมายถึง บุคคล หรือหน่วยงาน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่มีบทบาทหน้าที่ทั้งทางตรงและทางอ้อม ในการอนุรักษ์ การฟื้นฟู การส่งเสริม การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาคร

การพัฒนาอย่างยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่ได้มีการนำเอาทรัพยากรทั้งหมดที่มีไม่ว่าเป็นธรรมชาติ หรือมนุษย์ มาจัดการเพื่อก่อให้เกิดความมั่นคง การกินคืออยู่ดี และความอุดมสมบูรณ์ที่เพิ่มขึ้น ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงความสมดุลอย่างยั่งยืนระหว่างการผลิต การบริโภค ประชากร และเหมาะสมภายใต้ขีดจำกัดทางนิเวศภายในจังหวัดสมุทรสาคร

ปัจจัยด้านโครงสร้างหน้าที่ หมายถึง การจัดโครงสร้างของผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อปลูกฝังให้บุคคลอยากเข้าสู่ตำแหน่งที่กำหนด และทำตามบทบาทในตำแหน่งที่สังคมคาดหวังไว้

ปัจจัยด้านบุคลากร หมายถึง บุคคล หน่วยงาน รวมถึงองค์กรจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่มีอำนาจหน้าที่และมีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ปัจจัยด้านงบประมาณ หมายถึง งบประมาณค่าใช้จ่ายสำหรับการสนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน

ปัจจัยด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หมายถึง เครื่องมือ เครื่องใช้ วัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินโครงการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้เป็นอย่างดี

ปัจจัยด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม หมายถึง สถานที่ขององค์กร หรือหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร

ปัจจัยด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน หมายถึง การกำหนดอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบให้ชัดเจน มีการมอบหมายงานและ การควบคุมงาน การติดต่อสื่อสารการตีความ การจัดระเบียบวิธีการทำงาน เพื่อให้งานและเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ ได้ร่วมมือปฏิบัติงานอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ คน เงิน วัสดุ และ วิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารงานเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร สามารถบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดเป็นเป้าหมายไว้

ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถ หรือศักยภาพของหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครที่มีอยู่และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม เพื่อผลักดันให้ผลการปฏิบัติงานบรรลุตามเป้าหมาย ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ แรงจูงใจทางสังคมลักษณะ พฤติกรรมส่วนบุคคล ตลอดจนรูปแบบความคิดและวิธีการคิด ความรู้สึกและการกระปฏิบัติ

ปัจจัยด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ หมายถึง การให้ความสำคัญและความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายของผู้ปฏิบัติ เพื่อให้แผนปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครสามารถดำเนินการไปได้ตามเป้าหมาย

อาหารทะเลและเกษตร หมายถึง ศักยภาพ ชื่อเสียงเกี่ยวกับอาหารทะเลแปรรูปและสินค้าเกษตรที่จัดอยู่ในอันดับต้นของประเทศ และยังมีโอกาสในการพัฒนาด้านคุณภาพและการส่งเสริมการส่งออกให้เป็นอันดับหนึ่งของประเทศ

แหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ทางธรรมชาติ ล้ำคลอง ทะเล และมีอาหารทะเลที่มีคุณภาพดี สด อร่อย ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างชาติ

การพัฒนาสภาพแวดล้อมให้เป็นเมืองน่าอยู่ หมายถึง สิ่งแวดล้อมของจังหวัดที่เกิดขึ้นจากการประกอบการ และพฤติกรรมกรอยู่อาศัยของประชาชนสังคมเข้มแข็งมีความสงบ สะอาด ปลอดภัย มีระเบียบวินัย คนมีคุณภาพชีวิตดี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ดี มีความสุข โดยปรับปรุงและพัฒนาให้เป็นเมืองน่าอยู่อาศัยและเป็นที่น่าประทับใจแก่นักท่องเที่ยว

การพัฒนาระบบการบริหารงานให้เป็นเลิศ หมายถึง การทำให้เจริญขึ้นหรือดีขึ้น ในกลุ่มหรือกระบวนการขององค์กรของส่วนต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กันและขึ้นแก่กัน ซึ่งทำหน้าที่โดยรวมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน มุ่งหมายการพัฒนาที่สมบูรณ์ มีความดีเยี่ยมสูงสุด

ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ธรรมชาติ วัฒนธรรม เทศกาล ประเพณี หรือเหตุการณ์สำคัญต่างๆ กิจกรรม การบริการ และวิถีชีวิตที่มีอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร

ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค หมายถึง ความสมบูรณ์ของบริการที่มีการใช้งานโดยประชาชน โดยจะกล่าวในความหมายของโครงสร้างพื้นฐานสำหรับบริการสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร

สิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ได้นำประชาชนไปยังแหล่งท่องเที่ยว การอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆ เมื่อนักท่องเที่ยวไปถึงยังสถานที่ดังกล่าวแล้ว

การตลาดการท่องเที่ยว หมายถึง ความพยายามทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ต้องการและการใช้บริการท่องเที่ยว แนวคิดทางการตลาดที่มุ่งเน้นถึงความพยายามพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และการบริการการท่องเที่ยวเพื่อสนองต่อการท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย แล้วพัฒนาส่วนผสมทางการตลาดท่องเที่ยวที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งจะพยายามดึงนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยว รักษาปริมาณนักท่องเที่ยว เพิ่มรายได้ และกำไรจากการท่องเที่ยว

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง “ การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ” ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและได้ศึกษารวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย และเพื่ออภิปรายผลการวิจัย โดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ
2. แนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์
3. แนวคิดการบริหารจัดการจังหวัดแบบบูรณาการ
4. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวไทย
6. ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2550 – 2553
7. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

แนวคิดนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1. ความหมายของนโยบายสาธารณะ

กิจกรรมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นระดับใด ในหน่วยงานใด ล้วนมีกำเนิดมาจากความคิด อันเป็นกรอบนำทางว่า ควรจะทำอะไร เมื่อใด ที่ไหน โดยใคร และอย่างไร หากปราศจากความคิดที่ชัดเจน การกระทำที่ตามมาคงปราศจากทิศทางที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาล ความคิดหรือเจตนารมณ์ก็เกิดขึ้นก่อนเช่นเดียวกัน จากนั้นค่อยๆ พัฒนาชัดเจนขึ้นกลายเป็นกรอบกำหนดทิศทางและแนวการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของรัฐบาล ซึ่งในความหมายกว้างๆ ก็คือ นโยบายของรัฐบาล หรือนโยบายสาธารณะ (public policy) นั่นเอง

คำว่า นโยบายสาธารณะนี้หากพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยอาศัยความคิดเห็นที่กลั่นกรองจากประสบการณ์และความเชี่ยวชาญของนักวิชาการต่าง ๆ จะพบว่า มีประเด็นแยกย่อยที่น่าสนใจหลายประการต่อไปนี้

Carl J. Friedrich (1963) กล่าวว่านโยบาย คือ ข้อเสนอสำหรับแนวทางการดำเนินงานของบุคคล กลุ่มบุคคล หรือรัฐบาล ภายในสภาพแวดล้อมแบบหนึ่งซึ่งจะมีทั้งอุปสรรค และโอกาส บางประการด้วย อุปสรรคและโอกาสที่พึงมีนั้น เองที่ผลักดันให้มีการเสนอนโยบายขึ้นมาเพื่อใช้ประโยชน์ และเอาชนะสภาพการณ์เช่นนั้น ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่เป้าหมายอย่างหนึ่งอย่างใดนั่นเอง

Ira Sharkansky (1970) กล่าวว่านโยบายสาธารณะ หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่รัฐบาลหรือองค์กรของรัฐจัดทำขึ้น อาทิ การจัดบริการสาธารณะ การออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ และการจัดพิธีกรรมอันถือเป็นสัญลักษณ์ของสังคม เป็นต้น

Harold D. Lasswell and Abraham Kaplan (1970) ชี้ว่านโยบายสาธารณะ หมายถึง แผนหรือโครงการที่กำหนดขึ้นอันรวมถึง เป้าหมาย สิ่งที่มีคุณค่า และแนวการปฏิบัติต่างๆ

David Easton (1971) ได้ให้ความหมายของนโยบายสาธารณะว่าหมายถึง การจัดสรรผลประโยชน์ หรือสิ่งที่มีคุณค่าระหว่างปัจเจกชน และกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ในระบบสังคมการเมือง

James E. Anderson (1975) ให้ความหมายนโยบายสาธารณะว่า เป็นแนวทางปฏิบัติที่กำหนดขึ้นเพื่อสนองตอบต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งคือแนวทางที่รัฐบาล หรือองค์กรของรัฐบาลกำหนดขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านั้นเอง

อมร รัชศาสตร์ (2520) ชี้ว่านโยบายตามความหมายก็คือ ความคิดของรัฐบาลที่ว่าจะทำอะไรหรือไม่ อย่างไร เมื่อใด โดยน่าจะมียุทธศาสตร์ประกอบ 3 ประการคือ (1) การกำหนดเป้าหมายของสิ่งที่ต้องการกระทำ (2) การกำหนดแนวทางใหม่ๆ และ (3) การกำหนดการสนับสนุนต่างๆ

กุลชน ธนาพงศธร (2530) ได้สำรวจความหมายของนโยบายสาธารณะในทรรศนะของนักวิชาการหลายท่านทั้งไทยและต่างประเทศแล้วสรุปว่า นโยบายสาธารณะน่าจะหมายถึงแนวทางกว้างๆ ที่รัฐบาล (ไม่ว่าระดับใดก็ตาม) หนึ่งๆ ได้กำหนดขึ้นล่วงหน้าเพื่อเป็นหนทางชี้้นำให้มีการกระทำต่างๆ เกิดขึ้นตามมาทั้งนี้เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้นั่นเอง

จากนิยามข้างต้นสรุปได้ว่า นักวิชาการมีความเห็นคล้ายคลึงกันว่า นโยบายสาธารณะก็คือ แนวทางการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาลนั่นเอง นักวิชาการบางท่านให้ความหมายไว้กว้างขวางมากเช่น โธมัส ดาย และเดวิส อีสตัน บางท่านให้ความหมายที่กระชับและเฉพาะเจาะจงขึ้น เช่น คาร์ล ฟรีดริช และอมร รัชศาสตร์ ความหมายของนโยบายสาธารณะนี้หากจะหยิบยกมาคงมีมากมาย สุดแล้วแต่แง่มุมและระดับความเฉพาะเจาะจงของนักวิชาการแต่ละท่าน อย่างไรก็ตาม สุดท้ายมักหนีความหมายที่ว่านโยบายสาธารณะเป็นแนวทางการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาลไปไม่ได้

นโยบายสาธารณะคือแนวทางการดำเนินกิจกรรมของรัฐบาล คำว่าแนวทางดำเนินกิจกรรมนี้ในทางปฏิบัติคือ ทางเลือกที่รัฐบาลได้กำหนดขึ้นเพื่อแก้ปัญหา บรรเทาปัญหา และ/หรือ ป้องกันปัญหาต่างๆ ตามภาระหน้าที่ของรัฐบาล ทางเลือกนี้จะมีความชัดเจนเฉพาะเจาะจงมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับผู้กำหนดทางเลือก และระดับความซับซ้อนของปัญหาด้วย โดยทั่วไปนโยบายระดับชาติมักมีลักษณะครอบคลุมกว้างขวาง แต่ขาดความชี้ชัดเฉพาะเจาะจง นโยบายระดับล่างซึ่งจะต้องสอดคล้องและสนับสนุนนโยบายระดับสูงจะมีความแจ่มชัดและเฉพาะเจาะจงมากขึ้นเป็นลำดับ ขณะเดียวกันความครอบคลุมจะแคบเข้าเป็นเฉพาะเรื่องหนึ่งๆ เท่านั้น

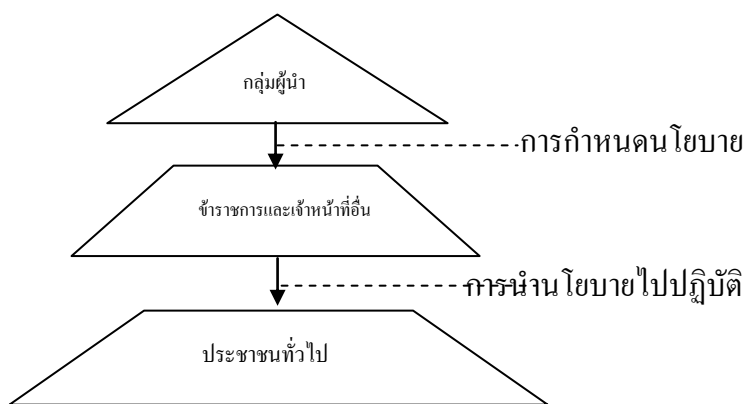
2. แนวทางนโยบายสาธารณะ

นโยบายสาธารณะเป็นเรื่องที่มีขอบเขตกว้างขวาง ครอบคลุมกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เกี่ยวข้องกับหน่วยงานรัฐบาลทุกระดับ ทบวง กรม ในทุกระดับ และยังส่งผลต่อการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจทุกประเภท รวมทั้งเกี่ยวข้องกับแทบทุกกิจกรรมของประชาชนทั่วไป การศึกษาเรื่องนโยบายสาธารณะจึงสามารถทำได้หลายวิธี หลายแนวทางขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ความสนใจ และความชำนาญของผู้ศึกษาเองเป็นสำคัญ การศึกษาที่เริ่มกระทำอย่างจริงจังและเป็นระบบเริ่มขึ้นมาเมื่อประมาณ 50 ปีเศษที่ผ่านมา ตลอดระยะเวลาที่ล่วงเลยมา การศึกษาเรื่องนโยบายสาธารณะสามารถจำแนกเป็นแนวทางที่สำคัญได้ 3 แนวทางด้วยกันประกอบด้วย (1) แนวอธิบายนโยบาย (2) แนววิเคราะห์นโยบาย และ (3) แนวนโยบายศาสตร์ ดังนี้

2.1 แนวอธิบายนโยบาย การศึกษานโยบายสาธารณะตามแนวทางนี้ เป็นแนวทางที่นักรัฐศาสตร์ส่วนใหญ่นิยม แนวทางนี้เป็นแนวทางแรกๆ ที่ใช้ศึกษานโยบายสาธารณะ จุดเด่นของการศึกษาตามแนวนี้คือการศึกษานโยบายสาธารณะเป็นเรื่องๆ เป็นรายกรณีไป มีลักษณะเป็นกรณีศึกษา กล่าวคือ นักวิชาการที่ใช้แนวทางนี้ศึกษา จะหยิบนโยบายใดนโยบายหนึ่งขึ้นมาวิเคราะห์อย่างละเอียด นโยบายที่หยิบยกมาอาจจะเป็นนโยบายเรื่องข้าว นโยบายมันสำปะหลัง นโยบายปศุสัตว์ นโยบายส่งออก นโยบายน้ำตาล นโยบายอนุรักษ์ธรรมชาติ นโยบายพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นโยบายคลังอาวุธสำรอง นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว นโยบายพัฒนาแหล่งน้ำในชนบท นโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อทดแทนการนำเข้า นโยบายเรื่องผู้อพยพเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย นโยบายภาษี และนโยบายสิ่งทอ เป็นต้น การวิเคราะห์มักเน้นการพิจารณาจากพรรคชนะผู้กำหนดนโยบายระดับสูง คือรัฐบาล พรรคการเมือง และรัฐสภาเป็นสำคัญ ตัวแบบที่นักวิชาการแนวนี้ใช้เป็นกรอบในการศึกษามีอยู่หลายตัวแบบด้วยกัน ตัวแบบบางตัวแบบอาจจะเหมาะสมในการศึกษานโยบายหนึ่ง แต่อาจไม่เหมาะสมกับนโยบายหนึ่งก็ได้ ดังนั้นการทำความเข้าใจกับตัวแบบหลายๆ ตัวแบบ จึงน่าจะเป็นประโยชน์ในการศกษษา โดยตัวแบบสำคัญๆ ที่ จะกล่าวไปประกอบด้วย ตัวแบบผู้นำ (elite model) ตัวแบบระบบ (systems model) ตัวแบบกลุ่ม

(group model) และตัวแบบสถาบัน (institutional model) ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (Thomas R. Dye, 1978)

2.1.1 ตัวแบบผู้นำ ตัวแบบนี้มีความเชื่อพื้นฐานว่า นโยบายสาธารณะคือแนวทางที่สะท้อนค่านิยมที่เลือกสรรแล้วของกลุ่มผู้นำ นโยบายสาธารณะไม่ได้สะท้อนความต้องการที่แท้จริงของประชาชน ดังที่นักทฤษฎีประชาธิปไตยพยายามเอ่ยอ้างถึง โดยแท้จริงแล้วมันสะท้อนค่านิยม และความชอบของกลุ่มผู้นำ ตัวแบบนี้เชื่อว่าประชาชนโดยทั่วไปไม่สนใจใยดีกับความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองมากนัก ไม่ใส่ใจในกิจกรรมต่างๆ ของรัฐบาลอย่างลึกซึ้ง จริงจังนัก กลุ่มผู้นำซึ่งมีไม่มากนักมักเป็นกลุ่มที่มีข่าวสารข้อมูลอย่างลึกซึ้งทั่วถึง และเป็นผู้ที่กำหนดความคิดเห็นของประชาชนในแทบทุกเรื่อง ไม่ใช่ประชาชนเป็นผู้ให้แนวทางแก่กลุ่มผู้นำในการกำหนดนโยบาย แต่กลุ่มผู้นำกลับเป็นผู้หล่อหลอมทัศนคติและความเห็นของประชาชน นโยบายจึงสะท้อนความเห็นและความชอบของผู้นำเป็นสำคัญ ข้าราชการและเจ้าหน้าที่อื่นๆ ของรัฐไม่ได้อยู่ในกลุ่มผู้นำจึงมีหน้าที่เพียงนำความคิดเห็นของกลุ่มผู้นำไปปฏิบัติให้เป็นจริง นโยบายสาธารณะจึงมีลักษณะการพัฒนาจากบนลงล่าง คือจากกลุ่มผู้นำไปสู่ประชาชนตลอดเวลา ดังภาพที่ 2

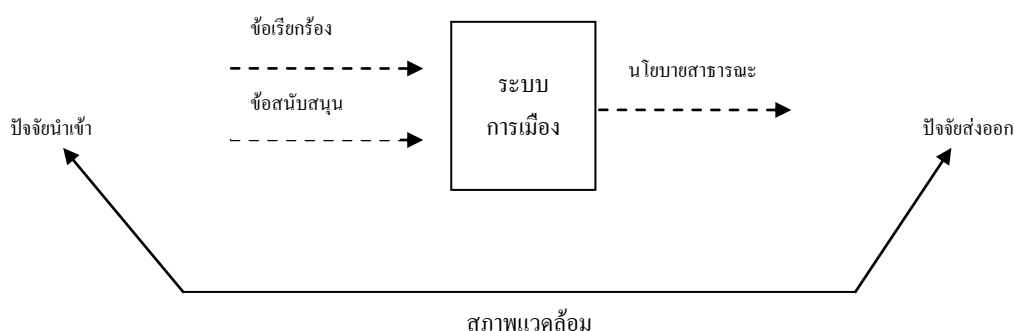
ภาพประกอบที่ 2 แสดงตัวแบบผู้นำ

ที่มา : ศุภชัย ยาวะประภาส, 2552

2.1.2 ตัวแบบระบบ ตัวแบบนี้เชื่อว่านโยบายสาธารณะเป็นผลของปฏิกริยาตอบสนองที่ระบบการเมืองมีต่อแรงกดดันต่าง ๆ จากสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีต่อระบบ แรงกดดันเหล่านั้นเป็นเสมือนปัจจัยนำเข้า ในขณะที่กลุ่มของโครงสร้างและกระบวนการต่าง ๆ มากมายหลายหลากที่มีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อแจกแจงสิ่งที่มีความสำคัญทางสังคมตามอำนาจที่ได้รับมอบหมาย คือระบบการเมือง เงื่อนไขหรือสิ่งนำเข้าต่าง ๆ จากสิ่งแวดล้อมถูกชักนำเข้าสู่ระบบการเมือง ระบบการ

ทองจะแจกแจงปัจจัยนำเข้าเหล่านั้นแล้วส่งผลออกมาเป็นปัจจัยส่งออก หรือนโยบายสาธารณะ
นั่นเอง

ตัวแบบระบบแสดงภาพให้เห็นชัดเจนว่า นโยบายสาธารณะ คือผลผลิตของระบบการเมือง คำว่าระบบนี้มีความหมายเป็นนัยว่า ได้แก่ กลุ่มสถาบันและกิจกรรมต่างๆ ในสังคมที่ทำหน้าที่เปลี่ยนรูปแบบของความต้องการจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ให้เป็นคำตัดสินใจที่กำหนดแนวทางการดำเนินกิจกรรมของรัฐ แนวคิดเรื่องระบบนี้ยังมีความหมายเป็นนัยว่า ทุกๆ ส่วนที่ประกอบกันเป็นระบบนั้นมีปฏิสัมพันธ์กัน และสามารถตอบสนองต่อแรงกดดันจากสิ่งแวดล้อมเพื่อรักษาความเป็นระบบไว้ ปัจจัยนำเข้าที่ถูกผลักดันให้เข้าสู่ระบบการเมืองนั้นมีทั้งในรูปของข้อเรียกร้องและข้อสนับสนุน ข้อเรียกร้องเกิดขึ้นเมื่อประชาชนเป็นกลุ่มหรือเป็นบุคคลแสดงปฏิกิริยาเพื่อตอบสนองต่อเงื่อนไข หรือสภาพแวดล้อมภายนอกที่ตนรับรู้ ข้อสนับสนุนเกิดขึ้นเมื่อประชาชนเป็นกลุ่มหรือเป็นบุคคลยอมรับผลการเลือกตั้ง เคารพกฎหมาย เสียภาษีตามที่รัฐกำหนด และยอมปฏิบัติตามประกาศ หลักเกณฑ์ และกฎหมายบ้านเมือง

ภาพประกอบที่ 3 แสดงตัวแบบระบบ

ที่มา : ศุภชัย ยาวะประภาส, 2552

2.1.3 ตัวแบบสถาบัน ตัวแบบนี้มีความเชื่อว่านโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตของโครงสร้างสถาบันการปกครอง การเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงสร้างสถาบันการปกครองจะมีผลต่อนโยบายสาธารณะ ทั้งนี้เนื่องจากนโยบายใดๆ ก็ตามจะเป็นนโยบายสาธารณะเมื่อได้รับการรับรอง นำไปปฏิบัติและบังคับใช้โดยสถาบันการปกครองเท่านั้น ตัวแบบนี้ได้รับความนิยมน้อยมากในหมู่นักรัฐศาสตร์ยุคแรกๆ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าเสียดายว่าการศึกษาด้านนี้มักเน้นการพิจารณาโครงสร้างของสถาบันการปกครองเป็นสำคัญ การศึกษาถึงความสัมพันธ์ของโครงสร้าง

ดังกล่าวต่อเนื่องของนโยบายสาธารณะยังไม่ีมีมากเท่าที่ควร ทั้งที่เป็นที่น่าสนใจว่าโครงสร้างหลายแบบที่เป็นอยู่อาจอำนวยความสะดวกก่อนนโยบายบางประเภท ขณะเดียวกันอาจขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อนโยบายบางประเภทก็ได้

2.1.4 ตัวแบบกลุ่ม ตัวแบบนี้มีความเชื่อพื้นฐานว่า นโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตที่สะท้อนคุณภาพของการดิ้นรนแข่งขันระหว่างกลุ่มต่างๆ ในสังคม ตัวแบบนี้เป็นผลสืบทอดมาจากความคิดของ David Truman และ Arthur Bentley ที่เชื่อว่าหัวใจของการเมืองก็คือ การต่อสู้แข่งขันกันระหว่างกลุ่มต่างๆ ในสังคม เพื่อที่จะมีอิทธิพลเหนือการกำหนดนโยบายสาธารณะ หน้าที่ของระบบการเมืองที่สำคัญที่สุดคือการประสานความขัดแย้งระหว่างกลุ่มโดยการ (1) ตั้งกติกากการต่อสู้แข่งขันระหว่างกลุ่ม (2) แสวงหาช่องทางในการประนีประนอมและประสานคุณภาพระหว่างผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ (3) กำหนดช่องทางในข้อ 2 ในรูปของนโยบายสาธารณะ และ (4) นำนโยบายสาธารณะในข้อ 3 ไปปฏิบัติ

ตัวแบบ 4 แบบข้างต้นเป็นตัวแบบที่นิยมนำมาใช้เป็นกรอบ ในการอธิบายนโยบายสาธารณะ นอกจากตัวแบบเหล่านี้แล้ว ยังมีตัวแบบอื่นอีกหลายแบบที่สามารถนำมาใช้อธิบายนโยบายสาธารณะได้

2. 2 แนววิเคราะห์นโยบาย การศึกษานโยบายสาธารณะตามแนวทางนี้ ถือว่าเป็นแนวทางที่นักรัฐประศาสตร์โดยเฉพาะนักรัฐประศาสตร์รุ่นใหม่นิยม จุดเด่นของแนวทางนี้คือมุ่งศึกษาโดยเน้นการวิเคราะห์นโยบายโดยทั่วไป ไม่เน้นการพิจารณาเป็นรายกรณี และมักเน้นการนำเอาระเบียบวิธีการ เทคนิค และวิธีวิเคราะห์ของศาสตร์หลายแขนงมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาในแนวทางนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยสนับสนุนแนะนำ และแก้ไขปัญหาในรัฐบาลอเมริกันในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ของนักวิชาการมากมายหลายสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ได้รับการศึกษานอกสาขาสังคมศาสตร์ อาทิ วิศวกร นักวิจัยเชิงปฏิบัติการ นักวิเคราะห์ระบบ นักคณิตศาสตร์ประยุกต์ นักวิชาการนอกสาขาสังคมศาสตร์เหล่านี้ได้รับการศึกษาอบรมแบบนักวิทยาศาสตร์ วิธีการในการศึกษานโยบายสาธารณะเหล่านี้ได้รับการศึกษาอบรมแบบนักวิทยาศาสตร์ วิธีการในการศึกษานโยบายสาธารณะของคณกลุ่มนี้จึงเป็นไปในลักษณะที่เน้นการวิเคราะห์เป็นสำคัญ การวิเคราะห์ในที่นี้หมายถึงรวมถึงการพยายามแยกแยะ และแจกแจงปัญหา นโยบายออกเป็นส่วนๆ เช่น แยกแยะปัญหาการป้องกันประเทศออกเป็นปัญหาเกี่ยวกับทางเลือกต่างๆ ในการป้องกันประเทศที่สามารถแยกกันได้เด็ดขาด เช่นแยกเป็นการใช้หัวรบนิวเคลียร์ การทิ้งระเบิด และการทำสงครามภาคพื้นดินเช่นปกติ ทางเลือกเหล่านี้เมื่อนำไปใช้สามารถพยากรณ์ผลลัพธ์ได้ การศึกษาตามแนวทางนี้จึงค่อนข้างจะเน้นการพยายามนำเอาระเบียบวิธีที่ชาร์ลส์ อิทซ์แห่งบริษัทแรนด์ สหรัฐอเมริกาพยายามที่จะตอบคำถามวิธีการ และเทคนิคที่

ใช้มากในศาสตร์อื่นๆมาใช้ในการวิเคราะห์นโยบาย ตัวอย่างที่ชัดเจนในเรื่องนี้คือว่าทำอย่างไรประเทศสหรัฐอเมริกาจึงจะสามารถ ผลิตระบบป้องกันประเทศได้ด้วยวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่สุด สัดส่วนจำนวนเท่าไรของมวลรวมประชาชาติที่ควรใช้ไปในการป้องกันประเทศ ระบบประมาณในการป้องกันประเทศควรแบ่งสรรอย่างไรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด คำตอบดังกล่าวคือระบบงบประมาณแบบแผนงานและโครงการ (planning programming budgeting system) หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า PPBS ซึ่งพัฒนาขึ้นจากความร่วมมือกันของนักเศรษฐศาสตร์และนักวิจัยเชิงปฏิบัติการ ปัจจุบัน PPBS เป็นเทคนิคหนึ่งที่ถูกใช้ในการวิเคราะห์นโยบายเชิงงบประมาณ เทคนิคอื่นๆ ที่นิยมใช้มีอาทิโปรแกรมเส้นตรง (linear programming) โปรแกรมเป้าหมาย (goal programming) โปรแกรมพลวัต (dynamic programming) การวิเคราะห์แบบมาร์คอฟ (Markov analysis) การวิเคราะห์การถดถอย (regression analysis) การสร้างตัวแบบเหตุผล (causal modeling) การวิเคราะห์เชิงเส้น (path analysis) การวิเคราะห์อนุกรมเวลา (time series analysis) ทฤษฎีเกมส์ (game theory) และทฤษฎีคิว (queuing theory) เป็นต้น

2.3 แนวนโยบายศาสตร์ การศึกษานโยบายสาธารณะตามแนวโน้มเน้นการพัฒนาและสั่งสมองค์ความรู้เพื่อสร้างศาสตร์ของนโยบายสาธารณะ ซึ่งจะให้กฎเกณฑ์ที่สามารถใช้ได้ทั่วไปไม่ว่าจะเป็นนโยบายประเภทใด ณ ที่แห่งใด กฎเกณฑ์ที่พัฒนาขึ้นมาจะเน้นการนำไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการนโยบายสาธารณะในทางปฏิบัติเป็นสำคัญ

การศึกษาตามแนวโน้มเริ่มขึ้นครั้งแรกโดย แดเนียล เกลินเนอร์ และแฮโรลด์ ดี ลาสเวลล์ ได้จุดความคิดในเรื่องนี้ขึ้นในหนังสือที่ทั้งสองเป็นบรรณาธิการ ชื่อ the policy sciences : recent developments in scope and method (1951) ในความเห็นของทั้งสองนโยบายศาสตร์ไม่ได้จำกัดตัวเองอยู่ที่การบรรลุถึงความเป็นศาสตร์เท่านั้น แต่ยังมีที่สนองตอบต่อเหตุผลพื้นฐานในทางปฏิบัติ ยิ่งกว่านั้นวัตถุประสงค์ของนโยบายศาสตร์ไม่ได้มุ่งสร้างสมและถ่ายทอดความรู้ที่จำเป็นต่อการปรับปรุงระบบประชาธิปไตยสำหรับหนทางสู่ความเป็นศาสตร์นั้น ลาสเวลล์เสนอว่าต้องเริ่มจากการพยายามให้มีนโยบายสาธารณะที่ดี ซึ่งจะต้องพัฒนาจากกระบวนการตัดสินใจที่ต้องเหมาะสม มีหลักการชอบด้วยเหตุผล และถูกต้องตามหลักวิชาการของเรื่องนั้น กระบวนการพัฒนานโยบายที่ถูกต้องเหมาะสมตามความเห็นของลาสเวลล์นั้น ต้องผ่านขั้นตอนสำคัญๆ 6 ขั้นตอนคือ การรับรู้และรวบรวมข้อมูลข่าวสาร การเสนอแนะให้มีการริเริ่มนโยบาย การกำหนดนโยบาย การตระเตรียมและปรับปรุงกลไกของรัฐ การนำไปปฏิบัติ และการประเมินผล

แนวการศึกษานโยบายสาธารณะทั้ง 3 แนวที่กล่าวข้างต้นล้วนมีจุดเด่นและจุดด้อย แนวทางแรกเน้นการอธิบายนโยบายเป็นรายกรณี ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อผู้กำหนดนโยบาย อีกทั้งเป็นแนวทางที่นักรัฐศาสตร์นิยมใช้แพร่หลาย แนวทางที่สองเน้นการใช้ระเบียบวิธีการและเทคนิคต่าง

ๆ จากสาขาวิชาอื่น ๆ ในการศึกษาทำความเข้าใจในนโยบาย และแนวทางที่สามเน้นการพัฒนาสิ่ง
สมองค์ความรู้เพื่อความเป็นศาสตร์ที่สามารถส่งผลเชิงปฏิบัติได้

2. ความสำคัญของการศึกษานโยบายสาธารณะ

การศึกษานโยบายสาธารณะเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นสำหรับผู้ศึกษาทางรัฐศาสตร์ และ
รัฐประศาสนศาสตร์ ทั้งนี้เนื่องจากนโยบายสาธารณะเป็นแนวทางการดำเนินแผนปฏิบัติงานของ
รัฐบาลนั่นเอง การศึกษาเรื่องของรัฐและการบริหารงานของรัฐบาลนั้นหากขาดความรู้ความเข้าใจ
ในกิจกรรมที่รัฐบาลมุ่งปฏิบัติจริง ย่อมไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร การที่จะรู้จักและทำความเข้าใจ
เกี่ยวกับรัฐ ผู้ศึกษาต้องเข้าใจในสิ่งที่รัฐตั้งใจจะกระทำด้วย มิฉะนั้นจะเปรียบเสมือนการศึกษา
มนุษย์โดยไม่ให้ความสนใจแก่พฤติกรรมและการแสดงออกของมนุษย์ ซึ่งย่อมเป็นการยากที่จะ
เข้าใจมนุษย์ นอกจากนั้นการศึกษาราชการบริหารงานของรัฐ หากไม่เข้าใจแนวทางอันเป็นกรอบชี้นำ
การบริหารงานดังกล่าว ย่อมเป็นการยากที่จะเข้าใจภาพรวมของการบริหารทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องจาก
การศึกษาดังกล่าวเป็นเสมือนการพิจารณาเฉพาะ ปัจจุบันในระดับจุลภาคโดยไม่คำนึงถึงแนวทาง
อันเป็นที่มาและเป็นกรอบของสิ่งที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันนั้น ด้วยเหตุนี้การศึกษานโยบายสาธารณะ
จึงมีความสำคัญทั้งต่อนักศึกษาทางรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์

ความสำคัญของการศึกษานโยบายสาธารณะนี้ แสดงให้เห็นได้ชัดเมื่อพิจารณา
พัฒนาการการศึกษารัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษานโยบายสาธารณะจะทำให้นัก
รัฐศาสตร์เข้าใจการเมืองลึกซึ้งยิ่งขึ้น เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น และทำให้นักรัฐศาสตร์เข้าใจภาพรวมของ
การบริหารชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นความเข้าใจในเทคนิคและระเบียบวิธีการในการกำหนด
วิเคราะห์ และประเมินผลนโยบายย่อมช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายในทางปฏิบัติสามารถ
วางแผนพัฒนานโยบาย และนำนโยบายไปปฏิบัติให้บังเกิดผลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
(สุภชัย ยาวะประภาส, 2552)

3. แนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เมื่อมีการกำหนดนโยบายขึ้นมาแล้วก็ต้องมีการนำนโยบายเหล่านั้นไปปฏิบัติให้บัง
เกิดผลตามเจตนารมณ์ที่ได้กำหนดขึ้นมา นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

Carl E. Van Horn & Donald S. Van Meter (1976, p. 103) ได้ให้ความหมายของการนำ
นโยบายไปปฏิบัติว่า หมายถึง การกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในนโยบายเบื้องต้น
การกระทำดังกล่าวอาจจะโดยภาครัฐ หรือเอกชนทั้งในลักษณะของกลุ่มหรือบุคคลก็ได้ และยังได้
กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า (วรเดช จันทรศร และลิขิต ชีรเวทิน, 2530, หน้า 341-342) ความสำเร็จของการ
นำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักสามประการด้วยกัน ได้แก่ (1) กระบวนการในการสื่อ
ข้อความ (2) สมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และ (3) ความร่วมมือสนับสนุนของผู้

ปฏิบัติ ปัจจัยหลักทั้ง 3 เหล่านี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและยังประกอบด้วยปัจจัยย่อยๆ หลายข้ออันได้แก่

1. ในด้านการสื่อข้อความ ประสิทธิภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้ปฏิบัติว่าตนเองควรจะทำอย่างไรบ้าง ความเข้าใจดังกล่าว จะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความชัดเจนของนโยบาย กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะมีส่วนช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจดีขึ้น
2. ในด้านปัญหาทางสมรรถนะ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความสามารถของหน่วยปฏิบัติว่าจะทำงานให้เป็นไปตามที่คาดหวังได้เพียงใด
3. ในด้านของตัวผู้ปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้ปฏิบัติเอง

Daniel A. Mazmanian and Paul A. Sabatier (1983, pp. 20-21) กล่าวว่า “การนำนโยบายไปปฏิบัติ” คือ การผลิตผลลัพธ์ออกมา การทำให้สำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการในการนำเอานโยบายพื้นฐานทั่วไปมาดำเนินการให้ลุล่วงไป นโยบายพื้นฐานอาจอยู่ในรูปของกฎหมาย คำพิพากษา คำสั่งของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรีก็ได้

Charles O. Jones (1984, p. 46) ให้ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าเป็นกิจกรรมที่มุ่งให้แผนงานบรรลุผล ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมีอยู่สามประการด้วยกันคือ ประการแรก ได้แก่ การตีความ (interpretation) ซึ่งหมายถึง การแปลความหมายของแผนงานให้เป็นคำสั่งที่ปฏิบัติได้ ประการที่สองก็คือ องค์การ (organization) ซึ่งหมายถึงการจัดตั้งองค์การและระเบียบวิธีการปฏิบัติเพื่อให้แผนงานบรรลุผล และประการสุดท้ายซึ่งก็คือ เรื่องของการปฏิบัติ (application) ซึ่งได้แก่การบริหารต่างๆ

ดังนั้นการศึกษากำหนดนโยบายไปปฏิบัติ วรเดช จันทรร และลิขิต ชีรเวทิน. (2530, หน้า 2) จึงสรุปได้ว่าเป็นการแสวงหาวิธีการและแนวทางเพื่อปรับปรุงนโยบาย แผนงาน และการปฏิบัติงานในโครงการนี้ได้ดีขึ้น เนื้อหาสาระของการศึกษากำหนดนโยบายไปปฏิบัติ จึงเป็นการแสวงหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์หรือสภาพความเป็นจริง ที่เกิดขึ้นภายในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (implementation or action) เพื่อที่จะศึกษาบทเรียนพัฒนาแนวทางและสร้างกลยุทธ์เพื่อที่จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติให้บังเกิดความสำเร็จ

ประสิทธิภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะสำเร็จหรือล้มเหลว เนื่องจากเป้าหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ที่ การมุ่งทำให้นโยบายนั้นประสบความสำเร็จ การชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความสำเร็จและความล้มเหลว จะสามารถทราบจากระดับความร่วมมือ ที่ผู้รับนโยบายไปปฏิบัติมีต่อผู้ออกคำสั่ง หรือผู้กำหนดนโยบาย ถ้าระดับของความร่วมมือมีสูงระดับของความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติก็จะมีสูงตามไปด้วย และในทางกลับกันถ้า

ระดับของความร่วมมือมีค่า ก็ย่อมหมายความว่า ระดับของความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมีอยู่สูง

ขณะเดียวกัน วรเดช จันทรศร (2551 , หน้า 130-143) ได้ทำการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ทางด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติและได้นำเสนอตัวแบบที่เกิดจากการพัฒนาได้ 6 ตัวแบบ เพื่อที่จะมุ่งสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาหรือสิ่งเชื่อมโยง ระหว่างความสำเร็จ และความล้มเหลวของการนำนโยบายแผนงานและโครงการ ไปปฏิบัติดังนี้ คือ

1. ตัวแบบด้านหลักเหตุผล (rational model) ตัวแบบนี้กำหนดขึ้นภายในแนวความคิดที่ว่า “ในการนำนโยบายหรือแผนไปปฏิบัตินั้นหน่วยงานหรือองค์กรที่รับนโยบายไปปฏิบัติเป็นกลไกที่สำคัญ หน่วยงานที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติได้จะต้องเป็นหน่วยงานที่ใช้ค่านิยมแบบยึดหลักเหตุผล (rational value maximizers) และยึดถือการดำเนินงาน โดยเน้นวัตถุประสงค์ เป็นหลักหรือแนวทาง (goal-directed) เพื่อมุ่งปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ให้มากที่สุด ” องค์กรลักษณะดังกล่าวจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 องค์ประกอบ คือ

1.1 นโยบายจะต้องมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และหน่วยงานจะต้องสามารถแปรวัตถุประสงค์ของนโยบายถ่ายทอดลงสู่การปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.2 หน่วยงานจะต้องมีความสามารถในการปฏิบัติงานได้ใกล้เคียงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้

ตัวแบบด้านหลักเหตุผล จะมีสมมุติฐานว่าระดับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติจะขึ้นอยู่กับปัจจัย 5 ประการ คือ (1) ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย (2) มีการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานที่ชัดเจน (3) มีการกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน (4) มีระบบการประเมินผลที่เหมาะสม และ (5) มีมาตรการจูงใจ (ให้คุณให้โทษ)

2. ตัวแบบด้านการจัดการ (management model) ตัวแบบนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องเป้าหมายของนโยบายและการวางแผนควบคุมหน่วยปฏิบัติ แต่จะให้ความสำคัญแก่สมรรถนะขององค์กร โดยมีสมมุติฐานว่าความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติจะขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่รับผิดชอบว่ามีขีดความสามารถที่จะปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับความคาดหวังเพียงใด ซึ่งจะขึ้นอยู่กับปัจจัย 5 ประการ คือ (1) มีโครงสร้างหน้าที่อย่างเหมาะสม (2) บุคลากรมีความรู้ความสามารถทั้งด้านบริหารและเทคนิค (3) ต้องมีการสนับสนุน ทางด้านงบประมาณอย่างเพียงพอ (4) จะต้องมีความพร้อมของเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์อย่างเหมาะสม และ (5) ต้องมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม

3. ตัวแบบทางการพัฒนาองค์การ (organization development model) ตัวแบบนี้จะมุ่งให้ความสนใจ เฉพาะด้านบุคคลในหน่วยงานเป็นสำคัญ เพราะถือว่าบุคคลเป็นทรัพยากรที่สำคัญเหนืออื่นใดในองค์การ ตัวแบบนี้จึงเน้นที่การมีส่วนร่วมของคนในองค์กรเป็นสำคัญ โดยมี

สมมุติฐานที่ว่าความร่วมมือจะทำให้เกิดการดำเนินงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัย 5 ประการ คือ (1) การตั้งใจ (2) การใช้ภาวะผู้นำที่เหมาะสม (3) การมีส่วนร่วมของสมาชิกในองค์กร (4) การสร้างทีมงานแทนการควบคุม และ (5) การสร้างความผูกพันและการยอมรับระหว่างผู้บริหารและผู้ปฏิบัติ

4. ตัวแบบทางกระบวนการของระบบราชการ (bureaucrative process model) เป็นตัวแบบที่เกิดจากแนวความคิดทางสังคมวิทยาที่มององค์กรในลักษณะที่เน้นความเป็นจริงทางสังคม (social reality) ที่เห็นว่าองค์กรขนาดใหญ่แม้จะมีกฎระเบียบและระบบคุณธรรมกำหนดไว้แน่น แต่จะมีความสัมพันธ์ภายในองค์กรอย่างไม่เป็นทางการสูง เนื่องจากมีคนอยู่ภายในองค์กรเป็นจำนวนมาก มีช่วงชั้นการบังคับบัญชาหลายระดับ การควบคุมติดต่อแต่ละระดับมีช่วงห่างกันมาก ดังนั้นสมมุติฐานของตัวแบบนี้จึงอยู่ที่ว่าอำนาจขององค์กรไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่ง ที่เป็นทางการ (formal positions) เท่านั้น แต่ความเป็นจริงของตัวแบบนี้อำนาจขององค์กรจะกระจายอยู่ทั่วไปภายในองค์กร ทุกคนย่อมมีส่วนร่วมในการใช้อำนาจใช้วิจารณญาณของตน อันมีผลต่อการบริหารทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการที่ทำหน้าที่ติดต่อกลัษติดกับประชาชนที่มีใช้หัวหน้าจะใช้วิจารณญาณของตนปฏิบัติหน้าที่ที่ผู้บังคับบัญชาไม่อาจติดตามไปดูแลควบคุมตลอดเวลาได้ บุคคลกลุ่มนี้ Michael Lipsky เรียกว่า street level bureaucrats จากเหตุผลดังกล่าวตัวแบบนี้จึงเห็นว่ามีปัจจัย 2 ประการที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวขององค์กร คือ ระดับความเข้าใจของผู้กำหนดนโยบายต่อปัญหาความเป็นจริงในการให้บริการขององค์กร และระดับการยอมรับและการปรับนโยบายเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ประจำวันของผู้ปฏิบัติ

ตัวแบบนี้จึงไม่สนับสนุนต่อนโยบายที่ขัดแย้งลงไปสู่ระดับล่าง โดยปราศจากความเข้าใจสภาพปัญหาและข้อเท็จจริง และข้อจำกัดของผู้ปฏิบัติ โดยเฉพาะความพร้อมต่างๆ

5. ตัวแบบทางการเมือง (political model) เป็นตัวแบบที่ให้ความสำคัญลักษณะเชิงการเมืองของนโยบาย เพราะเห็นว่านโยบายเรื่องของการจัดสรรคุณค่าภายในสังคมย่อมจะมีผู้ได้รับประโยชน์และผู้ที่เกี่ยวข้องประ โยชน์เสมอ ทำให้ทุกฝ่ายจะมุ่งรักษาผลประโยชน์ของตนเป็นอันดับแรก การจะหวังให้มีผู้เห็นชอบและปฏิบัติตามนโยบายทุกฝ่ายจึงเป็นเรื่องยาก หรือเป็นไปได้ ดังนั้นตัวแบบนี้จึงมีสมมุติฐานว่าความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลที่เป็นตัวแทนขององค์กร กลุ่มหรือสถาบันซึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้เล่น (players) ในบทบาทการต่อรองชักจูงให้ฝ่ายต่างๆ มีความเห็นร่วมกัน (consensus) และสามารถใช้ชีวิตมีส่วนร่วมในท้ายที่สุด

ดังนั้นปัจจัยของความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบายจึงขึ้นอยู่กับปัจจัย 6 ประการ ประกอบด้วย (1) จำนวนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามนโยบาย (2) บุคลิกภาพของผู้นำ (3) ความรู้

ความสามารถของผู้ผู้นำ (4) สถานะอำนาจและทรัพยากรของหน่วยงาน (5) ความสามารถในการต่อรอง และ (6) การสนับสนุนจากหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

6. ตัวแบบทั่วไป (general model) ตัวแบบนี้พัฒนามาจากตัวแบบทางด้านการเมือง ผวนกับตัวแบบด้านองค์การ เป็นความพยายามที่จะให้ความสำคัญแก่ตัวแปรอย่างกว้างขวาง ครอบคลุมหลายๆ ด้านเข้าด้วยกัน เพราะเห็นว่าตัวแปรจากตัวแบบแต่ละตัวแบบต่างมีความสำคัญด้วยกัน อย่างไรก็ตามตัวแบบนี้จะให้ความสำคัญแก่ตัวแปรอิสระ 3 กลุ่มด้วยกัน คือ (1) กระบวนการในการติดต่อสื่อสารและการประสานงาน (2) สมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ และ (3) ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

สรุปจากการศึกษาแนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า นักวิชาการแต่ละท่านได้ให้คำจำกัดความการนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ก็มีส่วนที่คล้ายคลึงกันอยู่บ้างซึ่งก็คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติจะเริ่มขึ้นหลังจากที่ได้มีการกำหนดเป้าหมายไว้ในนโยบายแล้ว และองค์กรที่รับผิดชอบจะนำเอาเป้าหมายเหล่านี้มาบริหารให้บรรลุด้วยการพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ และขั้นตอนการบริหารเป็นหลักสำคัญของการบริหารทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน และมีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายซึ่งการศึกษายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ได้ใช้แนวคิด นโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ได้ผลการศึกษามีประสิทธิภาพ

แนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์

1. ความหมายของกลยุทธ์และการจัดการเชิงกลยุทธ์

1.1 กลยุทธ์

กลยุทธ์ และ ยุทธศาสตร์ คำสองคำนี้มีความหมายมาจากภาษาอังกฤษคำเดียวกันคือ “strategy” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษากรีกคำว่า “strategos” ที่เกิดมาจากคำว่า “stratos” ซึ่งหมายถึง “army” หรือกองทัพ ผสมกับคำว่า “agein” ซึ่งหมายถึง “lead” หรือ “นำหน้า” จึงทำให้นักวิชาการทางด้านบริหารตีความหมายว่า “leading the total organization” หรือการนำทางให้กับองค์กรโดยรวม ซึ่งมีนัยทั้งเชิงจุดมุ่งหมายและวิธีการว่าต้องการอะไร ให้สำเร็จ และทำอะไร (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และ คณะ, 2548, หน้า 16-18) กลยุทธ์ เป็นวิธีที่องค์กรเลือกเพื่อจะดำเนินการจากจุดที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไปยังจุดหมายปลายทางในอนาคตที่กำหนดไว้ กลยุทธ์เป็นคำที่ใช้ในวงการธุรกิจ

หรือภาคเอกชน ส่วนหน่วยงานภาครัฐจะใช้คำว่ายุทธศาสตร์การใช้กลยุทธ์มีมานานแล้วในทาง การทหารและการทำสงคราม

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใช้ความหมายของคำว่ากลยุทธ์ และยุทธศาสตร์ ใน ความหมายเดียวกัน ซึ่งในปัจจุบันมีการนำมาใช้อย่างแพร่หลายในการบริหารจัดการทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชน ดังนั้นในการศึกษา “การบริหารจัดการ ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร” จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงความหมายคำว่า คำว่ากลยุทธ์ และ ยุทธศาสตร์(strategy) ซึ่งพบว่ามีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้เป็นจำนวนมากดังนี้

Samuel Paul (1983, p. 57) ให้นิยามว่า กลยุทธ์ หมายถึง ชุดของทางเลือกระยะยาว เกี่ยวกับเป้าประสงค์เชิงปฏิบัติการและนโยบายรวมทั้งแผนปฏิบัติการของแผนงานของรัฐบาล ซึ่ง องค์การรัฐบาลกำหนดโดยคำนึงถึงปัจจัยที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของแผนงานที่ รัฐบาลกำหนดไว้ และสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินงานของแผน

Samuel C. Certo & J. Paul Peter (1991, p. 17) ให้นิยามไว้ว่า กลยุทธ์ หมายถึง วิธีการ ดำเนินงานที่มั่นใจได้ว่าจะนำไปสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กร

ปรีชา หงษ์ไกรเลิศ (2548, หน้า 25) ให้ความหมายคำว่า ยุทธศาสตร์ (strategies) เป็น การรวบรวมกลยุทธ์ กลวิธี และการปฏิบัติงานเข้าด้วยกันเพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จตาม เป้าหมายและมีชัยชนะเหนือคู่แข่ง ไม่ว่าจะเป็้องค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน

สุพานี สฤษฏ์วานิช (2544, หน้า 361) ได้ให้ความหมายกลยุทธ์ว่าหมายถึง แผนงาน สำคัญที่องค์กรจะใช้เป็นแนวทางในการบรรลุสู่เป้าหมายหลักขององค์กร

จากความหมายของนักวิชาการที่ได้กล่าว สรุปได้ว่ากลยุทธ์หมายถึงแผนงานหรือแนว ทางการปฏิบัติที่ระบุเป้าหมายในอนาคต โดยทำหน้าที่เป็นเครื่องมือ มีเป้าหมายที่ต้องการให้ องค์กรบรรลุประสิทธิผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยทั่วไปกลยุทธ์ไม่ควรเป็นวิธีการทำงานตามปกติ แต่ควรเป็นแนวทางหรือวิธีการที่มีอูบาย กลวิธีที่แยบยล ในเชิงบวกสำหรับการทำงานภายใต้ข้อจำกัด ต่างๆ

หรือความหมายที่ง่ายที่สุดของคำว่ากลยุทธ์ ก็คือแผนการปฏิบัติที่รวบรวมความ พยายามทั้งหลายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ กลยุทธ์จะ ได้จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน องค์กร (จุดแข็ง จุดอ่อน) และวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร(โอกาส อุปสรรค) แล้วนำมา วิเคราะห์หาตำแหน่งขององค์กร(Position analysis) และกำหนดกลยุทธ์ต่างๆ ในลำดับถัดไป

1.2 การจัดการเชิงกลยุทธ์

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเชิงกลยุทธ์ (strategic management) พบว่ามี นักวิชาการได้ให้ความหมายของการจัดการเชิงกลยุทธ์ ไว้เป็นจำนวนมาก ดังเช่น

พัคตร์ผอง วัฒนสินธุ์ (2542, หน้า 4) ได้ให้ความหมายการจัดการกลยุทธ์ ว่าหมายถึง การกำหนดภารกิจ วัตถุประสงค์ และเป้าหมายของกิจการทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จากนั้นจึงวางแผนจัดทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้องค์กรสามารถดำเนินงานตามภารกิจ และบรรลุถึง วัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ นอกจากนี้เนื่องจากการที่สภาพแวดล้อมทางธุรกิจมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจึงอาจจะก่อให้เกิดโอกาสหรือข้อจำกัดแก่องค์กร ดังนั้นองค์กรจึงจำเป็นต้องพิจารณาสภาพภายในขององค์กรเพื่อหาจุดแข็งหรือจุดอ่อน เพื่อที่จะสามารถหลีกเลี่ยง จากข้อจำกัดและใช้ประโยชน์จากโอกาสที่มีอยู่

สุพานี สฤษฏ์วานิช (2544, หน้า 9) สรุปความหมายการจัดการเชิงกลยุทธ์ว่าเป็น กระบวนการในการบริหารองค์การอย่างเป็นระบบที่เน้นการสร้างอนาคตระยะยาว เน้น การวิเคราะห์ สภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน และการสร้างกลยุทธ์เพื่อให้้องค์การประสบความสำเร็จระยะ ยาว

มัลลิกา ต้นสอน และฉัตยาพร เสมอใจ (2545, หน้า 23) กล่าวว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์ หมายถึง การศึกษาและวิเคราะห์สภาพแวดล้อม และการดำเนินงานขององค์กร การตั้งเป้าหมาย การกำหนด การดำเนินการ และการควบคุมกลยุทธ์ เพื่อการบรรลุเป้าหมายที่องค์กรต้องการอย่างมี ประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการดำเนินงานและความได้เปรียบในการแข่งขัน

เสน่ห์ จุ้ยโต และ คณะ (2548, หน้า 110) สรุปว่าการจัดการเชิงกลยุทธ์สามารถตั้งเป็น ข้อสรุปได้ดังนี้ (1) เป็นการมองในบริบทการแข่งขัน (2) มุ่งสู่แนวทางและพัฒนา-ศักยภาพของการ แข่งขันในองค์กรในระยะยาว (3) มุ่งการมีชัยชนะในการแข่งขัน โดย การตอบสนองความต้องการของ การตลาดได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับคู่แข่ง (4) เป็นการมองอนาคตในระยะยาวและจัดเตรียมตัวสนอง ความเปลี่ยนแปลงได้อย่างสม่ำเสมอ (5) เป็นการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน (6) มิได้กระทำ โดยผู้บริหารระดับสูงเท่านั้นแต่สามารถกำหนดกลยุทธ์จากจุดต่างๆ หรือระดับล่างลงมาได้ด้วย และ (7) มุ่งสู่การสร้างพัฒนาและมีตัวแบบขององค์กรที่มีความเข้ากันได้กับสภาพแวดล้อมตลอดเวลา

จินตนา บุญบงการ และฉัญฉุพันธ์ เจริญนันท์ (2549, หน้า 14) ให้ความหมาย การจัดการ เชิงกลยุทธ์หมายถึง กระบวนการที่ประกอบไปด้วยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและข้อมูลสำคัญ ของธุรกิจที่ใช้ในการประกอบการตัดสินใจ การวางแนวทางสำหรับการดำเนินงาน และควบคุมการ ปฏิบัติงานเชิงกลยุทธ์ขององค์กร เพื่อที่จะสร้างความมั่นใจว่าองค์กรสามารถที่จะดำเนินการได้ อย่างสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ตลอดจนสามารถมีพัฒนาการและ สามารถแข่งขันในอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พิบูล ทีปะปาล (2551, หน้า 10) ให้ความหมาย การจัดการเชิงกลยุทธ์ ว่า เป็นการกำหนด ทิศทางหรือวิถีทางในการดำเนินงานขององค์กรเพื่อให้งานบรรลุผลตามเป้าหมายหรือ

วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งการกำหนดแนวทางหรือทิศทางในการดำเนินงานนั้น ผู้บริหารจำเป็นต้องทำการวิเคราะห์และประเมินปัจจัยต่างๆ ที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกองค์กร เพื่อจัดทำแผนงานดำเนินงานที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

John A. Pearce and Richard B. Robinson (2009, p. 3) ได้ให้ความหมายของการจัดการเชิงกลยุทธ์ ไว้ว่าหมายถึง กระบวนการตัดสินใจและการปฏิบัติต่างๆ ที่จะส่งผลต่อการวางแผนและการปฏิบัติตามแผน โดยวิธีการเหล่านั้นจะสามารถช่วยให้องค์กรประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์

Leslie W. Rue and Lloyd L. Byars (2000) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์เป็นการกำหนดการปฏิบัติการที่เหมาะสม และมีการประเมินผลอย่างต่อเนื่องของแผนเชิงกลยุทธ์ โดยกำหนดทิศทางและการทำงานในระยะยาวขององค์กร ดังนั้นการจัดการเชิงกลยุทธ์จึงมีการพัฒนาแผนเชิงกลยุทธ์และปรับให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

โดยสรุปจากการศึกษาแนวคิดต่างๆ ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเชิงกลยุทธ์ เป็นกระบวนการจัดการขององค์กรในการกำหนดภารกิจ วัตถุประสงค์ และเป้าหมายของกิจการทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการกำหนดแนวทางหรือทิศทางในการดำเนินงานนั้น ผู้บริหารจำเป็นต้องทำการวิเคราะห์และประเมินปัจจัยต่างๆ ที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกองค์กร เพื่อจัดทำแผนงานดำเนินงานที่เหมาะสมที่สุด ดังนั้นในการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่ดีจึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาแผนเชิงกลยุทธ์และปรับให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

2. วิวัฒนาการของแนวคิดในการจัดการกลยุทธ์

แนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ได้มีการพัฒนาหรือวิวัฒนาการให้เหมาะสมตามยุคสมัยของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไป สุพานี สฤษฏ์วานิช (2546, หน้า 55-75) ได้ทำการสรุปการพัฒนาหรือวิวัฒนาการของแนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ไว้ดังต่อไปนี้

ปี ค.ศ. 1968 ได้เสนอแนวคิดขายผลิตภัณฑ์และตลาด (product/market matrix) เพื่อใช้วิเคราะห์ทางเลือกของกลยุทธ์ที่จะพิจารณาสินค้าที่ควบคู่กับ การตลาดออกเป็น 4 กลยุทธ์ย่อย คือ (1) สินค้าเดิมและตลาดเดิม (2) สินค้าเดิมแต่เข้าตลาดใหม่ (3) สินค้าใหม่กับตลาดเดิม และ (4) สินค้าใหม่เข้าตลาดใหม่ ต่อมาเกิดแนวคิดเรื่อง learning curve คือ ถ้าส่วนครองตลาดเพิ่มขึ้น จะนำไปสู่การผลิตที่มากขึ้น และในการผลิตมากขึ้นจะส่งผลให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยลดลงซึ่งจะทำให้ผู้ผลิตสามารถกำหนดราคาที่แข่งขันมากขึ้น แต่ในที่สุดแนวคิดนี้ก็แพร่หลายทำให้ผู้ผลิตพากันเล่นสงครามกลยุทธ์ทางด้านราคา

ในปี ค.ศ. 1979 เกิดแนวคิดเรื่องหน่วยธุรกิจ (strategic business unit--sbu) แนวคิดนี้มองว่าควรต้องมีการจัดกลุ่มธุรกิจออกเป็นหน่วยเชิงกลยุทธ์ เพื่อให้สามารถวางกลยุทธ์ที่เหมาะสมไปตาม SBU ได้ และทำให้เกิดแนวคิดใหม่ในเรื่องของความเป็นอิสระ (autonomy) และความรับผิดชอบ (responsibility) ของผู้บริหาร

ต่อมาได้เกิดแนวคิดเรื่องการวางแผนแฟ้มงาน (portfolio planning) เป็นการวิเคราะห์ SBU แล้ววางตำแหน่งของ SBU ลงในเมทริกซ์ (matrix) แนวคิดเรื่องการวางแผนแฟ้มงาน (portfolio planning) ที่นิยมใช้กันมาก คือ BCG Matrix ซึ่ง Boston Consulting Group Co., Ltd. เป็นผู้พัฒนา ระบบนี้ โดยจะมีแกนอนเป็นส่วนครองตลาด และเปรียบเทียบกับแกนตั้งที่เป็นอัตราการเติบโตของอุตสาหกรรม ขณะเดียวกันมีการเสนอแนวคิดเรื่อง PIMS เป็นการศึกษา และตรวจสอบปัจจัยแห่งความสำเร็จในเชิงกลยุทธ์ โดยใช้ข้อมูลจากบริษัทต่างๆ ในอเมริกาเป็นจำนวนหลายร้อยบริษัท เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อ ROI ของ SBU

ในปี ค.ศ. 1980 เกิดแนวคิดเรื่องการวางตำแหน่งกลยุทธ์เพื่อความสำเร็จ ซึ่งเป็นเรื่องของการกำหนดความสามารถ (capabilities) ขององค์กรที่จะทำให้กิจการบรรลุผลสำเร็จเหนือคู่แข่งในในระยะยาว แนวคิดแรกคือกลยุทธ์การแข่งขัน (competitive strategy) โดย Michael E. Porter (1985) ซึ่งได้เสนอแนวคิดที่ว่าองค์กรควรจะมีการกำหนดกลยุทธ์ 3 ทางเลือก คือ (1) กลยุทธ์การมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ (cost leadership strategy) (2) กลยุทธ์การสร้างแตกต่าง (differentiation strategy) และ (3) กลยุทธ์การเจาะจงในตลาด (focus strategy) ต่อมา Michael E. Porter ได้เสนอแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์โครงสร้างอุตสาหกรรม ภาวะการแข่งขัน และศักยภาพการทำกำไรของอุตสาหกรรม โดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่า five forces model และถูกพัฒนาเป็นแนวคิดในการวิเคราะห์กิจกรรมสร้างมูลค่าเชื่อมโยง (value chain analysis)

ปี ค.ศ.1990 C.K. Prahalad and G. Hamel (1990, หน้า 79-91) เสนอแนวคิดเรื่องความสามารถหลัก (core competency) โดยความสามารถหลักจะเป็นความสามารถขององค์กรในการประสานความสามารถของ SBU ต่างๆ เพื่อเป็นรากฐานของการพัฒนาธุรกิจใหม่ๆ และเขาได้เสนอแนวคิดการปรับรื้อองค์กร (business process re-engineering) เพื่อลดขั้นตอนการทำงานทุกกระบวนการ ทำให้กิจการบรรลุประสิทธิภาพสูงสุด และประสิทธิผลอย่างต้องการ และ Robert S. Kaplan and David P. Norton (1996) ได้เสนอแนวคิดเรื่อง การวัดผลองค์กรอย่างสมดุล (balanced scorecard) คือ การวัดผลองค์กรให้ครอบคลุมและสมดุลมากขึ้น คือ นอกเหนือจากวัดผลองค์กรในด้านการเงิน ซึ่งเป็นไปตามวิธีการแบบเดิมที่นิยมใช้กันแล้ว ควรวัดผลองค์กรอีก 3 ด้าน คือ (1) ความพึงพอใจของลูกค้า (2) ด้านกระบวนการปฏิบัติงานขององค์กร และ (3) ด้านการเสริมการเรียนรู้ การเจริญเติบโตเพื่ออนาคตขององค์กรด้วย

ปี ค.ศ. 1991 เกิดแนวคิดเรื่อง กลยุทธ์ของเจ้าของกิจการ (owner strategy) เป็นการกำหนดกลยุทธ์และมาตรการต่าง ๆ ที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ถือหุ้น และในปี ค.ศ. 1993 เกิดแนวคิดเรื่อง การเปรียบเทียบสมรรถนะ (benchmarking) คือ เสนอให้ผู้บริหารต้องมีการเปรียบเทียบองค์การในด้านต่างๆ กับผู้ที่ทำในเรื่องนั้นๆ ได้ดีที่สุดซึ่งอาจจะไม่ใช่คู่แข่งชั้นในอุตสาหกรรมเดียวกันก็ได้ ซึ่งจะทำให้เกิดการปรับปรุงเพื่อลดอุปสรรคต่างๆ (breakthrough improvement) แก่องค์กรได้

ผลสรุปการพัฒนาหรือวิวัฒนาการของแนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่นำเสนอโดยสุพานิสถยภูวนิช พบว่า วิวัฒนาการของแนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 และได้มีการพัฒนาอย่างเต็มที่ในปี ค.ศ. 1980-1990 ทั้งนี้การพัฒนาหรือวิวัฒนาการของแนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ เพื่อเป็นกลยุทธ์การบริหารที่มีประสิทธิภาพที่ทำให้การบริหารสามารถประสบผลสำเร็จในทุกสถานการณ์และทุกเงื่อนไขของสภาพแวดล้อมนั้น โดยสรุปเป็นลักษณะกลยุทธ์ที่สำคัญ ดังนี้

กลยุทธ์ที่ 1 เป็นการบริหารเชิงรวมที่ทำงานอย่างเป็นระบบ และมีการบริหารครบสมบูรณ์ในทุกด้าน

กลยุทธ์ที่ 2 เป็นการบริหารที่พร้อมสมบูรณ์ด้วยแผนงานที่มีประสิทธิภาพซึ่งระบุออกมาโดยอาศัยเป้าหมาย (goals) เป็นเครื่องมือ แผนงานที่มีประสิทธิภาพเหล่านี้ จะเกิดขึ้นได้ก็โดยการให้ผู้ปฏิบัติได้มีส่วนร่วมในการพิจารณากำหนดเป้าหมายด้วย

กลยุทธ์ที่ 3 เป็นการบริหารที่พร้อมสมบูรณ์ด้วยเทคนิคการจัดทำแผน การวัดผล การจูงใจการควบคุม และการสามารถแสวงหาผลประโยชน์จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้อีกด้วย

3. ความสำคัญของจัดการเชิงกลยุทธ์

หลักการของการจัดการเชิงกลยุทธ์เป็นหลักการที่จะช่วยให้ผู้บริหารสามารถประยุกต์ใช้ในการบริหารองค์กรที่มีการเปลี่ยนแปลงและได้รับผลกระทบ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นทั้งในระยะสั้นและระยะยาวที่มีต่อองค์กรได้อย่างเหมาะสมและอย่างมีประสิทธิภาพ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเชิงกลยุทธ์ ไว้ 5 ประเด็น ดังนี้

1. การจัดการเชิงกลยุทธ์เป็นการกำหนดทิศทางที่ชัดเจนขององค์กร ผู้กำหนดกลยุทธ์จะทำการกำหนดวิสัยทัศน์ในอนาคตขององค์กร ทำให้สมาชิกทั้งองค์กรทราบถึงทิศทางที่ทุกคนจะดำเนินไปอย่างชัดเจน

2. การจัดการเชิงกลยุทธ์ช่วยให้ผู้บริหารระดับสูง มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลในการมองถึงอนาคตขององค์กร ซึ่งสามารถช่วยลดความเสี่ยงขององค์กรในอนาคตลงได้

3. การจัดการเชิงกลยุทธ์ช่วยให้องค์กรสามารถดำเนินงานและใช้ทรัพยากรที่ตนมีในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลสำเร็จดีกว่าการบริหารงานตามปกติ

4. การจัดการเชิงกลยุทธ์ช่วยลดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง (resistance to change) การจัดการเชิงกลยุทธ์มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมจากสมาชิก ทำให้ทุกคนเกิดความพึงพอใจในการยอมรับแผนกลยุทธ์นั้น ทำให้การต่อต้านมีน้อยลง

5. การจัดการเชิงกลยุทธ์สร้างความสอดคล้องในการปฏิบัติงาน (harmony) ซึ่งจากการมีส่วนร่วมในการวางแผนกลยุทธ์ ทำให้สมาชิกทุกคนรับทราบและยอมรับทิศทางที่ชัดเจนขององค์กร

ความสำคัญของการจัดการเชิงกลยุทธ์สรุปความสำคัญมีดังนี้

1. ช่วยให้องค์กรมีวัตถุประสงค์และภารกิจขององค์กรในอนาคตอย่างชัดเจน สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้ปฏิบัติงานในการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ช่วยให้การดำเนินงานมีความสอดคล้องในหน้าที่ต่างๆ ภายในองค์กร เพื่อจะนำไปสู่วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. เปิดโอกาสให้ผู้บริหารในระดับต่างๆ ได้มีส่วนร่วมในการบริหาร และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาองค์กร

4. ช่วยให้องค์กรสามารถคาดการณ์ปัญหาที่จะเกิดขึ้น แล้วเปลี่ยนแปลงปัญหาให้เป็นโอกาสที่จะดำเนินธุรกิจในอนาคต

5. ช่วยให้ผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ทำให้สามารถตัดสินใจได้อย่างรอบคอบและสามารถลดความเสี่ยงได้

4. ประโยชน์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์

ปัจจุบันแนวคิดของการจัดการเชิงกลยุทธ์ เป็นที่ยอมรับและมีการนำไปใช้กันอย่างแพร่หลาย แต่หลายครั้งที่ผู้ที่มีส่วนร่วมยังขาดความเข้าใจถึงประโยชน์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์ว่ามีความสำคัญมากหรือน้อยเพียงใด การบริหารเชิงกลยุทธ์ทำให้องค์กรเกิดความกระตือรือร้นในการกระทำล่วงหน้า (proactive) มากกว่าการตอบสนอง (reactive) ในการกำหนดอนาคตของตน นั่นคือทำให้มีการริเริ่ม และมีอิทธิพล มากกว่าเพียงแค่การตอบสนองต่อกิจกรรมและมีการควบคุมชะตากรรมของตนเอง สมยศ นาวิการ (2542, หน้า 1-2) ได้สรุปถึงประโยชน์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. การสร้างความสอดคล้องของการกระทำภายในองค์กรการจัดการเชิงกลยุทธ์จะช่วยให้หน่วยงานขององค์กรมุ่งไปสู่วัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน ถ้าปราศจากแนวทางที่กำหนดโดยการบริหารเชิงกลยุทธ์แล้ว หน่วยงานขององค์กรมักจะ โน้มเอียงไปสู่ทิศทางที่แตกต่างกัน

2. การพัฒนาการใช้ความคิดที่เกิดจากการมีส่วนร่วมในการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับกลยุทธ์ขององค์กรที่ถูกกำหนดขึ้นมา การจัดการเชิงกลยุทธ์บังคับให้ผู้บริหารต้องมีประสิทธิภาพและตระหนักถึงสภาพแวดล้อมของพวก-เขามากขึ้น การบริหารเชิงกลยุทธ์จะปลูกฝังนิสัยการใช้ความคิดและการมองอนาคตแก่ผู้บริหาร

3. การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการจัดการเชิงกลยุทธ์ไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดสนับสนุนความผูกพันเท่านั้น แต่จะเป็นการช่วยลดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วย ปกติบุคคลที่จะต่อต้านสิ่งที่ไม่เข้าใจ แต่ส่วนใหญ่จะยอมรับการตัดสินใจเมื่อเข้าใจปัจจัยที่จำกัดและทางเลือกที่เป็นไปได้ องค์กรขนาดใหญ่จะมีการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่เป็นทางการมากกว่าองค์กรขนาดเล็ก แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าจัดการเชิงกลยุทธ์จะมีความสำคัญน้อยต่อองค์กรขนาดเล็ก แม้ว่าการจัดการเชิงกลยุทธ์จะช่วยปรับปรุงผลงานระยะยาวได้ดี

หลักการของการจัดการเชิงกลยุทธ์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนี้ (จินตนา บุญยงการ และณัฐพันธ์ เจริญนันทน์, 2549, หน้า 16)

1. กำหนดทิศทางขององค์กร (set direction) ช่วยให้ผู้บริหารเกิดความเข้าใจต่อการเปลี่ยนแปลงและมีวิสัยทัศน์ต่ออนาคต ทำให้สามารถกำหนดวัตถุประสงค์และทิศทางการดำเนินงานเป็นรูปธรรม

2. สร้างความสอดคล้องในการปฏิบัติ (harmony) แนวคิดนี้ก่อให้เกิดวิสัยทัศน์และความเข้าใจร่วมกันในวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงาน ซึ่งจะทำให้การจัดสรรทรัพยากรและการดำเนินงานเป็นเอกภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร

3. สร้างความพร้อมให้แก่องค์กร (provide readiness) ช่วยให้ผู้บริหารและสมาชิกขององค์กรเกิดความเข้าใจในภาพรวมและศักยภาพของธุรกิจ ตลอดจนอิทธิพลของปัจจัยแวดล้อมที่มีต่อองค์กร ทำให้องค์กรมีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

4. สร้างประสิทธิภาพในการแข่งขัน (improve competitive efficiency) การจัดการเชิงกลยุทธ์ช่วยให้สามารถจัดลำดับความสำคัญในการดำเนินงานและเป้าหมายอย่างเหมาะสมและใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ในองค์กรที่มีการจัดการเชิงกลยุทธ์ มีส่วนสำคัญทำให้ผลการดำเนินงานดีกว่าองค์กรที่ไม่ใช้หลักการจัดการเชิงกลยุทธ์ และมีประโยชน์ต่อการดำเนินงาน ดังนี้ (พิบูล ทีปะปาล , 2551, หน้า 25)

1. ทำให้เข้าใจวิสัยทัศน์เชิงกลยุทธ์ขององค์กรชัดเจนยิ่งขึ้น
2. ทำให้ทราบว่าอะไรบ้างมีความสำคัญเชิงกลยุทธ์
3. ทำให้เข้าใจสภาพแวดล้อมที่กำลังเปลี่ยนแปลงดียิ่งขึ้น

4. เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กร
5. ทำให้ผู้บริหารมีความตื่นตัวต่อการบริหารการเปลี่ยนแปลง
6. ช่วยให้ผู้บริหารมีความรอบคอบในการวางแผนงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
7. ช่วยให้การตัดสินใจของผู้บริหารทั่วทั้งองค์กร ได้เกิดความร่วมมือและได้มีความเป็น

เอกภาพ

8. เพื่อให้ทราบถึงแนวโน้มของกิจกรรมต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า และทำให้รู้ว่าจะต้องตัดสินใจอย่างไร

สำหรับประโยชน์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์ต่อพฤติกรรมกรรมการบริหาร John A. Pearce and Richard B. Robinson (2000, pp. 9 - 10) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การจัดทำกลยุทธ์จะช่วยป้องกันไม่ให้องค์กรเกิดปัญหาต่างๆ ได้มาก เมื่อผู้บริหารให้ความสำคัญต่อการวางแผนกลยุทธ์
2. การตัดสินใจเชิงกลยุทธ์โดยอาศัยกระบวนการกลุ่มของบุคลากรที่มีความรู้ และความชำนาญในงานก่อให้เกิดแนวทางการจัดทำกลยุทธ์ที่หลากหลาย
3. บุคลากรเมื่อได้มีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์จะส่งผลทำให้มีขวัญและกำลังใจในการทำงานที่ดีส่งผลให้ผลผลิตเพิ่มสูงขึ้น
4. ช่วยให้เกิดการลดช่องว่างหรืองานที่ทำซ้ำซ้อนกันในการดำเนินกิจกรรมระหว่างบุคคลและกลุ่ม เพราะจะทำให้บุคลากรรู้บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเองที่ชัดเจน
5. การต่อต้านการเปลี่ยนแปลงจะลดลงเมื่อบุคลากรได้มีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ และความพอใจ จึงเกิดการยอมรับและพร้อมให้ความร่วมมือดำเนินการเปลี่ยนแปลง

5. กระบวนการจัดการเชิงกลยุทธ์

การจัดการเชิงกลยุทธ์มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการทั้งระดับภาครัฐและภาคเอกชนทั่วไป บรรดาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก จะต้องมีบทบาทสำคัญในการออกแบบกระบวนการ ในการนำไปสู่การจัดทำกลยุทธ์เพื่อก่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุด ทั้งนี้กระบวนการจัดการเชิงกลยุทธ์ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 5 ขั้นตอน (อุทุมพร พิชารัตน์, 2547, หน้า 7-20) ดังนี้

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (swot) เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในและปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก ทั้งนี้จะได้เพื่อกำหนดโอกาส (opportunities) อุปสรรค (threats) จุดแข็ง (strengths) และจุดอ่อน (weaknesses) สำหรับการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (swot analysis) เพื่อนำไปประกอบการกำหนดกลยุทธ์ จะต้องตรวจสอบปัจจัยแวดล้อมต่างๆ อย่างรอบคอบ ผ่านเทคนิคการวิเคราะห์สถานการณ์โดยยึดหลักการที่มีส่วนร่วม เพื่อให้บรรลุภารกิจ (mission) ด้วย

การสร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรให้เหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้สามารถ ดำเนินการวางแผนได้อย่างเหมาะสม

2. การกำหนดทิศทาง (set organization direction) ผู้บริหารจะกำหนดทิศทางขององค์กร ในรูปวิสัยทัศน์ (vision) ภารกิจ (mission) และเป้าประสงค์ (corporate objectives) เพื่อใช้เป็น แนวทางในการดำเนินงานและเป็นเป้าหมายในระยะยาว ซึ่งมีความสำคัญในสถานการณ์ปัจจุบันที่มี การเปลี่ยนแปลงความผันผวนและความซับซ้อนของการจัดการ ซึ่งอาจทำให้ผู้บริหารให้ความสำคัญกับปัญหาในระยะสั้นจนลืมวัตถุประสงค์ในระยะยาว จึงจะต้องมีการกำหนดทิศทางโดย จัดลำดับความสำคัญในความต้องการเชิงกลยุทธ์ให้ชัดเจน

3. การกำหนดกลยุทธ์ (strategic formulation) เป็นการนำเอาข้อมูลของสภาพแวดล้อม ทิศทางขององค์กรมากำหนดกลยุทธ์ซึ่งเป็นแนวทางในการดำเนินงานและสร้างรายได้เปรียบใน การแข่งขัน กลยุทธ์จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น โดยกลยุทธ์ของแต่ละองค์กรจะถูกกำหนดตาม ลักษณะพื้นฐานขององค์กรนั้นๆ การจะกำหนดกลยุทธ์ได้นั้นจะต้องรู้สถานะของตนเองก่อน การ กำหนดกลยุทธ์จึงต้องมีความครอบคลุมผลการดำเนินการทั้งในระดับ กลยุทธ์ระดับองค์กร (corporate strategy) กลยุทธ์ระดับแผนงาน (business strategy) และกลยุทธ์ระดับโครงการ (functional strategy)

4. การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ เป็นการปฏิบัติงานตามกลยุทธ์ (strategic implementation) โดยจัดระบบงาน การมอบหมายงาน ในการวางแผนปฏิบัติงาน เพื่อให้การนำกลยุทธ์ไปใช้บรรลุ เป้าหมายที่ต้องการกลยุทธ์เป็นกระบวนการที่ครอบคลุมในกระบวนการเรียนรู้ การปฏิบัติการ แสดงออกทางพฤติกรรม และเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันเป็นองค์รวมอย่าง เป็นรูปธรรม ผ่านการจัดโครงสร้าง บุคลากร และการประสานงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ

5. การควบคุมเชิงกลยุทธ์ (strategic assessment and control) คือ การตรวจสอบกิจกรรม และผลการดำเนินงาน โดยทำการเปรียบเทียบระหว่างผลการดำเนินงานจริงและผลการดำเนินงานที่ ต้องการ ผู้บริหารจะต้องใช้ข้อมูลเหล่านี้สำหรับการแก้ไขปัญหา และการควบคุมเชิงกลยุทธ์จะมีประสิทธิภาพได้ ผู้บริหารจะต้องได้รับข้อมูลป้อนกลับที่ชัดเจนทันที เป็นการกำหนดเกณฑ์ มาตรฐานของงานติดตามตรวจสอบ และการประเมินการตัดสินใจ เป็นการแก้ไขให้การดำเนินงาน สอดคล้องกับข้อจำกัดของแต่ละเหตุการณ์ การควบคุมเชิงกลยุทธ์เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบ การปฏิบัติการ เป็นกระบวนการในการกำหนดเกณฑ์และมาตรฐาน ขั้นตอนการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน แก้ไขให้การดำเนินงานสามารถบรรลุเป้าหมาย หรือปรับปรุงแผนการดำเนินงานให้ สอดคล้องกับข้อจำกัดของเหตุการณ์ในสภาพแวดล้อมจริง

การบริหารองค์กรเชิงกลยุทธ์ สามารถแยกได้ 3 ส่วน (ดำรงค์ วัฒนา, 2545, หน้า 47) ดังนี้

ส่วนที่ 1 ความเกี่ยวพันกันขององค์กรกับสภาพแวดล้อม เป็นความเกี่ยวพันกันขององค์กรกับสภาพแวดล้อม หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรซึ่งเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อทำงานให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ได้เลือกสรรมาแล้วอย่างใดอย่างหนึ่ง กับสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นสภาพเงื่อนไขของปัจจัยภายนอก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองที่อยู่นอกเหนือการควบคุมขององค์กร ที่ซึ่งสภาพเงื่อนไขอาจเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี อันเป็นโอกาสที่จะเอื้ออำนวยให้กับการทำงานขององค์กร หรืออาจเปลี่ยนแปลงไปในทางไม่ดีขึ้นเป็นข้อจำกัดหรืออุปสรรคต่อการดำเนินการขององค์กรได้

ส่วนที่ 2 ระบบต่างๆ ขององค์กร โดยระบบที่หนึ่ง คือ ระบบโอกาสเป็นระบบการทำงานของผู้บริหารระดับสูงที่คาบเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายนอกโดยตรง ระบบโอกาสจึงเป็นระบบที่อยู่คร่อมระหว่างองค์กรกับสภาพแวดล้อมทั้งสองวง และในเวลาเดียวกันภาระงานบริหารด้านนี้ของผู้บริหาร ก็จะเป็นงานด้านการบริหาร โอกาส (opportunity management) นั่นเอง ระบบที่สองเป็นระบบงาน คือ ระบบของทรัพยากรต่างๆ ที่จัดเตรียมไว้ภายในองค์กรเพื่อสำหรับการปฏิบัติงานตามแผนงานต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ ระบบงานนี้จะประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ที่เป็นทรัพยากรที่นำมาใช้เพื่อการปฏิบัติงานที่จำเป็นต้องทำปัจจัยเหล่านี้จะประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ที่เป็นปัจจัยทางวัตถุดิบของ เช่น เงินทุน เครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบและสิ่งจำเป็นอื่นๆ ระบบที่สามเป็นระบบคน คือ ทรัพยากรที่มีชีวิต จิตใจ พร้อมทักษะ ความชำนาญและความสามารถที่จะเข้ามาปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ทรัพยากรบุคคลจะเป็นผู้ดำเนินกิจการต่างๆ ในขั้นปฏิบัติ โดยจะเป็นผู้ใช้ทรัพยากรต่างๆ เช่น เงินทุน สิ่งของ วัตถุดิบ และจะเป็นผู้ขับเคลื่อนระบบในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น เดินเครื่องจักรหรือคอยให้บริการตามหน้าที่ เป็นต้น ผลงาน ที่ได้ออกมาจากที่ได้ดำเนินไปจะดีมากหรือน้อยอย่างไรนั้น ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านบุคคลนี้เป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะคนเป็นปัจจัยผันแปรซึ่งต่างกับปัจจัยทรัพยากรอื่นๆ

ส่วนที่ 3 ระบบการบริหาร คือ ระบบการทำงานของผู้บริหารในการบริหาร ตามระดับต่างๆ ขององค์กรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อให้เกิดผลสำเร็จมากที่สุดสำหรับองค์กร ซึ่งระบบการบริหารนี้ หากพิจารณาจะเริ่มจากระบบต่างๆ ขององค์กร โดยได้สัมพันธ์มาถึงการปฏิบัติหน้าที่การบริหารโดยนักบริหาร ภารกิจที่สำคัญของผู้บริหาร คือ การสร้างประสิทธิภาพในการจัดระบบงานต่างๆ ให้เหมาะสม สะดวกและง่าย ที่คนผู้ปฏิบัติจะทำได้โดย มีประสิทธิภาพการผลิตสูง ซึ่งจะพิจารณามองภาระหน้าที่ ดังกล่าวเป็นภาพรวม ก็คือ การประสานงาน (coordination) หรือการประสานงานการทำงานของฝ่ายต่างๆ ให้เข้ากันได้ (coordination work) นั่นเอง และในทางปฏิบัติ

ผู้บริหารจะต้องมีวิธีการปฏิบัติที่เรียกว่า เป็นหน้าที่ สำหรับงานบริหาร (managerial function) ที่เป็นมาตรฐานที่จะต้องกระทำโดยผู้บริหาร 5 ประการ คือ

3.1 การวางแผน (planning) หรือการกำหนดทิศทาง ขององค์การพร้อม ไปกับเป้าหมายและแผนงานต่าง ๆ

3.2 การจัดองค์การ (organizing) หรือการจัดระเบียบทรัพยากรให้เป็นระบบงานที่มีประสิทธิภาพ เป็นระบบวิธีทำงานที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

3.3 การจัดคนเข้าทำงาน (staffing) คือ การจัดหา พัฒนา และรักษาให้องค์การ มีทรัพยากรบุคคลที่ทรงคุณค่าสูงสุด เพื่อพร้อมที่จะปฏิบัติงานและสร้างสรรค์ความสำเร็จให้กับ องค์การ

3.4 การสั่งการ (directing) หรือการมีศิลปะการสร้าง ความเข้าใจและรู้จักจูงใจ และกำกับให้ทำงานทุกคน และทีมงานต่างๆ ทำงานโดยทุ่มเทและเสริมประสานต่อกันเพื่อ ความสำเร็จของส่วนรวมร่วมกัน

3.5 การควบคุม (control) หรือการติดตามผลการปฏิบัติงานที่กำลังดำเนินไป เพื่อให้ทราบถึงประสิทธิภาพของการทำงานต่างๆ ในระหว่างกระบวนการทำงาน ทั้งนี้ หากผลงาน ใดผิดไปจากที่คาดคิด ผู้บริหารก็จะแก้ไขและปรับให้การทำงานกลับสู่ภาวะที่มีประสิทธิภาพอีก ครั้ง

ในทางปฏิบัติการบริหารองค์การเชิงกลยุทธ์ ผู้บริหารไม่สามารถที่จะทำโดยแยกหน้าที่ บริหารเป็นอย่างไรก็ได้ แต่อาจทำสลับไปมาหรือเน้นบางหน้าที่เป็นพิเศษ โดยภารกิจการบริหาร จัดการเชิงกลยุทธ์ ประกอบด้วย 3 ด้านใหญ่ๆ (วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และ คณะ, 2548, หน้า 18-20) ดังนี้

1. ด้านแผนงานหรือด้านความสามารถในการบริหารองค์การ โดยได้วางแผนให้ องค์การโดยส่วนรวมสามารถเลือกทำธุรกิจที่ดีที่สุด ที่ซึ่งจะช่วยองค์การสำเร็จผลในทางต่างๆ ได้ สูง โดยมีการเสี่ยงน้อย

2. ด้านโครงสร้าง คือ การสามารถบริหารทรัพยากรขององค์การ ให้มีการจัดรูปแบบขึ้นมาเป็นโครงสร้างองค์การและระบบการทำงานต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ดำเนินการปฏิบัติ เพื่อทำงานตามแผนงานบรรลุผลสำเร็จทุกขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ด้านกระบวนการปฏิบัติ คือ การสามารถสร้างประสิทธิผล และประสิทธิภาพ ในขั้นตอนการปฏิบัติงานจริง โดยพนักงานทุกกลุ่มทุกระดับซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์ มีการทุ่มเท ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประสานสามัคคีจนเกิดผลดีต่อการสร้างผลงาน และผลสำเร็จให้กับ ภารกิจในระยะยาวได้

สรุป การบริหารเชิงกลยุทธ์ ถือเป็นแนวทางการบริหารที่เป็นระบบ มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการทั้งระดับภาครัฐและภาคเอกชน โดยแต่ละส่วนของการบริหารเชิงกลยุทธ์ จะมีความสัมพันธ์กันในเชิงการสร้างมูลค่า (value added) เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่มีการกำหนดไว้ในกรอบทิศทางเชิงกลยุทธ์ หรือที่เรียกว่าภารกิจ (mission) การบริหารเชิงกลยุทธ์ (strategic management) นั้นมีกระบวนการจัดการประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 5 ขั้นตอน คือ (1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (swot) (2) การกำหนดทิศทาง (set organization direction) (3) การกำหนดกลยุทธ์ (strategic formulation) (4) การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ เป็นการปฏิบัติงานตามกลยุทธ์ (strategic implementation) และ (5) การควบคุมเชิงกลยุทธ์ (strategic assessment and control)

6. การกำหนดกลยุทธ์

การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์จะประสบความสำเร็จมากน้อยในระดับไหน กระบวนการและขั้นตอนในการกำหนดกลยุทธ์เป็นปัจจัยที่สำคัญ Samuel C. Certo & J. Paul Peter (1988, pp. 11-12) ได้กล่าวถึงขั้นตอนก่อนการกำหนดยุทธศาสตร์ (strategic formulation) คือ กระบวนการออกแบบและเลือกยุทธศาสตร์สำหรับขึ้นก่อนการกำหนดยุทธศาสตร์ประกอบด้วยขั้นการวิเคราะห์และขั้นการสร้างทิศทางขององค์กร และจากนั้นสุพานี สฤษฏ์วานิช (2544, หน้า 17-18) ได้เสนอขั้นตอนย่อยในการกำหนดกลยุทธ์ไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดภารกิจขององค์กร (corporate mission) และวัตถุประสงค์หลัก (strategic objectives) เพื่อให้ทราบภาระงาน ทิศทางและเป้าหมายที่องค์กรต้องการ

2. การตรวจสอบและวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกองค์กร (situational audit--swot analysis) เพื่อให้ทราบสถานะต่างๆ ขององค์กรจึงสามารถลดความเสี่ยงจากสถานการณ์ภายในองค์กร (internal risks) และทราบถึงสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร จึงทำให้สามารถปรับตัวและรับมือกับเหตุการณ์และความเสี่ยงต่างๆ จากสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรได้ (external risks)

3. การกำหนดกลยุทธ์หลักขององค์กร (corporate strategy) เพื่อให้องค์กรมีแนวทางที่จะทำให้องค์กรบรรลุถึงภารกิจ และวัตถุประสงค์หลักที่องค์กรตั้งไว้

Fred R. David (2007, pp. 15-16) ได้เสนอขั้นตอนย่อยในการกำหนดกลยุทธ์ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้ (1) การประกาศ (แถลงการณ์) ภารกิจและวิสัยทัศน์ (vision and mission statements) (2) การตรวจสอบสภาพภายนอก (the external assessment) (3) การตรวจสอบสภาพภายใน (the internal assessment) (4) การตั้งวัตถุประสงค์ระยะยาว และ (5) การกำหนดการประเมิน และการเลือกกลยุทธ์

กล่าวโดยสรุป ขั้นตอนการกำหนดกลยุทธ์ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย คือ การกำหนดพันธกิจ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์และนโยบาย สำหรับขั้นก่อนการกำหนดกลยุทธ์มีเพียงขั้นการตรวจสอบสภาพแวดล้อม แต่อย่างไรก็ตามทั้งขั้นตอนการกำหนดกลยุทธ์และตรวจสอบสภาพแวดล้อมจะมีผลกระทบซึ่งกันและกัน ดังนั้นการกำหนดกลยุทธ์จึงประกอบไปด้วยขั้นตอนที่สำคัญ คือ การกำหนด-ภารกิจ และวิสัยทัศน์

7. การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ

Samuel C. Certo & J. Paul Peter (1988, p. 13) ให้ความหมายของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ คือ การกำหนดการกระทำ (action) ในยุทธศาสตร์ที่ได้พัฒนาขึ้นในขั้นการกำหนดยุทธศาสตร์ (strategy)

Robert A. Pitts and David Lei (2000, p. 301) กล่าวว่า การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ หมายถึง การเปลี่ยนกลยุทธ์เข้าสู่การกระทำ (ปฏิบัติการ) ตามที่ต้องการ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ตามที่ปรารถนา

Thomas L. Wheelan and David J. Hunger (2008, pp. 212-213) ได้ให้ความหมาย การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ ว่าเป็นการนำกิจกรรมทั้งหมดที่จำเป็น เพื่อมาใช้ในการปฏิบัติการตามแผนกลยุทธ์ การปฏิบัติตามกลยุทธ์เป็นกระบวนการนำกลยุทธ์และนโยบายสู่การปฏิบัติ (put into action) โดยผ่านการจัดทำโครงการ (program) การจัดงบประมาณ (budget) และระเบียบวิธีการปฏิบัติ

จากการศึกษาเรื่องของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติทำให้กล่าวโดยสรุปได้ว่า การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติถือเป็นกระบวนการเปลี่ยนแผนกลยุทธ์ที่ได้จัดทำขึ้นในเชิงวิชาการ เพื่อนำไปสู่ภาคการปฏิบัติโดยมีกระบวนการดำเนินการอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การดำเนินการของแผนกลยุทธ์เกิดผลลัพธ์ตามเป้าประสงค์ที่ตั้งไว้

แนวคิดการบริหารจัดการจังหวัดแบบบูรณาการ

การบริหารแบบบูรณาการมีความนิยมนำมาบริหารราชการ ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการศึกษายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงหลักการของการบริหารแบบบูรณาการดังนี้

1. ความหมายของบูรณาการ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายว่า “บูรณาการรวมหน่วย” คือ การนำการบริหารในยุคดิจิทัลทศวรรษที่ 21 ต้องเป็นการบริหารจัดการด้วยความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจนเพื่อใช้ในการวางแผนพัฒนางานกำหนด

นโยบาย และมีกระบวนการที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการ และความพึงพอใจของลูกค้าที่เป็นลักษณะปัจเจกบุคคล (mass Customization) เมื่อพิจารณาจากที่กล่าวมานั้น ระบบการบริหารต้องเปลี่ยนจากเดิมคือ ต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการที่ศูนย์หรือกรอบวิธีคิดและยุทธศาสตร์ธุรกิจแบบใหม่ที่ต้องเป็นลักษณะการบริหารองค์กรแบบบูรณาการ (integrated organization) หรือแบบเครือข่ายขององค์กร (the network organization) โดยทำให้แก่นของความสามารถหลักเกิดขึ้น (core competencies) ในทุกๆ หน่วยขององค์กร สรุปคำว่า “บูรณาการรวมหน่วย” คือ การนำหน่วยที่แยกกันมารวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พระเทพเวที (2531, หน้า 24) ให้ความหมายของคำว่า บูรณาการ หมายถึง การทำให้สมบูรณ์ ซึ่งอาจจะขยายความเพิ่มเติมได้อีกว่าหมายถึงการทำให้หน่วยย่อยๆ ที่สัมพันธ์อิงอาศัยกัน เข้ามาร่วมทำหน้าที่อย่างประสานกลมกลืนเป็นองค์รวมหนึ่งเดียว ที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ในตัวเอง

วัฒนาพร ระบุว่า (2541) ได้ให้ความหมายของบูรณาการว่า “การนำศาสตร์ต่างๆ มาผสมผสานกันเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง”

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต, 2544) ให้ความหมายของคำว่า บูรณาการ หมายถึง การทำให้หน่วยงานย่อย ๆ ทั้งหลายที่สัมพันธ์อิงอาศัยซึ่งกันและกัน เข้ามาร่วมทำหน้าที่ประสานกลมกลืนเป็นองค์รวมหนึ่งเดียวที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ในตัว และกล่าวว่าการบูรณาการนั้นจะเอาหน่วยย่อยหนึ่งเข้ามารวมในองค์รวมที่มีหน่วยย่อยอื่นแล้วก็ได้ อันนี้เรียกว่าการบูรณาการทั้งสิ้น แต่ข้อสำคัญต้องมีตัวยืนอยู่ 3 ประเด็นในการบูรณาการ ประกอบด้วย

1. มีหน่วยย่อย องค์ประกอบของชิ้นส่วนหรือชิ้น แ่ง ระดับ ที่เอามาประมวลเข้าด้วยกัน
2. หน่วยย่อยนั้น มีความสัมพันธ์ เชื่อมโยง อิงอาศัยซึ่งกันและกัน อาจจะเลยไปถึงขั้นที่ว่ายึดหยุ่น ปรับตัวได้ มีความเคลื่อนไหวตลอดเวลา
3. เมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้วก็จะทำให้มีครบถ้วนเต็มบริบูรณ์ โดยมีความประสานกลมกลืน เกิดภาวะได้ที่ พอดี หรือสมดุลพอได้ที่ หรือพอดีสมดุลแล้ว องค์รวมนั้นมีชีวิตชีวา ดำรงอยู่และดำเนินไปด้วยดีอันเป็นภาวะของบูรณาการ

จากการศึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่า การบริหารแบบบูรณาการ หมายถึง การประสานให้ทุกหน่วยงานย่อย ๆ ทุกกระบวนการ และทุกระบบในองค์กรผสมผสานกลมกลืน เป็นองค์รวมหนึ่งเดียว อย่างมีสมดุล เพื่อให้เกิดการทำงานเป็นทีม และนำไปสู่ผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย

2. การบริหารจัดการจังหวัดแบบบูรณาการ

เงื่อนไขพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ประสบผลสำเร็จก็คือ ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย รูปแบบแนวทางการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ซึ่งปัจจุบันได้มีการตรากฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการหลายฉบับ สาระสำคัญตาม กฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องควรรับรู้ รับทราบ และนำไป ปฏิบัติ เพื่อให้บังเกิดผลสัมฤทธิ์ตามเจตนารมณ์ของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

สถาบันดำรงราชานุภาพ กระทรวงมหาดไทย ในฐานะที่เป็นกลไกพัฒนาบุคลากรของ กระทรวงมหาดไทย พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้ส่วนราชการและผู้เกี่ยวข้องมีความรู้ และความ เข้าใจหลักการ และแนวทางการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการกว้างขวางมากขึ้น จึงได้จัดทำ เอกสารสรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับหลักการ และแนวทางการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการฉบับนี้ เป้าหมายสำคัญก็เพื่อ (สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวง มหาดไทย, 2547, หน้า 1-27)

1. ใ้บุคลากรของกระทรวงมหาดไทย และผู้เกี่ยวข้องกับการบริหารงานจังหวัด แบบบูรณาการ โดยเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติราชการในระดับจังหวัดมีความรู้และความเข้าใจหลักการ และ สาระสำคัญของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ และมีความพร้อมที่จะปรับตัวให้สอดคล้อง กับแนวทางการบริหารจัดการแบบบูรณาการ

2. สามารถนำแนวทาง รูปแบบ วิธีการทำงานไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการ เพื่อสนับสนุนการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ จะครอบคลุมสาระสำคัญกฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก ประกอบด้วย

2.1 พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ ดี พ.ศ.2546

2.2 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. 2546

2.3 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารงบประมาณจังหวัดแบบ บูรณาการ พ.ศ. 2546

2.4 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารงบประมาณ พ.ศ. 2546

2.5 หนังสือสั่งการ เรื่อง การมอบอำนาจด้านการบริหารงานบุคคลให้ผู้ว่า ราชการจังหวัดของสำนักงาน ก.พ.

3. ที่มาของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

ในการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อปรับบทบาทภารกิจ โครงสร้างส่วนราชการเมื่อวันที่ 4-5 สิงหาคม พ.ศ. 2544 ณ เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้เสนอหลักคิดว่าการบริหารงานในจังหวัดต้องมีเจ้าภาพที่มองทุกตารางนิ้วในจังหวัด เป็นภารกิจหน้าที่ที่จะต้องดูแลแก้ไข มีการทำงานเป็นทีมในรูปของคณะผู้บริหารจังหวัด ประกอบด้วยหัวหน้าส่วนราชการทุกส่วนราชการ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานคณะผู้บริหารหรือ CEO (chief executive officer) มีอำนาจเสมือนเป็นนายกรัฐมนตรีของจังหวัด และคณะผู้บริหารจังหวัดเปรียบเสมือนเป็นคณะรัฐมนตรีของจังหวัด

คณะผู้บริหารจังหวัดทำหน้าที่กำหนดทิศทางของจังหวัด โดยจัดทำเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด มองปัญหา /เป้าหมายของจังหวัดเป็นองค์รวม ใช้หลักการบริหารประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน เพื่อให้เกิดพลังขับเคลื่อนงานให้เดินไปข้างหน้าอย่างมีทิศทาง เกิดผลสัมฤทธิ์ คือ ประโยชน์สุขของประชาชนในจังหวัด

ปี พ.ศ. 2545 รัฐบาลได้ทดลองให้จังหวัดบริหารงานแบบบูรณาการ 5 จังหวัด คือ จังหวัดลำปาง ศรีสะเกษ ชัยนาท ภูเก็ต และนราธิวาส

ในที่สุดเมื่อวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2546 คณะรัฐมนตรี ได้มีมติให้ทุกจังหวัด (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ใช้รูปแบบบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ

4. ความหมายการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ

การบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ หมายความว่า การบริหารราชการของจังหวัด เพื่อให้จังหวัดสามารถบริหารงาน แก้ไขปัญหา และพัฒนาพื้นที่ในเขตจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชนให้ได้รับประโยชน์สูงสุด โดยมีการบูรณาการยุทธศาสตร์ แผนงาน โครงการ สรรพกำลัง และทรัพยากรในจังหวัด และการทำงานประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในสังคมอย่างมีทิศทางและเป้าหมายหลักร่วมกัน รวมทั้งมีผู้รับผิดชอบต่อผลของงานในการบริหารการพัฒนา การป้องกัน และการแก้ไขปัญหาในเขตพื้นที่จังหวัดอย่างชัดเจน

หลักการสำคัญของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ มีดังนี้

1. การบริหารจัดการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์ภาค ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด
2. การมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในจังหวัดในการพัฒนา สร้างศักยภาพการแข่งขันและแก้ปัญหาาร่วมกัน เพื่อลดความซ้ำซ้อน ความล่าช้าและความสิ้นเปลือง

3. ส่วนราชการทั้งในส่วนกลาง และในพื้นที่จังหวัด สนับสนุนการจัดองค์กร บุคลากร งบประมาณ ข้อมูลสารสนเทศ กฎหมายระเบียบ และข้อบังคับอย่างเพียงพอ เพื่อกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ระดับปฏิบัติ

4. สนับสนุนนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ด้วยการทำให้เกิดการยอมรับต่อ เป้าหมายการทำงานร่วมกันมากกว่าจะมุ่งเน้นการกำกับดูแลเพียงอย่างเดียว

5. ส่งเสริมการกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ผู้ปฏิบัติ และมีศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ เป็นฐานข้อมูลในการบริหาร และติดตามประเมินผล

รัฐบาลกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดความสำเร็จของการทำงานไว้ในระดับชาติ โดยให้ คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการสามารถกำหนดรายละเอียดการปฏิบัติ และตัวชี้วัด ในระดับจังหวัดได้เอง

ภารกิจหลักของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ มีดังนี้ (สำนักพัฒนาและส่งเสริม การบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย, 2547 ก, หน้า 1-5)

1. สร้างความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ และแก้ไขปัญหาความยากจนใน จังหวัด

2. สร้างสังคมที่สงบสุขและพึงปรารถนาาร่วมกัน

3. สร้างการพัฒนาให้เกิดคุณภาพที่ยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของประชาชน

4. บริหารราชการให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

5. ทราบ เข้าใจ และแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในจังหวัด

6. ปฏิบัติภารกิจอันเป็นแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และนโยบายของรัฐบาล เช่น การแก้ไขปัญหา ยาเสพติด การแก้ไขปัญหาผู้มีอิทธิพลและการปราบปรามการทุจริต เป็นต้น

องค์กรกำกับและดำเนินการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ มี 3 ระดับ ได้แก่ (สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย, 2547 ข, หน้า 7-9)

1. ระดับชาติ คณะกรรมการสนับสนุนระบบการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (กสจ.) นายกรัฐมนตรี เป็นประธาน หัวหน้าส่วนราชการ และภาคเอกชนจำนวนหนึ่ง เป็นกรรมการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นกรรมการและเลขานุการ อำนาจหน้าที่กำหนดกรอบนโยบาย วาง ระบบ แนวทาง มาตรการในการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ อำนาจการและประสานการ ดำเนินงาน เสนอแนะและแก้ไขปัญหาการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการเสนอ นายกรัฐมนตรี / รัฐมนตรี เพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานปรับปรุง ระบบงาน ระบบบริหารงานบุคคล ระบบ

การเงินการคลัง หรือระบบการบริหารราชการแผ่นดินขึ้นให้ สอดคล้องกับระบบการบริหาร ราชการจังหวัดแบบบูรณาการ กำหนดกรอบแนวทางการติดตามประเมินผล ประชาสัมพันธ์ แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการ และเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือการปฏิบัติงาน

2. ระดับกลุ่มจังหวัด คณะกรรมการยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด (กกจ.) รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนส่วนราชการและผู้ทรงคุณวุฒิจากภาค เอกชนจำนวนหนึ่งเป็นกรรมการ โดยมีผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีในเขตพื้นที่รับผิดชอบ เป็นกรรมการและเลขานุการ อำนาจหน้าที่ บูรณาการการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ และยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค ประสานความร่วมมือการพัฒนา อย่างยั่งยืน และเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ ป้องกัน /แก้ไขปัญหภายในกลุ่ม จังหวัดและระหว่างกลุ่มจังหวัด กำกับ แนะนำ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานภายในกลุ่ม จังหวัด

3. ระดับจังหวัด คณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ (กบจ.) ผู้ว่าราชการ จังหวัดเป็นประธาน หัวหน้าส่วนราชการ /รัฐวิสาหกิจ ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ภาคประชาชน จำนวนหนึ่งเป็นกรรมการ หัวหน้าสำนักงานเป็นกรรมการและ เลขานุการ อำนาจหน้าที่จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด แผนงาน /โครงการ ให้สอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคและยุทธศาสตร์ชาติ ส่งเสริม สนับสนุน ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้มีการพัฒนาเป็นไปตาม ยุทธศาสตร์ บูรณาการแผนงาน โครงการพัฒนาของส่วนราชการ หน่วยงาน องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น และภาคเอกชน กำกับ แนะนำ ติดตามประเมินผลการดำเนินงานภายในจังหวัด เชิญส่วน ราชการ หน่วยงานของภาครัฐ ภาคเอกชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องร่วมชี้แจง ให้ข้อมูล แสดงความ คิดเห็น หรือส่งเอกสารตามที่เห็นสมควร

กลไกสนับสนุนการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ได้แก่ (สำนักพัฒนาและส่งเสริม การบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย, 2547 ข, หน้า 18-27)

1. ส่วนราชการตามนิยามของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหาร งบประมาณจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2546 ที่ดำเนินการในจังหวัด ต้องแจ้งรายละเอียดข้อมูล แผนงาน โครงการ และงบประมาณที่จัดสรรให้แก่จังหวัดภายใน 30 วัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัติ งบประมาณรายจ่ายประจำปีผ่านการพิจารณาของรัฐสภา

2. จังหวัดต้องจัดให้มีคณะกรรมการควบคุม กำกับดูแลการใช้จ่ายงบประมาณของ จังหวัด มีอำนาจหน้าที่ตามที่ กสจ . กำหนดเกี่ยวกับการบริหารงบประมาณ การโอนงบประมาณ การใช้เงินเหลือจ่าย การใช้งบกลาง การรายงานสรุปผลการปฏิบัติงาน และผลการใช้จ่าย

งบประมาณให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการบริหารงบประมาณแบบบูรณาการ พ.ศ. 2546

3. จังหวัดต้องจัดให้มีคณะกรรมการควบคุม กำกับ ดูแลการจัดซื้อจัดจ้างของจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ตามที่ กสจ . กำหนด เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างของจังหวัดแบบบูรณาการ การมอบอำนาจการจัดซื้อจัดจ้างให้กับผู้ว่าราชการจังหวัด และหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด รวมถึงการจัดวางระบบจัดหาพัสดุด้วยวิธีอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

4. จังหวัดต้องจัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร จังหวัด มีอำนาจหน้าที่ตามที่ กบจ . กำหนด เกี่ยวกับการวางระบบข้อมูลเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของจังหวัดแบบบูรณาการ และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ระบบฐานข้อมูลด้านการบริหารงบประมาณของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อมูลการบริหารงานบุคคล แผน โครงการพัฒนา ผลิตภัณฑ์

5. จังหวัดต้องจัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และยุทธศาสตร์กำลังคนของจังหวัด มีอำนาจหน้าที่เสนอแนะ ให้คำปรึกษาแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเกี่ยวกับการพัฒนาระบบราชการ และวิธีการปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี การจัดทำฐานข้อมูลกำลังคนของจังหวัด การกำหนดยุทธศาสตร์ และวางแผน การบริหารและพัฒนากำลังคน การพัฒนาข้าราชการของจังหวัด การส่งเสริมระบบคุณธรรมและจริยธรรม การส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นทีม การสร้างเครือข่ายการทำงาน การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการสรรหา แต่งตั้ง หรือโยก ย้าย พิจารณาความคิดความชอบ หรือลงโทษทางวินัย

สรุปการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ เป็นการบริหารราชการเพื่อให้จังหวัดสามารถแก้ไขปัญหา และพัฒนาพื้นที่ในเขตจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชนให้ได้รับประโยชน์สูงสุด โดยการรวมการบริหารจัดการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ การมีส่วนร่วมของส่วนราชการทั้งในส่วนกลาง ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในจังหวัด และสนับสนุนนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ส่งเสริมการกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ผู้ปฏิบัติ ด้วยการทำให้เกิดการยอมรับต่อเป้าหมายการทำงานร่วมกันมากกว่าจะมุ่งเน้นการกำกับดูแลเพียงอย่างเดียว ซึ่งการวิจัยยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาครครั้งนี้ จึงได้ใช้แนวคิดการบริหารงานแบบบูรณาการในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ และสามารถนำมาใช้เป็น แนวทางของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

1. ความหมายของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540, หน้า 3) ได้ให้ความหมายของ “การท่องเที่ยว” ไว้ว่า หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้เป็นสากล 3 ประการ คือ (1) เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว (2) เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และ (3) เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มิใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือหารายได้

ปรีชา แดงโรจน์ (2544, หน้า 29-30) ได้อ้างถึงคำนิยามการท่องเที่ยวของสหประชาชาติที่ได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและการท่องเที่ยว ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี เมื่อปี 1963 ว่าการท่องเที่ยวหมายถึง กิจกรรมที่มีเงื่อนไขอยู่ 3 ประการ คือ (1) ต้องมีการเดินทาง (2) ต้องมีสถานที่ปลายทางที่มีความประสงค์จะไปเยือน และ (3) ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง เช่น เพื่อพักผ่อนในวันวันหยุด เพื่อวัฒนธรรมหรือศาสนา เพื่อการศึกษา เพื่อการกีฬาและบันเทิง เพื่อชมประวัติศาสตร์และความสนใจพิเศษ เพื่องานอดิเรก เพื่อเยี่ยมญาติมิตร เพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ และเพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา แต่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพและการไปอยู่ประจำ

กฤตลา สุวรรณพิมพ์ (2548 ก, หน้า 12-13) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่า คือ การเดินทางตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้เป็นสากล 3 ประการดังนี้ (1) เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว (2) เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และ (3) เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

จากความหมายของการท่องเที่ยวที่นักวิชาการกล่าวมา สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางหรือการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางจากที่อยู่อาศัยตามปกติไปยังที่อื่นชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และพึงพอใจของผู้เดินทาง ซึ่งจะมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน แต่ไม่ใช่อะไรเพื่อการประกอบอาชีพหรือเพื่อการไปอยู่อาศัย

2. นักท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการท่องเที่ยว เพราะเป็นผู้ที่ทำให้เกิดการท่องเที่ยวขึ้นมา ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจึงให้ความสำคัญกับการศึกษาวิจัยและเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยว เพื่อนำมาวางแผนและพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับประเภทของนักท่องเที่ยว กฤตลา สุวรรณพิมพ์ (2548 ข, หน้า 12-13) ได้แบ่งประเภทนักท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. การแบ่งตามระยะเวลาในการมาท่องเที่ยว แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ (1) นักท่องเที่ยวที่พักค้างคืน (2) นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พักค้างคืน

2. การแบ่งตามเชื้อชาติของผู้มาท่องเที่ยว แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ (1) นักท่องเที่ยวชาวไทย (2) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

3. การแบ่งตามพฤติกรรมของผู้มาท่องเที่ยว ได้มีการแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ (1) ผู้มาท่องเที่ยวที่มาโดยลำพัง (2) ผู้มาท่องเที่ยวที่มาเป็นกลุ่ม

ในขณะที่ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548, หน้า 15) กล่าวถึงประเภทนักท่องเที่ยวไว้ว่า นักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวต่างประเทศหรือนักท่องเที่ยวภายในประเทศก็สามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวประเภทหรูหรา เป็นนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูง มักเรียกร้องในบริการทางการท่องเที่ยวชนิดหรูหราและพร้อมจะจ่ายค่าบริการในอัตราที่สูง นักศึกษาประเภทนี้มีไม่มากนัก

2. นักท่องเที่ยวระดับปานกลาง เป็นนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ในระดับปานกลาง ไม่รู้ชื่อหรือเรียกร้องให้บริการทางการท่องเที่ยวมากเหมือนนักท่องเที่ยวกลุ่มแรก นักท่องเที่ยวระดับกลางมักเป็นนักท่องเที่ยวอารมณ์ดี มุ่งความสนุกสนานเป็นสำคัญ โดยมีการบริการทางการท่องเที่ยวไม่ต้องหรูหรามากนัก แต่ต้องไม่แยจจนเกินไป

3. นักท่องเที่ยวประเภทระดับมวลชน เป็นนักท่องเที่ยวที่มีระดับปริมาณมากที่สุด มีรายได้น้อยหรือไม่มีรายได้ประจำ ต้องการบริการทางการท่องเที่ยวแบบพื้นฐาน ในราคาถูก เอาใจง่าย นักท่องเที่ยวประเภทนี้เพิ่งเกิดได้ไม่นานนัก โดยได้รับแรงจูงใจจากโฆษณาและบริการที่ธุรกิจนำเที่ยวจัดขึ้น

จากการให้ความหมายของนักวิชาการพบว่าการแบ่งประเภทของนักท่องเที่ยวสามารถแบ่งได้หลายรูปแบบ เช่น การแบ่งตามระยะเวลาในการมาท่องเที่ยว คือ (1) นักท่องเที่ยวที่พำนักคืนกับนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พำนักคืน หรือ (2) การแบ่งตามเชื้อชาติของผู้มาท่องเที่ยว ก็แบ่งได้เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และ (3) การแบ่งตามพฤติกรรมของผู้มาท่องเที่ยว ได้มีการแบ่งออกเป็นผู้มาท่องเที่ยวที่มาโดยลำพังกับผู้มาท่องเที่ยวที่มาเป็นกลุ่ม และหากแบ่งให้ลึกลงไปอีกตามระดับเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยวก็นักท่องเที่ยวก็สามารถแบ่งได้เป็น (1) นักท่องเที่ยวระดับหรูหรา (2) นักท่องเที่ยวระดับปานกลาง และ (3) นักท่องเที่ยวระดับมวลชน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการแบ่งประเภทของนักท่องเที่ยวสามารถแบ่งได้หลายประเภทและหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการแบ่งว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในด้านไหน

3. ความสำคัญของการท่องเที่ยว

กุลวลา สุวรรณพิมล (2548 ค, หน้า 34-35) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวว่ามีความสำคัญต่อผู้ประกอบการหลายประเภท ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ธุรกิจขนส่ง โรงแรม ที่

พัก อาหารเครื่องดื่ม การบริการ การผลิตสินค้าเกษตร หัตถกรรมและอื่นๆ อีกมากมาย รวมทั้ง
กิจการสาธารณูปโภคภาครัฐ โดยสรุปความสำคัญของการท่องเที่ยวสามารถแยกเป็นด้านๆ ได้ดังนี้

1. ความสำคัญต่อเศรษฐกิจ คือ (1) ก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศ
เป็นจำนวนมาก (2) รายได้จากการท่องเที่ยวจะมีผลทวีคูณ ในการสร้างรายได้หมุนเวียนในระบบ
เศรษฐกิจเพิ่มขึ้น (3) การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการหมุนเวียนและการกระจายรายได้สู่ภูมิภาค (4) การ
ท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดผลดีในรูปการผลิตสินค้าพื้นเมือง สินค้าของที่ระลึก ตลอดจนบริการใน
ท้องถิ่น (5) การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบขายได้ทุกเวลา และ (6) การ
ท่องเที่ยวก่อให้เกิดการสร้างงาน การสร้างอาชีพทั้งทางตรงและทางอ้อม ลดการว่างงาน ประชากร
มีรายได้เพิ่มขึ้น

2. ความสำคัญต่อด้านสังคมและวัฒนธรรม คือ (1) ช่วยให้สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นดี
ยิ่งขึ้น เพราะสถานที่เสื่อมโทรม สกปรก ไม่ปลอดภัย นักท่องเที่ยวจะไม่ไป (2) ช่วยให้ประชาชน
ได้เห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมทางประเพณีของแต่ละท้องถิ่นที่เดินทางไปท่องเที่ยว และ
(3) ช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างเหลื่อมล้ำระหว่างสังคมเมืองกับชนบท

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าความสำคัญของการท่องเที่ยวมีส่วนในการเสริมสร้างฐานะและ
พัฒนาความก้าวหน้าให้กับประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมประเพณี

4. ประเภทแหล่งท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแบ่งตามความสำคัญ และสภาพแวดล้อม ได้ 12 ประเภท
ดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2553)

1. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (eco-tourism) คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะทางธรรมชาติ
ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น ซึ่งอาจมีเรื่องราวทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศที่เกี่ยวข้อง
โดยการจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งนั้น จะต้องมีการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมี
กิจกรรมที่ส่งเสริม ให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศนั้น มีการจัดการสิ่งแวดล้อมและการ
ท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

2. แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวิทยาการ (arts and sciences educational attraction
standard) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมในการท่องเที่ยวที่สามารถตอบสนองความสนใจ
พิเศษของนักท่องเที่ยว ซึ่งมีรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ชัดเจนเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวแบบใหม่ที่
เกิดขึ้น แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้สามารถเพิ่มเติมได้อีกมากมายตามความนิยมของคนในแต่ละยุค
สมัย เมื่อมีการระบุดังกิจกรรมนั้นๆ สามารถให้ความรู้และดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ปัจจุบันมี
ปรากฏอยู่หลายๆ แห่ง ตัวอย่าง เช่น พิพิธภัณฑ์เฉพาะทาง แหล่งท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาทาง

วิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี และ MICE (meeting & incentives & conventions & exhibitions) เป็นต้น

3. แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (historical attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนา รวมถึงสถานที่หรืออาคารสิ่งก่อสร้างที่มีอายุเก่าแก่หรือเคยมีเหตุการณ์ สำคัญเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เช่น โบราณสถาน อุทยานทาง ประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ กำแพงเมือง คูเมือง พิพิธภัณฑ ์ วัด ศาสนสถาน และสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปะและสถาปัตยกรรม

4. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (natural attraction) หมายถึง สถานที่ที่เปิดให้ใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้อาจจะเป็นความงดงามตามสภาพธรรมชาติ สัมฐานที่สำคัญทางธรณีวิทยาและภูมิศาสตร์อันเป็นเอกลักษณ์หรือเป็นสัญลักษณ์ ของท้องถิ่น นั้นๆ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ (special environmental Features) หรือสภาพแวดล้อมที่มีคุณค่าทางวิชาการก็ได้

5. แหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ (recreational attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อการพักผ่อนและเสริมสร้างสุขภาพ ให้ความสนุกสนาน รื่นรมย์ บันเทิง และการศึกษาหาความรู้ แม้ไม่มีความสำคัญในแง่ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศาสนาศิลปวัฒนธรรม แต่มีลักษณะเป็นแหล่งท่องเที่ยวร่วมสมัย ตัวอย่างเช่น ย่านบันเทิงหรือสถานบันเทิง สวนสัตว์ สวนสนุก และสวนสาธารณะลักษณะพิเศษ สวนสาธารณะ และสนามกีฬา

6. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (cultural attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่จัดว่ามีคุณค่าทางศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วย งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่า เป็นต้น ตัวอย่างของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทยในประเภทนี้ได้แก่ ตลาดน้ำดำเนินสะดวก งานแสดงของช้างจังหวัด สุรินทร์ งานร่วมบ่อสร้าง ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น

7. แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนทางธรรมชาติ การจัดทำเกณฑ์มาตรฐานสำหรับแหล่งท่องเที่ยวพุร้อนธรรมชาติ มีจุดประสงค์เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำพุร้อน ธรรมชาติอย่างชัดเจน โดยเน้นในด้านการกำหนดมาตรฐานที่จำเป็นสำหรับการบริการต่างๆ เนื่องจากการท่องเที่ยวประเภทนี้จะต้องคำนึงถึงด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ และต้องไม่ส่งผลกระทบต่อ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากน้ำพุร้อนจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติประเภทหนึ่ง ซึ่งหากไม่มีการกำหนดมาตรฐานที่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวใดๆ อาจส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำพุร้อนธรรมชาติได้

นอกจากนี้การจัดทำเกณฑ์มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ ยังมีเป้าหมายเพื่อให้หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลแหล่งท่องเที่ยวได้นำไปใช้ เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของตน และยังสามารถใช้เป็นข้อมูลที่สำคัญเพื่อประกอบการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นการเพิ่มมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติของประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

8. แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด (beach attraction) หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งมีชายหาดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นบริเวณชายหาด ได้แก่ การเล่นน้ำ การอาบแดด กีฬาทางน้ำ การนั่งพักผ่อน รับประทานอาหาร เป็นต้น

9. แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้สำหรับเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งมีน้ำตกเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งน้ำตก ได้แก่ การว่ายน้ำ การนั่งพักผ่อน รับประทานอาหาร การเดินสำรวจน้ำตก การล่องแก่งการดูนก และการตกปลา เป็นต้น

10. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทถ้ำ หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้ สำหรับเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งมีถ้ำเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวที่มาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวประเภทถ้ำ ได้แก่ การเข้าชมบรรยากาศและหินงอกหินย้อยภายในถ้ำ การศึกษาด้านโบราณคดีของมนุษย์ยุคต่างๆ ที่เคยอาศัยในถ้ำ การนมัสการพระพุทธรูป การให้อาหารสัตว์ การรับประทานอาหาร และการปิกนิก เป็นต้น

11. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวในประเภทเกาะสามารถแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบ ซึ่งมีจำนวนตัวชี้วัดทั้งหมด 47 ตัวชี้วัด แต่ละตัวชี้วัดมีค่าคะแนนสูงสุดเท่ากับ 5 คะแนน จึงมีค่าคะแนนรวมทั้งสิ้น 235 คะแนน ซึ่งในการให้คะแนนจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบคุณค่าด้านการท่องเที่ยวและความเสี่ยงต่อการถูกทำลายมากที่สุด เนื่องจากเป็นแรงดึงดูดใจที่สำคัญสำหรับให้นักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยว ส่วนองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการมีความสำคัญของคะแนนรองลงมา และองค์ประกอบด้านศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมีความสำคัญของคะแนนน้อยที่สุด

12. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทแก่ง หมายถึง สถานที่ที่เปิด สำหรับเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งมีแก่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน และมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลัก ได้แก่ การล่องแก่ง การพายเรือ การพักผ่อน และการเดินป่า ซึ่งอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาธรรมชาติเข้าไปด้วย ได้แก่ การดูนก การสำรวจธรรมชาติ การศึกษาพันธุ์พืชต่างๆ เป็นต้น

5. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว

ปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการท่องเที่ยวแบ่งได้ 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ดังนี้ (กุลวลา สุวรรณพิมพ์, 2548, หน้า 54-55)

1. ปัจจัยภายใน ที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

1.1 ทรัพยากรในด้านการท่องเที่ยว ซึ่งหมายถึงสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม วัฒนธรรม ประเพณี ที่สะท้อนให้เห็นลักษณะเด่น 3 ประการของอารยธรรมท้องถิ่น คือ (1) ประเภทธรรมชาติ มีความสวยงามตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก ป่า ถ้ำ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ อุทยานแห่งชาติ (2) ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนา ได้แก่ โบราณสถาน พิพิธภัณฑสถาน ศาสนสถาน (3) ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรม วิถีชีวิต

1.2 ความปลอดภัย คือ ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็นสำคัญ

1.3 โครงสร้างพื้นฐาน คือ สิ่งอำนวยความสะดวกหลักๆ เช่น ถนน สะพาน สนามบิน สถานีรถไฟ โดยสาร ไฟฟ้า ประปา ระบบสื่อสารที่ทันสมัย

1.4 สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น การคมนาคม พิธีการ เข้าเมือง

1.5 สินค้าของที่ระลึก ต้องมีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา

1.6 การโฆษณา การเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์

1.7 ภาพลักษณ์ของประเทศ

2. ปัจจัยภายนอก ที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

2.1 สถานะเศรษฐกิจและการเมืองของโลก สถานะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวจะอ่อนตัวลง

2.2 ความนิยมในการท่องเที่ยว

2.3 การขยายเส้นทางคมนาคม เช่น ท่าอากาศยานเครื่องบิน ส่งผลให้เกิดความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัยและประหยัด

2.4 การเปลี่ยนแปลงในด้านนโยบายทางการเมือง การท่องเที่ยวจึงมีบทบาทมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของพี่น้องประชาชน

6. ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยว

จากการรวบรวมความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในแหล่งต่างๆ พบว่าปัจจุบันปัญหาที่นักท่องเที่ยวพบ มีดังนี้

1. ขาดป้ายบอกทิศทางในแหล่งท่องเที่ยวและส่วนบริการต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยว
2. ขาดความสะดวกสบายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้องน้ำ ที่จอดรถ ฯลฯ ซึ่ง การบริการเหล่านี้มักจะไม่มี หรือมีไม่เพียงพอ หรือมีแต่คุณภาพดีไม่พอ
3. แหล่งท่องเที่ยวขาดเอกลักษณ์ เพราะอาจจะถูกทำลายจากนักท่องเที่ยว หรือถูกทำลายจากผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวนั้น เช่น การสร้างอาคารสูงบดบังทัศนียภาพ หรือการทิ้งขยะเกลื่อนกลาด การขูดขีดตามโบราณสถาน เป็นต้น ทำให้แหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบเสื่อมสภาพสูญเสียอัตลักษณ์ที่งดงามไป
4. ความไม่สะดวกในการเข้าถึงจุดต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จะเป็นมาจากการที่สภาพถนนที่คับแคบมากเกินไป ไม่มีคุณภาพในการรองรับนักท่องเที่ยว
5. ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
6. แหล่งท่องเที่ยวมีความแออัด หรือขาดการระบายอากาศที่ดี
7. การที่ขาดความต่อเนื่องของเส้นทางในแหล่งท่องเที่ยว จึงทำให้การเข้าชมสถานที่ที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวไม่สามารถทำได้
8. สภาพอากาศที่ร้อนอบอ้าว มีฝุ่นมาก เสียงดังหนวกหูจากยานพาหนะทำให้บรรยากาศในแหล่งท่องเที่ยวไม่สงบ ไม่น่าเข้าดูหรือเข้าชม

สรุปปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากแหล่งท่องเที่ยว จะส่งผลกระทบต่อ การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรง เพราะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้น และอาจไม่ต้องการกลับมาเที่ยวอีกในอนาคตต่อไป

7. การจัดการการท่องเที่ยว

7.1 ความหมายของการจัดการการท่องเที่ยว

พจนานุกรม (2540) คนในชุมชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการท่องเที่ยวและการจัดการท่องเที่ยวด้วยตนเอง บทบาทของโครงการการท่องเที่ยวเพื่อชีวิตและธรรมชาติ คือ การเป็นสะพานเชื่อมความเข้าใจระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน บอกกล่าวให้คนที่จะไปเยี่ยมเยือนชุมชนได้เข้าใจในเรื่องราวของชุมชน รูปแบบการท่องเที่ยว กติกาข้อปฏิบัติเมื่ออยู่ในชุมชน ในขณะที่เดียวกันก็มีการพูดคุยกับชาวบ้านให้ชัดเจนถึงเป้าหมายของการทำกิจกรรมนี้ ซึ่งก็มีความแตกต่างกันในแต่ละชุมชน บางแห่งมองว่าการท่องเที่ยวเป็นการเผยแพร่เรื่องราววิถีชีวิตวัฒนธรรม ตลอดจนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน บางแห่งอาจมองว่านอกจากเป็น

การเผยแพร่แล้วน่าจะเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้แก่ชุมชน และคนในชุมชนด้วย เราได้ร่วมกันมองถึงข้อดี ข้อเสีย และแนว ในการทางป้องกันร่วมกันค้นหาเสน่ห์ของชุมชน ซึ่งหมายถึงแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม และวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่น่าสนใจ กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้ ช่วยกันวางระบบการบริหารจัดการ จัดโปรแกรมแบ่งบทบาทหน้าที่ จัดสรรผลตอบแทนที่เหมาะสมและโปร่งใสตรวจสอบได้

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542, หน้า 75) ได้ให้ความหมายของการจัดการการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง การวางแผนการท่องเที่ยวและดำเนินการให้เป็นไปตามแผน โดยมีการจัดองค์การบริหารงานบุคคล การอำนวยความสะดวกและการควบคุมอย่างเหมาะสม เพื่อให้เป็นไปตามแผนที่ได้วางไว้ พร้อมทั้งมีการประเมินผลแผนการท่องเที่ยวด้วย

มิศรา สามารถ (2543, หน้า 10) ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการชุมชนท่องเที่ยว หมายถึง กระบวนการที่กลุ่มคน ชมรม สมาคม มูลนิธิ และองค์กรอาสาสมัครรูปแบบต่างๆ ในชุมชน ได้มาร่วมดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลายเรื่องรวมกันในการบริหารจัดการชุมชนท่องเที่ยว เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีความรับผิดชอบและสัมพันธ์กัน และได้กล่าวเพิ่มเติมว่า แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศน์ ได้แก่ การจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว การสื่อความหมาย บริการความรู้ การส่งเสริมมาตรฐานที่พัก การบริการท่องเที่ยว การส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการป้องกันผลกระทบทางวัฒนธรรม หากกิจกรรมที่ทำเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนจะสามารถพัฒนากิจกรรมนั้นได้ง่าย ระบบบริหารจัดการต้องให้ชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม มีความโปร่งใสในการจัดสรรผลประโยชน์ ต้องทำให้เป็นธรรมและชัดเจน คนทำงานและชาวบ้านต้องมีการวิเคราะห์ปัญหาาร่วมกัน และการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวจะมีปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดในการบริหารจัดการที่สำคัญ ได้แก่ ข้อจำกัดด้านงบประมาณ ด้านบุคลากร ด้านการประสานงาน ขอบเขตอำนาจหน้าที่ การออกกฎหมายและข้อบังคับ

วรรณ วลัยวานิช (2539, หน้า 76-77) ได้กล่าวไว้ว่าหลักสำคัญของการจัดการท่องเที่ยวแบบ eco-tourism มีดังนี้

1. การกำหนดขอบเขตของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว (zoning or the various activities) โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยในการจัดการ เช่น ระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (geographical information system-GIS)
2. การควบคุมนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบนิเวศน์ที่เปราะบางทางธรรมชาติ (fragile ecosystem) โดยคำนึงถึงความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่

3. การจัดเตรียมข้อที่เป็นประโยชน์สำหรับนักท่องเที่ยว ทั้งในแง่การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและประสบการณ์การท่องเที่ยว เช่น การเล่าประวัติย่อๆ ของชุมชนหรือแหล่งท่องเที่ยว ก่อนหรือระหว่างการเดินทางไปถึง ตลอดจนลักษณะที่สำคัญๆ ของพื้นที่นั้นๆ หรืออาจจัดตั้งศูนย์ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญๆ ซึ่งอาจมีทั้งภาพนิ่ง วีดิทัศน์ หรือแผ่นพับ เพื่อให้ภาพรวมหรือข้อมูลพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวกำลังจะไปเยือน

4. ส่งเสริมและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียงเพิ่มขึ้น เพื่อช่วยลดความแออัดให้กับพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก

5. การนำกฎหมายมาบังคับใช้อย่างจริงจังสำหรับผู้กระทำผิดฝ่าฝืน เช่น การตัดต้นไม้ การทำลายป่า การลักลอบเก็บ หรือมีปะการังและพันธุ์สัตว์น้ำที่หายากไว้ในครอบครอง การล่าสัตว์ในเขตหวงห้าม ฯลฯ

6. การควบคุมสิ่งก่อสร้างต่างๆ ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ให้มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม รวมทั้งการควบคุมระบบกำจัดขยะสิ่งปฏิกูล และน้ำเสียจากสิ่งก่อสร้างต่างๆ

7.2 การจัดศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

ชูลิทธิ ชูชาติ (2542, หน้า 14-15) ได้กล่าวถึงการพิจารณาการจัดศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

1. คุณค่าในตัวเองของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สาระแท้จริงของแหล่งท่องเที่ยวเปรียบเสมือนทุนเดิมของสถานที่แห่งนั้น ที่สามารถสร้างความสนใจและดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปเยือน ลักษณะคุณค่าเหล่านี้ ได้แก่ ความสวยงาม ลักษณะเด่นในตัวเอง ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์ความเป็นมา

2. สภาพการเข้าถึง หมายถึง สภาพการคมนาคมเข้าไปสู่แหล่งท่องเที่ยว ที่มีความสะดวกสบาย เหมาะต่อการเดินทางท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาจากจุดศูนย์กลางการท่องเที่ยวมาสู่แหล่งท่องเที่ยว เช่น ระยะทางจากตัวเมือง การเดินทางว่าเป็นอย่างไร เช่น โดยรถยนต์ เรือ สภาพของเส้นทางเอื้ออำนวยต่อการเดินทางมากน้อยเพียงใด มีสภาพเป็นถนนเป็นอย่างไร ถ้าเป็นทางเท้า สภาพทางเดินดีหรือไม่ ระยะทางเดินทางเหมาะกับนักท่องเที่ยวเพียงใด การจัดหาพาหนะสะดวกหรือยากและค่าจ้างแพงหรือถูก เป็นต้น

3. สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งบริการขั้นพื้นฐานต่างๆ ที่จำเป็นต่อการท่องเที่ยว และระบบสาธารณูปการ ซึ่งอยู่ในแหล่งเที่ยวนั้นๆ ที่นักท่องเที่ยวสามารถจะให้ได้ อย่างสะดวกสบายมากน้อยเพียงใด เช่น ที่พักแรม ร้านอาหารและร้านเครื่องดื่ม สถานเริงรมย์ สถานบริการอื่นๆ ระบบไฟฟ้า การประปา โทรศัพท์ สถานที่รักษาพยาบาล เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะพิจารณาทั้งปริมาณและคุณภาพควบคู่กันไป

4. สภาพแวดล้อม หมายถึง สิ่งรอบๆ ตัวของแหล่งท่องเที่ยว ที่รวมถึงตั้งแต่สภาพทางภูมิศาสตร์ ระบบนิเวศ และสภาพอื่นๆ เช่น สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ กลิ่น เสียง ควัน สภาพน้ำตามแหล่งน้ำ และความสะอาดอื่นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ทั้งในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวเอง และบริเวณข้างเคียง หากสภาพแวดล้อมเกิดเป็นปัญหา ย่อมจะส่งผลเสียให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดสภาพเสื่อมโทรม ลดคุณค่า และลดความประทับใจต่อนักท่องเที่ยว

5. ข้อจำกัดในการต้อนรับนักท่องเที่ยว หมายถึง อุปสรรคหรือข้อขัดข้องในการใช้สถานที่แห่งนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ข้อจำกัดด้านพื้นที่ที่จะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ครั้งละไม่มาก ถ้ามีนักท่องเที่ยวมากในที่พัก น้ำประปา ไฟฟ้า จะบริการได้ไม่เพียงพอ ปัญหาความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว ปัญหาผู้ก่อการร้าย ข้อจำกัดเป็นเขตหวงห้ามของราชการหรือเอกชน ฯลฯ

6. ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน หมายถึง ความเป็นที่รู้จักแพร่หลายของแหล่งท่องเที่ยวในในกลุ่มนักท่องเที่ยว โดยทั่วไปในปัจจุบันซึ่งได้จากการออกแบบสอบถามนักท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยว และวัดจากจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง

8. บทบาทขององค์กรภาครัฐในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

โครงสร้างขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวซึ่งแบ่งการพิจารณาจากองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวโดยตรง ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “องค์กรภาครัฐในระบบหลัก” และองค์กรภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบริบทที่ส่วนเกี่ยวเนื่องอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “องค์กรภาครัฐในระบบรอง”

8.1 โครงสร้างขององค์กรภาครัฐในระบบหลัก

หากจะพิจารณาถึงโครงสร้างขององค์กรภาครัฐในระบบ จะพบว่าองค์กรภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นล้วนมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นตามหลักการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินแบบใดก็ตาม ดังนั้นเพื่อความเข้าใจโครงสร้างขององค์กรภาครัฐในระบบหลัก ผู้วิจัยจึงแบ่งการนำเสนอถึงองค์กร รัฐในระบบหลักตามแนวทางในวิชากฎหมายระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ได้ตามลำดับดังนี้

8.1.1 โครงสร้างองค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนกลาง องค์กรภาครัฐที่เป็นศูนย์กลางการบริหารราชการแผ่นดินในประเทศ ก็คือ คณะรัฐมนตรี ซึ่งโครงสร้างขององค์กรได้ถูกกำหนดขึ้นโดยรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน องค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนกลางที่มีอำนาจในการบริหารอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคือ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยมีอำนาจหน้าที่สำคัญสองประการ คือ งานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กับงานพัฒนาการท่องเที่ยว โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีการแบ่งส่วนราชการ

8.1.2 โครงสร้างองค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนภูมิภาค โครงสร้างการบริหาร การท่องเที่ยวโดยระบบราชการส่วนภูมิภาคประกอบด้วยองค์กรที่สำคัญ 2 องค์กรคือ จังหวัด อำเภอ และนอกจากนี้กระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ยังสามารถจัดตั้งหน่วยงานของตนลงในส่วน ภูมิภาคได้อีก ซึ่งในเรื่องการท่องเที่ยวนั้น ปรากฏว่าในระดับจังหวัดกระทรวงการท่องเที่ยวและ กีฬา ได้ทำการจัดตั้งส่วนราชการภูมิภาคขึ้นสองส่วน คือ สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและ มัคคุเทศก์ จำนวน 5 แห่งและสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด 31 จังหวัด และเขตพื้นที่อีก 45 จังหวัด ทำให้โครงสร้างของการบริหารการท่องเที่ยวในระดับจังหวัดเป็นดังนี้

8.1.3 โครงสร้างองค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนท้องถิ่น ตามกฎหมายที่ เกี่ยวกับการจัดระบบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในปัจจุบัน สามารถแบ่งการปกครองส่วนท้องถิ่น ได้เป็นสองประเภทใหญ่ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ และองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นรูปแบบทั่วไป ดังนี้

1) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ในปัจจุบันมีองค์กรใน แบบ ลักษณะดังกล่าวอยู่สองแห่ง คือ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

1.1) กรุงเทพมหานคร สำหรับการบริหารงานด้านการท่องเที่ยว ของกรุงเทพมหานครนั้น ในปัจจุบันได้มีการจัดตั้งกองการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครขึ้นเป็น หน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อปลัดกรุงเทพมหานคร โดยกองการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครแบ่งส่วน ราชการออกเป็นสี่ส่วน ได้แก่ ฝ่ายบริหารงานทั่วไป ฝ่ายแผนงาน ฝ่ายบริการการท่องเที่ยว และฝ่าย พัฒนาและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

1.2) เมืองพัทยา โครงสร้างของเมืองพัทยาแบ่งได้เป็นสองฝ่าย คือ สภาเมืองพัทยาและนายกเมืองพัทยา โดยสภาเมืองพัทยาจำนวนยี่สิบคนมีที่มาจาก การเลือกตั้ง จากประชาชน มีปลัดเมืองพัทยาเป็นเลขานุการสภาเมืองพัทยาโดยตำแหน่ง ส่วนนายกเมืองพัทยา นั้นประกอบไปด้วยนายกเมืองพัทยา รองนายกเมืองพัทยานายกเมืองพัทยาแต่งตั้งจำนวนไม่เกินสี่ คน เมืองพัทยาแบ่งส่วนราชการออกเป็นสองส่วน คือสำนักปลัดเมืองพัทยา และส่วนราชการอื่น

2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบทั่วไป ประกอบด้วย องค์กร บริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งโครงสร้างการบริหาร ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนี้

2.1) องค์กรบริหารส่วนจังหวัด องค์กรบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วย สภาองค์กรบริหารส่วนจังหวัด และนายกองค์กรบริหารส่วนจังหวัด โดยนายกฯ จะ ทำหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารขององค์กรบริหารส่วนจังหวัด ตามกฎหมาย โดยมีรองนายกฯ ปลัด

องค์การบริหารส่วนจังหวัด รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นองคาพยพในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

2.2) เทศบาลมิได้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ จัดตั้งขึ้นทั่วประเทศ การจัดตั้งเทศบาลจะกระทำได้เป็นแห่งๆ โดยเมื่อท้องถิ่นใดมีสภาพอันสมควรยกฐานะเป็นเทศบาลก็ให้จัดตั้งท้องถิ่นนั้นๆเป็นเทศบาล ซึ่งสามารถจัดตั้งได้ตามจำนวนประชากรโดยในปัจจุบันสามารถจัดตั้งเทศบาลได้สามประเภท คือเทศบาลตำบล เทศบาลเมือง และเทศบาลนคร

2.3) องค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับโครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ เกิดจากการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ในปี พ.ศ.2543 เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งโครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลตามกฎหมายใหม่นี้มีลักษณะคล้ายกับเทศบาลที่มีทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ คือ สภาพองค์การบริหารส่วนตำบล และ ฝ่ายบริหาร คือ คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

8.1.4 โครงสร้างองค์กรภาครัฐในระบบการบริหารแบบรัฐวิสาหกิจ การบริหารอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนอกจากจะเป็นภารกิจหน้าที่ของหน่วยงานราชการแล้ว องค์กรของรัฐที่ดำเนินการกิจอันมีลักษณะทางพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมในรูปแบบของรัฐวิสาหกิจก็เป็นอีกองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการบริหารอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยรัฐวิสาหกิจที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยซึ่งจัดตั้งขึ้น โดยมีโครงสร้างการบริหารเป็นไปในรูปแบบของคณะกรรมการบริหาร มีผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทำหน้าที่เป็นผู้บริหารงานตามนโยบายของคณะกรรมการฯ ซึ่งในปัจจุบันนอกจากสำนักงานใหญ่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในกรุงเทพฯยังมีสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคประจำอยู่ในภาคต่างๆของประเทศ 22 แห่ง และยังมีสำนักงานในต่างๆ ประเทศอีกทั้งสิ้น 17 แห่ง ซึ่งโครงสร้างการบริหารของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสามารถแสดงได้ดังนี้

8.2 โครงสร้างขององค์กรภาครัฐในระบบรอง

องค์กรภาครัฐในระบบรองที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นโครงสร้างที่พิจารณาจากกฎหมายฉบับต่างๆ ที่มีได้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง แต่เป็นกฎหมายที่เข้าไปควบคุมกิจกรรมต่างๆ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ กิจกรรมที่ว่านั้นอาจจำแนกได้ดังนี้

8.2.1 โครงสร้างองค์กรภาครัฐ ที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และ การคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ พิจารณาได้จากกฎหมายฉบับต่างๆที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และ การคุ้มครองทรัพยากร

ธรรมชาติ ซึ่งแบ่งได้เป็นสี่ประเภท คือ กฎหมายที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และคุ้มครองป่าไม้และสัตว์ป่า กฎหมายที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์น้ำ กฎหมายที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ดินสึนแร่ และกฎหมายที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย

8.2.2 โครงสร้างองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม มาตรการในการรักษาสิ่งแวดล้อมถือเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อประโยชน์แก่การท่องเที่ยว ทั้งนี้ในปัจจุบันมีกฎหมายที่เข้าไปควบคุมสิ่งแวดล้อมที่สำคัญอยู่สามฉบับ คือ กฎหมายส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ กฎหมายโรงงาน และกฎหมายสุสานและฌาปนสถาน ซึ่งกฎหมายทั้งสามฉบับมีความครอบคลุมทั้งการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อม โดยทั่วไป การควบคุมมลพิษที่เกิดขึ้นจากโรงงาน และมลพิษที่เกิดจากการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับทางสุสานและฌาปนสถาน

8.2.3 โครงสร้างขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวทางโบราณคดี อาทิเช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ตลอดจนวัดวาอารามต่างๆ ถือเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญซึ่งควรได้รับการอนุรักษ์และพัฒนา ในปัจจุบันมีองค์กรภาครัฐที่มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวอยู่สองส่วนคือ ส่วนแรกคือการอนุรักษ์และพัฒนาโบราณสถาน ฯ ได้แก่ กระทรวงวัฒนธรรม และกรมศิลปากร และส่วนที่สองคือ การดูแลรักษาวัดวาอารามต่างๆ ได้แก่ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติซึ่งเป็นส่วนราชการที่ไม่มีสังกัดกระทรวงใด และเจ้าอาวาสของวัดนั้นๆ

8.2.4 โครงสร้างขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการพัฒนาทางด้านศิลปวัฒนธรรมงานอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมที่กระทำโดยองค์กรภาครัฐจะพบว่า มีองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งมีหน่วยงานภายในที่เข้าไปดูแลเรื่องการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมทั้งกรมศิลปากร สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

9. อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งหมดมีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงหรือส่งผลต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นการพิจารณาอำนาจหน้าที่ตามตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งกฎหมายที่จัดตั้งหน่วยงานเหล่านั้นขึ้น กฎหมายที่ให้อำนาจหน้าที่หน่วยงานของรัฐ ตลอดจนกฎหมายที่เป็นผลจากแนวความคิดในการกระจายอำนาจ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูประบบราชการ ซึ่งจากการพิจารณากฎหมายเหล่านี้ซึ่งมีอยู่มากมายหลายฉบับร่วมกับโครงสร้างองค์กรภาครัฐในระบบต่างๆ และเพื่อความสอดคล้องกับโครงสร้างขององค์กรภาครัฐในหัวข้อที่ผ่านมา ทำให้สามารถการศึกษาในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ 1. อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบหลัก และ 2. อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบรอง ดังนี้

9.1 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบหลัก

อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระบบหลัก สามารถแบ่งการพิจารณาออกเป็น (1) อำนาจหน้าที่ขององค์กรรัฐในระบบราชการส่วนกลาง (2) อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนภูมิภาค (3) อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนท้องถิ่น และ (4) อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบการบริหารแบบรัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ

9.1.1 อำนาจหน้าที่ขององค์กรรัฐในระบบราชการส่วนกลาง คณะรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่หลักในการกำหนดนโยบายในเรื่องการท่องเที่ยวตลอดจนการจัดทำแผนระดับชาติในเรื่องการท่องเที่ยวร่วมกับหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่ในการจัดทำแผน เช่นสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อจัดทำแผนเป็นที่เรียบร้อยแล้วคณะรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะมีอำนาจในการสั่งการให้ดำเนินการตามแผน ซึ่งอาจกระทำได้ทั้งในรูปแบบของมติคณะรัฐมนตรี และการสั่งของรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงในระบบการบังคับบัญชาโดยปกติ

สำหรับกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีอำนาจหน้าที่หลักเกี่ยวกับการส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และราชการอื่นๆ ตามที่มีกฎหมายให้อำนาจ ซึ่งเมื่อพิจารณาตามโครงสร้างของกระทรวงในส่วนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวจะพบว่ากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีหน้าที่หลักสามประการ คือ งานเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ งานเกี่ยวกับการบริการการท่องเที่ยว และงานเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยสรุปเมื่อพิจารณาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือสำนักพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นมีหน้าที่ ในการพัฒนามาตรฐาน การบริการด้านการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการสนับสนุนการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ให้อยู่ในระดับมาตรฐาน เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเพื่อก่อให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จึง มีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ ในการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย รวบรวมข้อมูลสถิติด้านการท่องเที่ยว และแนวทาง การดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ

9.1.2 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนภูมิภาค แบ่งอำนาจหน้าที่ในเชิงกฎหมายและอำนาจหน้าที่ในเชิงนโยบายได้เป็นสามประเด็นย่อย คือ

ประเด็นที่ 1 อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของ จังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจหน้าที่หลักในการบริหารราชการตามกฎหมาย ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ บริหารงานตามที่ส่วนกลางมอบหมายหรือตามคำแนะนำของผู้ตรวจราชการกระทรวง ควบคุม กำกับการปฏิบัติราชการอันไม่ได้อยู่ในราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัดนั้นๆ ประสานความร่วมมือ

กับหน่วยงานต่างๆ ในจังหวัด และเมื่อพิจารณาร่วมกับภารกิจในเรื่องการบริหารการท่องเที่ยวซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจของจังหวัดในการบริหารราชการด้วยนั้นทำให้อำนาจของจังหวัดในส่วนนี้มีลักษณะทั่วไปโดยมิได้มีการกำหนดภารกิจไว้อย่างชัดเจน

ประเด็นที่ 2 อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ของราชการส่วนภูมิภาคอื่นๆ ที่จัดตั้งขึ้นในส่วนภูมิภาคได้แก่สำนักงานทะเบียนและธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ จำนวน 5 แห่ง ซึ่งมีอำนาจหน้าที่หลักในการควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในส่วนภูมิภาคในเขตพื้นที่ที่สำนักงานนั้นจัดตั้งขึ้น และสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด 31 จังหวัด และเขตพื้นที่อีก 45 จังหวัด ซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาในแต่ละจังหวัด

ประเด็นที่ 3 อำนาจหน้าที่ของราชการส่วนภูมิภาคตามนโยบายผู้ว่าราชการจังหวัด บุรณาการเพื่อการพัฒนา (ผู้ว่าฯ CEO) นโยบายผู้ว่าราชการจังหวัดบุรณาการเพื่อการพัฒนา มุ่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นศูนย์กลางในการบริหารงานราชการต่างๆ ภายในจังหวัดอย่างบูรณาการและรอบด้าน นั้นก็หมายรวมถึงการบริหารการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน นโยบายดังกล่าวได้มีการดำเนินการผ่านเทคนิคทางกฎหมายในเรื่องการมอบอำนาจหรือการปฏิบัติราชการแทน ซึ่งกำหนดหลักการให้กระทรวงทบวงกรมต่างๆ จากส่วนกลางมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อจะได้รับการบริหารงานต่างๆ ได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น เมื่อได้รับมอบอำนาจมาแล้วผู้ว่าราชการจังหวัดต้องจัดทำแผนพัฒนาในด้านต่างๆ รวมถึงแผนพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยแล้วจึงดำเนินการบริหารงานการท่องเที่ยวต่อไปตามที่ได้รับมอบอำนาจจากส่วนกลาง

9.1.3 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบราชการส่วนท้องถิ่น อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของระบบราชการส่วนท้องถิ่นสามารถพิจารณาได้จากทั้งกฎหมายที่จัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ กฎหมายว่าด้วยแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่างๆ ไว้ทั้งสิ้น

กลุ่มแรก คือกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น มักกำหนดให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ข้างเคียงที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในรูปลักษณะต่างๆ เช่น การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณีท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

กลุ่มที่สอง ได้แก่มติว่าด้วยแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นนั้น ได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นต่างๆ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรง นอกจากนี้ยังมีอำนาจหน้าที่ข้างเคียงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การจัดให้มีและบำรุงรักษาทาง

สัญญา การสาธารณสุขปก การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณีท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น และ วัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น การบำรุงรักษาป่าไม้ เป็นต้น

9.1.4 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบการบริหารแบบรัฐวิสาหกิจ สำหรับ รัฐวิสาหกิจที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการท่องเที่ยวก็คือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งถือเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจ มากมายหลายประการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ในการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตลอดจนการประกอบอาชีพ ของคนไทยในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และวิวัฒนาการของเทคโนโลยีตลอดจนกิจการอย่างอื่นอัน จะเป็นการชักจูงให้มีการเดินทางท่องเที่ยว ส่งเสริมความเข้าใจอันดีและความเป็นมิตรไมตรี ระหว่าง ประชาชนและระหว่างประเทศโดยอาศัยการท่องเที่ยว ริเริ่มให้มีการพัฒนาการ ท่องเที่ยว และเพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว

9.1.5 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบ ของการบริหารแบบองค์การมหาชน องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) มีวัตถุประสงค์ ในการทำหน้าที่ประสานการบริหารจัดการท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานภาครัฐในทุกระดับและ ชุมชนท้องถิ่น เพื่อบูรณาการ ในการจัดการการท่องเที่ยว ส่งเสริมและพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถานที่ ท่องเที่ยว ศิลปะ จารีต ประเพณี จัดทำสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว ด้วยเหตุดังกล่าวจึงได้มีการ กำหนดอำนาจหน้าที่คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ให้มี อำนาจหน้าที่หลักในการจัดทำและเสนอแนะ นโยบายและแผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการ บริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ ให้คำแนะนำ เสนอแนะและร่วมแก้ไขปัญหาในการจัดการการ ท่องเที่ยว ติดตามและประเมินผลการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เสนอต่อคณะรัฐมนตรีถึงปัญหา ต่างๆ เพื่อสั่งการตลอดจนพิจารณาอนุมัติงบประมาณสำหรับการบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยว ประกาศกำหนดเขตพื้นที่พิเศษด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี นอกจากนี้คณะกรรมการยัง มีอำนาจหน้าที่ประสานการปฏิบัติการกับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เพื่อให้หน่วยงานต่างๆปฏิบัติหน้าที่ในด้านต่างๆเพื่อผลสำเร็จตามแผน ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

9.2. อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐในระบบบรอง

9.2.1 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และคุ้มครองทรัพยากร ธรรมชาติ ประกอบด้วย (1) อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และคุ้มครองป่าไม้และสัตว์ป่า (2) อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์น้ำ (3) อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ดินสีนแร่ และ (4) อำนาจ หน้าที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและควบคุมมลภาวะ

9.2.2 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการจัดให้มีหรือควบคุมการดำเนินการทางโครงสร้างพื้นฐาน โดยหลักๆ แล้วมีทั้งอำนาจหน้าที่ขององค์กรในระบบราชการ ทั้งราชการส่วนกลาง ในราชการส่วนท้องถิ่น ในรูปแบบต่างๆ และกลุ่มองค์กรภาครัฐวิสาหกิจ ในการจัดการจัดสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ทั้งการจัดให้มีถนนหนทาง ทางเท้า ไฟฟ้า ประปา ซึ่งถือเป็นภารกิจโดยทั่วไปขององค์กรภาครัฐอยู่แล้ว แต่ก็มีหน้าที่อื่นๆที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยอ้อม คือ ในส่วนงานที่เกี่ยวข้องจะเกี่ยวกับภูมิทัศน์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น ในเรื่องการจัดผังเมือง เพื่อความสวยงามของบ้านเมืองอันมีผลกระทบต่อโดยตรงถึงทัศนียภาพ การใช้พื้นที่ต่างๆให้เป็นไปอย่างคุ้มค่า นอกจากนี้ยังมีการควบคุมการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ซึ่งเป็นหน้าที่ของทั้งกระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุขและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมโยธาธิการและผังเมือง

การควบคุมการดำเนินกิจการโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 ให้เป็นไปอย่างมีระเบียบเรียบร้อย และมีความปลอดภัย ซึ่งเป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทย นอกจากนี้องค์กรในกลุ่มยังมีหน้าที่ในการจัดการสาธารณสุขต่างๆให้เป็นไปอย่างถูกสุขลักษณะ ซึ่งเป็นหน้าที่ของทั้งกระทรวงสาธารณสุข และราชการส่วนท้องถิ่น

9.2.3 อำนาจหน้าที่ขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ประกอบด้วย

อำนาจหน้าที่ขององค์กรอนุรักษ์และพัฒนาโบราณสถาน องค์กรแรก คือ กระทรวงวัฒนธรรม และกรมศิลปากร ซึ่งทำหน้าที่ในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รวมทั้งกฎหมาย และระเบียบอื่นที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการบำรุงรักษา อนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม สร้างสรรค์ และเผยแพร่ศิลปวิทยาการและวัฒนธรรมชาติในด้านพิพิธภัณฑสถาน โบราณคดี และโบราณสถานวรรณกรรม ประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ กวีศิลป์ สถาปัตยกรรม และศิลปกรรม หอสมุดแห่งชาติ และหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ศึกษา ค้นคว้า วิจัย และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม ด้านการพิพิธภัณฑสถาน โบราณคดี โบราณสถาน ภาษาไทย วรรณคดี ประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี หอสมุดแห่งชาติ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ นาฏศิลป์ กวีศิลป์ สถาปัตยกรรม

อำนาจหน้าที่อีกส่วนคือหน้าที่ในการดูแลรักษาวัดวาอารามต่างๆซึ่งเป็นหน้าที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ โดยแบ่งอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้กับหน่วยงานภายในคือสำนักงานศาสนสมบัติ

9.2.4 อำนาจหน้าที่องค์กรภาครัฐที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม ในปัจจุบันมีหน่วยงานในสังกัดของกระทรวงวัฒนธรรมที่รับผิดชอบหน้าที่ดังกล่าว สามหน่วยงาน คือกรมศิลปากร สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ สำหรับกระทรวงวัฒนธรรมนอกจากจะมีอำนาจโดยทั่วไปในการรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทยแล้ว ยังมีอำนาจในการส่งเสริมวัฒนธรรมตามพระราชบัญญัติ วัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ.2485 ที่มีหลักการสำคัญในการกำหนดวัฒนธรรมซึ่งบุคคลควรปฏิบัติตาม โดยรัฐมีหน้าที่เข้าไปส่งเสริม โดยมีองค์กรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับงานดังกล่าวอีกองค์กรคือสภา วัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่หลักในการ ค้นคว้า คัดแปลง และรักษาวัฒนธรรมแห่งชาติที่มีอยู่ กำหนดวัฒนธรรมที่ควรรับไว้หรือปรับปรุง เผยแพร่วัฒนธรรมให้เหมาะสมกับกาลสมัย เป็นต้น

ยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวไทย

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีบทบาทสำคัญในระบบเศรษฐกิจของ ประเทศไทย เพราะนอกจากสร้างรายได้โดยมีมูลค่าเป็นอันดับหนึ่งของภาคการบริการรวมของ ประเทศไทยแล้ว ยังเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดธุรกิจที่เกี่ยวข้องอีกมากมาย อาทิ โรงแรมและที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึก การคมนาคม เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานเป็นจำนวนมาก รวมทั้งยังช่วยกระจายรายได้และการจ้างงานไปสู่ชนบท

การแข่งขันในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่รุนแรงมากขึ้นทุกประเทศต่าง ก็ให้ความสำคัญกับการลงทุนและพัฒนาด้านการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้ให้ประเทศ ประกอบกับ บริบทที่เปลี่ยนไป ทั้งสถานการณ์และปัจจัยเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว ที่นับวันจะมีความซับซ้อน รุนแรง และเปลี่ยนแปลงเร็วขึ้น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงมีความจำเป็นต้องแสวงหาแนวทางการพัฒนากองเที่ยวไทย จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ เป้าหมาย พันธกิจและ ยุทธศาสตร์การพัฒนากองเที่ยวของประเทศไทย ดังนี้ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554)

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในระดับโลก สามารถสร้างรายได้และกระจายรายได้ โดยคำนึงถึงความ เป็นธรรม สมดุล และยั่งยืน”

เป้าประสงค์

1. ชีตความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้น
2. รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้น โดยเน้นการพัฒนากิจกรรมที่สร้างมูลค่า และคุณค่า

3. สร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความสมดุลและยั่งยืน

เป้าหมาย

1. อันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับ 1-7 ของทวีปเอเชีย
 - 1.1 อันดับขีดความสามารถด้านกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับ 1-7 ของทวีปเอเชีย
 - 1.2 อันดับขีดความสามารถด้านสถานะแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกิจเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับที่ 1-7 ของทวีปเอเชีย
 - 1.3 อันดับขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ ธรรมชาติ และวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับที่ 1-7 ของทวีปเอเชีย
2. รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5
3. กลุ่มท่องเที่ยวได้รับการพัฒนา 8 กลุ่มท่องเที่ยว

พันธกิจ

1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ตลอดจนปัจจัยสนับสนุนด้านการท่องเที่ยว ให้มีคุณภาพและมาตรฐานระดับสากล
2. พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพ มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนสร้างความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมสังคม และวิถีชีวิตของชุมชน
3. เตรียมความพร้อมของภาคบริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวให้มีความพร้อมในการรองรับการเปลี่ยนแปลง และมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ
4. สร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สามารถสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ
5. บูรณาการงานด้านการท่องเที่ยวให้เป็นเอกภาพ ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจ สร้างกลไกในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว และบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

ยุทธศาสตร์

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ ภารกิจ วัตถุประสงค์ และเป้าประสงค์ ของแผนพัฒนาการ
ท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ออกเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

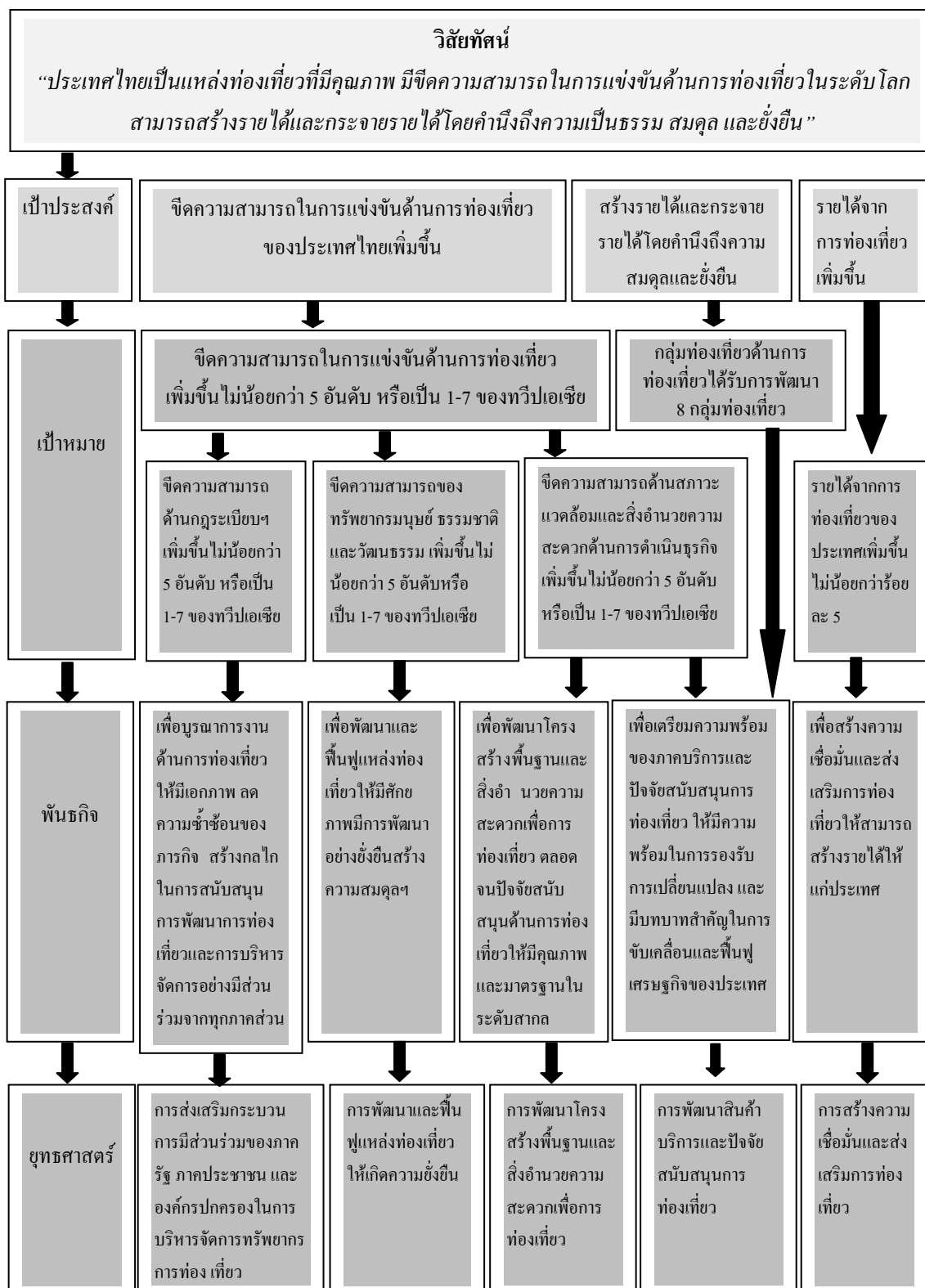
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชน และ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว

ภาพประกอบที่ 4 ความเชื่อมโยงระหว่างวิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ เป้าหมาย พันธกิจ และยุทธศาสตร์ท่องเที่ยว ที่มา: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554.

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหาและข้อจำกัดในด้านการท่องเที่ยวที่อาจส่งผลกระทบต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของประเทศไทยลดลง โครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้ ได้แก่ ระบบโลจิสติกส์ที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ และรวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่อาจเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย โดยมีแนวทางในการพัฒนา ดังนี้

1.1 พัฒนาและปรับปรุงระบบโลจิสติกส์ เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

1.1.1 พัฒนาระบบโลจิสติกส์การท่องเที่ยวระหว่างเมือง ท่องเที่ยวหลักและเมืองท่องเที่ยวรองโดยการบูรณาการขนส่งทุกรูปแบบให้มีการเชื่อมโยง เชื่อมต่อระหว่างศูนย์กลางขนส่งประเภทต่างๆ ในจังหวัดเดียวกันและจังหวัดใกล้เคียง รวมถึงพัฒนาระบบขนส่งมวลชนขนาดใหญ่เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยให้มีความรวดเร็ว ปลอดภัย สะดวก สะอาด และมีมาตรฐานสากล

1.1.2 ส่งเสริมสนับสนุนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมและรับผิดชอบในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่

1.1.3 ปรับปรุงป้ายบอกทางแหล่งท่องเที่ยว ป้ายสื่อความหมาย ให้ครอบคลุมแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรอง เป็นระบบเดียวกันทั่วประเทศ และถูกต้องตามหลักสากล

1.1.4 พัฒนาเส้นทางคมนาคมทางบกให้มีมาตรฐานความปลอดภัยตามหลักสากล และสามารถเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลักกับแหล่งท่องเที่ยวรองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนในการพัฒนาการคมนาคมทางบก

1.1.5 พัฒนาเส้นทางคมนาคมทางอากาศ ให้มีความเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ สนับสนุนให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชน ในการเปิดเส้นทางการบินใหม่ๆ

1.1.6 พัฒนาท่าเรือและส่งเสริมการลงทุนสร้างท่าเทียบเรือ เพื่อเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวบริเวณชายฝั่งทั้งด้านอันดามันและฝั่งอ่าวไทย เส้นทางการเดินทางเรือเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มน้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำโขง ให้มีศักยภาพในการเป็นท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยว

1.2 พัฒนาและปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

1.2.1 พัฒนาลสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว โดยการปรับปรุงภูมิทัศน์ ลานจอดรถป้ายสื่อความหมาย ทางลาด บันไดเลื่อน ศูนย์ข้อมูลท่องเที่ยว ห้องน้ำ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการและผู้สูงอายุให้ได้มาตรฐานตามหลักสากล และสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

1.2.2 การพัฒนาเครือข่ายการสื่อสาร โทรคมนาคม ระบบสารสนเทศ และซอฟต์แวร์ดิจิทัลคอนเทนต์เพื่อการท่องเที่ยว สนับสนุนให้เกิดการใช้ระบบ E-commerce อย่างแพร่หลาย ส่งเสริมการจัดทำข้อมูลการท่องเที่ยวออนไลน์ และการเชื่อมโยงระบบบริการต่างๆ ด้านการท่องเที่ยวทางเว็บไซต์

1.2.3 นำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพทั้งระบบ เช่น ระบบตรวจสอบคนเข้าเมือง เชื่อมโยงการจองบัตรโดยสารระหว่างเครื่องบิน รถไฟ และรถโดยสารประจำทาง และการซื้อ-ขาย ระหว่างผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว

1.2.4 สร้างและพัฒนาระบบอำนวยความสะดวกจุดผ่านแดน ปรับปรุงสภาพจุดผ่านแดนต่างๆ ให้มีสภาพที่ดีและสะดวกเพื่อรองรับการท่องเที่ยว รวมทั้งปรับปรุงกฎระเบียบบริเวณชายแดนให้มีความสะดวกรวดเร็ว

1.2.5 พัฒนาศูนย์กลางให้บริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกแบบครบวงจรเบ็ดเสร็จที่สามารถสอบถามข้อมูลการท่องเที่ยว ประสานแก้ไขความเดือดร้อนช่วยเหลือกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินได้สะดวก รวดเร็ว เข้าถึงได้ง่าย และกระจายให้ครอบคลุมตามสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

1.3 สร้างโครงข่ายเส้นทางคมนาคมและระบบเชื่อมโยงการเดินทางท่องเที่ยวทั่วประเทศเพื่อนบ้านและในภูมิภาค

แนวทางการดำเนินการ

1.3.1 ผลักดันให้เกิดนโยบายการบินพาณิชย์ที่ค่อนข้างเปิด (liberal air policy) โดยให้ท่าอากาศยานในประเทศทุกแห่งมีกฎเกณฑ์สร้างแรงจูงใจให้สายการบินนานาชาติมาใช้ท่าอากาศยานในประเทศมากขึ้น เช่น การเก็บค่าธรรมเนียมประเภทต่างๆ ในท่าอากาศยานให้มีสัดส่วนลดน้อยลง หรือเลิกเก็บค่าธรรมเนียมบางรายการรวมทั้งการปรับปรุงเงื่อนไขต่างๆ ในส่วนของการสัญจรทางอากาศระหว่างประเทศคู่สัญญาให้มีแรงจูงใจมากขึ้น เพื่อเสริมศักยภาพของท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิให้เป็นศูนย์กลางการบินของภูมิภาค และพัฒนาท่าอากาศยาน

นานาชาติภูเก็ต เชียงใหม่ หาดใหญ่ กระบี่ และท่าอากาศยานตรัง ให้มีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการบินของอนุภูมิภาค

1.3.2 พัฒนาและปรับปรุงเส้นทางคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยขยายเส้นทางเดินรถประจำทางและรถไฟ และผลักดันให้มีการเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชายแดน

1.3.3 ความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวทางเรือตามเส้นทางลำน้ำโขง เส้นทางแนวชายฝั่งทะเลอ่าวไทย ฝั่งทะเลอันดามัน และหมู่เกาะต่างๆ เส้นทางเชื่อมโยงกับประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย ตามกรอบความร่วมมือ ASEAN, IMT-GT, ACMECS, BIMSTEC และ GMS

1.3.4 ผลักดันการเชื่อมต่อเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและอากาศระหว่างประเทศ ให้เสร็จโดยเร็วตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (north-south economic corridor) และแนวพื้นที่เศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (east-west economic corridor)

1.3.5 ผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางการเดินทางสู่ภูมิภาคลุ่มน้ำแม่โขง โดยเชื่อมโยงโลจิสติกส์ของการเดินทางท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศให้มีความสะดวก

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน

การขยายตัวของการท่องเที่ยวโดยเน้นปริมาณนักท่องเที่ยวหรือการแสวงหารายได้จาก การท่องเที่ยวในขณะที่การรองรับขยายไปไม่ทัน ทำให้แหล่งท่องเที่ยวของไทยมีความเสื่อมโทรม ยุทธศาสตร์จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีทิศทาง ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และเอกลักษณ์ของชาติ โดยคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อป้องกันการใช้ประโยชน์มากเกินไป การกำหนดมาตรฐาน การในการแก้ไขกฎระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ให้แหล่งท่องเที่ยวของไทยสามารถมีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยว

2.1 พัฒนาระดับคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในเชิงกลุ่มพื้นที่ที่มีศักยภาพ

แนวทางการดำเนินการ

2.1.1 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่มีศักยภาพ เพื่อสร้างทางเลือกใหม่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย เน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม ตามกลุ่มท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนาและภาคเหนือตอนบน กลุ่มท่องเที่ยวมรดกโลกเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กลุ่มท่องเที่ยวอารยธรรมอีสานใต้ กลุ่มท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำโขง กลุ่มท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำภาคกลาง กลุ่มท่องเที่ยว active beach กลุ่มท่องเที่ยว royal coast และกลุ่มท่องเที่ยวมหัศจรรย์สองสมุทร

2.1.2 พัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพในด้านการท่องเที่ยว โดยผลักดันและกำหนดให้เป็นเขตพื้นที่พิเศษเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อลดความซ้ำซ้อนของการดำเนินงาน และบูรณาการงานร่วมกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

2.1.3 สนับสนุนการท่องเที่ยวชายแดน (cross border tourism) โดยการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกลุ่มท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ 8 กลุ่ม กับกรอบความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ASEAN IMT-GT ACMECS BIMSTEC และ GMS

2.1.4 ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมถึงการพัฒนาเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในพื้นที่

2.2 การฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

2.2.1 ฟื้นฟู และปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพเสื่อมโทรมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมเพื่อนำไปสู่กระบวนการต่อยอดในการสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม โดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม เอกสิทธิ์ของสถาปัตยกรรม และวิถีชีวิตของชุมชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ

2.2.2 สำรวจและจัดทำฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมทั่วประเทศ และจัดทำแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม และระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ

2.3 การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

2.3.1 วางแผนจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวในทุกระดับทั้งระดับชาติ ระดับกลุ่มท่องเที่ยว ระดับจังหวัด และระดับพื้นที่ โดยการอนุรักษ์ ซ่อมแซม และบำรุงรักษา สถาปัตยกรรมที่เป็นจุดเด่น พร้อมทั้งสร้างสถาปัตยกรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะพื้นที่

2.3.2 จัดการพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับ เพื่อให้การใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว และไม่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชน โดยกำหนดการเข้าไปใช้ประโยชน์พื้นที่ เพื่อไม่ให้มีการใช้ประโยชน์เกินขีดความสามารถในการรองรับทางการท่องเที่ยว

2.3.3 ผลักดันให้มีการออกกฎระเบียบ และบทลงโทษที่ชัดเจนในการกำกับดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวรวมทั้งมาตรการเกี่ยวกับการป้องกันและการปราบปรามผู้บุกรุกแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติโดยมิชอบ และสอดส่องดูแลการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง

2.3.4 พัฒนาระบบสาธารณสุขปโภคเพื่อนสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของสถานพยาบาลในแหล่งท่องเที่ยว ระบบการจัดการขยะ น้ำเสีย มลพิษและระบบเครือข่ายเฝ้าระวังป้องกันควบคุมโรค

2.3.5 สนับสนุนและกำหนดมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาและผลกระทบอันเนื่องมาจากภาวะโลกร้อน การใช้พลังงานสะอาด การใช้เคมีภัณฑ์ที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้บริโภค การกำหนดมาตรการการลดพลังงานของสถานประกอบการ

2.3.6 หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติด้านลบของการท่องเที่ยวไทย เช่น ความปลอดภัย การเอาตัวรอดและหลอกลวงนักท่องเที่ยว สินค้าที่ไม่คุณภาพ การท่องเที่ยวทางเพศ โสเภณี การค้ามนุษย์ และ โรคเอดส์ เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์มุ่งเน้นการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานอย่างต่อเนื่องครบวงจร ความพร้อมของภาคบริการและการท่องเที่ยว แม้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลกและความไม่สงบภายในประเทศ แต่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ ประเทศไทยยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศ และมีโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว เช่น โรงแรมและสปาที่มีมาตรฐานสูง บริการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ขยายตัวอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เศรษฐกิจสร้างสรรค์ได้มีบทบาทมากขึ้นในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

3.1 การพัฒนาเศรษฐกิจทางสร้างสรรค์ กิจกรรม นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

3.1.1 สร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย โดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (health tourism) การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (adventure tourism) การท่องเที่ยวเชิงศาสนา (spiritual tourism) การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ (MICE) การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (sports tourism) การท่องเที่ยวเชิงเกษตร กลุ่มนักท่องเที่ยวสูงอายุ ครอบครัว และ อีนิมูน เป็นต้น

3.1.2 ส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และการพัฒนานวัตกรรมทางความคิด เพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในสินค้าการท่องเที่ยว ส่งเสริมการลงทุนเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน คำนึงถึงคุณค่าและสิ่ง แวดล้อม รวมถึงการสนับสนุนการเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนในกิจกรรมการท่องเที่ยว

ใหม่ๆ ที่มีศักยภาพ เช่น ธุรกิจบริการสุขภาพ ธุรกิจด้านนันทนาการ โดยเฉพาะการจัดการการท่องเที่ยวชุมชน การจัดการสินค้า OTOP และของที่ระลึก เป็นต้น

3.1.3 ผลักดันให้งานเทศกาล ประเพณี และกิจกรรม ในไทยเป็นงานเทศกาลระดับโลก เช่น สงกรานต์ ลอยกระทง แห่ผีตาโขน เทศกาลดนตรี และศิลปะ เป็นต้น

3.1.4 ส่งเสริมสนับสนุน อุตสาหกรรมภาพยนตร์และการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย รวมถึงการผลักดันให้มีการจัดตั้งหน่วยงานกลางเพื่อส่งเสริมสนับสนุน ธุรกิจการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศทั้งภาคการผลิต การบริการ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.1.5 สำรวจ คัดสรร เอกลักษณ์และจุดเด่นของพื้นที่ จังหวัด กลุ่มจังหวัด เพื่อสร้างและกำหนดภาพลักษณ์ (Brand Image) ทางด้านการท่องเที่ยวเพื่อเป็นจุดขายแก่นักท่องเที่ยวกลุ่ม เป้าหมายเฉพาะ

3.1.6 ส่งเสริมและจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ และระดับชาติ เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว และการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นและชุมชน

3.1.7 ส่งเสริมการจัดประชุม การสัมมนา การจัดนิทรรศการ ทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ

3.2 การเสริมสร้างโอกาสและแรงจูงใจเพื่อพัฒนาการค้า การลงทุนด้านการท่องเที่ยว แนวทางการดำเนินการ

3.2.1 ผลักดันให้มีการกำหนดเขตเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยว/เขตพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและส่งเสริมการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมบริการด้านการท่องเที่ยว ตามกฎหมายว่าด้วยนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ เพื่อให้มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการค้าการลงทุนด้านการท่องเที่ยว

3.2.2 ส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนด้านการท่องเที่ยว โดยสนับสนุนให้ภาคเอกชนและนักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยภาครัฐต้องจัดให้มีสิ่งจูงใจและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เหมาะสม

3.2.3 เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคเอกชน ท้องถิ่น ชุมชน ผู้ประกอบการรายย่อยและวิสาหกิจชุมชนในเขตอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยการสนับสนุนเงินทุน วิชาการ การให้ความรู้และให้คำปรึกษาในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจ การสร้างแบรนด์ และเอกลักษณ์ของสินค้าให้ตรงกับความต้องการของตลาดท่องเที่ยว การจัดหาแหล่งเงินทุนกู้ยืมและเงินลงทุน การลดต้นทุนในการกู้ยืม การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี การสนับสนุนธุรกิจที่จัดตั้งใหม่ และส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่มีความสลับซับซ้อน เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและเพิ่มคุณภาพของสินค้า เป็นต้น

3.2.4 สนับสนุนให้ภาคธุรกิจรวมกลุ่มกัน เพื่อร่วมมือกันในการให้บริการทางการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความแข็งแกร่งในการรองรับการเปิดการค้าเสรีทางการท่องเที่ยวในอนาคต

3.2.5 สนับสนุนให้กลไกกองทุนต่างๆ ที่มีอยู่ เช่น กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยมีขอบเขตที่เอื้อต่อการค้า การลงทุนให้แก่ผู้ประกอบการภาคบริการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

3.3 การพัฒนามาตรฐานสินค้าและบริการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

3.3.1 เตรียมความพร้อมในการรับมือภัยคุกคามของโรคติดต่อ ภัยพิบัติธรรมชาติ การระบาดของโรค และภัยพิบัติอื่นๆ โดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการวิกฤตการณ์ (crisis management) การเตรียมความพร้อมเพื่อการตอบสนองอย่างฉับไว และการกู้คืนในภาวะฉุกเฉิน ครอบคลุมถึงการเตรียมความพร้อม การวางมาตรการป้องกันและแก้ไขเมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน และมาตรการฟื้นฟูภายหลังเกิดเหตุการณ์

3.3.2 กำหนดมาตรการในการป้องกัน ดูแล รักษาความปลอดภัยทางท่องเที่ยว รวมถึงการท่องเที่ยวที่สร้างผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ ให้เกิดการบังคับใช้อย่างจริงจัง และมีการบังคับใช้บทลงโทษตามกฎหมาย

3.3.3 ผลักดันให้มีการกำหนดมาตรฐานการให้บริการ และมาตรฐานความปลอดภัยในสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวในกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ และมีการบังคับใช้อย่างจริงจัง

3.3.4 ส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม โดยการเป็นตำรวจอาสาสมัคร ดูแลรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ชุมชนของตนเอง อาสาสมัครด้านการท่องเที่ยว สนับสนุนตำรวจท่องเที่ยว และอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยทางทะเล (lifeguard)

3.3.5 สนับสนุนและส่งเสริมตำรวจท่องเที่ยว หน่วยงาน องค์กร และชุมชนให้มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว

3.4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

แนวทางการดำเนินการ

3.4.1 พัฒนาเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเอกชนในสาขาท่องเที่ยว โดยเฉพาะการพัฒนาภาคทุติยภูมิ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ รวมถึงศักยภาพของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในด้านอื่นๆ ให้ได้มาตรฐาน เพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับการเปิดเสรีภาคบริการด้านการท่องเที่ยว

3.4.2 พัฒนาและผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการพัฒนากุศลกรด้านการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศอาเซียน

3.4.3 ผลักดันให้มีการจัดตั้งสถาบันกลางเพื่อพัฒนากุศลกรด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม โดยทำหน้าที่ในการกำหนด กำกับ และพัฒนาคุณภาพของบุคลากรและบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการจัดฝึกอบรมพัฒนากุศลกรให้มีมาตรฐานตรงตามตำแหน่งที่ตลาดแรงงานต้องการและมีความเพียงพอ

3.4.4 ส่งเสริมให้มีการจัดการฝึกอบรมและพัฒนาหลักสูตรระยะสั้นทั้งทางด้านการปฏิบัติงานเฉพาะทาง วิชาชีพที่มีความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งหลักสูตรเพื่อพัฒนาผู้บริหารตั้งแต่ระดับต้นจนถึงระดับสูงสำหรับบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และหลักสูตรพัฒนาผู้สอน

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์นี้มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าใจในภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทย โดยการดำเนินการตลาดเชิงรุกเพื่อประมุขสิทธิ์ในการจัดงานระดับโลก/ภูมิภาคเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าประเทศ จัดงานแสดงต่างๆ (event) เพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวไทยผ่านสื่อต่างๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้นมีการใช้จ่ายมากขึ้น

4.1 สร้างและเผยแพร่ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

4.1.1 จัดทำข้อมูล และรวบรวมข่าวสารด้านการท่องเที่ยวและจัดเก็บในระบบข้อมูลสารสนเทศ รวมถึงการพัฒนาเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาสืบค้นข้อมูลด้านการท่องเที่ยว ผ่านทางเว็บไซต์กลาง ที่สามารถสืบค้นได้ถึงระดับพื้นที่ ทันสมัย สามารถเข้าถึงได้ง่ายและมีรายละเอียดด้านการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

4.1.2 เพิ่มและปรับปรุงช่องทางการจัดจำหน่าย การขยายช่องทางการจัดจำหน่ายผ่านเครือข่ายธุรกิจ และการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่างๆ ให้มากขึ้น

4.1.3 ส่งเสริมการกระจายตลาดการท่องเที่ยวอย่างสมดุลทั้งในเชิงพื้นที่ เวลา และกลุ่มตลาดรวมถึงส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาดสินค้าทางการท่องเที่ยวสมัยใหม่ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและรสนิยมของนักท่องเที่ยวในกลุ่ม MICE กลุ่มครอบครัว กลุ่มฮันนีมูน กลุ่มท่องเที่ยว

เพื่อเป็นรางวัล กลุ่มท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กลุ่มท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ (health and wellness) กลุ่มท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ กลุ่มท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและนันทนาการ เป็นต้น

4.1.4 พัฒนาขีดความสามารถด้านการวางแผนและการปฏิบัติงานด้านการตลาดออนไลน์ (online marketing) และพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-commerce)

4.2 ส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อสร้างรายได้เข้าประเทศจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ แนวทางการดำเนินการ

4.2.1 พัฒนาการตลาด และส่งเสริมการขาย ในกลุ่มเป้าหมายนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มที่ไทยมีศักยภาพ เช่น กลุ่ม MICE กลุ่มครอบครัว กลุ่มฮันนีมูน เป็นต้น โดยสร้างจุดขายใหม่ด้านการท่องเที่ยว กิจกรรมและข้อเสนอพิเศษ เพื่อจูงใจนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาประเทศไทย

4.2.2 ดำเนินการตลาดเชิงรุกเพื่อประชาสัมพันธ์การจัดงานระดับโลก ระดับภูมิภาค รวมถึงการจัดงานประชุม และงาน event ระหว่างประเทศ

4.2.3 สร้างจุดขายใหม่ทางการท่องเที่ยว เช่น การเป็น hospitality and wellness center of the world เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวระดับบน รวมทั้งการสนับสนุนวัฒนธรรมทางความคิดสร้างสรรค์ และนำความคิดสร้างสรรค์ไปต่อยอดกับอุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น การออกแบบการผลิตภาพยนตร์

4.2.4 ประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการส่งเสริมการตลาด และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศระดับโลกและระดับภูมิภาค เช่น UNWTO, APEC, ACD, AED, GMS, IMT-GT, BIMSTEC และ ACMECS เพื่อการสร้างโครงข่ายความเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มพื้นที่การท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

4.3 สร้างกระแสการรับรู้ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าการท่องเที่ยว แนวทางการดำเนินการ

4.3.1 โฆษณาและประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างกระแสการเดินทางของนักท่องเที่ยวต่างชาติผ่านสื่อทุกช่องทางอย่างต่อเนื่อง และจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการขายประเทศไทยผ่านสื่อออนไลน์ในทุกรูปแบบอย่างต่อเนื่อง

4.3.2 ใช้วิธีการทำความตลาดโดยกลุ่มคนที่อยู่ในต่างประเทศ เช่น สถานทูตไทยประจำประเทศต่างๆ เป็นที่เผยแพร่และประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว วัฒนธรรมและสินค้าไทยให้แก่ชาวต่างชาติ

4.3.3 พัฒนาเว็บไซต์สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้มแข็งแกร่งในภาพลักษณ์ พร้อมจัดตั้งศูนย์ให้บริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกอย่างครบวงจร เพื่อให้

การบริการข้อมูลการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์รวดเร็วทันสมัย เช่น การจองที่พัก การเดินทาง เป็นต้น โดยการพัฒนาให้มีหลากหลายภาษาเพื่อให้สามารถเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น

4.4 การสร้างกระแสการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทย

แนวทางการดำเนินการ

4.4.1 เผยแพร่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย ให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวชาวไทยผ่านสื่อต่างๆ และเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สร้างทัศนคติที่ดีต่อการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างต่อเนื่อง

4.4.2 ร่วมกับภาคเอกชนในการจัดทำแพคเกจพิเศษเสนอขายนักท่องเที่ยวชาวไทย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทาง

4.4.3 จัดงานส่งเสริมการขายในรูปแบบต่างๆ ทั้ง trade + consumer และ fair road show ภายในประเทศ

4.4.4 ประสานงานและสนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การบินไทย การรถไฟแห่งประเทศไทย สมาคมผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยนำเสนอ special offer หรือจัด promotion สำหรับคนไทย

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

โครงการสร้างการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวยังขาดความเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่น จังหวัด กลุ่มจังหวัด และประเทศ ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน ภาคเอกชน และการปกครองส่วนท้องถิ่น ขณะที่หน่วยงานระดับพื้นที่ เช่น จังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และชุมชนขาดความรู้ด้านการจัดการ ภูมิทัศน์และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวพัฒนากลไกในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวจึงเป็นแนวทางในการบูรณาการการทำงานร่วมกันกำหนดภารกิจขอบเขตของงานการพัฒนาให้ชัดเจน กำหนดรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับพื้นที่สนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร

5.1 การสร้างและพัฒนากลไกในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

5.1.1 เชื่อมโยงบทบาทและภารกิจ ของหน่วยงานหลักด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว องค์กรบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ ให้มีความสอดคล้องกัน และประสานกับกระทรวงอื่นๆ

และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในฐานะหน่วยงานสนับสนุน เพื่อให้การกำหนดนโยบายและสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวของประเทศเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

5.1.2 การสร้างพันธมิตร หุ้นส่วน หรือเครือข่ายระหว่างภาครัฐและเอกชนให้มีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยการอำนวยความสะดวก การลดขั้นตอนในการทำงาน การระดมทุน การจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนกิจกรรมที่จะดำเนินงานร่วมกัน เช่น การส่งเสริมกาขายการท่องเที่ยวต่างประเทศ การแสดงสินค้าและบริการ เป็นต้น

5.1.3 สนับสนุนและผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าตามกรอบความร่วมมือที่รัฐบาลได้ดำเนินการไว้แล้ว เช่น IMT-GT, ACMECS, BIMSTEC และ GMS โดยการกำหนดยุทธศาสตร์และผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติในเรื่องต่างๆ ที่ริเริ่มไว้แล้วให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

5.1.4 ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้สอดคล้องและอำนวยความสะดวกต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

5.1.5 บูรณาการงานด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานต่างๆ เพื่อทำหน้าที่ในการประสานงานและการสั่งการในการป้องกัน ฝ่าระวังเตือนภัย กำกับดูแล และรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งในกรณีก่อน-หลังเกิดเหตุฉุกเฉินทางการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่นักท่องเที่ยว

5.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินการ

5.2.1 อำนวยความสะดวก สนับสนุน ช่วยเหลือ ให้ความรู้ ความเข้าใจในการบริหารจัดการท่องเที่ยวแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

5.2.2 กระจายอำนาจ และจัดสรรผลประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ชุมชนได้รับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม เพื่อลดความขัดแย้งและสามารถสร้างกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการสภาพและกำลังรองรับของชุมชนและระบบนิเวศน์ในท้องถิ่น

5.2.3 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยจัดตั้งคณะกรรมการในระดับท้องถิ่นขึ้นเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีการบริหารเป็นรูปธรรม โดยมีภาครัฐ เอกชน ชุมชน และประชาสังคมในท้องถิ่นให้เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนท้องถิ่นของตนเอง

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2553

สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร (2549) ได้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ให้สอดคล้อง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งได้กำหนดประเด็นและแนวทางการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว คือ “พัฒนาให้เป็นเมืองที่น่าท่องเที่ยวจากแหล่งและรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่เน้นธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม กำหนดแนวทางการพัฒนา โดยการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน ท้องถิ่น ภาคราชการและเอกชนในการพัฒนาเส้นทาง การท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ การสร้างระบบสาธารณูปโภค สร้างกิจกรรมรวมถึงการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้

วิสัยทัศน์ “การเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่”

วัตถุประสงค์ ประชาชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวจากแหล่งและรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่เน้นธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม

แนวทางการพัฒนา

1. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
2. ส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม
3. พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวใหม่ให้เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวเดิม
4. พัฒนาแหล่งรับประทานอาหารทะเลสด อร่อย

การพัฒนา

1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค
2. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นแม่เหล็ก หรือเสมือนโทรม
3. พัฒนาการให้บริการ และสินค้าการท่องเที่ยว
4. พัฒนาด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

การวิเคราะห์เพื่อประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดในปัจจุบัน

จากผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญอันเกี่ยวข้องกับแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร คณะทำงานได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้เทคนิค swot analysis เพื่อศึกษาและประเมินความเชื่อมโยงของแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวระดับภูมิภาค รวมถึงการเป็นตัวแบบของการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ของตัวแผนยุทธศาสตร์ เพื่อพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด ผลการศึกษาวเคราะห์แยกได้ใน 4 ประเด็นดังนี้

1. ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว
 - 1.1 ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว : จุดแข็ง

- 1.1.1 ศักยภาพของทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยว ศูนย์อนุรักษ์ป่าชายเลน การชมฝูงปลาโลมา และวิถีชีวิต (ท่าฉลอม)
- 1.1.2 แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น บริเวณศาลพันท้ายนรสิงห์
- 1.1.3 มีการสาธิตทำนาเกลือซึ่งถือว่าเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของจังหวัด
- 1.2 ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว : จุดอ่อน
 - 1.2.1 แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งเกิดการเสื่อมโทรม ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการประกอบอุตสาหกรรมภายในพื้นที่ เช่น กรณีที่ป่าชายเลนเสื่อมโทรมจากคลื่นทะเลและการบุกรุกสร้างโรงงานอุตสาหกรรม
 - 1.2.2 แหล่งประวัติศาสตร์ยังไม่ได้มีการวางแผนฟื้นฟูและพัฒนาที่ถูกต้อง
 - 1.2.3 การพัฒนาการท่องเที่ยว ยังขาดความร่วมมือส่วนร่วมเพื่อนำไปสู่การเป็นศูนย์รวมการท่องเที่ยว
 - 1.2.4 การสร้างพื้นที่สาธิตนาเกลือยังไม่เกิดการร่วมมืออย่างแท้จริง
- 1.3 ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว : โอกาส
 - 1.3.1 กระแสการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกำลังได้รับความนิยมส่งผลให้หน่วยงานต่าง ๆ ให้ความสนใจที่พัฒนา และฟื้นฟูทรัพยากรทางการท่องเที่ยวมากขึ้น
 - 1.3.2 โอกาสในการพัฒนาแหล่งรวมอาหารทะเลที่โดดเด่น
 - 1.3.3 โอกาสในการพัฒนาล่าคลอง (คลองสุนัขหอน) และสถานที่ทางด้านการท่องเที่ยวประวัติศาสตร์อื่นๆ
 - 1.3.4 มีโครงการการสร้างถนนเชื่อมโยงแต่ละแหล่งท่องเที่ยว
- 1.4 ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว : อุปสรรค
 - 1.4.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวในจังหวัดข้างเคียงมีสภาพและความสมบูรณ์ที่ดีกว่า
- 2. ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค
 - 2.1 ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค : จุดแข็ง
 - 2.1.1 จังหวัดให้ความสำคัญในการจัดทำแผนพัฒนาระบบต่างๆ ในจังหวัดโดยมีการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่เสมอ
 - 2.1.2 แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งอยู่ห่างกันไม่มากนัก
 - 2.1.3 สภาพสังคมและประชาชนในพื้นที่มีการยอมรับในการพัฒนาระบบต่างๆ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งใหม่ๆ ที่พัฒนาขึ้นได้เป็นอย่างดี
 - 2.2 ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค : จุดอ่อน

2.2.1 ขาดการจัดการน้ำเพื่อการอุปโภค การบริโภค และการใช้ในทางการเกษตร ที่มีประสิทธิภาพ

2.2.2 การใช้น้ำบาดาล ทำให้เกิดภาวะแผ่นดินทรุด ซึ่งจะเป็ปัญหาของพื้นที่ที่ อาจส่งผลกระทบต่อกรท่องเที่ยวได้

2.2.3 ถนนสายหลัก และสายรองของจังหวัดมีปัญหาอย่างมากด้านความสะดวก ในบริเวณสองข้างทาง อีกทั้งขาดป้ายแนะนำแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นระเบียบเรียบร้อย

2.2.4 การเชื่อมโยงการเดินทางท่องเที่ยวของแต่ละสถานที่ยังไม่ดีพอ อีกทั้ง ลักษณะถนนเป็นแบบก้างปลาต้องย้อนกลับมาสายหลักเสมอ

2.2.5 จังหวัดยังขาดการรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวในการจัดประชุมสัมมนา

2.2.6 เส้นทางของสถานที่ท่องเที่ยวทางน้ำบางแห่ง เช่น วัดโคกขาม ปล่อยเหลี่ยม ยังขาดการพัฒนาให้เหมาะสมกับการท่องเที่ยว

2.3 ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค : โอกาส

2.3.1 โอกาสในการพัฒนาเส้นทางคมนาคมของรัฐหลายโครงการ เช่น high speed train หัวลำโพง-ปากท่อ และท่าเรือขนถ่ายสินค้า นครสวรรค์-สมุทรสาคร-ชายทะเลอ่าวไทย

2.4 ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และสาธารณูปโภค : อุปสรรค

2.4.1 การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกโดยขาดการวางแผนที่ดี อาจส่งผลกระทบต่อ สภาพแวดล้อม และทัศนียภาพของจังหวัด

2.4.2 ขาดการสนับสนุนโครงการ และงบประมาณพัฒนาเส้นทางรองรับการเดินทางเพื่อการบรรทุกหนัก

2.4.3 การเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวข้ามจังหวัดกลุ่มภูมิภาค ยังไม่มี ประสิทธิภาพ

3. สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว

3.1 สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว : จุดแข็ง

3.1.1 มีร้านอาหารกระจายอยู่ทั่วไป สถานที่กว้างขวางมีที่จอดรถสะดวกสบาย

3.1.2 มีข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดในสื่ออินเทอร์เน็ต

3.1.3 ตลาดทะเลไทยที่เป็นแหล่งรวมอาหารทะเลขนาดใหญ่และสะดวก

3.2 สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว : จุดอ่อน

3.2.1 ราคาอาหาร และบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะอาหารทะเลราคาสูงทำให้เป็นปัญหาในการท่องเที่ยว

3.2.2 สถานที่พักและสถานที่ในการประชุมในจังหวัดยังมีไม่เพียงพอ

- เพียงพอ
- 3.2.3 การรวบรวมข้อมูลทางการท่องเที่ยว และการสื่อประชาสัมพันธ์ยังมีไม่
- 3.2.4 ขาดการพัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นกับการท่องเที่ยว
- 3.3 สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว : โอกาส
- 3.3.1 การมีโครงการเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มภูมิภาคที่จะสนับสนุนให้จังหวัดมีศักยภาพทางการท่องเที่ยวมากขึ้น การประชาสัมพันธ์ก็สามารถทำร่วมกับจังหวัดอื่นได้
- 3.3.2 ปัจจุบันมีสื่อที่ทันสมัยช่วยในการให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้น
- 3.3.3 การขนส่งมวลชนจากกรุงเทพฯมีการพัฒนามากขึ้น
- 3.4 สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว : อุปสรรค
- 3.4.1 นักท่องเที่ยวยังไม่สนใจข้อมูลการท่องเที่ยวของจังหวัด
- 3.4.2 การลงทุนจากภายนอกอาจไม่คุ้มกับการลงทุนเนื่องจากเป็นจังหวัดเล็กและไม่ไกลจากกรุงเทพฯ เช่น การลงทุนด้านโรงแรม และบริษัทท่องเที่ยว
- 3.4.3 งบประมาณในการพัฒนา และฝึกอบรมบุคลากรทางการท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ
- 3.4.4 ขาดศูนย์บริการการท่องเที่ยวโดยเฉพาะของจังหวัด
4. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว
- 4.1 ด้านการตลาดการท่องเที่ยว : จุดแข็ง
- 4.1.1 เป็นศูนย์กลางการแปรรูปสินค้าการประมงและการเกษตร โดยมีอาหารทะเลเป็นสินค้าขึ้นชื่อสามารถเป็นจุดดึงดูดการท่องเที่ยวได้ดี
- 4.1.2 เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิต ที่ใกล้กรุงเทพฯ สามารถเดินทางได้สะดวก และรวดเร็ว
- 4.1.3 เป็นเส้นทางคมนาคมสู่ภาคใต้ ที่จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางผ่านจังหวัดมาก
- 4.2 ด้านการตลาดการท่องเที่ยว : จุดอ่อน
- 4.2.1 เป็นจังหวัดขนาดเล็ก สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดยังมีระดับความสำคัญไม่เพียงพอในการดึงดูดนักท่องเที่ยว อีกทั้งสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งขาดการดูแลรักษา และพัฒนา
- 4.2.2 เป็นทางผ่านไปสู่อำเภอภาคใต้ โดยที่ไม่มีแวะมาท่องเที่ยวในจังหวัด
- 4.2.3 ประชาชนในพื้นที่ยังไม่ให้ความสนใจและร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดตนเองน้อย

- 4.2.4 ขาดภาพลักษณ์ที่สำคัญซึ่งจะสามารถพัฒนาสู่การเป็นตราสัญลักษณ์ของจังหวัดต่อไป
- 4.2.5 ขาดข้อมูลและความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในการนำมาสู่การทำแผนด้านการตลาด
- 4.2.6 ขาดเจ้าภาพหลักในการจัดการด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ทั้งในระดับจังหวัด ระดับอำเภอ และระดับท้องถิ่น
- 4.3 ด้านการตลาดการท่องเที่ยว : โอกาส
- 4.3.1 เนื่องจากเป็นจังหวัดเล็กจึงสร้างหรือมีโอกาสนในการวางแผนพัฒนาทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ดีได้
- 4.3.2 โอกาสในการสร้างเอกลักษณ์ด้านอาหารทะเลให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว
- 4.3.3 โอกาสในการสร้างกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประมงได้ เพราะเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่อยู่แล้ว
- 4.3.4 ในภavn้ำมันแพงสามารถชักจูงให้นักท่องเที่ยวในจังหวัดใกล้เคียงเดินทางมาพักผ่อนในบรรยากาศทางธรรมชาติได้โดยไม่ต้องเดินทางไกล
- 4.4 ด้านการตลาดการท่องเที่ยว : อุปสรรค
- 4.4.1 ต้องใช้เวลานานในการทำการประชาสัมพันธ์จังหวัด กว่าจะเป็นที่รู้จักของกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไป
- 4.4.2 ทศนคติของนักท่องเที่ยวไทยมองว่าเป็นจังหวัดเล็กไม่น่าสนใจ

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ผลงานวิจัยภายในประเทศ

วนารัตน์ กรอิสรานุกุล และคณะ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัย แนวทางการพัฒนาน้ำพุร้อนเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับสากล ด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชน : กรณีศึกษาน้ำพุร้อนพระร่วง จังหวัดกำแพงเพชร การวิจัยนี้วัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาหาแนวทางการพัฒนาน้ำพุร้อน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับสากล ด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชน วิธีการวิจัยประกอบด้วย 3 ขั้นตอนสำคัญ ขั้นแรกศึกษาการพัฒนาทางกายภาพ และการจัดการด้านผลิตภัณฑ์

และบริการของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อน มีการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวน้ำพุร้อน 3 แห่ง เป็นพื้นที่ศึกษาได้แก่ น้ำพุร้อนรุ่งอรุณริสอร์ท น้ำพุร้อนสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ น้ำพุร้อนรักษะวาริน และสยามฮอทสปา จังหวัดระนอง ชั้นที่สองการศึกษาพฤติกรรม ความต้องการและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึก ชั้นตอนที่สามเป็นการศึกษาวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาน้ำพุร้อน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับสากลด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวน้ำพุร้อนพระร่วง ผลการศึกษาได้ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการพัฒนาน้ำพุร้อน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวระดับสากลทั้งในด้านของการพัฒนากายภาพและผลิตภัณฑ์บริการ นอกจากนี้ยังพบว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการการท่องเที่ยวน้ำพุร้อน ในปัจจุบันยังไม่สอดคล้องต่อพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าการจัดทำแผนพัฒนาน้ำพุร้อนพระร่วงโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนทำให้ประชาคมที่เกี่ยวข้องมีความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของโครงการมากขึ้น สามารถให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อันนำไปสู่การจัดทำแผนพัฒนาที่สอดคล้องกับศักยภาพและปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ ก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างประชาคมกลุ่มต่างๆ

รุ่งตะวัน เกิดโกลา (2553) ได้ศึกษาแนวทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดอุทัยธานี โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง และเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากการสำรวจภาคสนาม ใช้แบบตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยว แบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชนท้องถิ่นและผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว ต่อทรัพยากรท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในภายนอก และยุทธศาสตร์การส่งเสริมและพัฒนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตลอดจนแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่จังหวัดอุทัยธานี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอ แนวทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดอุทัยธานีโดยจัดทำเป็นแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 3 ระยะ ได้แก่ แผนพัฒนาระยะสั้นระยะกลาง และระยะยาว ดังนี้

1. แผนพัฒนาระยะสั้น (1-3 ปี) ได้แก่ แผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว แผนการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น และแผนการเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

2. แผนพัฒนาระยะกลาง (5 ปี) ได้แก่ กำหนดให้มียุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว ต่อเนื่องจากแผนยุทธศาสตร์เดิม เน้นให้มีการดำเนินงานจริงภายในช่วงเวลาที่กำหนด และกำหนดกลยุทธ์เพิ่มเติมให้ครอบคลุมองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่งเสริมผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการให้มีมาตรฐานมากขึ้น ประชาสัมพันธ์ข้อมูล

ท่องเที่ยวให้ครบทรัพยากรท่องเที่ยวทุกด้านและใช้สื่อประชาสัมพันธ์อย่างหลากหลาย และจัดเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัด

3. แผนพัฒนาระยะยาว (10 ปี) ได้แก่ การจัดให้มีบริการรถโดยสารสาธารณะไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ และกำหนดให้มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ภายในจังหวัดบรรจุเข้าในหลักสูตรการเรียนการสอนของเยาวชนในระดับต่างๆ

พรพฐ รูปจำลอง (2552) ได้ศึกษาวิจัยกรอบนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์และประเมินผลนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ซึ่งเป็นนโยบายหนึ่งตามยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางสุขภาพของเอเชีย (พ.ศ. 2547–2551) เพื่อให้ทราบว่าทำไมนโยบายจึงเกิดผลลัพธ์เช่นนั้น โดยการศึกษาความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างบทบาทผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน (2) นำข้อค้นพบดังกล่าวมาสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่เพื่อกำหนดโมเดลของกรอบนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ให้เกิดผลลัพธ์ตามเป้าหมายการศึกษาได้ใช้แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ นโยบายการท่องเที่ยว การประเมินผลของนโยบายโดยใช้เกณฑ์ผู้มีส่วนได้เสียตามตัวแบบ North American Stakeholder Model กรอบแนวคิดในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของชาติตาม Porter's Diamond Model : Competitive Advantage of Nations และแนวคิดของ Kaplan & Norton (2008) ในการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ตามมุมมองการสร้างสมดุลสี่ด้าน (balanced scorecard perspectives) กรอบแนวคิดในการศึกษานับประเด็น ที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในนโยบาย จะนำเสนอและความวิตกกังวลของบรรดาผู้มีส่วนได้เสียหลัก ที่มีส่วนเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผลลัพธ์ของนโยบาย เพื่อแสวงหาคำตอบที่มีลักษณะเป็นการมุ่งศึกษาปฏิบัติการสนองตอบของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักของนโยบาย ผู้เขียนจึงนำระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้โดยการศึกษาเอกสารทางวิชาการและเอกสารเกี่ยวกับนโยบาย รวมทั้งการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตัวต่อตัวและทางโทรศัพท์ การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นพิจารณาจากโครงสร้างนโยบาย และการแนะนำของเพื่อนซึ่งเป็นผู้รู้ในด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ข้อมูลที่ได้มาจะถูกนำมาวิเคราะห์และจำแนกประเภทแล้วจึงสรุปเป็นข้อค้นพบ มีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยวิธีการโยงแบบสามเส้า และขอให้บุคคลที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ช่วยตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อให้เชื่อถือได้ในความจริงแท้ เพื่อเพิ่มความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือของข้อมูล ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก โดยผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญมีดังนี้ (1) ภาครัฐ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงพาณิชย์และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2) ภาคเอกชน ได้แก่ เจ้าของ ผู้บริหาร ที่ปรึกษาของสปา รีสอร์ท โรงแรมและผู้แทนขององค์กรหลักภาคเอกชนคือ สมาคมสปาไทย สมาคมไทย

ธุรกิจท่องเที่ยวและสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การประเมินผลนโยบายพบว่า รัฐบาลกำหนดนโยบายตามหลักการผลักดันของเอกชน ผู้ประกอบการโรงพยาบาลซึ่งมุ่งดึงดูดลูกค้าชาวต่างชาติให้เดินทางมาใช้บริการทางการแพทย์ ของโรงพยาบาลในประเทศไทย ซึ่งเป็น การท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ และบริการส่งเสริมสุขภาพ โดยเน้นสปาซึ่งเป็นการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ นโยบายการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพมีส่วนส่งเสริมการพัฒนาสปาไทยให้มีเอกลักษณ์โดดเด่นด้วยการ นวดแผนไทยและการนำสมุนไพรไทยมาใช้ เอกชนรายใหญ่มีศักยภาพในการริเริ่มและแข่งขันใน ธุรกิจ แต่ผู้ประกอบการรายย่อยยังขาดเครือข่ายการตลาด ขาดการพัฒนาองค์กรเพื่อการเรียนรู้และ ขาดบุคลากรที่มีทักษะ ภาครัฐเป็นผู้กำหนดนโยบายและมีบทบาทเป็นผู้ส่งเสริมสนับสนุน ผู้อำนวยการ ความสะดวกและผู้กำกับดูแล แต่ภาครัฐขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ นโยบายการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพขาดการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจริงจึงเพราะเปลี่ยนรัฐบาลบ่อย และรัฐบาล ไม่ได้แต่งตั้งหน่วยงานหลักเพื่อให้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ในการนำนโยบายไปปฏิบัติและ นโยบายขาดแผนเชิงกลยุทธ์ การดำเนินนโยบายการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจึงไม่ประสบความสำเร็จ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ได้แก่

(1) ทบทวนนโยบายการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเพื่อ เสริมสร้างความเข้าใจในมิติที่หลากหลายของการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ซึ่งอาจพัฒนาได้ในชุมชน ชนบท (2) พัฒนาแผนเชิงกลยุทธ์และส่งเสริมนวัตกรรมผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยให้ ภาครัฐทำงานร่วมกับภาคเอกชนในฐานะหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ (3) แต่งตั้งหน่วยงานหลักที่มี ความรู้และเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวให้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เพื่อกระจายโอกาสไปสู่ ชนบทโดยดำเนินงานตามหลักจริยธรรมและธรรมาภิบาลโดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง และ เศรษฐกิจสร้างสรรค์ (4) ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการพัฒนาและส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

ผู้วิจัยเสนอแนะให้ศึกษาเพื่อกำหนด (1) กรอบนโยบายการพัฒนาการ ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในชุมชนเชิงสร้างสรรค์ (creative community based wellness tourism) ตาม หลักเศรษฐกิจพอเพียงและหลักเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (2) กรอบนโยบายเพื่อการพัฒนาบทบาทของ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักของภาครัฐและภาคเอกชน ในฐานะหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ในการส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของเอกชนรายย่อย (3) กรอบ นโยบายในการพัฒนาฝึกฝนอบรมบุคลากรภาครัฐในการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง สุขภาพของไทยให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ปิยวรรณ คงประเสริฐ (2551) ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการ วางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพังัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบ ทรัพยากรการท่องเที่ยว วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก และการใช้หลักการของ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยบูรณาการแผนพัฒนาทั้งมิติด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และจิตใจไว้ในแผนเดียวกัน โดยการบูรณาการความคิดของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ที่ประกอบด้วย กลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคเอกชน กลุ่มภาคประชาชน และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น 400 คน ผลการศึกษาพบว่าแนวทางการวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ประกอบด้วย (1) บทบาทหน้าที่ของภาครัฐจะอยู่ในระดับบน คือไปในทิศทางของการสนับสนุนงบประมาณเพื่อฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยว สร้างระบบฐานข้อมูล เครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศตลอดจนนโยบาย (2) ภาคเอกชนต้องมีส่วนร่วมในการสร้างภาพลักษณ์และ branding รวมทั้งการมีส่วนร่วมกับภาครัฐและประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อศีลธรรม และก่อให้เกิดการกระจายรายได้แก่ชุมชน และ (3) ภาคประชาชน ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพยากรท่องเที่ยวจึงมีหน้าที่ดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติ อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชน อีกทั้งควรมีส่วนร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวและลดปัญหาอาชญากรรม ผลการวิจัยยังพบข้อเสนอแนะทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และนักท่องเที่ยว ในการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนา คือ (1) ภาครัฐ เสนอแนะว่าควรดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม โดยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ใช้ผลิตภัณฑ์ที่รักษาสิ่งแวดล้อม ต้องมีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติควบคู่กับทรัพยากรวัฒนธรรมในท้องถิ่นสิ่งสำคัญควรมีการแปรรูปสินค้าที่เป็นผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อเสริมสร้างเอกลักษณ์ให้กับเกาะพะงัน มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังเพื่อความปลอดภัยในการท่องเที่ยว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีการสนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยต้องมีการเตรียมความพร้อมทั้งในด้านงบประมาณและบุคลากร และสุดท้ายต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรู้จักเกาะพะงันให้มากขึ้น (2) ภาคเอกชน ได้เสนอแนะว่า ต้องปรับปรุงสาธารณูปโภคสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวโดยอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน การกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมและดูแลให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องพร้อมทั้งปลูกจิตสำนึกให้ประชาชนมีน้ำใจต่อนักท่องเที่ยว (3) ภาคประชาชนเสนอแนะว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวต้องเป็นไปในทิศทางไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ควรสนับสนุนการทำเกษตรอินทรีย์ให้เพียงพอต่อการบริโภค และควรเพิ่มการรักษาความปลอดภัยให้มากขึ้นทั้งแก่นักท่องเที่ยว ผู้มาทำธุรกิจ และคนในพื้นที่ (4) นักท่องเที่ยว มีข้อเสนอแนะให้รักษาธรรมชาติให้เป็นอย่างเดิมมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ไม่พัฒนาเป็นแบบเกาะภูเก็ตและเกาะสมุย รักษาเกาะพะงันให้มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ควรมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นให้มากขึ้น พัฒนาที่พักเชิงเกษตรบนเกาะพะงันให้เพียงพอและมีมาตรฐานในระดับสากล

ภูวนิดา คุณพลิน (2550) ศึกษาเรื่อง การบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของ กรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษารูปแบบกระบวนการบูรณาการ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (2) เพื่อศึกษา ปัญหาและอุปสรรคของการบูรณาการของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้านการส่งเสริม การท่องเที่ยวในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (3) เพื่อศึกษาแนวโน้มและข้อเสนอแนะในกระบวนการบูรณาการ หน่วยงานภาครัฐและเอกชน สร้างเป็นรูปแบบกระบวนการบูรณาการที่เหมาะสม เป็นการ วิจัยเชิงคุณภาพ โดยแบ่งเป็นการศึกษากระบวนการบูรณาการในระดับมหภาค เพื่อบูรณาการ ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเชิงลึกโดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Ethnographic Delphi Futures Research) ซึ่งเป็นเทคนิควิธีรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญที่ เป็นผู้บริหารระดับสูงจากหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานภาคเอกชน นักวิชาการด้านการท่องเที่ยว และผู้แทนของกลุ่มต่างๆ ในชุมชน จำนวน 30 คน ส่วนการศึกษากระบวนการบูรณาการในระดับ จุลภาค ผู้วิจัยศึกษาแบบกรณีศึกษา (case study) กรณีศึกษาที่ 1 การท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม กรณีศึกษาวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร กรณีศึกษาที่ 2 การท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ กรณีศึกษาชุมชนคลองแสนแสบ และกรณีศึกษาที่ 3 การท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ กรณีศึกษา ไทยปริวิลเลจสปา ผลการศึกษาพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ารูปแบบกระบวนการบูรณาการมี แนวโน้มความน่าจะเป็น ในระดับมากที่สุด คือปัจจัยตัวเร่งการบูรณาการด้านการท่องเที่ยวคือ นโยบายของรัฐบาล ส่วนรูปแบบกระบวนการบูรณาการมีแนวโน้มความน่าจะเป็นในระดับมาก คือ ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานครควรเชื่อมโยงกับนโยบายแผนการตลาดของ หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และแผนการตลาดของกลุ่ม/สมาคมของเอกชน มีการระดมความ คิดเห็นจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มีการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งชาติที่ประสาน คณะกรรมการมีความเป็นผู้นำและมีอำนาจตัดสินใจ และมีการจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการทางด้านการท่องเที่ยว ส่วนปัจจัยตัวเร่งมี 6 ด้าน คือ สื่อมวลชน ผู้นำในองค์กรหรือท้องถิ่น งบประมาณ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานภาครัฐด้านการท่องเที่ยว และภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยว สำหรับ กระบวนการบูรณาการหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ กรุงเทพมหานครมี 2 ระดับ คือ (1) กระบวนการบูรณาการระดับมหภาค ที่เน้นการบูรณาการใน ระดับนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงานด้านการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่างๆ เข้าด้วยกัน (2) กระบวน การบูรณาการระดับจุลภาค ที่เน้นการบูรณาการระดับพื้นที่ประกอบด้วย การประเมินความต้องการ การกำหนดเป้าหมาย การกำหนดพันธกิจและภารกิจ กระบวนการมีส่วนร่วม การตั้งวัตถุประสงค์ การบูรณาการแผน การปฏิบัติการ และการประเมินผลแบบมีส่วนร่วม ส่วนปัญหาและอุปสรรคของ กระบวนการบูรณาการหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่

กรุงเทพมหานครมี 3 ประการ คือ (1) การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง การขาดเสถียรภาพทางการเมือง หรือกระทั่งการปรับเปลี่ยนผู้ที่เข้ามาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาบ่อยครั้ง (2) สถิติ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว ลักษณะและรูปแบบการท่องเที่ยวรวมทั้งข้อสนเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวยังขาดการจัดเก็บอย่างเป็นระบบทำให้ไม่สามารถจะเรียกใช้ข้อมูลในการวางแผนได้ (3) การขาดหน่วยงานที่รับผิดชอบในการบูรณาการกระบวนการการทำงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งปัจจุบันมีการทำงานแบบแยกส่วน ทำให้ขาดทิศทางที่ชัดเจน มีการดำเนินงานที่ซ้ำซ้อนทั้งรูปแบบ พื้นที่ดำเนินงาน และการใช้ทรัพยากรไม่คุ้มค่า แนวโน้มและข้อเสนอแนะในกระบวนการบูรณาการหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ประกอบด้วย (1) ควรสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่างๆ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (2) ควรจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งชาติ เพื่อบูรณาการยุทธศาสตร์ แผนงานด้านการท่องเที่ยว (3) ภาครัฐควรกำหนดมาตรฐานและสร้างแบรนด์ของกรุงเทพมหานคร (4) ควรจัดทำฐานข้อมูลการท่องเที่ยว และ (5) ควรปรับโครงสร้างองค์กร จากกองการท่องเที่ยว สังกัดกรุงเทพมหานครที่มีฐานะเป็นกองเลื่อนเป็นหน่วยงานในระดับสำนัก

ศักดิ์ศิริ นันตะสุข , สมนึก ขวัญเมือง , และอาวุธ ปะเมโท (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยโครงการการพัฒนาศักยภาพของคนในท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับศักยภาพ ความต้องการในการพัฒนาศักยภาพของคนในท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ และเพื่อศึกษาแนวทางยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็ง การพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวของพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์กลุ่ม โดยศึกษาจากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในท้องถิ่น ได้แก่ ผู้นำท้องถิ่น ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่รับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยว และประชาชน กำหนดให้ทุกจังหวัดในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ประกอบด้วย จังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ อุบลราชธานี ศรีสะเกษ และชัยภูมิ เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย จังหวัดละ 1 อำเภอ ซึ่งเป็นอำเภอที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียง ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจำนวน 27 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ จำนวนทั้งสิ้น 807 คน ผลการวิจัยพบว่า คนในท้องถิ่นมีศักยภาพด้านบุคลิกภาพระดับมาก ส่วนศักยภาพด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านการบริหารจัดการและด้านการพึ่งพาตนเองระดับปานกลาง มีความต้องการพัฒนาศักยภาพด้านบุคลิกภาพ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการบริหารจัดการ และด้านการพึ่งพาตนเองในระดับมาก ระดับศักยภาพกับระดับความต้องการพัฒนาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ของคนในท้องถิ่นทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลิกภาพ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการบริหารจัดการ และด้านการพึ่งพาตนเอง

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แนวทางยุทธศาสตร์ที่มุ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ที่กลุ่มอีสานใต้มีความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ การปรับทัศนคติเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การสร้างความมั่นใจในการดำรงชีวิตของคนในท้องถิ่น การศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม แบบแผนการปฏิบัติต่างๆ ของคนในพื้นที่ การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม เพื่อการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ส่งเสริมให้มีความวิจัยอยู่ในพื้นที่เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

วินัย ภูประชาตระกูล (2549) ได้ศึกษาเรื่องยุทธศาสตร์การบริหารแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 3 จังหวัดภาคใต้ ได้ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และกระบี่ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) ศึกษาการดำเนินการด้านการท่องเที่ยว (2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคด้านการท่องเที่ยว และ (3) เสนอตัวแบบความคิดยุทธศาสตร์การบริหารแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 3 จังหวัดร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ จำแนกวิธีการศึกษาโดยใช้แบบสัมภาษณ์ สำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องด้านการบริหารและการจัดการด้านการท่องเที่ยว และตัวแทนที่เกี่ยวข้องในด้านการท่องเที่ยวของ 3 จังหวัด คือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และกระบี่ ผลการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันปัญหาหลักด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 3 จังหวัด คือ การขาดการประชาสัมพันธ์อย่างเพียงพอ ขาดงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ไม่เพียงพอ และขาดความช่วยเหลือจากภาครัฐอย่างเหมาะสม อีกทั้งระบบกฎหมายไม่เอื้ออำนวยต่อระบบการท่องเที่ยว และบุคคลากรขาดความรู้ความสามารถด้านการบริหารงาน รวมทั้งปัจจุบันการบริหารด้านการท่องเที่ยวทำอย่างไม่เป็นระบบ และการขาดการบริหารเชิงบูรณาการ ผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบจะเกิดขึ้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือ นโยบายของรัฐบาล สถาบันหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนในท้องถิ่น และคุณภาพของประชากรในท้องถิ่น ซึ่งประโยชน์ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวมีทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยประโยชน์ทางตรงประกอบด้วย การสร้างงานหรืออาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ โรงแรม ภัตตาคาร มัคคุเทศก์ และการขนส่งสำหรับผลประโยชน์ทางอ้อมจากการท่องเที่ยวประกอบด้วย การผลิตสินค้าพื้นเมืองหรือผลิตของที่ระลึก การเลี้ยงสัตว์ การผลิตพืชผักผลไม้ อาชีพก่อสร้างและบริการอื่นๆ ด้วยเหตุนี้การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้รูปแบบยุทธศาสตร์การบริหารแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยว จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาหรือผลกระทบที่เกิดขึ้นใน ขณะนี้ได้ โดยตัวแบบได้จำแนกแนวทางในการดำเนินการตามองค์ประกอบไว้ 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ (1) ด้านวิสัยทัศน์และการเข้าใจปัญหาร่วมกัน (vision)

เป็นการกำหนดสภาพ ที่พึงประสงค์ในอนาคต (2) ด้านการบริหารการจัดการ (management) และ (3) ด้านการประชาสัมพันธ์ (public relations)

วิรุณศิริ ใจมา และอัครเรศ รักสุริยา (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัยศึกษาภาพ บทบาท และความต้องการของภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงราย ในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศึกษาภาพ บทบาท และความต้องการของภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงราย ในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของกิจการในภาคธุรกิจของจังหวัดเชียงรายจำนวน 472 คน (การสัมภาษณ์เชิงลึก 30 คน การสนทนากลุ่ม 21 คน และการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม 421 คน) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่ม และการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพมีการใช้กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลต่อเนื่องอย่างเป็นขั้นตอน และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณมีการใช้สถิติเชิงพรรณนามาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงรายมีศักยภาพด้านการรับข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดในระดับต่ำที่สุด
2. ภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงรายมีศักยภาพด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับการวางแผนการจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดในระดับปานกลาง ซึ่งประกอบด้วย (1) ภาคธุรกิจมีศักยภาพด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการวางแผนและการจัดการในระดับสูง (2) ภาคธุรกิจมีศักยภาพด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงรายในระดับปานกลาง (3) ภาคธุรกิจมีศักยภาพด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงรายในระดับปานกลาง
3. ภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงราย มีศักยภาพด้านความตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยว และของการมีส่วนร่วมในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งประกอบด้วย 1) ภาคธุรกิจมีศักยภาพด้านความตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในระดับสูง 2) ภาคธุรกิจมีศักยภาพด้านความตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการวางแผน และจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงรายในระดับปานกลาง
4. ภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงรายมีบทบาทในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดในระดับน้อยที่สุด
5. ภาคธุรกิจในจังหวัดเชียงรายมีความต้องการในการวางแผนและพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดในระดับปานกลาง

2. ผลงานวิจัยต่างประเทศ

Jagannath Kafle (2011) ทำการวิจัยเรื่องการบรรเทาความยากจนด้วยวิธีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเนปาล : ศึกษาในมุมมองยุทธศาสตร์ด้านการตลาด โดยมีวัตถุประสงค์ประกอบด้วย (1) เพื่อประเมินยุทธศาสตร์การขายตลาดท่องเที่ยวเพื่อการบรรเทาความยากจนของเนปาล (2) ศึกษายุทธศาสตร์การตลาดของการท่องเที่ยวปัจจุบันสำหรับผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตรงกับความต้องการของตลาดที่สำคัญและตลาดในประเทศฟินแลนด์หรือไม่ (3) เสนอแนะแนวทางการปรับปรุงยุทธศาสตร์การตลาดท่องเที่ยวเพื่อบรรเทาความยากจนในเนปาล ผลการศึกษาพบว่า เนปาลเป็นประเทศหนึ่งในโลกที่มีศักยภาพทางด้านท่องเที่ยวสูงมาก มีการระบุว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการบรรเทาความยากจนภายในประเทศ เนปาล งานวิจัยนี้ได้ยืนยันว่าการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในประเทศเนปาลซึ่งมีความหลากหลายในโครงสร้าง ความหลากหลายในแง่มุมและระดับสำหรับการบรรเทาความยากจน เนปาลมีความได้เปรียบมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้วในแง่ของมรดกทางวัฒนธรรม สภาพธรรมชาติ และภูมิอากาศที่หลากหลาย รวมถึงกิจกรรมพื้นฐานแบบดั้งเดิมที่ไม่ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามา และแรงงานจำนวนมากในภาคอุตสาหกรรม

การท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความหลากหลายในประเทศเนปาล เช่น ทางชีวภาพ การผจญภัย วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนา และส่วนอื่น ๆ สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของการตอบสนองความต้องการทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนสำหรับตลาดท่องเที่ยวรายใหญ่และตลาดท่องเที่ยวในฟินแลนด์ และในฐานะที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่เกิดใหม่ เนปาลต้องพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความอย่างยั่งยืนเช่นเดียวกับการพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อที่จะเข้าถึงส่วนตลาดของนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ เนปาลต้องนำการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้เป็นเครื่องมือของการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเช่นเดียวกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ กระทรวงการท่องเที่ยวและการบินพลเรือน (MoTCA) และ คณะกรรมการการท่องเที่ยวเนปาล (NTB) มีการกำหนดนโยบายการวางแผน และกลยุทธ์ในการพัฒนาเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพของบุคลากรร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียที่แตกต่างกันในการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกสำหรับการพัฒนาของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากระดับรัฐบาล เป็นวาระแห่งชาติ สำหรับโครงการการท่องเที่ยวเพื่อการบรรเทาความยากจนในชนบท (TRPAP) และการกระทำต่อไปด้วยการเปิดตัวของหน่วยการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การดำเนินงานและความต่อเนื่องของโครงการการท่องเที่ยวเพื่อการบรรเทาความยากจนในชนบท แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนกับกลยุทธ์การตลาดการท่องเที่ยวในการบรรเทาความยากจนของเนปาล

ดัชนีชี้วัดหลายตัวที่กำหนดในระดับประเทศได้ชี้ให้เห็นถึงผลกระทบไปในทิศทางบวกสำหรับการลดความยากจน โดยการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สำหรับแนวทางยุทธศาสตร์การตลาดของการท่องเที่ยวเพื่อบรรเทาความยากจนในเนปาล ยุทธศาสตร์การตลาดทางการท่องเที่ยวของเนปาล ปี 2005-2020 ได้เสนอแนะแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อคณะกรรมการการท่องเที่ยวให้แยกคนระดับรากหญ้าออกจากชุมชนท้องถิ่น โดยจัดทำร่างบทบาททางการตลาดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทั้งในระยะสั้น เช่นเดียวกับเป้าหมายระยะยาว โดยรัฐบาลต้องดำเนินการกำหนดกิจกรรมการตลาดและคณะกรรมการการท่องเที่ยวเนปาลดำเนินการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศเนปาล และผู้ประกอบการท่องเที่ยวภาคเอกชนทั้งในและต่างประเทศต้องทำการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กลยุทธ์ทางการตลาดของประเทศเนปาลต้องตระหนักถึงเรื่องของความจำเป็นในการทบทวนแนวโน้มของตลาดการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในข้อมูลสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศยังไม่สามารถประมาณการแท้จริงได้ และจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศเนปาลก็ยังไม่แน่นอน เพราะการพัฒนาและตลาดการท่องเที่ยวยังไม่เติบโตอย่างเต็มที่ แต่ข้อมูลทางสถิติได้สะท้อนให้เห็นถึงจุดประสงค์ที่จะเดินทางเข้าท่องเที่ยวในประเทศเนปาลของนักท่องเที่ยวประกอบด้วยเป็นการท่องเที่ยวเพื่อวันหยุด การเดินทางมาพักผ่อน การเดินป่าและปีนเขา การแสวงบุญ, การมาทำธุรกิจ การมาราชการและเพื่อวัตถุประสงค์อื่น

รัฐบาลเนปาลและคณะกรรมการการท่องเที่ยวเนปาลได้ปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การตลาดในช่วง 2 ปีสุดท้าย โดยเป้าหมายหลักของกลยุทธ์การตลาดปัจจุบันของเนปาลคือ การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว และระยะเวลา รวมถึงการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในช่วงที่พักอาศัยอยู่ในประเทศเนปาล คณะกรรมการการท่องเที่ยวเนปาล มีเป้าหมายในการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวของเนปาลให้เป็นที่รู้จักทั่วโลก โดยมุ่งเน้นในการมีภาพลักษณ์ที่ชัดเจนภายใต้โครงการเนปาลเป็นปลายทางในวันหยุดที่สำคัญ ภายใต้แนวคิด "ธรรมชาติเนปาลครั้งเดียวไม่เคยพอ"

การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวในประเทศเนปาลปัจจุบันได้มีความสำคัญมากที่สุดในการช่วยเหลือคนยากจนในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้ยกระดับวิถีชีวิตจากความยากจนที่รุนแรงไปสู่มาตรฐานของชีวิต แม้จะอยู่ในเทือกเขาหิมาลัยและพื้นที่ห่างไกล กระบวนการของการลดความยากจนในภูมิภาคที่มีแหล่งท่องเที่ยวมีความได้เปรียบเมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคที่ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวภายในประเทศตามหมู่บ้านชนบท ธรรมชาติ กีฬาภูเขา เดินป่า ดูนก ป่า ล่องแพ การศึกษา วัฒนธรรม เกษตรและการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ มีขอบเขตการตอบสนองความต้องการของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่ก่อให้เกิดตลาดรายได้และตลาดท่องเที่ยวในฟินแลนด์

สุดท้ายประเทศเนปาลต้องมีการปรับปรุงกลยุทธ์การตลาดทางการท่องเที่ยว ในส่วน ประกอบทั้ง 5 ด้าน คือ ราคา สถานที่ คน ผลิตภัณฑ์ และ โปรโมชัน ในรูปแบบ การกำหนด ราคาที่เป็นธรรม กำหนดส่วนตลาดที่เหมาะสม การตั้งเป้าสำหรับนักท่องเที่ยวในประเทศและ นักท่องเที่ยวต่างชาติ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในด้านพื้นที่ ความเป็นกลาง ผลิตภัณฑ์ ที่เป็นอัตลักษณ์ และวัฒนธรรม โดยข้อมูลและวิธีการส่งเสริมผ่านช่องทางที่ถูกต้อง

Fakhrieh Majed Qasim Darabseh (2010) ได้ทำการวิจัยกลยุทธ์ในการพัฒนาเส้นทาง การท่องเที่ยวของเมือง Decapolis ในภาคเหนือของประเทศจอร์แดน โดยมีจุดมุ่งหมายที่อธิบายลักษณะ ทางประวัติศาสตร์และ โบราณคดีของจอร์แดน และเพื่อนำเสนอเส้นทาง การท่องเที่ยวให้ นักท่องเที่ยวทั้งชาวจอร์แดน หรือจากประเทศเพื่อนบ้าน และนักท่องเที่ยวจากที่ห่างไกลออกไป การวิจัยได้มุ่งเน้นไปที่ความหลากหลายทางด้านศักยภาพเชิงมรดกสำหรับอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวของประเทศที่จะสามารถนำเสนอทางเลือกที่แตกต่างกันของนักท่องเที่ยว โดยครอบคลุม ทั้งด้าน วัฒนธรรม ธรรมชาติ ศาสนา การท่องเที่ยวผจญภัยและอื่นๆ นอกจากนั้นการวิจัยยังสำรวจ วิธีที่แตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงมรดกที่จะสามารถพัฒนาเป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้ สุดท้ายการวิจัยศึกษาวิธีการที่จะเผยแพร่ผลกระทบต่อด้านการท่องเที่ยวเชิงมรดกในเมืองที่สำคัญของ ประเทศจอร์แดนเช่น เมือง Petra และเมือง Jerash ผ่านความหลากหลายของการท่องเที่ยวเชิงมรดก และทางเลือกที่มีศักยภาพด้านความหลากหลายที่แตกต่างกันของมรดกในประเทศ ซึ่งการวิจัยเห็น ว่าควรมีการพิจารณาอย่างจริงจังต่อการจัดการและการพัฒนาทรัพยากรดังกล่าวเพื่อที่จะรักษาไว้ให้ คนรุ่นหลัง รวมทั้งเพื่อเป็นประโยชน์ด้านเศรษฐกิจทั้งในระดับชุมชนท้องถิ่น และเศรษฐกิจของ ประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยประกอบด้วย (1) สำรวจความหลากหลายของเส้นทาง การท่องเที่ยวเชิงมรดกเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเน้นที่จะประสานความสมดุลระหว่างการ พัฒนาท่องเที่ยวและความต้องการของการอนุรักษ์ (2) อธิบายรูปแบบที่หลากหลายในการนำเสนอ มรดกของจอร์แดน เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับความประทับใจมากขึ้นในความหลากหลายของมรดก และรวมทั้งวิธีการ ที่จะสามารถสำรวจแหล่งที่ตั้งของมรดก (3) สำรวจวิธีการพัฒนาประสบการณ์ ทั้งของนักท่องเที่ยวและของชุมชนในประเทศจอร์แดนผ่านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดก (4) เพื่อร่างแนวทางการส่งเสริมเมือง Abila ร่วมกับชุมชนท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่สำคัญ ให้เป็น สถานที่ท่องเที่ยวที่ได้บรรจุในแผนที่ท่องเที่ยวจอร์แดน

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานโดยการนำการวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณมาใช้ด้วยกัน จากผลการศึกษาพบว่า จอร์แดนเป็นดินแดนแห่งอารยธรรมโบราณที่มี วิชากรักรักหักพังหนาแน่น เป็นรากฐานของความมั่งคั่งของประเทศที่มีศักยภาพของการท่องเที่ยว

เชิงมรดก ดังนั้นกรมวิชาการเกษตรของจอร์แดนจึงมีการทำงานเพื่อปกป้องความมั่งคั่งนี้ผ่านทางกฎหมายมรดกทางวัฒนธรรม ตามกฎหมายมรดกของจอร์แดนที่ถูกริเริ่มครั้งแรกในปี 2003 ที่ได้กำหนดตามกฎหมายให้เป็นแหล่งโบราณคดี จอร์แดนจึงได้เล็งเห็นศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้โดยปัจจัยต่างๆ เช่น ความพร้อมของเมืองโบราณคดีจำนวนมาก การให้ความเคารพสิทธิในการนับถือศาสนา และความเชื่อที่แตกต่างกันของประชาชน ความหลากหลายทางภูมิประเทศ รวมทั้งความพร้อมของการให้บริการและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น ปัจจัยเหล่านี้ทำให้ประเทศจอร์แดนเป็นที่น่าสนใจจากนักท่องเที่ยวทั่วโลก ผลการศึกษายังพบว่ามีความจำเป็นที่ต้องให้ประชาชนได้มีความตระหนักและการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในประเด็นสำคัญเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาและการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศจอร์แดน รวมทั้งการมีความจำเป็นที่ให้ท้องถิ่นได้มีการรับรู้สำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพของการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม โดยผ่านระบบการศึกษาที่เริ่มต้นจากโรงเรียน รวมถึงหลักสูตรการฝึกอบรมและการศึกษาของมหาวิทยาลัย องค์กรต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวควรจะได้รับความรู้ในระดับที่เท่าเทียมกัน

องค์ประกอบที่สำคัญการพัฒนของการท่องเที่ยวในประเทศจอร์แดนคือ โครงสร้างพื้นฐานมีการพัฒนาอย่างเพียงพอทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน กองทุนวิจัยเชิงวิชาการจึงทำการตรวจสอบอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตามที่รัฐบาลจอร์แดนต้องการดึงดูดแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ มาใช้เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงมรดกและวัฒนธรรม ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด และเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้วัฒนธรรมเป็นมรดกสำหรับชาวบ้านและนักท่องเที่ยว ดังนั้นมรดกการท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเป็นเอกลักษณ์ที่เกิดขึ้นประจำชาติของจอร์แดน

ข้อเสนอแนะจากการศึกษานี้ได้เน้นถึงความสำคัญของการสร้างเส้นทางในการท่องเที่ยวให้เป็นทางเลือกของนักท่องเที่ยว เพื่อการกระจายความหนาแน่นระหว่างเมือง Decapolis กับเมืองอื่นที่มีความนิยม เช่น เมือง Jerash และ เมือง Petra รวมทั้งการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวขยายเวลาการท่องเที่ยวให้มากขึ้น รวมทั้งการเพิ่มตลาดใหม่ให้มากขึ้น ซึ่งจะส่งเสริมให้เกิดปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับท้องถิ่นและในระดับของประเทศ โดยแนวทางที่ต้องดำเนินการ คือ

1. มุ่งเน้นการสร้างวิสัยทัศน์ของเมือง Abila ในอนาคต และพัฒนาจิตสำนึกของชุมชนท้องถิ่นในการมีส่วนร่วมการตัดสินใจและพัฒนาการทำงานเป็นทีม
2. ส่งเสริมให้การศึกษาและการรับรู้ของประชาชนต่อความสำคัญในการปกป้องแหล่งมรดก การขุดค้นและการเปิดเผยถึงแหล่งมรดกไม่ได้เป็นวิธีที่ดีที่สุดเสมอไปในการ

นำเสนอแก่นักท่องเที่ยว แต่ในหลายกรณีการประยุกต์ใช้วิธีการ ไม่ถูกต้องจะเป็นวิธีที่เหมาะสมมากกว่า

3. ส่งเสริมความสำคัญในการสร้างความสมดุลของความสัมพันธ์ระหว่างการคุ้มครองมรดกที่ยั่งยืนและการท่องเที่ยวในแหล่งมรดก

4. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในจอร์แดนต้องใช้วิธีการบูรณาการทาง ด้านวินัยหลายๆ ด้านเพื่อการแก้ไข การรับรู้ การฝึกอบรม และการศึกษาที่ยังไม่เพียงพอ จึงเห็นได้ชัดที่จะต้องให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมหลักสูตรการท่องเที่ยวที่เหมาะสม ด้วยเหตุนี้หลักสูตรการฝึกอบรมต่างๆ โรงเรียนสถาบันการศึกษา และมหาวิทยาลัยต่างๆ ควรพิจารณาจัดลำดับความสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว

5. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียและผู้ที่มีความสนใจได้เข้าร่วมการพัฒนาเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีส่วนร่วมทางธุรกิจหรือผู้มีพื้นฐานทางการเงิน

6. ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในโครงการท่องเที่ยวทางมรดกวัฒนธรรม

7. การดึงดูดนักท่องเที่ยวทั่วโลกด้วยคุณสมบัติพิเศษของสถานที่ท่องเที่ยวในจอร์แดน เช่น คุณสมบัติพิเศษของเมือง Petra เมือง Jerash และสถานที่รับศีลล้างบาปในมาดามบา ส่วนปัจจัยดึงดูดอื่น ๆ เช่น สถานการณ์ที่มีเสถียรภาพ และภูมิอากาศที่ดี ภาพลักษณ์และไมตรีจิตที่ดีของคนจอร์แดน

8. โครงสร้างพื้นฐานและเส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญมากสำหรับการดึงดูดนักท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นอย่างเหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ความปลอดภัย ความสะอาดสบาย และคุณภาพการบริการทางอากาศเป็นสิ่งที่จะต้องพัฒนาเพื่อความก้าวหน้าที่เหมาะสมของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศจอร์แดน

Rogério Ferreira de Souza Dias (2010) ได้วิจัย เรื่องการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่คุ้มครอง : ศึกษากรณีหลักการค้างานสัมปทานและการตีความความหมายสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อตรวจสอบระบบการควบคุม การสนับสนุน และยืนยันแนวทางการตีความการค้างานสัมปทานที่มีคุณภาพให้ผู้รับสัมปทาน (ผู้ประกอบการท่องเที่ยว) ในนิคมอุตสาหกรรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ การวิจัยมุ่งเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้จัดการมรดกอนุรักษ์คุ้มครองของนิวซีแลนด์และผู้ประกอบการท่องเที่ยว วัตถุประสงค์เฉพาะของการวิจัยครั้งนี้เพื่อระบุวิเคราะห์และเปรียบเทียบมุมมองของผู้จัดการมรดกอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ และผู้รับสัมปทาน (ผู้ประกอบการท่องเที่ยว) ในความสัมพันธ์ด้าน (1) ความสำคัญและประโยชน์ของการตีความสิ่งแวดล้อม (2) การจ้างงานโดยผู้มีส่วนได้เสียทั้ง 2 ฝ่ายในการพัฒนาความสามารถและการแปลความหมายของผู้ประกอบการท่องเที่ยว (3) ความท้าทาย

และข้อจำกัด ที่ต้องเผชิญของผู้มีส่วนได้เสียทั้งในการพัฒนาและความเชื่อมั่นกับการปฏิบัติที่มีคุณภาพโดยการตีความประกอบการท่องเที่ยว (4) ความสัมพันธ์และระบบสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้เสียทั้ง 2 ฝ่าย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. การรับรู้เกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของการตีความสิ่งแวดล้อม จากการสำรวจในระดับชาติและในกรณีศึกษา พบว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ ได้แสดงให้เห็นความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับการตีความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และผลประโยชน์ของตน ในขณะที่ผู้ประกอบการชี้ให้เห็นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการตีความ ด้านผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ ได้ชี้ให้เห็นว่าจะช่วยส่งเสริมสนับสนุนการอนุรักษ์และการสนับสนุนจากประชาชนให้แก่กรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ ผู้มีส่วนได้เสียทั้งสองชี้ให้เห็นจริงถึงการตีความที่ช่วยให้พวกเขาบรรลุเป้าหมายขององค์กร ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจสำหรับผู้ประกอบการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์มรดกสำหรับกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์

2. การจ้างงานโดยผู้มีส่วนได้เสียเพื่อการพัฒนาความสามารถในการตีความของผู้ประกอบการท่องเที่ยว จากการสำรวจระดับชาติและกรณีศึกษาพบว่าผู้มีส่วนได้เสียทั้งสองฝ่ายได้ดำเนินการพัฒนาความสามารถในการการตีความของผู้ประกอบการท่องเที่ยว ซึ่งมีการจ้างงานมากที่สุดโดยผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่มีการสนับสนุนจากกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ ในขณะที่ผลจากการสำรวจระดับชาติอาจจะทำให้ความรู้รู้สึกว่ามีการดำเนินการพัฒนาความสามารถในการการตีความของผู้ประกอบการท่องเที่ยวอย่างกว้างขวาง จากการศึกษายังพบว่าพื้นที่ที่มีปัญหาแตกต่างกันระดับการดำเนินการก็จะแตกต่างกัน ในขณะที่สำนักงานของกรมคุ้มครองของนิวซีแลนด์ใน Golden Bay ยังสามารถที่จะประสานงานกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวอยู่เป็นประจำและให้การฝึกอบรมเกือบทุกปี กิจกรรมสัมพันธ์ระดับที่ต่ำกว่าใน Golden Bay ทำให้เป็นไปได้สำหรับกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ในการรักษาระดับสูงการสนับสนุนและการติดตามเปรียบเทียบกับอีกสองพื้นที่ ในการสำรวจระดับชาติและในกรณีศึกษาของผู้จัดการกรมอนุรักษ์นิวซีแลนด์ มีการพูดถึงความมั่นใจ 3 ประการในการชี้แจงผู้ประกอบการท่องเที่ยวประกอบด้วย (1) การกำหนดเงื่อนไขในสัญญาสัมพันธ์ (2) การติดตามผลผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบริกร (แม้ว่าไม่ค่อยทำ) และ (3) ทบทวนการสื่อสารในการตีความของผู้ประกอบการท่องเที่ยว

3. ความท้าทายและข้อจำกัดที่ผู้มีส่วนได้เสียต้องเผชิญทั้งในการพัฒนาและความเชื่อมั่นกับการปฏิบัติที่มีคุณภาพในการตีความของผู้ประกอบการท่องเที่ยว จากการสำรวจระดับชาติและกรณีศึกษาพบว่าการขาดทรัพยากรมนุษย์เป็นข้อจำกัดหลักที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ต้องประสบในการพัฒนาความสามารถในการตีความ คือ

การขาดเวลาที่จะจัดการกับการสนับสนุนในการตีความ เนื่องจากการแข่งขันของผู้ประกอบการ
 ท่องเที่ยวให้ลำดับความสำคัญในการสรรหาและการรักษามัคคุเทศก์ที่ผ่านการรับรอง
 ผู้ประกอบการท่องเที่ยวชี้ให้เห็นถึงความยากลำบากในการสรรหามัคคุเทศก์ ที่มีความสามารถ
 หลายๆ รวมทั้งมีทักษะการตีความ กรณีศึกษาพบว่าฤดูกาลของกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นปัจจัย
 หลักที่ทำให้เกิดการหมุนเวียนของมัคคุเทศก์สูง การสำรวจแห่งชาติเปิดเผยว่าผู้มีส่วนได้เสียต้อง
 เผชิญกับความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับการตีความทางด้านวัฒนธรรม พวกเขาอ้างถึงความยากลำบาก
 ในการได้รับความยินยอมจากคนพื้นเมือง (เมารี) ข้อจำกัดอื่นที่อ้างถึงโดยผู้ประกอบการท่องเที่ยว
 บางรายในการสำรวจระดับชาติ คือ ความยากลำบากในการได้รับข้อมูลที่ปรับปรุงแล้วจากกรม
 อนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ แต่ข้อจำกัดนี้ไม่ได้พบในกรณีศึกษา

4. ทักษะต่อความสัมพันธ์และระบบสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้เสีย

ทักษะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ : การสำรวจแห่งชาติเปิดเผยบางแง่มุมของ
 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการท่องเที่ยวและผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ โดยเฉพาะ
 ระดับความพึงพอใจของการสนับสนุนการตีความของกรมการอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ การแก้ไขที่
 ผ่านมา และมุมมองในระบบสัมพันธ์ กรณีศึกษาการตรวจสอบความสัมพันธ์ในเชิงลึกของผู้มีส่วน
 ได้เสียพบว่าการติดต่อกันระหว่างผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์และผู้ประกอบการท่องเที่ยว
 น้อยมาก

ทักษะเกี่ยวกับระบบสัมพันธ์: การสำรวจระดับชาติและกรณีศึกษาเผยให้เห็น
 ความคล้ายคลึงกัน บางอย่างในแง่บวกของระบบสัมพันธ์การรับรู้ของผู้มีส่วนได้เสีย ทั้งสองฝ่าย
 กล่าวว่าระบบสัมพันธ์ได้กำหนดเงื่อนไขเพื่อการปกป้องสิ่งแวดล้อม ผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของ
 นิวซีแลนด์แม้จะพูดถึงเรื่องนี้ในฐานะหุ้นส่วน แต่พวกเขายังเห็นว่าระบบสัมพันธ์จะช่วยให้
 นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในคุณภาพของประสบการณ์ อย่างไรก็ตามยังมีความแตกต่างบางอย่างใน
 แง่บวกในการรับรู้ของผู้มีส่วนได้เสียทั้งสองฝ่าย และสิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับมุมมองที่แตกต่างกัน
 ของพวกเขา ผู้ประกอบการท่องเที่ยวให้ความเห็นว่าระบบสัมพันธ์ให้การเข้าถึงตามกฎหมายที่จะ
 อนุรักษ์มรดกเช่นเดียวกับความน่าเชื่อถือของธุรกิจและการได้เปรียบทางการแข่งขัน ในการวิจัยนี้
 ทั้งผู้ประกอบการท่องเที่ยวและผู้จัดการกรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์ระบุว่ากระบวนการสัมพันธ์
 เป็นปัญหาในระยะยาวที่สำคัญของระบบ การครอบครองการสัมพันธ์ในระยะสั้นถูก
 วิพากษ์วิจารณ์จากผู้ประกอบการท่องเที่ยวบางราย ในการสำรวจระดับชาติและกรณีศึกษา
 ผู้ประกอบการท่องเที่ยวได้ถกเถียงกันถึงความไม่เป็นธรรมในระบบสัมพันธ์ เพราะการกำหนด
 ค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวที่ถูกดูแลด้วยมัคคุเทศก์ แต่ไม่กำหนดค่าใช้จ่ายสำหรับนักท่องเที่ยวอิสระ

5. ผลกระทบทางด้านการจัดการ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ากรมอนุรักษ์ของนิวซีแลนด์สามารถปรับปรุงการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีการตีความ โดยได้รับการฝึกอบรมประจำปีในสำนักงานแต่ละพื้นที่ และอาจจะเป็นการกระทำที่มีประสิทธิภาพคุ้มค่าที่สุด เพราะไม่เพียงแต่จะสนับสนุนการปฏิบัติในการตีความที่มีคุณภาพ แต่ยังให้บทวนกฎระเบียบและเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมในพื้นที่อนุรักษ์คุ้มครอง การดำเนินที่อาจปรับปรุงการบริหารจัดการของแนวทางการสัมปทานเกี่ยวกับคุณภาพของบริการ รวมถึงเงื่อนไขและมาตรฐานในสัญญาการสัมปทานที่เกี่ยวข้องกับคู่มือการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามจะต้องให้คำปรึกษาที่ครอบคลุมกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อหาวิธีที่เหมาะสมที่สุดและเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่เป็นธรรม

6. ผลกระทบของการศึกษาในอนาคต เนื่องจากข้อจำกัดของการศึกษารังนี้ไม่สามารถที่จะประเมินในมุมมองของผู้มีส่วนได้เสียที่สำคัญทั้งสองฝ่าย เกี่ยวกับการตีความของผู้ประกอบการท่องเที่ยว มัคคุเทศก์และนักท่องเที่ยว การศึกษาในอนาคตจึงมีความจำเป็นที่ควรศึกษาประเมินคุณภาพการปฏิบัติของการตีความอย่างเหมาะสม ระดับความพึงพอใจและความต้องการของนักท่องเที่ยว และความต้องการเฉพาะสำหรับการสนับสนุนการตีความและการฝึกอบรม การศึกษาในภูมิภาคเป็นสิ่งจำเป็นในการเปิดเผยความแตกต่างกันในระดับของการปฏิบัติและความต้องการของทั้งประเทศ การตรวจสอบที่ครอบคลุมมากขึ้นสามารถแสดงทัศนียภาพของการท่องเที่ยวตามธรรมชาติประเภทต่างๆ ที่ดำเนินอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมอนุรักษ์

Luke Alan Petersen (2010) ได้วิจัยประเมินการพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบทแบบบูรณาการในภูมิภาค GORIS ของประเทศอาร์เมเนีย การวิจัยนี้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของการท่องเที่ยวของประเทศอาร์เมเนีย โดยเป็นความคิดริเริ่มจากกรมการท่องเที่ยวกระทรวงเศรษฐกิจ ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบทในภูมิภาคอาร์เมเนีย การวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากเอกสารของโครงการ UNPD / UNWTO ที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในระดับท้องถิ่น และการแสวงหาประโยชน์ให้ชุมชนท้องถิ่นจากผลกระทบที่เกิดขึ้น โครงการนี้ได้เรียกร้องให้มีการประเมินสถานะปัจจุบันด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาค รวมทั้งแนวโน้มทางการตลาด ความต้องการและแรงบันดาลใจของชุมชน รวมถึงข้อตกลงเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในชุมชน

จากการที่ฐานความรู้ปัจจุบันในอาร์เมเนียไม่เพียงพอที่จะดำเนินการเตรียมความพร้อมของชุมชนในชนบทเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน การวิจัยครั้งนี้จึงได้มุ่งเน้นคุณภาพข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการบูรณาการการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนของอาร์เมเนีย เนื่องจากความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันสามารถให้ข้อมูลสำหรับกรอบการท่องเที่ยวในชุมชนที่สามารถใช้เป็นพื้นฐานของโครงการนำร่องด้านการท่องเที่ยวในชุมชนของภูมิภาคที่เป็นการสร้างทฤษฎีจากผู้เชี่ยวชาญด้าน

การท่องเที่ยวในชนบทหลายท่านที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของชุมชนอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากการศึกษาการบูรณาการด้านท่องเที่ยวจะนำไปสู่การตัดสินใจเพื่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและโอกาสในการที่จะได้รับผลประโยชน์ด้านความร่วมมือของชุมชนที่ดีกว่า การท่องเที่ยวในชนบทจึงถือว่าเป็นสัญญาของกิจกรรมที่สำคัญทางเศรษฐกิจในเส้นทางที่จะประสบความสำเร็จในอาร์เมเนีย การวิจัยครั้งนี้จึงทำการหาแนวทางที่จะบรรลุเป้าหมายโดย

1. วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อนของการท่องเที่ยวในพื้นที่ชนบททั้งบริบทของโลก และท้องถิ่น
2. กำหนดเส้นทางสู่ความสำเร็จการท่องเที่ยวในชนบทตามกรอบการท่องเที่ยวในชุมชน
3. พิจารณาภาพรวมของโครงสร้างเกี่ยวกับสถานที่ วิธีการ และเหตุผลการบูรณาการด้านการท่องเที่ยวว่าจะเกิดขึ้นได้หรือไม่ในภูมิภาคพื้นที่ Goris โดยการ
 - 3.1 เลือกเครื่องมือประเมินที่เหมาะสมจากการแนวคิด ทฤษฎี ที่จะช่วยให้ทั้งภาพรวมการบูรณาการการท่องเที่ยวและข้อมูลเฉพาะส่วนประกอบที่สามารถปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น
 - 3.2 ใช้เครื่องมือการประเมินเพื่อ การเก็บรวบรวมข้อมูล จากการสำรวจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวชนบทในปัจจุบัน
 - 3.3 วิเคราะห์ผลสำรวจและให้คำแนะนำสำหรับแผนการพัฒนากิจกรรม และนโยบาย

ผลการศึกษาเป็นที่สนใจของทั้งรัฐบาลส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น รวมถึงกระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจและการค้าและผู้บริหารในระดับภูมิภาคของอาร์เมเนีย ข้อมูลที่รวบรวมผ่านเครื่องมือในการประเมินที่ไม่ซ้ำกันจะเป็นประโยชน์ตามแนวคิดของชุมชนในการพัฒนาโครงการการท่องเที่ยวในพื้นที่ชนบท ที่มุ่งให้เกิดประโยชน์เพื่อคนในท้องถิ่น และข้อมูลนี้ได้รับความสนใจจากองค์กรภาคธุรกิจเอกชนทั้งจากภายในและจากต่างประเทศรวมทั้งสถาบันการกำกับดูแลที่สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในชนบทให้มีโอกาสที่จะขยายประโยชน์จากการเติบโตทางเศรษฐกิจไปยังพื้นที่ห่างไกลในอาร์เมเนีย

การท่องเที่ยวในชนบทถือเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่ต้องคำนึงถึงในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอาร์เมเนีย โดยต้องพิจารณาการทำงานระหว่างทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและกลุ่มผู้มีส่วนได้เสีย ผลการศึกษาของการบูรณาการการท่องเที่ยวในครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกทางด้านโอกาสและข้อจำกัดของการท่องเที่ยวในชนบทจากหลักฐานการศึกษาอย่างชัดเจน พบว่าการท่องเที่ยวใน

ภูมิภาค Goris อยู่ในขั้นตอนการสำรวจขั้นต้น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อให้ชาวบ้านได้รับประโยชน์ที่แท้จริง

การวิจัยยังพบว่าระเบียบวิธีการและแผนการพัฒนาท้องถิ่นที่ชัดเจน คือ การที่ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้บุกเบิก และรัฐบาลให้การสนับสนุน จึงจะประสบความสำเร็จ แม้ในสถานการณ์ที่ยากที่สุด วิธีการนี้จะต้องเป็นเจตนาที่จะสร้างความเข้มแข็งของท้องถิ่น ต้องทำให้อุปโภค ต้องมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นวัตกรรมและความยั่งยืนของทรัพยากรในท้องถิ่น และจุดแข็งที่มีเป้าหมายเพื่อการลดความยากจนเป็นที่ชัดเจน ความสำคัญของผู้นำท้องถิ่นมีความจำเป็นและความคาดหวังที่ชัดเจนของผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นทั้งหมด

แม้วิธีการที่ทำให้ถึงเป้าหมายอาจเป็นการลงทุนที่สูงขึ้นของเวลา พลังงาน และการเงิน มากกว่าแผนพัฒนาแบบดั้งเดิม แต่ก็ยังเป็นวิธีเดียวที่จะสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในชุมชนที่จะเผยแพร่ออกไปในการเจริญเติบโตของท้องถิ่นในประเทศ และผลประโยชน์ในอนาคต

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยสรุปเป็น 7 มิติของการท่องเที่ยว ดังนี้

1. ระบบเครือข่าย มี 2 ระบบเครือข่ายหลักที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไข คือ เครือข่ายสถาบันและเครือข่ายส่งเสริมการขาย เครือข่ายสถาบัน เป็นการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างหน่วยงานในท้องถิ่น กับหน่วยงานระดับชาติ และหน่วยงานระดับโลก ส่วนเครือข่ายส่งเสริมการขายเป็นการเชื่อมต่อข้อมูลที่มีอยู่แล้ว เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว และการเข้าถึงบริการ ความพยายามที่จะใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีมากขึ้น
2. ขนาด ขนาดอาจจะเป็นปัญหาส่วนใหญ่ของมิติสำหรับเมือง Goris จุดอ่อนหลักที่สำคัญคือการขาดโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในป้ายบอกทางและถนน การลงทุนขนาดใหญ่มีความจำเป็นเพื่อที่จะจัดอุปสรรคเหล่านี้ ประเด็นเหล่านี้ต้องได้รับการสนับสนุนโดยรัฐบาลกลาง อย่างไรก็ตามการแก้ไขปัญหาจะต้องทำอย่างเหมาะสมกับทรัพยากรการท่องเที่ยวของพื้นที่ และการดูแลควรได้รับการปรับปรุงเพื่อให้ตรงกับขีดความสามารถของพื้นที่ โดยการอนุรักษ์ธรรมชาติและควมมีเสน่ห์ในชนบทให้คงอยู่ แบบดั้งเดิม เพื่อที่สามารถดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่นี้
3. องค์ประกอบภายใน จุดแข็งขององค์ประกอบภายในที่เห็นได้ชัดเจนคือการเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาการท่องเที่ยวและการตลาดของพื้นที่ การลงทุนควรมุ่งความสนใจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่มีพื้นฐานทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และสถาปัตยกรรมอันยาวนานของพื้นที่ โดยเฉพาะธุรกิจท้องถิ่นควรศึกษาในความสำเร็จของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวบนพื้นฐานทรัพยากรในท้องถิ่น ในการที่จะทำกำไรจากการลงทุนในกิจกรรมที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. การพัฒนาอย่างยั่งยืน การศึกษาเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมของคนรุ่นใหม่ในพื้นที่ดูเหมือนจะเป็นกระแสที่เด่นชัด การศึกษานี้เป็นกระบวนการที่จำเป็นในระยะยาวที่สามารถส่งเสริมให้เกิดการป้องกันอนาคต สมาชิกชุมชนและสถาบันอื่น ๆ จะได้ประโยชน์จากการศึกษาเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การเพิ่มความตระหนักในการสนับสนุนมากขึ้นของรัฐบาลท้องถิ่นเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาอย่างยั่งยืน

5. การกำกับทางสังคม โดยมุ่งเน้นความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการ พัฒนาเป็นกุญแจสำคัญในการดูแลรักษาของระดับบวคในปัจจุบันของการกำกับทางสังคมในพื้นที่ Goris ชุมชนเป็นส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการสนับสนุนการท่องเที่ยวหากพวกเขาเชื่อบทบาทของพวกเขาเป็นสิ่งสำคัญ ผู้นำท้องถิ่นและนักพัฒนาสามารถมั่นใจได้ว่าชุมชนจะมีส่วนร่วมโดยการสร้างความไว้วางใจ

6. องค์กรประกอบที่ทำให้สมบูรณ์ การดูแลควรจะดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์ในท้องถิ่นเพื่อรักษามุมมองเชิงบวกของชุมชน เพื่อความสวยงามและการปรับปรุงชุมชนมีแนวโน้มที่จะสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนที่ติดต่อการท่องเที่ยว การลงทุนธุรกิจท้องถิ่นของบริษัทต่างประเทศขนาดใหญ่ การดูแลต้องดำเนินการเพื่อรักษาความเป็นเจ้าของในท้องถิ่นให้มากที่สุด มุมมองในเชิงบวกของสมาชิกในชุมชนที่มีต่อค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ ควรใช้ความระมัดระวังเพื่อให้เกิดประโยชน์ในท้องถิ่นเพื่อรักษามุมมองเชิงบวกของชุมชน การตกแต่งและการปรับปรุงชุมชนมีแนวโน้มที่จะสร้างความรู้สึที่ดีของสาธารณชนต่อการท่องเที่ยว เมื่อมีเก็บเกี่ยวจากการลงทุนสำหรับการดูแลปรับปรุงจะต้องดำเนินการเพื่อไม่ให้ออกนอกขอบของธุรกิจท้องถิ่นถึงแม้จะมีแรงดึงดูดใจจากบริษัทขนาดใหญ่และแหล่งเงินทุนที่ดีจากต่างประเทศ ควรใช้ความระมัดระวังในการรักษาความเป็นเจ้าของท้องถิ่นให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ผู้กำหนดนโยบายและนักพัฒนาควรจำไว้ว่าค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับผลประโยชน์จะไม่ได้เป็นบวกโดยอัตโนมัติ การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ไม่ได้มีการจัดการที่ดีสามารถจะทำให้ท้องถิ่นแตกแยกได้

7. การเสริมสร้างศักยภาพ การเสริมสร้างศักยภาพจะเป็นปัญหาที่ยากที่สุดที่จะแก้ปัญหาในพื้นที่นี้ ชนชั้นปกครองในท้องถิ่นได้ทำการควบคุมจำนวนเงินในเวลานี้ และไม่น่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งการศึกษา การสร้างศักยภาพและทักษะของผู้นำเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมสร้างพลังอำนาจของคนในท้องถิ่น การศึกษาจะต้องมีการเตรียมแผนระยะยาวและต่อเนื่องโดยผู้เชี่ยวชาญ การสนับสนุนของรัฐและผู้เชี่ยวชาญจะเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อสร้างความสามารถขั้นต้นในการพัฒนา

การให้ความสนใจกับรายละเอียดปลีกย่อยของท้องถิ่นเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การสร้างเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์และเป็นการแข่งขันทางการท่องเที่ยว รวมถึงเป็นการ

หลีกเลี่ยงการผิดพลาดของการพัฒนาการท่องเที่ยว โครงสร้างการดำเนินการที่เหมาะสมและกลยุทธ์ที่สามารถบูรณาการมุมมอง และการประสานงานการดำเนินการของกลุ่มผู้มีส่วนได้เสีย การกำหนดนโยบายและกลยุทธ์การดำเนินการจะขึ้นอยู่กับตัวแปรในท้องถิ่นและทรัพยากร แผนในลักษณะนี้จะมีสังคมและวัฒนธรรมที่เหมาะสม การอภิปรายทั้ง 7 มิติของการท่องเที่ยวนี้ สามารถให้มาตรการที่จำเป็น เพื่อเป็นแนวทางในการอภิปรายที่มีประสิทธิภาพของการท่องเที่ยวในการพัฒนาใน Goris และสามารถเป็นแม่แบบสำหรับประเมินการท่องเที่ยวและการพัฒนาชนบทในภูมิภาคอื่น ๆ ของอาร์เมเนีย และพื้นที่อื่น ๆ

Muganda Michael (2009) ได้วิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศแทนซาเนีย ศึกษากรณีชุมชนท้องถิ่นในหมู่บ้าน Barabarani โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อต้องการตรวจสอบการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวในแทนซาเนียดังนี้ (1) เพื่อประเมินขอบเขตการมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ (2) เพื่อประเมินบทบาทของคนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว (3) เพื่อประเมินขอบเขตของกระบวนการตัดสินใจในการมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว (4) เพื่อประเมินการพัฒนา รูปแบบการแบ่งปันผลประโยชน์ธุรกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่ (5) การตรวจสอบมุมมองของคนท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของการท่องเที่ยวที่มีต่อการลดความยากจน เพื่อให้การวิจัยนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์อย่างเป็นระบบ การวิจัยจึงได้เชื่อมโยงระหว่างคำถามที่เกี่ยวข้องในการวิจัย 5 คำถาม ดังนี้ (1) มุมมองของคนท้องถิ่นมีต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอย่างไร (2) บทบาทที่เหมาะสมของคนในท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวคืออะไร (3) ขอบเขตของคนในท้องถิ่นที่มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อกระบวนการตัดสินใจการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอย่างไร (4) ขอบเขตการพัฒนา รูปแบบการแบ่งปันผลประโยชน์ของธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างไร และ (5) อะไรคือมุมมองของคนในท้องถิ่นในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อการลดความยากจน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ลักษณะการมีส่วนร่วมของชุมชนที่คาดหวังโดยคนท้องถิ่น ในความพยายามที่จะสร้างลักษณะของการมีส่วนร่วมที่คาดหวังโดยคนท้องถิ่น การวิจัยได้มีการตรวจสอบความหลากหลายของวิธีการที่เกี่ยวข้องกับชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว ผู้คนท้องถิ่นในหมู่บ้าน Barabarani ถือว่าการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจเป็นวิธีการที่เหมาะสมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว ในขณะที่แนวคิดทฤษฎีชี้ให้เห็นว่าการรวมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่น่านับถือ การอภิปรายเกี่ยวกับระดับของการรวมกระบวนการตัดสินใจที่จะใช้ปฏิบัติของชุมชนท้องถิ่นคือ ตั้งแต่การมีส่วนร่วมเรื่อย ๆ จนถึงการมีส่วนร่วมที่กระตือรือร้น ผลการวิจัยยังพบว่าประชาชนในท้องถิ่นต้องการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันด้วยตัวเองใน

กระบวนการตัดสินใจ และต้องการที่จะมีสิทธิ์มีเสียงในการตัดสินใจ (พวกเขาต้องการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ) พวกเขาต้องการที่จะมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในลักษณะนี้เพื่อให้แน่ใจว่าความต้องการเร่งด่วนของชุมชน การจัดลำดับความสำคัญ และความสนใจจะถูกพิจารณาเมื่อมีการตัดสินใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของคุณ คนในท้องถิ่นมีประสามติในการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการตัดสินใจเพื่อวิธีการที่เหมาะสมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน ผู้คนในท้องถิ่นยังตระหนักและยอมรับความต้องการที่จะมีส่วนร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่รัฐบาลท้องถิ่นในการตัดสินใจดังกล่าว อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ต้องการให้มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทางการที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเพียงฝ่ายเดียว เพราะมีความรู้สึกที่ว่าเจ้าหน้าที่ทางการบางส่วนจะมีการทุจริต นอกจากนี้พวกเขาไม่ต้องการเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งที่จะตัดสินใจเพียงฝ่ายเดียว เพราะพวกเขาขาดความเชี่ยวชาญและบางส่วนของพวกเขาไม่มีความรู้ทางด้านการท่องเที่ยว

2. ลักษณะและขอบเขตการมีส่วนร่วม ของชุมชนในกระบวนการตัดสินใจ ทาง การท่องเที่ยวในปัจจุบัน แม้ว่าลักษณะและขอบเขตการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการตัดสินใจการพัฒนาการท่องเที่ยวปัจจุบัน ในพื้นที่วิจัยจะมีความคล้ายคลึงกับการคาดหวังของคนในท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่าคนในท้องถิ่นไม่คำนึงถึงพื้นที่พหุหมู่บ้านที่พวกเขาจากมา เพศ อาชีพและการศึกษาของพวกเขา โดยทั่วไปไม่ได้รู้สึกมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามผู้คนในท้องถิ่นก็ยอมรับว่าผู้นำของพวกเขามีส่วนร่วม ผู้นำยินยอมเข้ามีส่วนร่วมในนามของหมู่บ้านเพื่อการตัดสินใจหลายด้านซึ่งมักจะรวมถึงเจ้าหน้าที่หลายหน่วยงานจากภาครัฐต่างๆ และหลายอาชีพซึ่งขึ้นอยู่กับเรื่องที่ต้องตัดสินใจ นอกจากนี้ผู้นำอ้างว่าพวกเขาไม่เพียงแต่มีส่วนร่วมกับคนในท้องถิ่นเพียงแค่นั้นในการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังมี การตัดสินใจกับ ในภาคส่วนอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหมู่บ้าน ดูเหมือนจะมีสองประเด็นที่เกิดขึ้นจากมุมมองของคนในท้องถิ่นและมุมมองของผู้นำ ประการแรกมีมุมมองต่างกันเกี่ยวกับระดับของการมีส่วนร่วม ขณะที่ผู้นำพิจารณาการเก็บรวบรวมความคิดเห็นจากประชาชนก่อนโดยเฉพาะการตัดสินใจ และทำให้พวกเขาคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาร่วมกันตกลงเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการ ประชาชนในกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งคนในท้องถิ่นดูเหมือนจะคาดหวังมากไปกว่านั้น ประการที่สองวิธีการที่ใช้โดยผู้นำที่จะเกี่ยวข้องกับคนในกระบวนการตัดสินใจดูเหมือนจะทำงานได้ไม่ดีใน ขณะที่คนท้องถิ่นไม่ได้รู้สึกมีส่วนร่วม อุปสรรคอย่างหนึ่งต่อการนี้ก็คือในขณะที่ผู้นำใช้การ ประชุมสมาชิกหมู่บ้านเป็นสถานที่สำหรับการสื่อสารการรับข้อเสนอแนะและเพื่อรวบรวมมุมมองของผู้คนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ชาวบ้านที่เข้าประชุมดังกล่าวเป็นคนยากจนและคนเอาแน่เอาอนไม่ได้ ซึ่งเป็นการทำลายการสื่อสารระหว่างสองกลุ่ม ดังนั้นจึงกลายเป็นยากสำหรับคนที่เปิดเผย

มุมมองของตนเอง การรับความคิดเห็นจากผู้นำ และการรับรู้ในประเด็นการพัฒนาที่มีอยู่ในพื้นที่ของตน ในที่สุดนี้ก็จะเกิดการประสานงานที่ไม่ดีและทัศนคติในแง่ลบโดยทั่วไป ดังนั้นในขณะที่คนในท้องถิ่นต้องการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ แต่พวกเขาจะไม่เต็มใจที่จะเข้าร่วมการประชุมทั่วไปของหมู่บ้านเนื่องจากความสนใจในระดับต่ำที่แสดงให้เห็นโดยคนในท้องถิ่นเองในการติดตามประเด็นที่อยู่นอกเหนือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของพวกเขา และระดับต่ำของการรับรู้ของความคิดทั้งการมีส่วนร่วมของชุมชน ควบคู่ไปกับการขาดการศึกษา ผลลัพธ์ก็คือชาวบ้านไม่เพียงแต่พลาดโอกาสในการเสนอมุมมองของตนเอง แต่ยังพลาดถึงการรับรู้ประเด็นการพัฒนาในพื้นที่ของตน

3. ลักษณะและขอบเขตการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแบ่งปันผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยว ผู้คนท้องถิ่นในพื้นที่วิจัยยังถือว่าการมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะเกี่ยวข้องกับชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนในพื้นที่ศึกษามีแบบแผนที่สนับสนุนผู้คนในท้องถิ่นให้ได้รับประโยชน์โดยวิธีการจ้างงานในท้องถิ่น พัฒนาขีดความสามารถท้องถิ่น และร่วมในการพัฒนาหมู่บ้านอย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสำรวจพบว่าการรับรู้ทั่วไปในหมู่มคนท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียงถนนสายหลักที่มีการเข้าถึงของผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว แต่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทราบข้อมูลจากการสำรวจในเชิงปริมาณที่แสดงให้เห็นว่าสถานที่ตั้งของหมู่บ้านไม่ได้เป็นปัจจัยที่แตกต่างต่อการมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่นในกระบวนการตัดสินใจพัฒนาการท่องเที่ยว เท่าที่ธุรกิจการท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในงานวิจัยครั้งนี้ ขอบเขตที่ทางธุรกิจการท่องเที่ยวได้มีการพัฒนาในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่แตกต่างไปจากธุรกิจหนึ่งไปยังอีกธุรกิจหนึ่งที่ขึ้นอยู่กับลักษณะของธุรกิจ เจ้าของ และวัตถุประสงค์ของธุรกิจ โดยทั่วไปธุรกิจสาธารณะหรือธุรกิจชุมชนจะมีแผนการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นระบบมากกว่าธุรกิจส่วนตัว ไม่มีการรับประกันว่าชุมชนท้องถิ่นจะได้รับผลประโยชน์จากธุรกิจเอกชน และหากมีแผนการแบ่งปันผลประโยชน์ หมายถึงพวกเขากำลังดำเนินการบนพื้นฐานแบบเฉพาะกิจ ผลสุดท้ายจะมีโอกาสน้อยมากที่จะบรรเทาความยากจนของคนในชุมชนท้องถิ่น การขาดแผนการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นระบบในธุรกิจการท่องเที่ยวภาคเอกชนในหมู่บ้าน Barabarani ดอกย้ำเหตุผลที่ว่าภาคเอกชนอาจมีความสนใจน้อยหรือไม่มีเลยในการสร้างความมั่นใจว่าความยากจนจะลดลงในหมู่มคนท้องถิ่น เป็นการสะท้อนให้เห็นจากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการแบ่งปันผลประโยชน์ ซึ่งจากการวิจัยส่วนใหญ่เน้นในประชาชนหรือธุรกิจการท่องเที่ยวตามชุมชน

4. ผลการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการบรรเทาความยากจน ผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน Barabarani สนับสนุนในเชิงบวกต่อการบรรเทาความยากจน

อย่างไรก็ตามคนที่ต้องถื่นในพื้นที่ศึกษา จากการสังเกตโดยทั่วไปให้ความสำคัญในการเข้าถึง (การขนส่งและการสื่อสาร) ราคาของสินค้าและบริการ แต่ตั้งข้อสังเกต การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีส่วนสนับสนุนคุณภาพทั่วไปของชีวิตและรายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ของครัวเรือน ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการวิจัยพบว่ามีความรู้สึกทั่วไปในหมู่คนที่ต้องถื่นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่วิจัยมีส่วนสำคัญต่อการปรับปรุงการดำรงชีวิตของผู้คนในหมู่บ้านที่อยู่ใกล้กับถนนสายหลัก แต่มีส่วนน้อยที่จะปรับปรุงการทำมาหากินของผู้คนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่ไกลจากถนน ที่สำคัญจะต้องรู้ว่าคนในท้องถิ่นมีมุมมองที่ซับซ้อนซึ่งได้รับอิทธิพลจากการรวมกันของปัจจัยที่เหลื่อมล้ำกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อการปรับปรุงคุณภาพทั่วไปของชีวิตและรายได้ครัวเรือน ผลงานของการท่องเที่ยวในการเข้าถึงราคาของสินค้าและบริการถูกสังเกตเห็นได้ง่ายโดยคนที่ต้องถื่นเพราะทั้งสองอย่างเป็นที่จับต้องได้ นอกจากนี้สำหรับพวกเขาไม่น่าจะเป็นการเชื่อมโยงเพื่อการปรับปรุงภาคส่วนอื่นๆ ที่ระบุได้ว่าการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมในหมู่บ้าน Barabarani เช่นการประกอบการท่องเที่ยว การประกอบร้านค้าของเก่า และร้านขายงานหัตถกรรม ในทางตรงกันข้าม การท่องเที่ยวดูเหมือนจะไม่ได้เพิ่มรายได้และพัฒนาชีวิตทั่วไปของชาวบ้านที่เป็นคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ศึกษาและยังเป็นสัดส่วนที่ใหญ่ที่สุดของผู้ตอบแบบสำรวจ นอกจากนี้คนในท้องถิ่นส่วนใหญ่ประเมินผลการพัฒนาด้านกรท่องเที่ยวที่มีต่อคุณภาพทั่วไปของชีวิตจากรายได้ในครัวเรือนและปัจจัยการสร้างงาน ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นอย่างหนึ่ง คือ คนในท้องถิ่นมีความรู้สึกถึงผลกระทบในเชิงบวกของการพัฒนาท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการส่งเสริมเหตุผล ว่าการท่องเที่ยวจะช่วยลดปัญหาความยากจนถ้าสามารถสร้างงานใหม่และให้รายได้

Valence Gitera (2008) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดกในรวันดา โดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยประกอบด้วย (1) เพื่อการระบุสถานะของการท่องเที่ยวเชิงมรดกในรวันดา (2) เพื่อหาวิธีการที่จะสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงมรดกในรวันดา และ (3) เพื่อหากลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดกในรวันดา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การเลือกสถานที่ท่องเที่ยว เหตุผลแรงจูงใจอันดับแรกคือการที่นักท่องเที่ยวได้กล่าวถึงประสบการณ์ทางมรดกของรวันดา เหตุผลประการที่สองคือนักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในรวันดา เหตุผลประการที่สามเอกสารที่ผู้รอดชีวิตจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ได้กล่าวถึงความรู้สึกเชื่อมต่อไปยังพิพิธภัณฑ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เหตุผลแรงจูงใจประการที่สี่คือการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของรวันดาที่ผ่านมา และเหตุผลประการที่ห้าเป็นเหตุผลที่กล่าวโดยนักท่องเที่ยวคือการเดินทางมาพักผ่อนเพื่อการท่องเที่ยว ด้านราคา นักท่องเที่ยวกล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงมรดกของรวันดา มีค่าใช้จ่ายที่ไม่แพง 68.8 0% ของผู้ตอบแบบสอบถามกล่าวว่า

ราคาค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม สำหรับความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว คำแนะนำ ปากต่อปาก จากครอบครัวหรือจากเพื่อนที่พุดถึง มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการตัดสินใจของพวกเขา เพื่อเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ สือ (หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โบรชัวร์ วิทยุ และ โทรทัศน์) มีบทบาทในการ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเพื่อนักท่องเที่ยวทางมรดกทั้งในประเทศและต่างประเทศ Internet ยังมี บทบาทสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเชิงมรดกของวันดา

2. การพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดก การศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวไม่ได้ประทับใจกับการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดกของวันดา ทั้งนี้ เพราะนักท่องเที่ยวพบการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดกของวันดาน้อยมาก นักท่องเที่ยวต้องการเห็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงมรดกของวันดาเหมือนกับการ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวคุณลิ่งกอริลลา นักท่องเที่ยวแนะนำว่า Internet สื่อท้องถิ่น และสื่อ ระหว่างประเทศเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดกใน วันดา นักท่องเที่ยวได้เสนอแนะสำหรับการพัฒนาและการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมพิพิธภัณฑ์การ ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของวันดาเพื่อการท่องเที่ยว ดังนั้นเพื่อช่วยในการยืนยันข้อมูลนี้ การวิจัยเพิ่มเติม เพื่อการพัฒนาพิพิธภัณฑ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เพื่อการท่องเที่ยว จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการสนับสนุน พิพิธภัณฑ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงมรดก ซึ่งพิพิธภัณฑ์ที่นักท่องเที่ยวชื่นชอบ มากที่สุดคือพิพิธภัณฑ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์คิกาลี ตามด้วยพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติของวันดา พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ ก่อนอาณานิคม และ พิพิธภัณฑ์ศิลปะและพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ Rwesero

3. สถานะโดยรวมของมรดกในวันดา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักท่องเที่ยวได้ แนะนำการปรับปรุงการจัดการมรดกของประเทศ โดยผู้จัดการมรดกจะต้องให้ความสำคัญในการ ประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงมรดกอย่างจริงจังและอย่างมีนัยสำคัญกับบทบาทการเป็น นักการตลาดในการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวเชิงมรดก ส่วนคำแนะนำสำหรับผู้จัดการมรดกใน การปรับปรุงศักยภาพการท่องเที่ยวมรดกในวันดา คือ การป้องกันทรัพยากรทางประวัติศาสตร์ อย่างเข้มงวดโดยการขึ้นทะเบียนสถานที่มรดกทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับนานาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขึ้นทะเบียนกับองค์การมรดกโลก ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่จะแน่ใจได้ว่าจะสามารถ ดูแลรักษาและการป้องกันทรัพยากรทางประวัติศาสตร์เหล่านี้ไว้ได้ เพราะเอกลักษณ์และคุณภาพ บางส่วนของทรัพยากรทางประวัติศาสตร์ในวันดาได้ลดถอยลง จากการพัฒนาของสิ่งก่อสร้างที่ ทันสมัยในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองคิกาลี การระบุและการรับรู้ชื่อของสถานที่ทาง ประวัติศาสตร์ในระดับประเทศและต่าง ประเทศสามารถเป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มี ประโยชน์เช่นเดียวกับการใช้สื่อและอินเทอร์เน็ตเพื่อการตลาดทางการท่องเที่ยว การฝึกฝน

มักคุเทศก์ที่สามารถอธิบายแหล่งท่องเที่ยวในทางที่สร้างสรรค์และโปรแกรมการท่องเที่ยวเชิงมรดกจะประสบความสำเร็จเมื่อประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วม ดังนั้นประชากรที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นใกล้กับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงมรดกต้องมีส่วนร่วมในการระบุการพัฒนาและการวางแผนสำหรับการท่องเที่ยวในพื้นที่ และที่สำคัญความสำเร็จการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงมรดกขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้นำทางการเมือง ผู้นำธุรกิจ ผู้ประกอบการของสถานที่ท่องเที่ยว ศิลปินและงานฝีมือของชาวบ้าน ผู้ประกอบการโรงแรม และอื่น ๆ มากมาย ดังนั้นการทำงานร่วมกันของกลุ่มเหล่านี้ทั้งหมด จึงเป็นสิ่งสำคัญในการวางแผนสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงมรดก

การค้นพบที่สำคัญจากการวิจัย ประกอบด้วย

1. ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวเชิงมรดกในวันดาส่วนใหญ่เป็นผู้สูงวัยและนักท่องเที่ยวเพศชายมากกว่าเพศหญิง
2. นักท่องเที่ยวเชิงมรดกจำนวนมากมาจากภายในประเทศและด้วยเหตุนี้จึงควรมีการแนะนำนักท่องเที่ยวทางมรดกในประเทศมากกว่านักท่องเที่ยวทางมรดกระหว่างประเทศ
3. นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเชิงมรดก ในวันดาจะเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณสองถึงสามคน
4. ผลวิจัยยอมรับว่าพิพิธภัณฑการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์มีบทบาทสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑมรดกของวันดา
5. ราคาเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทางด้านเชิงมรดกถือว่ามีความเหมาะสม
6. การวิจัยพบว่าการจัดการในปัจจุบันของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงมรดกต้องได้รับการปรับปรุงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการตลาด
7. นักท่องเที่ยวได้แนะนำให้มีการพัฒนาและประชาสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในพิพิธภัณฑการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์
8. นักท่องเที่ยวเห็นว่าจะกลับมาเพื่อเยี่ยมชมพิพิธภัณฑการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของวันดาอีกครั้ง

Anwar-UI-Haque Fakhar (2008) ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยว ศักยภาพการท่องเที่ยวและกลยุทธ์สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในปากีสถาน โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาประกอบด้วย (1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในปากีสถานทั้งทางบวกและลบ และ (2) ค้นหาศักยภาพที่ซ่อนอยู่ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวปากีสถาน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีผลในทางด้านบวกต่อการท่องเที่ยวของปากีสถานซึ่งมีจุดแข็งและมีศักยภาพหลายอย่างเช่น ธรรมชาติที่มีเสน่ห์ ภูเขาที่สูงที่สุดในโลก โบราณคดี วัฒนธรรมที่น่าตื่นตาตื่นใจ เทศกาลตลอดฤดูกาล หัตถกรรม ทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ที่จะท่องเที่ยวได้ทั้งสี่ฤดูกาล อีกทั้งการท่องเที่ยวใสปากีสถานมีค่าใช้จ่ายที่ถูกสำหรับชาวต่างชาติ เพราะอัตราแลกเปลี่ยนเงินของปากีสถานอยู่ที่ 1 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา เท่ากับ 86 รูปีของปากีสถาน ปากีสถานมีโรงแรมและร้านอาหารที่หลากหลายทั้งคุณภาพและราคา เริ่มจากที่พักราคาต่ำสุดไปจนถึงที่พักที่มีคุณภาพและราคาสูงสุดอย่างเช่น โรงแรม Marriott, Holiday Inn, Sheraton, Serena Centaurus Islamabad ซึ่งเป็นโรงแรมระดับ 7 ดาว แห่งที่สองของโลก และนักท่องเที่ยวสามารถเพลิดเพลินกับการช้อปปิ้งในปากีสถานที่เป็นบรรยากาศที่เงียบสงบ สินค้าราคาถูก โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่ชอบผลิตภัณฑ์จากหนัง พรหมทอมือ เสื้อปัก รองเท้า อัญมณีและเครื่องประดับ ฯลฯ

ปัจจัยที่มีผลทางด้านลบที่ใหญ่ที่สุดของการท่องเที่ยวในปากีสถาน คือ การที่นักท่องเที่ยวรู้สึกว่าจะไม่มีความปลอดภัย ทั้งนี้เพราะก่อนปี ค.ศ. 2007 ได้มีเหตุการณ์ความไม่สงบภายในประเทศเพราะเหตุผลทางการเมือง แต่ก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวมากนัก แต่หลังจากปี 2007 นักท่องเที่ยวแทบไม่ได้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในปากีสถาน เพราะเกิดการจลาจลภายในประเทศซึ่งนำไปสู่การระเบิดฆ่าตัวตายตามสถานที่สาธารณะ ตาม โรงแรม และยังได้มีการลักพาตัวชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ภาคเหนือของปากีสถานอย่างในพื้นที่บริเวณหุบเขา Swat ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นสวิตเซอร์แลนด์ของเอเชีย จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวในประเทศ เกี่ยวกับเหตุการณ์ความไม่สงบดังกล่าวยังคงรบกวนอยู่ในจิตใจตลอดเวลาไม่เพียงแต่ผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบต่อจิตใจของบรรดาเด็กๆ เช่นกัน สถานการณ์ดังกล่าวได้ทำให้สื่อต่างๆ ได้นำเสนอถึงภาพพจน์ในด้านมืดของปากีสถานไปทั่วทุกมุมโลก ซึ่งเป็นผลในการลดลงของนักท่องเที่ยว ปัญหาอื่นๆ ที่นักท่องเที่ยวต้องประสบ คือการขาดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว รวมถึงความไม่พร้อมของ โรงแรมที่พักและร้านอาหารที่มีคุณภาพสูง บริษัทพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งปากีสถานที่ให้บริการเกี่ยวกับที่พักมากที่สุดก็ไม่สามารถเข้าถึงและตอบสนองในความคาดหวังที่สูงจากนักท่องเที่ยวต่างชาติได้ การขาดการบริการ ทางด้านของ อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ การบริการด้านธนาคารที่ดี เช่น ATM เครื่องรับบัตรเครดิตหรือวีซ่ายังเป็นปัญหาใหญ่สำหรับนักท่องเที่ยว การบริการขนส่งยังไม่ได้มาตรฐานถ้าเปรียบเทียบกับระบบการขนส่งในยุโรปหรือสหรัฐอเมริกา นักท่องเที่ยวจึงมักจะต้องเดินทางโดยแท็กซี่หรือรถบัส รถไฟ ดังนั้นการประหยัดเวลาในการเดินทางของนักท่องเที่ยวในปากีสถานเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ปัญหาดินถล่มในพื้นที่ภูเขา และสภาพถนนไม่ดีไม่มีคุณภาพส่งผลให้นักท่องเที่ยวไม่มีความปลอดภัยในการเดินทาง

อุปสรรคอีกประการหนึ่งสำหรับ การท่องเที่ยวในปากีสถาน คือ ประชาชนปากีสถานส่วนใหญ่ไม่มีการศึกษา ขาดความรู้ด้านภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองอื่นๆ อย่างเช่น เมืองปัญจาบ จึงเป็นปัญหาใหญ่สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และจากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติในเมืองหลวง ได้กล่าวว่า เป็นเรื่องง่ายที่จะเดินทางและหาซื้อสินค้าในกรุงอิสลามาบัด แต่มันกลายเป็นเรื่องยากมากถ้าเดินทางออกจากเมืองไปบริเวณภูเขาหรือสถานที่ซึ่งไม่ได้รับการพัฒนา และจากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวภายในประเทศพบว่าปัจจัยที่มีผลทางลบต่อการท่องเที่ยวยังรวมถึงอัตราเงินเฟ้อที่อยู่ในระดับสูง ประชาชนมีวิถีแบบหาเช้ากินค่ำ ไม่มีเงินเพียงพอสำหรับการท่องเที่ยว ดังนั้นการท่องเที่ยวในปากีสถานจึงเป็นกิจกรรมของคนชั้นสูง รัฐบาลมีการใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในสงครามและการป้องกันการก่อการร้าย จึงไม่มีเงินเหลือที่จะจัดสรรสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

มุมมองของนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ เห็นว่าโอกาสความก้าวหน้าของการท่องเที่ยวในปากีสถานคือการที่รัฐบาลต้องดำเนินการรักษาความปลอดภัยอย่างจริงจังและทำให้เกิดสันติภาพภายในประเทศอย่างรวดเร็ว สื่อจะต้องมีบทบาทเชิงบวกในการนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ รัฐบาลและท้องถิ่นควรจะฝึกคนในพื้นที่ให้มีบทบาทต่อการพัฒนา ในทางภาคการท่องเที่ยว เช่น การรักษาความสะอาดให้กับนักท่องเที่ยวรวมทั้งความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญอย่างเช่นอินเทอร์เน็ตและอาหารที่ปลอดภัย

2. การวิเคราะห์ศักยภาพทางการท่องเที่ยวในปากีสถาน ตัวอย่างที่ได้จากแบบสอบถามประมาณร้อยละ 80 ของนักท่องเที่ยวที่ต้องการมาเยี่ยมชมประเทศปากีสถาน เพราะความสวยงามทัศนียภาพของธรรมชาติ และวัฒนธรรม รวมทั้งอาหารที่อร่อย แต่ความกังวลของนักท่องเที่ยวในด้านความไม่มั่นคงทางสังคมและการเมืองเป็นเหตุผลให้นักท่องเที่ยวหลีกเลี่ยงในการเดินทางเข้ามาในปากีสถาน ดังนั้นจากการประเมินผลโดยรวม สรุปได้ว่านักท่องเที่ยวต่างประเทศมีความต้องการที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวในปากีสถาน ถ้าสถานการณ์สงครามภายในประเทศสงบลง และสิ่งอำนวยความสะดวกของประเทศได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น

3. ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจ ข้อมูลรายงานการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวปี 2009 จากกระทรวงการท่องเที่ยวปากีสถาน และบริษัทพัฒนาการพัฒนาท่องเที่ยวปากีสถาน ได้รายงานชัดเจนว่าปากีสถานมีศักยภาพสูงในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในยุคปี 1990 นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาปากีสถานมีจำนวนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับยุคปี 2000 ทั้งนี้เพราะความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอยู่ในระดับต่ำมาก และผลจากการพัฒนาทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในปากีสถานเพิ่มขึ้นในปี 2000 แต่ท้ายที่สุดในปีปัจจุบันนี้จำนวนนักท่องเที่ยวก็ได้ลดลงอย่างมากจากเหตุปัญหาด้านความปลอดภัย จากสถิตินักท่องเที่ยวที่

เดินทางเข้ามาในปากีสถานในปี 1995 มีประมาณ 37.84 ล้านคน และมีอัตราเพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี จนปี 2006 มีนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในปากีสถานจำนวน 89.84 ล้านคน และแม้ว่าในปี 2007 มีการประกาศให้เป็นปีการท่องเที่ยวของปากีสถาน แต่ก็ถือว่าเป็นปีที่วิกฤตที่สุด เพราะมีอัตราการลดลงของนักท่องเที่ยวมากถึงร้อยละ 8 และผลจากการลดลงของนักท่องเที่ยวทำให้อัตรารายได้ของชาติลดลงจาก 276.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2007 เป็น 131.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2008 การถดถอยของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ส่งผลกระทบต่ออัตราส่วนการจ้างงาน ภาวะบีบข้งคับ สิ่งอำนวยความสะดวกการขนส่ง การดูแลสุขภาพ และการรักษาความปลอดภัยของปากีสถานตามหลังประเทศเพื่อนบ้านอยู่ห่างไกล

ข้อเสนอแนะกลยุทธ์ในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการที่จะเอาชนะปัญหาที่ประสบในภาคการท่องเที่ยวของ

1. กลยุทธ์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในปากีสถานจุดมุ่งหมายของกลยุทธ์ที่นำเสนอคือการเพิ่มผลงานการท่องเที่ยวที่มีต่อภาพลักษณ์ด้านบวกของประเทศ ของสภาพแวดล้อม และเศรษฐกิจความเป็นอยู่ของประชาชน ดังนั้นเพื่อสร้างโอกาสการจ้างงานและความเชื่อมั่นในการลงทุนภายใน และเพื่อกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวแบบพักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ ดังนั้นกลยุทธ์ต่อไปนี้ควรได้รับการพิจารณาโดยรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และควรพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวที่ครอบคลุมทั้งกลยุทธ์และนโยบายการท่องเที่ยวที่มีเหตุมีผล ซึ่งกลยุทธ์ดังกล่าวสามารถแบ่งออกเป็นสองกลุ่มหลัก ประกอบด้วย (1) การส่งเสริมการเติบโตอย่างยั่งยืน และ (2) โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ

2. การท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่มาของการจ้างงานในประเทศปากีสถาน นอกจากเสน่ห์สวยงามของทิวทัศน์แล้ว ปากีสถานยังมีศักยภาพสูงทางการท่องเที่ยวในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกผ่านอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น พรมทอมือ สิ่งทอ เสื้อผ้าเย็บปักถักร้อย อัญมณี เซรามิก งานไม้งานโลหะ เครื่องกีฬา เครื่องมือผ้าตัด ฯลฯ ซึ่งมีส่วนสนับสนุนต่อเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญรุ่งเรือง และอุตสาหกรรมขนาดเล็กที่สามารถสร้างการจ้างงานให้ชาวบ้าน แต่การจ้างงานจะลดลงตามฤดูกาล แต่ผลกำไรที่ได้รับจากการท่องเที่ยวสามารถใช้ในโครงการพัฒนาที่สำคัญที่สุดสามารถนำไปสู่การพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจในพื้นที่ชนบทของปากีสถานที่คนยากจนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ และยังทำให้ผู้มีส่วนได้เสียได้รับประโยชน์ที่หลากหลาย เช่น ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ตัวแทนท่องเที่ยว โรงแรมตากอากาศ การขนส่ง มัคคุเทศก์ ผู้ขายอาหารคนขับรถแท็กซี่ และพนักงาน จึงนำไปสู่การจ้างงานและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในปากีสถาน

และรัฐบาลควรส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสภาพแวดล้อม เพื่อเพิ่มความมั่นคงทางการเงินของปากีสถาน

3. บทบาทของรัฐบาลต่อการพัฒนาภาคการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมในการประชุมการท่องเที่ยวโลกของปากีสถาน และการร่วมประชุมปรึกษากับประเทศอื่นๆ จะเป็นผลดีในการเชื่อมโยงการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

Roxana Faghri (2007) ทำการวิจัยการจัดทำนโยบายและการวางแผนการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่าน : โดยการวิเคราะห์แผนพัฒนาฉบับที่สี่ในแผนการพัฒนาห้าปี เป็น การวิจัยทางเอกสาร ข้อมูลที่จำเป็นในการวิจัยได้จากการรวบรวมจากห้องสมุด หนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ อินเทอร์เน็ต และรายการทางโทรทัศน์ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ (1) จำแนกเหตุผลที่ว่าทำไมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศอิหร่านไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม และ (2) การหาแนวทางที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศอิหร่าน ในการวิจัยผู้วิจัยมีคำถามการวิจัยดังนี้ (1) อะไรคือจุดอ่อนของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในอิหร่านหลังจากสงครามอิหร่านอิรัก (2) จะแก้ไขจุดอ่อนเหล่านี้ได้อย่างไร และ (3) อะไรคือข้อเสนอแนะที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศอิหร่าน อิหร่าน (ตามวัฒนธรรมทางสังคมและเศรษฐกิจและสถานการณ์ทางการเมือง) ภายใตสมมติฐานการวิจัยว่า “ทฤษฎีผู้มีส่วนได้เสียได้มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศอิหร่าน”

จากการศึกษาและวิเคราะห์สรุปได้ว่าสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่านตั้งใจที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในฐานะเป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพในแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรมของประเทศ มีความเชื่อว่าการท่องเที่ยวมีโอกาสในการพัฒนาอิหร่านไม่เพียงแต่ในด้านเศรษฐกิจโดยส่วนร่วม แต่ยังเป็นสื่อเครื่องมือเกี่ยวกับการเจรจาอนาคตในระหว่างประเทศ สนับสนุนความเป็นอัตลักษณ์ของชาติ และแก้ไขภาพลักษณ์ของประเทศ แต่การท่องเที่ยวไม่ได้วางแผนอย่างมีระบบเพื่อให้สามารถตอบสนองความคิดเห็นเหล่านี้ เท่านั้น ทั้งที่อิหร่านมีความหลากหลายทางทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ซึ่งถือเป็น ศักยภาพที่แข็งแกร่งสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ของที่ตั้งและพื้นที่ขนาดใหญ่ของสภาพแวดล้อมที่น่าสนใจสำหรับการเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

อย่างไรก็ตามทรัพยากรการท่องเที่ยวแบบดั้งเดิม (มรดกทางวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และประวัติศาสตร์ของสภาพภูมิอากาศภูมิทัศน์ ฯลฯ) จะมีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบสำคัญน้อยกว่ากับปัจจัยอื่นๆ ในการแข่งขันทางการท่องเที่ยว หมายความว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่มีแรงดึงดูดใจจะไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยว ตัวอย่างเช่น ความต้องการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม หรือทางประวัติศาสตร์จะยังขึ้นอยู่กับความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน

การท่องเที่ยว คุณภาพของที่พักรักษา สภาพแวดล้อมและด้านอื่นๆ ของแหล่งที่ท่องเที่ยว โลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงการแข่งขันทางภูมิทัศน์ของการท่องเที่ยว การขับเคลื่อนของรัฐบาลในการทบทวนกลยุทธ์และโครงสร้างเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน ดังนั้นการแข่งขันที่เพิ่มขึ้นในตลาดการท่องเที่ยว จำเป็นต้องมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและมุ่งมั่นต่อคุณภาพและประสิทธิภาพอย่างมั่นคง ซึ่งสามารถทำได้โดยการวางแผนที่เหมาะสมและระมัดระวังในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หัวใจหลักทั่วไปสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศอิหร่าน คือการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยสามารถทำได้ด้วยการทำงานเป็นทีมและความร่วมมือในการทำงานร่วมกัน

การวางแผนจัดการการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ เป็นที่ชัดเจนว่าผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาล ภาคเอกชน และชุมชนต้องทำงานร่วมกันในลักษณะบูรณาการเพื่อการท่องเที่ยวในอิหร่านจะประสบความสำเร็จ ในความเป็นจริงการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องเป็นการดำเนินการร่วมกัน ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในอิหร่านควรมีการวางแผนอย่างรอบคอบมากขึ้นในลักษณะการมีส่วนร่วมบนพื้นฐานความร่วมมือกับกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด ในทางตรงกันข้ามการรักษาความร่วมมืออย่างใกล้ชิดและการประสานงานระหว่างสถาบันการศึกษาและภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรประชาชนชน (NGO) และผู้แทนชุมชนอื่นๆ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอิหร่านในทุกขั้นตอนของการวางแผนดำเนินการและการจัดการ

จากคำถามการวิจัยที่ว่า “อะไรคือข้อเสนอแนะที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศอิหร่าน” ซึ่งข้อเสนอแนะจากการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. การมีตัวแทนจากองค์กรการท่องเที่ยวไปแนะนำข้อมูลการท่องเที่ยวต่อกระทรวง สถาบัน และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของแต่ละประเทศ
2. วางแผนการท่องเที่ยวในรูปแบบที่ผู้มีส่วนได้เสียมีส่วนร่วมหรือมีการให้คำปรึกษา
3. การสังเกตขั้นตอนที่จำเป็นในการวางแผนการท่องเที่ยว
4. การใช้การพิจารณาด้านเทคนิคสำหรับการวางแผนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
5. การกำหนดกฎเกณฑ์ด้านจรรยาบรรณและการปฏิบัติสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศอิหร่าน
6. การกำหนดจรรยาบรรณสำหรับนักท่องเที่ยว
7. การสร้างโครงการให้สาธารณะได้ตระหนักเกี่ยวกับการสนับสนุนจากชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว

8. การระบุดลาดเป้าหมาย
 9. เพิ่มขีดความสามารถองค์การท่องเที่ยวท้องถิ่นและพัฒนาไปสู่การกระจายอำนาจ
 10. สนับสนุนร่วมมือภาครัฐและเอกชน โดยวิธีการใหม่ที่มีประสิทธิภาพ
 11. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 12. การส่งเสริมความร่วมมือระดับภูมิภาคในการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน
 13. ประสานงานกิจกรรมทางการตลาดกับประเทศเพื่อนบ้านหรือสถานที่เที่ยวที่ประสบความสำเร็จในภูมิภาค
 14. ใช้วิธีการใหม่ของการบริหารจัดการและความเป็นผู้นำ
 15. การพัฒนารูปแบบใหม่ของการท่องเที่ยว
- ที่สำคัญสำหรับการบรรลุการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในอิหร่านคือการวางแผนอย่างรอบคอบ การดำเนินแผนอย่างมีระบบ รวมทั้งการจัดการที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง ครอบคลุมแนวทางที่จะพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านเศรษฐกิจ และด้านการเมืองที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้นหากอิหร่านมีความตั้งใจที่จะพัฒนาท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ควรจะดำเนินการอย่างมีระบบ เพราะ จะไม่มีโอกาสที่จะดำเนินการในวิธีการผิดพลาดใด ๆ การวางแผนด้านการท่องเที่ยวเป็นทั้งศิลปะและวิทยาศาสตร์ซึ่งยังต้องการความรู้ลึกของจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ที่จริงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรจะปรับให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะและความต้องการของพื้นที่ของประเทศและในเวลาเดียวกันควรจะบูรณาการเข้าเป็นแผนพัฒนารวมของอิหร่าน ในขณะที่ความอย่างยั่งยืนจะต้องเป็นเป้าหมายหลักของการพัฒนาด้วยเหตุนี้ผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดเช่นรัฐบาลและโดยเฉพาะภาคเอกชนและชุมชนท้องถิ่นต้องทำงานร่วมกันและให้ความร่วมมือเพื่อความสำเร็จด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องมีความพยายามอย่างต่อเนื่องและคงที่ตลอดเวลา

Marlien Lourens (2007) ทำการวิจัยเรื่องพื้นฐานของความสำเร็จในการพัฒนาเส้นทาง การท่องเที่ยวในประเทศแอฟริกาใต้ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อพัฒนาความเข้าใจแนวทางการปฏิบัติในการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนความสำเร็จของแนวคิดการดำเนินงานในระดับท้องถิ่น การวิจัยในเชิงลึกเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวภายในเส้นทาง การท่องเที่ยวมีจุดมุ่งหมายที่จะได้รับความเข้าใจที่ดีของผลกระทบ ความท้าทาย และศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในของเส้นทางเศรษฐกิจชุมชน นอกจากนี้การวิจัยที่เกี่ยวกับผู้บริโภคยังได้ค้นหา

แนวทางที่ดีที่สุดของข้อมูลโครงสร้างพื้นฐาน และแนวทางการตลาดที่สามารถใช้ร่วมกัน ผลการวิจัยสรุปสาระที่สำคัญดังนี้

1. วิธีทางการท่องเที่ยวถือเป็นเครื่องมือในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในระยะยาว มั่นใจได้ว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืนจะเป็นความท้าทายหลักสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาและบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว การเติบโตอย่างต่อเนื่องของภาคการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับความก้าวหน้าการรับรู้ของผู้บริโภคในด้านผลประโยชน์ของชุมชน รวมทั้งด้านความสะอาด ด้านความปลอดภัย และภาคการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสภาพสิ่งแวดล้อม วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวได้มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการให้บริการด้านการท่องเที่ยวในชุมชน เป็นการรวมเครื่องมือทางการตลาดสำหรับผู้ประกอบการท่องเที่ยวรายเล็ก การสามารถกำหนดเส้นทางท่องเที่ยว เป็นความคิดริเริ่มที่รวบรวมความหลากหลายของกิจกรรมและสถานที่ท่องเที่ยว ภายใต้แนวคิดที่เป็นเอกภาพและการช่วยกระตุ้นโอกาสของผู้ประกอบการ โดยการพัฒนาผลิตภัณฑ์เสริมและบริการ

2. การเปลี่ยนแปลงลักษณะของความต้องการด้านการท่องเที่ยวเป็นที่ถกเถียงกันมาช่วง 20 ปีที่ผ่านมา เส้นทางท่องเที่ยวกลายเป็นผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่ได้พัฒนาเติบโต เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงความต้องการด้านการท่องเที่ยวของโลก ในช่วงเวลานี้การท่องเที่ยวยังไม่มีความสำคัญเพียงแต่การเติบโต แต่ยังมีหลากหลายอย่างต่อเนื่อง การเปลี่ยนแปลงตลาดการท่องเที่ยวของโลกเป็นไปภายใต้ การมีแหล่งท่องเที่ยวใหม่ และสถานที่ท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใหม่ในแต่ละประเทศ มีโอกาสมากขึ้นเรื่อย ๆ ความต้องการที่ซับซ้อนของนักท่องเที่ยวมีแนวโน้มนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในรูปแบบยึดหยุ่นมากขึ้น มีการถกเถียงกันว่า การเจริญเติบโตล่าสุด คือความต้องการสำหรับการท่องเที่ยวในชนบท (ความสงบ และเงียบสงบของชนบท) ที่มีความหลากหลายของแรงจูงใจจากความเป็นเอกลักษณ์ของระบบนิเวศน์ และแหล่งท่องเที่ยวด้านการผจญภัย รวมและการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

3. เส้นทางท่องเที่ยวและการบรรเทาความยากจน การท่องเที่ยวได้กลายเป็นภาคเศรษฐกิจที่มีความสำคัญมากขึ้นในแอฟริกาใต้ ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่การท่องเที่ยวได้ทำให้รัฐบาลและองค์กรผู้บริจาคให้ความสนใจในแง่ของการบรรเทาความยากจนเพิ่มขึ้น ในการนี้สภาการค้าและอุตสาหกรรมของแอฟริกาได้รับหน้าที่ในการพัฒนาแผนกลยุทธ์ SMME ผ่านเส้นทางและการท่องเที่ยวชุมชน ในการปฏิบัติโดยสำรวจโอกาสในการมีส่วนร่วมของชุมชนที่ยากจนในทวีปแอฟริกา ผ่านการพัฒนาของเส้นทางท่องเที่ยว พวกเขาเชื่อว่า เส้นทางใหม่นี้จะนำไปสู่การพัฒนาองค์กรท้องถิ่น เพิ่มความต้องการ การสินค้าและบริการของคนยากจน และนำไปสู่การจ้างงาน มี

ศักยภาพที่จะใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน

4. การสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการพัฒนาในโลกที่พัฒนาแล้ว หลักฐานที่ระบุในการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าหลายประเทศที่พัฒนาแล้ว พยายามที่จะพัฒนาเส้นทางที่ได้รับความสำเร็จ การจัดทำดัชนีของจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีการเพิ่มขึ้นและการกระจายของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทางการท่องเที่ยวในยุโรป แต่ในแอฟริกาไม่มีที่แห่งที่ประสบความสำเร็จ จากการริเริ่มของภาคเอกชน ที่เป็นตัวขับเคลื่อน

5. ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบนโยบายที่สำคัญคือการเน้นการจัดตั้งเครือข่ายความร่วมมือในระดับภูมิภาค และความเป็นผู้นำ การพัฒนาผลิตภัณฑ์และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการส่งเสริมการแก้ปัญหาความยากจนอย่างชัดเจนเป็นองค์ประกอบหลักในการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ กลยุทธ์การพัฒนาผลิตภัณฑ์ ความท้าทายที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือการให้บริการในโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อตอบสนองความต้องการความหลากหลายทางการตลาดที่แตกต่างกัน การวิจัยยังพบว่าเส้นทางการท่องเที่ยวสามารถมีบทบาทเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาในการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนผ่านการระดมทุนของรัฐบาลและผู้นำท้องถิ่น การลงทุนภาคที่สำคัญต้องมีความสมดุลระหว่างทุกแง่มุมของการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญของท้องถิ่น

6. ขั้นตอนในการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ ได้มีการศึกษาในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวถึงการสนับสนุนวิธีการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบองค์รวม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาปัจจัยความสำเร็จที่สำคัญสำหรับการให้คำแนะนำกับผู้จัดการสถานที่ในขั้นตอนสำคัญที่ควรหลีกเลี่ยงในการพัฒนาการท่องเที่ยว การรวบรวมแนวความคิดเส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ครอบคลุมสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเส้นทางในแอฟริกาใต้ ซึ่งขั้นตอนและประเด็นที่สำคัญคือการเพิ่มการลงทุนด้านการท่องเที่ยวโดยการลงทุนของภาครัฐในโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการโฆษณาและการตลาด (การพัฒนาตลาดใหม่) การใช้ผลิตภัณฑ์และกลยุทธ์ที่ดีซึ่งจะนำไปสู่การเจริญเติบโต และควรกำหนดโดยมุ่งเน้นไปที่การรักษาตลาดและคุณภาพ

สรุปในการศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยได้ใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวไทย และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร เป็นกรอบในการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วยตัวแปร (1) ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว (2) ด้านความพร้อมโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค (3)

ด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว และ (4) ด้านการตลาดการท่องเที่ยว สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด ทฤษฎี การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติของวรรเดช จันทรศร เป็นกรอบในการวิจัยเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร และเพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร โดยใช้ตัวแบบการจัดการกับตัวแบบทั่วไปที่ประกอบด้วยตัวแปรดังนี้ (1) ด้านโครงสร้างหน้าที่ (2) ด้านบุคลากร (3) ด้านงบประมาณ (4) ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ (5) ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม (6) ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน (7) ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ และ (8) ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ซึ่งผลการวิจัยนำเสนอในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการ ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร” มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ (1) ศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (2) ศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (3) ศึกษาปัญหาและอุปสรรค การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร และ (4) ศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อบรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ประกอบด้วย รูปแบบการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ได้ใช้รูปแบบการ วิจัยเชิงผสม (mixed methods research) โดยนำ การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) มาใช้ ร่วมกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเชิงปริมาณก่อน และเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัย จึงทำการวิจัยเชิงคุณภาพอีกครั้ง

การวิจัยเชิงปริมาณ

ในการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยใช้เพื่อ ศึกษา ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ดังนี้

ประชากร ในการวิจัยเชิงปริมาณประชากร คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทาง เข้ามาท่องเที่ยว ตามแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง จากประชากรซึ่งเป็น นักท่องเที่ยวที่เดินทาง เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งจากสถิติที่รวบรวมโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ระบุไว้

ว่าปี พ.ศ. 2554 จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร มีจำนวนทั้งสิ้น 807,610 คน ดังนั้น จากการใช้ตาราง ในการหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง ของทาโร ยามาเน่ (อ้างถึงใน จักรกฤษณ์ สารานุกรม, 2545) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่น 95 % และระดับความคลาดเคลื่อน 5% จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้จำนวน 400 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการแบบสุ่มแบบบังเอิญจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

เครื่องมือการวิจัย ในการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยใช้ แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการ เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเพื่อศึกษา ความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบสอบถามในการวิจัยเชิงปริมาณ มีส่วนประกอบ 3 ส่วน ดังนี้

1.1 ส่วนที่ 1 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานของผู้ตอบ แบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้

1.2 ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับ ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อ การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร

1.3 ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งได้พูดคุยกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และเมื่อสังเคราะห์ข้อมูลได้เพียงพอ จึงนำมาออกแบบสร้างแบบสอบถามเพื่อการเก็บข้อมูล โดยเมื่อร่างแบบสอบถามเสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาคุณุณิพนธ์ เพื่อรับข้อเสนอแนะและนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3. การหาความเที่ยงตรงแบบสอบถาม (content validity) เมื่อผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาคุณุณิพนธ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวเพื่อดำเนินการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้เทคนิค IOC (index of item-objective congruence) หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์ โดยกำหนดผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบจำนวน 5 ท่าน ดังนี้

3.1 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนโยบายและด้านการปฏิบัติ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย (1) หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร คือ นายภิญโญ ประกอบผล (2) ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร คือ นายวิรัตน์ แข็งขัน และ (3) เลขานุการสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครคือ นายจตุติ กิ่งพะยอม

3.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการ 2 ท่าน ประกอบด้วย (1) รองศาสตราจารย์เสรี ลีลาชัย อาจารย์ประจำภาควิชาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และ (2) รองศาสตราจารย์สมพล หุ่นหว้า อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เมื่อนำผลการ ตรวจสอบ ความตรงเชิง เนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดมาวิเคราะห์ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ได้ค่าในภาพรวมเท่ากับ 0.830 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามมีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ จากนั้นดำเนินการรายงานผลที่ได้ต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาคุณุณิพนธ์ และวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นต่อไป

4. การทดสอบความเชื่อมั่น (reliability test) ก่อนที่จะนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปใช้จริง ผู้วิจัย ได้นำแบบสอบถามไปทดสอบ (pre-test) ใช้กับนักท่องเที่ยวน ในจังหวัดสมุทรสาคร ที่ไม่ ใช่อกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจและความสมบูรณ์ในคำถาม จากนั้นนำผลการสอบถาม มาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยค่า สัมประสิทธิ์อัลฟา (alpha coefficient) ตามวิธีการของ ครอนบาร์ค (Cronbach, 1951) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9758 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามดังกล่าว มีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและ มีความแม่นยำ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในเชิงปริมาณ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการประสานงานกับมหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อขอหนังสือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้จัดทีมงานจำนวน 10 คน ในการจัดเก็บข้อมูล โดยได้มีการอบรมให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ ขั้นตอน และวิธีการเก็บข้อมูลตามแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง
3. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและ สมบูรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ควบคุมทีมงานในการเก็บข้อมูลตามแบบสอบถามด้วยตนเอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคำตอบในการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทาง สังคมศาสตร์ สำหรับการคำนวณและ ประมวลผล ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ สถิติพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อใช้อธิบายลักษณะทั่วไปของตัวอย่าง วิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การแปลผลข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลของข้อมูลสำหรับการวิจัยในเชิงปริมาณ ตามรายละเอียดที่จำแนกในแบบสอบถาม ดังนี้

1. แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (ratio scale) คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบ ให้ตรงกับความคิดเห็นในระดับใดระดับหนึ่ง และในการวิเคราะห์ข้อมูลจะ แปลผลการให้คะแนนตามระดับ ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าระดับคะแนนการตอบคำถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

คำตอบที่เลือก	คะแนนข้อคำถาม
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

2. การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว แบ่งระดับเพื่อวัด ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อ การท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งผู้วิจัย กำหนดไว้ที่ 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยใช้เกณฑ์ในการคำนวณหา ความกว้างของช่วงคะแนน สำหรับการตีความระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาคร ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของช่วงชั้นคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\
 &= \frac{5 - 1}{3} \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

3. ผลจากการคำนวณหาระดับ ความกว้างของช่วง ชั้นคะแนน สามารถนำมากำหนดเกณฑ์เพื่อการแปลผลสำหรับ การวัดระดับ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวของ จังหวัดสมุทรสาคร ได้ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ความหมายค่าชั้นคะแนนระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ช่วงชั้นคะแนน	ความหมาย
3.68 – 5.00	มีระดับความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวในระดับสูง
2.34 – 3.67	มีระดับความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง
1.00 – 2.33	มีระดับความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวในระดับต่ำ

การวิจัยเชิงคุณภาพ

ในการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยใช้เพื่อศึกษาตามวัตถุประสงค์ดังนี้ (1) ศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวใน จังหวัดสมุทรสาคร และ (3) ศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

ประชากร ในการวิจัยเชิงคุณภาพประกอบด้วย 3 ส่วน

1. ภาครัฐ ได้แก่ บุคลากรในส่วนราชการที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร
2. ภาคเอกชน ได้แก่ บุคลากรที่เป็นตัวแทนองค์กร หรือหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ และมีบทบาทหน้าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาคร
3. ภาคประชาชน ได้แก่ ผู้นำท้องถิ่น ผู้นำชุมชน ปราชญ์ชาวบ้าน ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร และมีความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาคร

กลุ่มตัวอย่าง สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยได้ทำการ คัดกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงด้วยตนเองจากกลุ่มประชากร เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informant) ในการเก็บข้อมูลสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) จำนวน 25 คน ตามตารางที่ ดังนี้

ตารางที่ 3 รายชื่อกลุ่มตัวอย่างการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview)

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน
ผู้เกี่ยวข้องกับกา รท่องเที่ยวในจังหวัด สมุทรสาครจาก ภาครัฐ	ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร	1
	หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร	1
	การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร	1
	พาณิชย์จังหวัดสมุทรสาคร	1
	สาธารณสุขจังหวัดสมุทรสาคร	1
	เกษตรจังหวัดสมุทรสาคร	1
	วัฒนธรรมจังหวัดสมุทรสาคร	1
	ประมงจังหวัดสมุทรสาคร	1
	ผู้อำนวยการ ททท. สาขาสมุทรสงคราม สมุทรสาคร	1
	ประชาสัมพันธ์จังหวัดสมุทรสาคร	1
รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร	1	
เกี่ยวข้องกับกา รเที่ยวในจังหวัด สมุทรสาครจาก ภาคเอกชน	ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร	1
	ประธานชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติโคกขาม	1
	ประธานชมรมร้านอาหารจังหวัดสมุทรสาคร	1
	ประธานกลุ่มเบญจรงค์คอน ใ่ก่ดี ท่าเสา	1
	ประธานมูลนิธิศาลพันท้ายนรสิงห์	1
	นายกสมาคมผู้สื่อข่าวจังหวัดสมุทรสาคร	1
	รองประธานหอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร	1
	เลขาธิการสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	1

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	
ผู้เกี่ยวข้องกับกา รท่องเที่ยวในจังหวัด สมุทรสาครจาก ภาคประชาชน	นายรินทร์ บุญร่วม	ปราชญ์ชาวบ้าน	1
	นายชัชวาลย์ เกตุแก้ว	ผู้ปลูก / ส่งออก กุ้งฝอย	1
	นายวรพล ดวงล้อมจันทร์	ผู้นำชุมชน	1
	นายสวัสดิ์ ทองสมุทร	ประธานเครือข่ายองค์กร ภาคประชาชน	1
	นายไกรลาส รอดเจริญ	เจ้าของรีสอร์ทและร้านอาหาร	1
	นายคณาวิช ผนังมิตร	เจ้าของบริษัท วนาทัวร์ จำกัด	1
	รวม		25

เครื่องมือการวิจัย การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1. เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้พิจารณาประเด็นที่น่าสนใจและมีผลต่อการบูรณาการด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เพื่อนำมาประกอบกับข้อมูลที่ประมวลได้จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในการสร้างแนวทางสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง สำหรับการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview)

2. การสร้างแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

2.1 ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ที่เกี่ยวข้องกับ การบริหารจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวไทย และยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2550 – 2553

2.2 ศึกษาแนวคิดนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ แนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ แนวคิดการบริหารจัดการจังหวัดแบบบูรณาการ และแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างกรอบการวิจัย

2.3 ผลการศึกษา ผู้วิจัยจึงสามารถสร้างกรอบการวิจัยและแนวทางในแบบสัมภาษณ์เชิงลึกของการวิจัยเชิงคุณภาพได้สำเร็จ โดยการใช้แนวคิดการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติของว

เดช จันทรศร ในตัวแบบการจัดการและตัวแบบทั่วไปที่ประกอบด้วย (1) ด้านโครงสร้างหน้าที่ (2) ด้านบุคลากร (3) ด้านงบประมาณ (4) ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ (5) ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม (6) ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน (7) ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ และ (8) ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

3. นำเสนอแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างต่อ คณะกรรมการที่ปรึกษาคุณวุฒิพิเศษเพื่อ การตรวจสอบ ความตรงของเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมเพื่อนำมาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ซึ่งผู้วิจัยได้ ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เพื่อจะเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informant) ด้วยตนเอง และในการสัมภาษณ์ได้มีการนัดแนะล่วงหน้าอย่างเป็นทางการ

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก มาทำการวิเคราะห์ตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำข้อมูลมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูล
2. กำหนดแบบแผนในการวิเคราะห์โดยการจัดระบบและจัดแยกข้อมูลเป็นหมวดหมู่
3. วิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาของข้อมูล โดยการตีความแล้วนำมาเปรียบเทียบกับแนวคิดและทฤษฎี หรืองานวิจัยอื่นๆ ที่ประมวลได้
4. ทำการสรุปและนำไปเปรียบเทียบประเด็นระหว่างผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม
5. อภิปรายผลตามทฤษฎี เพื่อสร้างข้อสรุป และข้อเสนอแนะ
6. นำเสนอผลงานวิจัยในลักษณะเชิงพรรณนา

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง “การบริหารจัดการ ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร” ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสม (mixed research) โดยนำการวิจัยเชิงปริมาณ (qualitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) มาใช้ร่วมกัน ในการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยใช้เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาคร ภายใต้กรอบยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 400 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยใช้เพื่อศึกษา (1) ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร (2) ปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของ จังหวัดสมุทรสาคร และ (3) แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยว แบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร ใช้วิธีการ สัมภาษณ์เจาะลึก (in-depth interview) จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 25 คน ทั้งนี้ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ โดยแบ่งเป็น 5 ตอน มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ตอนที่ 5 แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

โดยมีรายละเอียดของผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 400 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ จากนั้นนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 จำนวน และร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	140	35.00
หญิง	260	65.00
รวม	400	100.00
2. อายุ		
ต่ำกว่า 15 ปี	15	3.75
15 – 24 ปี	99	24.75
25 – 34 ปี	155	38.75
35 – 44 ปี	62	15.50
45 – 54 ปี	64	16.00
มากกว่า 54 ปี	5	1.25
รวม	400	100.00
3. สถานภาพการสมรส		
โสด	200	50.00
สมรส	178	44.50
หม้าย	13	3.25
หย่าร้าง	9	2.25
รวม	400	100.00

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	28	7.00
มัธยมศึกษา	74	18.50
ประกาศนียบัตร	169	42.25
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	53	13.25
ปริญญาตรี	68	17.00
ปริญญาโท	8	2.00
รวม	400	100.00
5. อาชีพหลัก		
ข้าราชการ	13	3.25
ข้าราชการบำนาญ	57	14.25
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	43	10.75
พนักงานบริษัทเอกชน	182	45.50
เกษตรกร	43	10.75
นักเรียน/นักศึกษา	8	2.00
พ่อค้า/นักธุรกิจ	27	6.75
กิจการบริการที่พัก	27	6.75
รวม	400	100.00
6. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	39	9.75
5,001 - 10,000 บาท	89	22.25
10,001 - 20,000 บาท	152	38.00
20,001 - 30,000 บาท	99	24.75
30,001 - 40,000 บาท	21	5.25
40,000 บาทขึ้นไป	0	0.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4 ผลการศึกษาจำนวน และร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1. ข้อมูลด้านเพศ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง มีจำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็น เพศชายมีจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00

2. ข้อมูลด้านอายุ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 25–34 ปี จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 38.75 รองลงมาอายุอยู่ในช่วง 15–24 ปี จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.75 อายุอยู่ในช่วง 45–54 ปี จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00 อายุอยู่ในช่วง 35–44 ปี จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 อายุต่ำกว่า 15 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 และอายุมากกว่า 54 ปีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25

3. ข้อมูลด้านสถานภาพ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สถานภาพโสด จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาสถานภาพสมรส จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 สถานหม้าย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 และสถานภาพหย่าร้างจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25

4. ข้อมูลด้านการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประกาศนียบัตร จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.25 รองลงมาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.50 ระดับปริญญาตรี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 ระดับอนุปริญญา หรือเทียบเท่า จำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 13.25 คน ระดับประถมศึกษา จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00 และมีการศึกษาในระดับปริญญาโท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

5. ข้อมูลด้านอาชีพ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 รองลงมาเป็นข้าราชการบำนาญ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25 เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และเกษตรกรเท่ากัน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 เป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจและมีอาชีพกิจการบริการที่พกเท่ากัน คือ 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.75 เป็นข้าราชการจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 และเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

6. ข้อมูลด้านรายได้ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ อยู่ระหว่าง 10,001–20,000 บาท จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 รองลงมามีรายได้ ระหว่าง 20,001–30,000 บาท จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.75 มีรายได้ระหว่าง 5,001–10,000 บาท จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.75 และมีรายได้ระหว่าง 30,001–40,000 บาท จำนวน 21 คน คิดเป็น ร้อยละ 5.25

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 65.00 และมีอายุช่วง 25–34 ปี ร้อยละ 38.75 และส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ร้อยละ 50 โดยมีระดับการศึกษาในระดับประกาศนียบัตร ร้อยละ 42.25 อาชีพหลักส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 45.50 ซึ่งมีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001–20,000 บาท เป็นร้อยละ 38.00

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

การวิจัยการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ในส่วนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยในเชิงปริมาณ โดยใช้กรอบของยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครเป็นกรอบการวิจัย เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 400 คนปรากฏผลดังรายละเอียดตามตารางที่ 5-9 ดังนี้

ตารางที่ 5 ภาพรวมระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	\bar{X}	S.D	ความหมาย
ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว	3.86	0.55	สูง
ด้านความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค	3.84	0.60	สูง
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว	3.82	0.50	สูง
ด้านการตลาดการท่องเที่ยว	3.87	0.58	สูง
ภาพรวมยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	3.85	0.41	สูง

จากตารางที่ 5 ผลการศึกษาภาพรวมระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ตามกรอบยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร พบว่าด้านการตลาดการท่องเที่ยว เป็นด้านที่นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็น สูงที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58 รองลงมาเป็นด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 ด้านความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค มีค่าเฉลี่ย 3.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60 และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว เป็นด้านที่มีระดับต่ำที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของ
นักท่องเที่ยวต่อด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว

ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ทางการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D	ความหมาย
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
1. แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น ศาลพันท้ายนรสิงห์ ท่าลอมสุขาภิ บาลแห่งแรกของประเทศไทย ถนนถวยา มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัด สมุทรสาครระดับใด	2 0.5%	18 4.5%	66 16.5%	225 56.3%	89 22.3%	3.95	0.78	สูง
2. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทาง ชีวภาพ เช่น การเพาะเลี้ยงหอยแมลงภู่ การฟื้นฟู พื้นที่ป่า ชายเลน และการปักไม้ไผ่ชะลอ คลื่น การดูโลมาอิรวดี วาฬรูดำ มีความ สำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ระดับใด	3 0.8%	20 5.0%	99 24.8%	206 51.5%	72 18.0%	3.81	0.81	สูง
3. แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น การ เที่ยวชมพื้นที่การเกษตร พอเพียงบ้านปาก บ่อ ตำบลบ้านเกาะ การทำเกษตรกรรม ใน พื้นที่บ้านแพ้ว และสวนกล้วยไม้อำเภอ กระทุ่มแบน มีความสำคัญต่อการ ท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	7 1.8%	19 4.8%	89 22.3%	221 55.3%	64 16.0%	3.79	0.83	สูง
4. แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิถี ชีวิตชาวประมงพื้นบ้าน วิถีชีวิตชาวไทย รามัญ/ไทยทรงดำ การไหว้เจ้า 9 ศาล หลวงพ่อดโตวัดหลักสี่ หลวงพ่อบุ๊วัด โกรกกราก มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาครระดับใด	2 0.5%	13 3.3%	74 18.5%	230 57.5%	81 20.3%	3.94	0.75	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ทางการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D	ความหมาย
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
5. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น การล่องเรือดูหิ่งห้อยคลองสุนัขหอน การล่องเรือชมลำน้ำท่าจีน มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	5 1.3%	19 4.8%	104 26.0%	195 48.8%	77 19.3%	3.80	0.85	สูง
ภาพรวมด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ทางการท่องเที่ยว	-	-	-	-	-	3.86	0.55	สูง

จากตารางที่ 6 ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาคร อยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 ซึ่งในแต่ละประเด็นย่อยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น ศาลพันท้ายนรสิงห์ ท่าฉลอมซึ่งเป็นสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย ถนนฉวาง พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78

2. ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางชีวภาพ เช่น การเพาะเลี้ยงหอยแมลงภู่ การฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลน และการปักไม้ไผ่ชะลอคลื่น การดูโลมาอิรวดี วาฬรูดำ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81

3. ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในการเที่ยวชมพื้นที่การเกษตร เช่นเกษตรพอเพียง บ้านปากบ่อ ตำบลบ้านเกาะ การทำเกษตรกรรม ในพื้นที่บ้านแพ้ว และสวนกล้วยไม้อำเภอกระทุ่มแบน พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83

4. ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิถีชีวิตประมงพื้นบ้าน วิถีชีวิตชาวไทยรามัญ/ไทยทรงดำ การไหว้เจ้า 9 ศาล หลวงพ่อโตวัดหลักสี่ หลวงพ่อปู่วัดโคกรกราก พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.94 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75

5. ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น การล่องเรือคูหึ่งห้อยคลองสุนัขหอน การล่องเรือชมลำน้ำท่าจีน พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.85

กล่าวโดยสรุป ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาคร อยู่ในระดับสูง สำหรับในประเด็นย่อยของด้านนี้ พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อ ประเด็น แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น ศาลพันท้ายนรสิงห์ ท่าฉลอมสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย ถนนฉวาง สูงที่สุด รองลงมา คือประเด็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิถีชีวิตประมงพื้นบ้าน วิถีชีวิตชาวไทยรามัญ/ไทยทรงดำ การไหว้เจ้า 9 ศาล หลวงพ่อโตวัดหลักสี่ หลวงพ่อปู่วัด โกรกกราก ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางชีวภาพ เช่น การเพาะเลี้ยงหอยแมลงภู่ การฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลน และการปักไม้ไผ่ชะลอคลื่น การดูแลโลมาอิรวดี วาฬบรูด้า ประเด็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น การล่องเรือคูหึ่งห้อยคลองสุนัขหอน การล่องเรือชมลำน้ำท่าจีน ส่วนประเด็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในการเที่ยวชม พื้นที่การเกษตร เช่นเกษตรพอเพียงบ้านปากบ่อ ตำบลบ้านเกาะ การทำเกษตรกรรม ในพื้นที่บ้านแพ้ว และสวนกล้วยไม้อำเภอกระทุ่มแบนนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่ำที่สุด

ตารางที่ 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของ
นักท่องเที่ยวด้านความพร้อมทางโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค

ความพร้อมด้านโครงสร้าง พื้นฐานและสาธารณูปโภค	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D	ความหมาย
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
1. ถนนและเส้นทางการเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว มีความสะดวกและปลอดภัย ในการเดินทาง	3 0.8%	11 2.8%	93 23.3%	217 54.3%	76 19.0%	3.88	0.77	สูง
2. การเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยว ภายในจังหวัด การจัดการด้าน ป้ายบอก ทิศทางแก่นักท่องเที่ยว	0 0.0%	9 2.3%	97 24.3%	225 56.3%	69 17.3%	3.89	0.70	สูง
3. ระยะทางระหว่างจุดท่องเที่ยวแต่ ละแห่งไม่ห่างไกล	2 0.5%	14 3.5%	108 27.0%	202 50.5%	74 18.5%	3.83	0.78	สูง
4. มีบริการสาธารณะพื้นฐานในพื้นที่ ท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา อินเทอร์เน็ตฯ	5 1.3%	20 5.0%	102 25.5%	208 52.0%	65 16.3%	3.77	0.82	สูง
5. มีระบบการจัดการด้านขยะมูลฝอย ที่ดีในแหล่งท่องเที่ยว	7 1.8%	13 3.3%	101 25.3%	204 51.0%	75 18.8%	3.82	0.83	สูง
ภาพรวมความพร้อมด้านโครงสร้าง พื้นฐานและสาธารณูปโภค	-	-	-	-	-	3.84	0.60	สูง

จากตารางที่ 7 ผลการศึกษา พบว่าความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวด้านความพร้อม ทาง
โครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค ของจังหวัดสมุทรสาครอยู่ในระดับสูง โดย มีค่าเฉลี่ย 3.84
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60 ซึ่งในแต่ละประเด็นย่อยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประเด็นถนนและเส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีความสะดวกและปลอดภัยใน
การเดินทางพบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.88
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77

2. ประเด็นการ เชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวภายในจังหวัด การจัดการด้าน ป้ายบอก
ทิศทางแก่นักท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นระดับสูง โดยมี
ค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70

3. ประเด็น ระยะทางระหว่างจุดท่องเที่ยวแต่ละแห่งไม่ห่างไกล พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78

4. ประเด็น บริการสาธารณะพื้นฐานในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา อินเทอร์เน็ตฯ พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82

5. ประเด็น ระบบการจัดการด้านขยะมูลฝอยในแหล่งท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83

กล่าวโดยสรุป ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อด้านความพร้อมทางโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคอยู่ในระดับสูง สำหรับในประเด็นย่อยของด้านนี้ พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการประเมินการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดและ การจัดการด้าน ป้ายบอกทิศทาง แก่นักท่องเที่ยว สูงสุด รองลงมาได้แก่ประเด็นถนนและเส้นทาง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทาง ประเด็นระยะทางระหว่างจุดท่องเที่ยวแต่ละแห่งไม่ห่างไกล ประเด็น ระบบการจัดการด้านขยะมูลฝอยในแหล่งท่องเที่ยว ส่วนประเด็น บริการสาธารณะพื้นฐานในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา อินเทอร์เน็ตฯ นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่ำที่สุด

ตารางที่ 8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนัก
ท่องเที่ยวต่อด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว

สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D	ความหมาย
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
1. มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว ภายในจังหวัดและตามสื่อประเภท ต่างๆ	2 0.5%	14 3.5%	88 22.0%	222 55.5%	74 18.5%	3.88	0.76	สูง
2. มีที่พัก ร้านอาหาร และร้าน ขายของที่ระลึกมีมาตรฐาน	3 0.8%	16 4.0%	92 23.0%	213 53.3%	76 19.0%	3.86	0.79	สูง
3. มีการบริการด้าน ความปลอดภัย พื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ ปิมน้ำมัน	3 0.8%	16 4.0%	103 25.8%	218 54.5%	60 15.0%	3.79	0.77	สูง
4. ประชาชนในพื้นที่ที่มีความเป็น เจ้าบ้านที่ดี	6 1.5%	24 6.0%	98 24.5%	215 53.8%	57 14.2%	3.73	0.83	สูง
5. มีมัลติเพล็กซ์ ท่องถิ่น บริการ ใน จังหวัดสมุทรสาคร	6 1.5%	15 3.8%	93 23.3%	209 52.3%	77 19.3%	3.84	0.83	สูง
ภาพรวมด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สบายและบริการ ด้านการท่องเที่ยว	-	-	-	-	-	3.82	0.50	สูง

จากตารางที่ 8 ผลการศึกษา พบว่าความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อด้านความพร้อมด้าน
สิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาครอยู่ในระดับสูง
โดยมีค่าเฉลี่ย 3.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 โดยประเด็นย่อยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประเด็นการมีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวภายในจังหวัดและตามสื่อประเภทต่างๆ พบว่า
นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.88 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน 0.76

2. ประเด็นที่พัก ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึกมีมาตรฐาน พบว่านักท่องเที่ยวผู้
ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79

3. ประเด็นการบริการด้าน ความปลอดภัยพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ ปั้มน้ำมัน พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นในระดับสูง โดยมี ค่าเฉลี่ย 3.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77

4. ประเด็น ประชาชนในพื้นที่ที่มีความเป็นเจ้าบ้านที่ดี พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบ สอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83

5. ประเด็น มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นบริการ ในจังหวัดสมุทรสาคร พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบ แบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83

กล่าวโดยสรุป ผลการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยวอยู่ ในระดับสูง สำหรับในประเด็นย่อยของด้านนี้ พบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นต่อประเด็น การมีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวภายใน จังหวัดและตามสื่อประเภทต่างๆ ในระดับสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ประเด็นที่พัก ร้านอาหาร และ ร้านขายของที่ระลึกมี มาตรฐาน ประเด็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรสาคร และประเด็นการ บริการด้านความปลอดภัยพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ ปั้มน้ำมัน ส่วน ประเด็น ประชาชนในพื้นที่ที่มีความเป็นเจ้าบ้านที่ดี นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นต่ำที่สุด

ตารางที่ 9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อด้านการตลาดการท่องเที่ยว

การตลาดการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D	ความหมาย
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
1. มีการสร้างภาพลักษณ์ และ Branding จังหวัดสมุทรสาครในการเป็นครัวของโลก ด้านอาหารทะเลและเกษตร	4 1.0%	20 5.0%	74 18.5%	220 55.0%	82 20.5%	3.89	0.82	สูง
2. จังหวัดสมุทรสาครเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ใกล้กรุงเทพ สามารถท่องเที่ยวไปกลับภายใน 1 วัน	0 0.0%	15 3.8%	94 23.5%	212 53.0%	79 19.8%	3.89	0.76	สูง
3. จังหวัดสมุทรสาครเอกลักษณ์วันท้องถิ่นไทย “ทำหลอมสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย”	2 0.5%	11 2.8%	100 25.0%	224 56.0%	63 15.8%	3.84	0.73	สูง
4. มีการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยว เช่น เทศกาลอาหารทะเล เทศกาลงานแห่เจ้าพ่อหลักเมือง สมุทรสาคร เอ็กซ์โป	0 0.0%	18 4.5%	100 25.0%	211 52.8%	71 17.8%	3.84	0.76	สูง
5. มีศาลพันท้ายนรสิงห์อัตลักษณ์แห่งความซื่อสัตย์และจงรักภักดี	1 0.3%	13 3.3%	76 19.0%	244 61.0%	66 16.5%	3.90	0.71	สูง
ภาพรวมด้านการตลาดการท่องเที่ยว	-	-	-	-	-	3.87	0.58	สูง

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อด้านการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58 โดยประเด็นย่อยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประเด็นการสร้างภาพลักษณ์ และ Branding จังหวัดสมุทรสาคร การเป็นครัวของโลก ด้านอาหารทะเลและเกษตรพบว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82

2. ประเด็นเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ใกล้กรุงเทพฯ สามารถท่องเที่ยวไปกลับภายใน 1 วัน พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76

3. ประเด็นการเอกลักษณ์วันท้องถิ่นไทย “ท่าฉลอม สุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย” พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73

4. ประเด็นการจัดการกิจกรรม การท่องเที่ยว เช่น เทศกาลอาหารทะเล เทศกาลงานแห่เจ้าพ่อหลักเมือง, สมุทรสาครเอ็กซ์โป พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73

5. ประเด็นศาลพันท้ายนรสิงห์ อตลักษ์ณ์แห่งความซื่อสัตย์และจงรักภักดี พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิด เห็นในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71

กล่าวโดยสรุป ผลการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อด้านการตลาดการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง สำหรับในประเด็นย่อยด้านนี้ พบว่านักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อประเด็น ศาลพันท้ายนรสิงห์ อตลักษ์ณ์แห่งความซื่อสัตย์และจงรักภักดี สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ประเด็นการสร้างภาพลักษณ์ และ Branding จังหวัดสมุทรสาคร กับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ใกล้กรุงเทพฯ สามารถท่องเที่ยวไปกลับภายใน 1 วัน ส่วนประเด็นประเด็นเอกลักษณ์วันท้องถิ่นไทย “ท่าฉลอม สุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย” กับการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยว เช่น เทศกาลอาหารทะเล เทศกาลงานแห่เจ้าพ่อหลักเมือง สมุทรสาครเอ็กซ์โป นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่ำที่สุด

การทดสอบสมมติฐานในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการ ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร” ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ว่า “ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครในระดับสูง”

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ได้นำเสนอตามตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 10 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาคร	\bar{X}	S.D	ความหมาย
ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว	3.86	0.55	สูง
ด้านความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค	3.84	0.60	สูง
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว	3.82	0.50	สูง
ด้านการตลาดการท่องเที่ยว	3.87	0.58	สูง
ภาพรวมระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาคร	3.85	0.41	สูง

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ในระดับสูง โดยมีระดับค่าเฉลี่ย 3.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัยที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า “นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครในระดับสูง”

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัด สมุทรสาคร

ผลวิจัยการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ในส่วนความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก (in-depth interview) ซึ่งใช้ตัวแบบการจัดการและตัวแบบทั่วไปของวรเดช จันทรศร เป็นกรอบคำถามการวิจัยโดยมีประเด็นคำถาม คือ

“ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ในแต่ละด้านต่อไปนี้ (1) ด้านโครงสร้างหน้าที่ (2) ด้านบุคลากร (3) ด้านงบประมาณ (4) ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ (5) ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม (6) ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน (7) ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนําไปปฏิบัติ และ (8) ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ”

ผลการวิจัยสามารถนำเสนอ ดังนี้

3.1 ด้านโครงสร้างหน้าที่

จากการศึกษาพบว่า มีโครงสร้างหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครอยู่หลายหน่วยงาน ซึ่งหากแยกตามภาคส่วนของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ ดังนี้

3.1.1 ภาครัฐ

ภาครัฐมีทั้งหน่วยงานรับผิดชอบหลักต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครและหน่วยงานที่สนับสนุน ประกอบด้วย หน่วยงานรับผิดชอบหลัก คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท.สำนักงานสมุทรสงคราม หน่วยงานที่สนับสนุน คือ วัฒนธรรมจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด เกษตรจังหวัดรวมทั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่ เป็นต้น

3.1.2 ภาคเอกชน

ภาคเอกชนมีองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอยู่หลายองค์กร เช่น สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร ชมรมผู้ประกอบการร้านอาหารจังหวัดสมุทรสาคร สภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร มูลนิธิการพัฒนาสาธิตพันท้ายนรสิงห์ เป็นต้น

3.1.3 ภาคประชาชน

ภาคประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด ประกอบด้วย กลุ่มเบญจรงค์คอนไก่อดี กลุ่มผู้ปลูกกล้วยไม้ กลุ่มผู้ประกอบการโฮมสเตย์ เป็นต้น

การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครทางด้านโครงสร้างหน้าที่ในปัจจุบันยังไม่มีการบูรณาการใดๆ ทั้งสิ้น คือ ในแต่ละภาคส่วนต่างทำตามโครงสร้างหน้าที่ของตนเอง หรือแม้แต่นักวิชาการจากภาครัฐด้วยกันก็ยังไม่สามารถที่จะประสานงานในการบริหารจัดการร่วมกันได้ ทั้งนี้เพราะหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีสังกัดที่แตกต่างกัน เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเป็นหน่วยงานที่มาจากส่วนกลาง จะขึ้นตรงกับอธิบดีหรือสำนักงาน ททท. ก็เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจส่วนกลางเช่นกันและที่สำคัญไม่ได้มีสำนักงานอยู่ในจังหวัด สมุทรสาคร โดยเป็น ททท. สำนักงานสมุทรสงครามที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาคร แต่ในการบริหารการท่องเที่ยวจังหวัดจะเป็นการบริหารในระดับภูมิภาค ซึ่ง การบริหารในระดับภูมิภาคจะขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการจังหวัด ดังนั้นเมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดขึ้นตรงกับส่วนกลาง การที่จะกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่เพื่อให้มีการบูรณาการกันจะทำได้ยากลำบากมาก หรืออาจทำไม่ได้เลย ดังเช่นที่จังหวัดสมุทรสาครกำลังประสบปัญหาในปัจจุบันนี้

ในส่วนของภาคเอกชนกับภาคส่วนประชาชน ถึงแม้จะมีโครงสร้างหน้าที่ในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่สามารถยืดหยุ่นหรือปรับเปลี่ยนได้ง่ายและสะดวกกว่าภาครัฐ แต่ในปัจจุบันก็ยังไม่สามารถที่จะบูรณาการร่วมกันได้อย่างสมบูรณ์ อย่างเช่น ชมรมผู้ประกอบการร้านอาหารจังหวัดสมุทรสาครก็จะเน้นเฉพาะการสนับสนุนสมาชิกเป็นหลัก หรือกลุ่มผู้ปลูกกล้วยไม้ก็จะมุ่งเน้นทางธุรกิจมากกว่าที่จะเข้ามาสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยว ถึงแม้จะมีสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร แต่ก็ทำได้เพียงแค่การประสานงาน และส่งเสริมให้เกิดการท่องเที่ยวมากขึ้นเท่านั้น อีกทั้งสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครก็ไม่ได้มีโครงการหลักๆ ของตนเองอย่างเป็นทางการที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัด สำหรับสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครก็ยังไม่มีการดำเนินการใดๆ ที่ชัดเจน เพราะยังไม่มี การแต่งตั้งคณะกรรมการอย่างเป็นทางการ และสถานที่ทำงานก็ยังไม่

ในส่วนของการมีส่วนร่วมทางด้านโครงสร้างหน้าที่ในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เป็นรูปธรรมอย่างเป็นทางการเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่าจังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีการมีส่วนร่วม

ร่วมอย่างใดๆ จะมีเพียงการมีส่วนร่วมเฉพาะกิจเป็นส่วนใหญ่ เช่น มีการตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนในการจัดงานเทศกาลต่างๆ เท่านั้น

3.2 ด้านบุคลากร

จากการศึกษาพบว่าการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครใน ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสามารถสรุปแยกตามภาคส่วนที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

3.2.1 ภาครัฐ

บุคลากรในภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครโดยตรง มีจำนวนน้อยและไม่มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเท่าที่ควร กล่าวคือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เป็นผู้รับผิดชอบทั้งการพัฒนาการท่องเที่ยวพร้อมกับการพัฒนาทางด้านกีฬาดังนั้นจึง ทำให้จำนวนบุคลากรของหน่วยงานยังไม่เพียงพอ ประกอบกับบุคลากรของหน่วยงานจะมีพื้นฐานจากกรมพลศึกษาที่มีความชำนาญด้านกีฬาจึงมุ่งเน้นในทางด้านกีฬาเป็นเสียส่วนใหญ่ สำหรับ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งรับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยว ถึงแม้จะมีบุคลากรที่มีความรู้ ความชำนาญ แต่ต้องรับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยวในพื้นที่ของ 3 จังหวัด ที่ประกอบด้วย จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดนครปฐม และจังหวัดสมุทรสาคร ในขณะที่อัตรากำลังบุคลากรของ ททท. สำนักงานสมุทรสงครามมีจำกัด จึงไม่สามารถที่จะให้ความสำคัญกับพื้นที่ความรับผิดชอบ ได้อย่างทั่วถึง สำหรับหน่วยงานอื่นๆ ในภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น วัฒนธรรมจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด ฯ แม้จะมีอัตรากำลังบุคลากร แต่ก็ต้องรับผิดชอบงานตามโครงสร้างหน้าที่ของตนเองเป็นหลัก และหน่วยงานเหล่านี้ให้ความสำคัญในการสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นเพียงงานเสริมเท่านั้น

3.2.2 ภาคเอกชน

บุคลากรในภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะมีจำนวนน้อย และบุคลากรในภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีบทบาทหน้าที่ในหลายองค์กรและหลายตำแหน่ง เช่น คณะกรรมการสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร บางส่วนก็เป็นกรรมการหอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร หรือกรรมการชมรมผู้ประกอบการร้านอาหารจังหวัดสมุทรสาคร หรือกรรมการสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร โดยสรุปคือบุคลากรในภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะเป็นบุคลากรที่เป็นกรรมการในหลายหน่วยงาน ซึ่งต้องมีความรับผิดชอบที่หลากหลาย จึงทำให้เวลาและความสำคัญที่จะให้กับการพัฒนาการท่องเที่ยวอาจจะลดน้อยลงไป

3.2.3 ภาคประชาชน

บุคลากรภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ยังมีน้อยและยังเห็นภาพไม่ชัดเจน เท่าที่มีจะเป็นผู้ประกอบการกลุ่มอาชีพของชุมชนต่างๆ หรือที่พักและรีสอร์ท ที่ทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเพื่อกิจการหรือธุรกิจของตนเอง แต่ก็ไม่มีบุคลากรที่มีความรอบรู้และความชำนาญในการที่จะเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัด

ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในด้านบุคลากรจะพบว่าในหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีปัญหาด้านบุคลากรมีไม่เพียงพอ และบุคลากรไม่มีความรอบรู้และความชำนาญในการพัฒนาการท่องเที่ยว หน่วยงานสนับสนุนในภาครัฐยังให้ความสำคัญงานตามโครงสร้างหน้าที่เป็นหลัก โดยแทบไม่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านบุคลากรทางภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะเป็นบุคลากรที่มีความรับผิดชอบในองค์กรที่หลากหลายรวมทั้งต้องดูแลธุรกิจของตนเองเป็นหลักจึงใช้เวลาและความสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวน้อย ส่วนบุคลากรในภาคประชาชนยังไม่มีภาพที่ชัดเจนในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมระดับจังหวัด

3.3 ด้านงบประมาณ

จากการศึกษาทางการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครด้านงบประมาณ พบว่า งบประมาณในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะเป็นงบประมาณที่มาจากภาครัฐเป็นหลัก โดยงบประมาณดังกล่าวจะมีการจัดสรรผ่าน 3 ส่วนงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

3.3.1 งบประมาณจากส่วนกลาง

งบประมาณส่วนนี้จะจัดสรรผ่านหน่วยงานเจ้าภาพหลักที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งถือว่าเป็นงบประมาณหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ในการเบิกจ่ายงบประมาณจากส่วนกลางของทั้งสองหน่วยงานหลักเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะมีปัญหาโดยตลอด เพราะสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครเวลาจะเบิกจ่ายงบประมาณต้องทำการเบิกจ่ายผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ดังนั้นในการเบิกงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงทำได้ยากและไม่เพียงพอ ส่วนงบประมาณในการทำการตลาดท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ก็จะต้องดำเนินการโดย ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งตลาดการท่องเที่ยวและสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะไม่มีจุดเด่นหรือจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ดีเหมือนจังหวัดสมุทรสงคราม ดังนั้นการจัดสรรงบประมาณเพื่อทำการตลาดให้การท่องเที่ยวในจังหวัด

สมุทรสาครจึงดูเหมือนจะได้ผลน้อยกว่าการจัดสรรงบประมาณในการทำการตลาดการท่องเที่ยวให้กับจังหวัดสมุทรสงคราม การให้น้ำหนักและความสำคัญในการทำการตลาดการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาครจึงลดน้อยลงไป ทั้งที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่เพิ่งเริ่มพัฒนาทางการท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ที่สามารถท่องเที่ยวได้ภายในวันเดียว ซึ่งควรที่จะได้รับการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาและงบประมาณในการส่งเสริมการตลาดเป็นจำนวนมาก

3.3.2 งบประมาณจากส่วนภูมิภาค

งบประมาณจากส่วนภูมิภาค คือ งบประมาณจากจังหวัด ซึ่งในการจัดสรรงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด จะเป็นการจัดงบประมาณเพื่อสนับสนุนเจ้าภาพหลักอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท. สำนักงานสมุทรสงครามเท่านั้น ดังนั้นงบประมาณในส่วนนี้จึงมีเพียงเล็กน้อย แต่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางจังหวัดจะเน้นในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนนหนทาง การคมนาคมในการเข้าถึงสถานที่ต่างๆ หรือในบางครั้งจะได้รับการจัดสรรงบประมาณจากภาครัฐจังหวัดเข้ามาช่วยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวบ้างเป็นกรณีไป

3.3.3 งบประมาณจากท้องถิ่น

งบประมาณจากท้องถิ่น คือ งบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ในการจัดงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่น จึงให้ความสำคัญเฉพาะการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ของท้องถิ่นตนเองเท่านั้น ยังไม่ได้มองถึงภาพรวมในการเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่นด้วยกันเอง หรือภาพรวมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด ดังนั้นงบประมาณเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่จัดสรรโดยท้องถิ่นจึงมีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับงบประมาณในแต่ละปีของท้องถิ่นในแต่ละแห่ง

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในด้านงบประมาณ พบว่า งบประมาณเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เป็นงบประมาณที่มาจากภาครัฐ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยงบประมาณส่วนใหญ่จะเป็นงบประมาณจากส่วนกลางที่จัดสรรผ่านหน่วยงานที่เป็นเจ้าภาพหลักที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งในการเบิกจ่ายงบประมาณก็ไม่สามารถทำได้สะดวก เพราะสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครเวลาเวลาจะเบิกจ่ายงบประมาณต้องทำการเบิกจ่ายผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ขณะที่งบประมาณทางด้านการตลาดก็ขึ้นอยู่กับ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ส่วนงบประมาณจากส่วนภูมิภาค คือ งบประมาณที่จังหวัดจัดสรรเพื่อสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาการ

ท่องเที่ยวที่หน่วยงานเจ้าภาพหลักดำเนินการ แต่จังหวัดจะเน้นในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนนหนทาง การคมนาคม ในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นการส่งเสริมพัฒนาการท่องเที่ยวอีกด้านหนึ่ง ในส่วนขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งระดับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล จะให้ความสำคัญเฉพาะการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ของท้องถิ่นตนเองเป็นหลัก ยังไม่มีการเชื่อมโยงภาพรวมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด จากงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้ง 3 ส่วนงานของภาครัฐ พบว่ายังไม่มีการบูรณาการของงบประมาณ โดยในแต่ละส่วนงานจะมุ่งเน้นในการใช้งบประมาณตามโครงการของตนเอง ไม่ได้มีการร้อยเรียงหรือประสานโครงการเพื่อบูรณาการงบประมาณเข้าด้วยกัน ดังนั้นงบประมาณเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครที่มีไม่เพียงพออยู่แล้ว จึงเป็นจำนวนที่น้อยลงไปอีกเมื่อนำไปใช้ในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดที่มุ่งเน้นในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ที่สามารถท่องเที่ยวได้ภายในวันเดียว ซึ่งควรที่จะได้รับการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาและงบประมาณในการส่งเสริมการตลาดเป็นจำนวนมาก และการทำงานแบบบูรณาการมากกว่านี้

3.4 ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การบริหารจัดการด้าน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นส่วนที่ภาครัฐต้องให้ความสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้งานสามารถที่จะเดินหน้าไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครที่เกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ของหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่ายังไม่มีความพร้อม ความไม่เพียงพอ รวมทั้งยังไม่สามารถบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพได้อย่างสมบูรณ์ เมื่อวิเคราะห์ตามภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสรุปได้ ดังนี้

3.4.1 ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ภาครัฐ

หน่วยงานหลักภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยตรง ในจังหวัดสมุทรสาคร ที่ประกอบด้วย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งทั้งสองหน่วยงานจะมีปัญหาเกี่ยวกับ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ที่แตกต่างกัน คือ

3.4.1.1 สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ต้องส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดยังมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่สนับสนุนในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่ได้รับงบประมาณน้อย และขาดการจัดสรรเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ทันสมัยจากส่วนกลาง ส่วน เครื่องมือเครื่องใช้และ

วัสดุอุปกรณ์ ที่มีอยู่เดิมก็ขาดความทันสมัย บุคลากรก็ยังไม่ได้นำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ อย่างเพียงพอ จึงส่งผลให้การปรับปรุงข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดไม่ทันต่อสถานการณ์

3.4.1.2 ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยวให้กับจังหวัดสมุทรสาคร มีความพร้อม เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์อย่างเพียงพอ สามารถตอบสนองต่อการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ แต่ประเด็นปัญหาอยู่ที่มีบุคลากรไม่เพียงพอที่จะมาขับเคลื่อนหรือการนำ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ มาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด เพราะ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ต้องรับผิดชอบงานทางด้านตลาดการท่องเที่ยวในพื้นที่ 3 จังหวัด ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดนครปฐม และจังหวัดสมุทรสาคร

3.4.2 ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ภาคเอกชนและภาคประชาชน

ภาคเอกชนและภาคประชาชนจะไม่เน้นในการมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ แต่จะใช้บริการจากบริษัท หน่วยงาน หรือบุคคลทั่วไปที่รับจ้างจัดทำ เพราะภาคเอกชนและภาคประชาชนจะไม่ได้ดำเนินการในโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นประจำเหมือนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของภาครัฐ แต่ภาคเอกชนและภาคประชาชนจะมีโครงการหรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเป็นครั้งคราวหรือเฉพาะกิจเท่านั้น ดังนั้นในการลงทุนด้าน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ จะเป็นการสิ้นเปลืองที่ไม่คุ้มค่าในการลงทุน

การบริหารจัดการด้าน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ใช้ในการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร พบว่าหน่วยงานที่เป็นเจ้าภาพหลักที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวยังมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ขาดการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ ซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางน้อย ขณะที่ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยวให้กับจังหวัดสมุทรสาคร มีความพร้อมใน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ แต่ขาดบุคลากรในการปฏิบัติงาน จากความแตกต่างของปัญหาของสองหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จะเห็นว่าไม่ได้มีการประสานงานหรือบูรณาการการทำงานเข้าด้วยกัน ซึ่งแท้จริงแล้วหน่วยงานทั้งสองสามารถที่จะนำเอาจุดแข็งของตนเองไปเสริมจุดอ่อนของอีกหน่วยงานหนึ่งได้เป็นอย่างดี เพื่อให้การปฏิบัติงานสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่วนภาคเอกชนและภาคประชาชนถึงไม่ได้ให้ความสำคัญกับการลงทุนด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เพราะความสำคัญน่าจะเป็นรองลงไปกว่าการสร้างความสำเร็จในด้านการท่องเที่ยว ก็สามารถที่จะประสานการทำงานกับหน่วยงานภาครัฐทั้งสองได้ เพราะเป็นการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครเช่นเดียวกัน

3.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่าใน ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จะให้ความสำคัญกับสถานที่ดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของภาครัฐ ทั้งนี้ เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครที่มีอาคารสำนักงานอย่างชัดเจน จะเป็นหน่วยงานจากภาครัฐเท่านั้น ส่วนหน่วยงานจากภาคเอกชนจะยังไม่ชัดเจนในสถานที่ตั้งของสำนักงาน ดังนั้นในการศึกษาด้านนี้จึงมุ่งเน้นไปที่ การมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ของหน่วยงานจากภาครัฐ โดยสรุปได้ ดังนี้

3.5.1 ความเหมาะสมในสถานที่ทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

จากการศึกษาที่พบว่าหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง ของจังหวัดสมุทรสาครมีอยู่สองหน่วยงาน คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร กับ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม และเมื่อได้ศึกษาถึงไปถึง ความเหมาะสมของสถานที่ทำงาน สามารถสรุปได้ดังนี้

3.5.1.1 สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีอาคารสำนักงานของตนเอง ปัจจุบันได้ใช้ค่ายลูกเสือเป็นที่ตั้งของสำนักงาน ตัวอาคารไม่มีความเหมาะสม เพราะเป็นอาคารเดิมของค่ายลูกเสือ ที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ได้ทำการปรับปรุง จุดที่ตั้งแม้จะอยู่ในชุมชนแต่ก็ไม่มีความโดดเด่น เพราะเป็นทางผ่านที่ผู้คนไม่ได้ให้ความสนใจ ประชาชนในจังหวัดสมุทรสาครส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักสถานที่ตั้งของ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และสถานที่ตั้งได้แยกออกไปอยู่จากบริเวณส่วนงานราชการอื่นๆ

3.5.1.2 สำนักงาน ททท. จากการที่จังหวัดสมุทรสาครไม่ได้มีสำนักงาน ททท. ที่ตั้งอยู่ในจังหวัดโดยตรง แต่ สำนักงาน ททท. ที่รับผิดชอบทางด้านการตลาดท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครคือ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม จึงมีความไม่สะดวกในการประสานงานหรือติดต่อ รวมถึงการที่เจ้าหน้าที่ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม จะเดินทางมาศึกษาข้อมูลเชิงลึกของการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อทำการตลาดการท่องเที่ยวให้ตรงกลุ่มเป้าหมายได้ ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นถึงการไม่มีความเหมาะสมที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครเป็นอย่างมาก

3.5.2 ความเหมาะสมของศูนย์บริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยว

จากการศึกษาพบว่าจังหวัดสมุทรสาครยังขาดความเหมาะสมเกี่ยวกับ ศูนย์บริการข้อมูลทางการท่องเที่ยวใน 2 ด้าน ดังนี้

3.5.2.1 ความเหมาะสมของศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวภายในจังหวัด โดยทั่วไปแล้วการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวของทุกจังหวัดจะพบเห็นศูนย์บริการข้อมูล

แก่นักท่องเที่ยวตั้งอยู่ในพื้นที่ท่องเที่ยว และมีความโดดเด่นที่นักท่องเที่ยวจะหาพบได้อย่างสะดวก แต่จังหวัดสมุทรสาครยังไม่มี ศูนย์บริการ ข้อมูลการท่องเที่ยว สำหรับบริการนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามา ซึ่งหลายครั้งที่นักท่องเที่ยวบ่นว่าเมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครแล้ว เดินทางไปไหนต่อ ไม่ถูก เพราะไม่มีป้ายบอกทิศทางที่ชัดเจนพอ

3.5.2.2 ความเหมาะสมของศูนย์ข้อมูลออนไลน์ จังหวัดสมุทรสาครไม่มี ศูนย์ข้อมูลออนไลน์ที่มีความโดดเด่นให้นักท่องเที่ยวเข้ามาค้นหาข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวได้ ถึงแม้จะมีเว็บไซต์ของจังหวัดและของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด แต่ก็ยังไม่เด่นพอ เพราะเว็บไซต์ของจังหวัดจะรวมข้อมูลของจังหวัดทั้งหมดไว้ด้วยกัน ขณะที่เว็บไซต์ของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ยังเป็นเว็บไซต์ที่แชร์ร่วมกับเว็บไซต์ส่วนกลาง จึงไม่มีความโดดเด่น ขณะที่รายละเอียดข้อมูลของสถานที่ท่องเที่ยวในเว็บไซต์มีความน่าสนใจไม่เพียงพอที่จะให้นักท่องเที่ยวค้นหา

จากการศึกษา ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจึงเห็นว่ายังไม่มีความเหมาะสมทั้งด้านที่ตั้งและอาคารสำนักงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว อย่างเช่นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่ไม่มีอาคารสำนักงานของตนเอง หรือ ททท. ที่ไม่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร แต่ต้องใช้บริการของ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม รวมทั้งความไม่เหมาะสมของ ศูนย์บริการ ข้อมูลการท่องเที่ยวภายในจังหวัดที่ยังไม่มีไว้บริการนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามา และ ศูนย์บริการ ข้อมูลออนไลน์ที่ไม่มีความโดดเด่นและรายละเอียดข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาค้นหาได้ ซึ่งการขาดความเหมาะสมในด้านดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครอย่างชัดเจน

3.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน

ในประเด็น ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร โดยสรุปสามารถแบ่งรูปแบบการประสานงานได้ 3 รูปแบบ ดังนี้

3.6.1 การติดต่อสื่อสารและประสานงานของหน่วยงานภาครัฐ

การติดต่อสื่อสารและประสานงานของหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งแบ่งออกได้ 2 ประเภท ประกอบด้วย

3.6.1.1 การติดต่อสื่อสารและประสานงานภายในของหน่วยงานภาครัฐ จะเป็น การติดต่อ สื่อสาร ประสานงาน ด้านการบริหารภายในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่เป็นเจ้าภาพหลักอย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ททท.

สำนักงานสมุทรสงคราม หรือหน่วยงานสนับสนุนอื่นๆ ซึ่ง การติดต่อสื่อสารและประสานงานดังกล่าวเป็นไปตามระบบที่มีทั้งระดับบนลงล่าง ระดับล่างขึ้นบน และระดับเดียวกัน ซึ่งไม่มีปัญหาแต่อย่างใดเพราะส่วนใหญ่ก็จะเป็นไปตามระบบราชการที่ปฏิบัติกันอยู่

3.6.1.2 การติดต่อสื่อสารและการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ การดำเนินการในส่วนนี้จะมีปัญหาเพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบการท่องเที่ยว อย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม เป็นหน่วยงานที่ขึ้นกับส่วนกลางและไม่ได้ขึ้นอยู่กับสังกัดเดียวกัน ทางจังหวัดเองก็ไม่มีอำนาจในการสั่งการเพราะอยู่ในส่วนภูมิภาค ทำให้การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับใหญ่ของจังหวัด ยังไม่เกิดการบูรณาการใน การติดต่อสื่อสารและ การประสานงาน ระหว่างหน่วยงานของภาครัฐที่ชัดเจน อย่างเช่น การจัดงานงานสมุทรสาครเอ็กซ์โป งานสมุทรสาครเกษตรแฟร์ ฯ และในบางครั้งมีการจัดกิจกรรมที่คล้ายกัน แต่มีเป้าหมายที่ต่างกัน เพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบเป็นคนละหน่วยงาน ดังนั้นในการติดต่อสื่อสารและการประสานงาน ระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวกับเรื่อง การท่องเที่ยวจะหาเจ้าภาพที่ชัดเจนไม่ได้

3.6.2 การติดต่อสื่อสารและประสานงานภาคเอกชนและภาคประชาชน สำหรับการสื่อสารและการประสานงานในภาคเอกชนและภาคประชาชนจะไม่มีปัญหา เพราะหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนมีการยึดหยุ่นในการบริหารจัดการสูง ระเบียบกฎเกณฑ์และขั้นตอนจะมีน้อยกว่าภาครัฐ ทำให้การ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน ภาคเอกชนและภาคประชาชนค่อนข้างประสบความสำเร็จและเกิดการบูรณาการภายในหน่วยงานกัน ได้เป็นอย่างดี อย่างเช่น การจัดงานเทศกาลอาหารทะเลของชมรมร้านอาหารจังหวัดสมุทรสาคร การจัดงานแห่เจ้าพ่อหลักเมืองสมุทรสาครของมูลนิธิศาลเจ้าพ่อหลักเมืองสมุทรสาคร ที่มีหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนให้การสนับสนุนและความร่วมมือเป็นอย่างดี แต่จากการที่ภาคเอกชนและภาคประชาชนไม่ได้มีโครงการหรือกิจกรรมใหญ่ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวที่ต้องรับผิดชอบต่อเนื่องตลอดทั้งปีเหมือนภาครัฐ จึงดูเหมือนว่า การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ภาคเอกชนและภาคประชาชนทางด้านการท่องเที่ยวจะมีน้อยไปอาจจะไม่เพียงพอสำหรับการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจน

3.6.3 การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน

ในภาคส่วนนี้ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไขให้เกิดความชัดเจน เพราะการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความรู้สึกว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และ ททท.

สำนักงานสมุทรสงครามไม่ได้สนับสนุนการท่องเที่ยวที่ทางภาคเอกชนและภาคประชาชนเป็นผู้จัด
 อย่างเป็นรูปธรรม แต่จะเข้ามามีส่วนร่วมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หากโครงการหรือกิจกรรมการ
 ท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จแล้วทางหน่วยงานภาครัฐจะให้ความสำคัญสูง แต่หากโครงการหรือ
 กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เพิ่งเริ่มต้นหรือยังไม่ประสบความสำเร็จหน่วยงานภาครัฐจะไม่ให้
 ให้ความสำคัญและไม่ให้การสนับสนุนเท่าที่ควร

สรุปการศึกษา ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในการบริหารจัดการการ
 ท่องเที่ยวพบว่า ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในภาครัฐมีการดำเนินการไปได้ดีเพียงการ
 บริหารงานในแต่ละหน่วยงานเท่านั้น แต่เมื่อมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างหน่วยงาน
 ก็จะมีปัญหา เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะขึ้นอยู่กับส่วนกลางและอยู่คนละสังกัด
 หน้าที่จังหวัดซึ่งเป็นการบริหารส่วนภูมิภาคก็ไม่มีอำนาจในการสั่งการ ส่วน การติดต่อสื่อสารและ
 ประสานงาน ของภาคเอกชนและภาคประชาชนจะบูรณาการกันได้เป็นอย่างดี ทำให้กิจกรรม
 ทางการท่องเที่ยวที่จัดโดยเอกชนประสบความสำเร็จ แต่กิจกรรมที่จัดยังมีน้อยเกินไป ไม่เพียง
 พอที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดที่ชัดเจนได้ และสำหรับการประสานงานระหว่างภาครัฐ
 กับภาคเอกชนและภาคประชาชนยังถือว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องมีการแก้ไข เพราะภาคเอกชนและ
 ภาคประชาชนจะรู้สึกว่ภาครัฐไม่ให้การสนับสนุนในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว
 เท่าที่ควร

3.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครเกี่ยวกับด้านสมรรถนะ
 ขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ สามารถแบ่ง สมรรถนะขององค์กรดังกล่าวออกเป็น 2 ส่วน
 ประกอบด้วย องค์กรภาครัฐ และองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชน อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์
 สมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ นั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงนโยบายด้วว่ามีความ
 ชัดเจนและเป็นไปได้มากน้อยขนาดไหน ซึ่งในการศึกษาผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ควบคู่กันไป
 ดังนี้

3.7.1 สมรรถนะขององค์กรภาครัฐ

หน่วยงานหรือองค์กรของภาครัฐจะถูกกำหนดโครงสร้างมาเพื่อ
 รองรับภารกิจของหน่วยงานอยู่แล้ว แต่ประเด็นที่จะแสดงให้เห็นว่าหน่วยงานนั้นๆ จะมีสมรรถนะ
 หรือไม่ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านบุคลากร และนโยบายของหน่วยงาน และเมื่อมาวิเคราะห์ถึง
 สมรรถนะของ องค์กรภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
 พบว่า หน่วยงานดังกล่าวมีปัญหาด้านบุคลากรไม่เพียงพอ กับบุคลากรที่มีอยู่มีความรู้ความสามารถ
 ไม่เพียงพอในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะเป็นบุคลากรที่มีความถนัดด้านการกีฬาเป็นพิเศษ

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงสมรรถนะของหน่วยงานแล้วจึงถือว่ายังอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ ประกอบกับ หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีนโยบายพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ไม่มีเจ้าภาพหลักที่จะวางโครงข่ายการประสานงานได้ การนำนโยบายด้านการท่องเที่ยวไปปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักหรือหน่วยงานสนับสนุนยังเป็นลักษณะต่างฝ่ายต่างทำ ไม่มีการบูรณาการนโยบาย ด้วยสถานการณ์ดังกล่าวจึงส่งผลให้ สมรรถนะขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครยังขาดสมรรถนะในการนำนโยบายการท่องเที่ยวมาปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์

3.7.2 สมรรถนะขององค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชน

สำหรับองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร การบริหารงานจะไม่ได้มุ่งเน้นในโครงสร้างขององค์กรมากนัก แต่จะให้ความสำคัญกับเป้าหมายและความสำเร็จของการทำงาน ซึ่งที่ผ่านมาองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครก็ประสบความสำเร็จกับการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวในระดับหนึ่ง แม้จะไม่ได้มีต่อเนื่องตลอดทั้งปีก็ตาม ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะมีสมรรถนะขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับสูง แต่เมื่อวิเคราะห์ให้เชิงลึก พบว่าองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไม่ได้มีนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็คล้ายกับการที่หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีนโยบายพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน แต่องค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะมีเจ้าภาพหลักในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่เป็นของตนเอง ส่วนด้านบุคลากรขององค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร แม้จะมีหน้าที่หลากหลายในหลายหน่วยงาน แต่มีความรับผิดชอบในระดับสูงที่จะร่วมกันผลักดันให้กิจกรรมที่รับผิดชอบไปสู่เป้าหมายได้

ดังนั้นโดยสรุปจะเห็นว่า สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ในด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะมีลักษณะที่เหมือนกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชนกับภาคประชาชน คือ ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์กร แต่ประเด็นปัญหาอยู่ที่บุคลากร คือ บุคลากรภาครัฐที่มีอยู่มีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ ในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะเป็นบุคลากรที่มีความถนัดด้านการศึกษาเป็นพิเศษ ขณะที่บุคลากรภาคเอกชนและภาคประชาชนจะมีหน้าที่รับผิดชอบในหลากหลายหน่วยงาน แต่ประเด็นปัญหาที่ทั้งหน่วยงานภาครัฐกับหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีเหมือนกันคือ การ

ไม่มีนโยบายพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน ประเด็นที่สำคัญทั้งหน่วยงานภาครัฐกับหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนไม่ได้มีแนวทางที่จะบูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งใน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบาย การท่องเที่ยว ไปปฏิบัติเพื่อความสำเร็จ

3.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

จากการศึกษาใน ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ พบว่าได้มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจากหน่วยงานภาครัฐกับผู้เกี่ยวข้องจากหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชน โดยสามารถแบ่ง ความคิดเห็นออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

3.8.1 ความคิดเห็นด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจากหน่วยงานภาครัฐ

ความ คิดเห็นด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครซึ่งทางหน่วยงานภาครัฐเห็นว่า การให้ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติจากหน่วยงานภาครัฐจะอยู่ในเกณฑ์ดี มีความเข้มแข็งในการปฏิบัติ ระดับปฏิบัติงานมีความพยายามในการทำงาน ทุกหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องได้เริ่มปฏิบัติแล้ว แต่ขึ้นอยู่กับประมาณ สนับสนุน จะมีมากน้อยแค่ไหน ที่เป็นปัญหา ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ เพราะเกี่ยวกับด้าน การท่องเที่ยวไม่ทราบ ว่าเจ้าภาพตัวจริงเป็นหน่วยงานใด การทำงาน ไม่มีมีการประเมินและตรวจสอบหรือเก็บข้อมูล ส่วน ความ คิดเห็นของหน่วยงานภาครัฐต่อหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ภาครัฐยอมรับว่า หน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะให้ความร่วมมือ สนับสนุน เป็นอย่างดีทั้งด้านงบประมาณและการเข้าร่วมตามโครงการหรือการเข้าร่วมในการกำหนดนโยบายต่างๆ

3.8.2 ความคิดเห็นด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจากหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชน

ความ คิดเห็นด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับทัศนคติด้านนี้หน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นว่า ความ ร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ จากหน่วยงานภาครัฐจะมีความร่วมมือร่วมใจเป็นอย่างดีเมื่อมีความคุ้นเคยส่วนตัวซึ่งจะเป็นในระดับของผู้บริหาร แต่ในระดับปฏิบัติการยังมีจุดอ่อน เจ้าหน้าที่ภาครัฐไม่มีความรับผิดชอบ อาจเป็นจากการที่ระดับหัวหน้าไม่ทำ ความเข้าใจในการสั่งงานและไม่มีเป้าหมายให้ผู้ปฏิบัติ จึงทำให้ผู้ปฏิบัติแค่ทำงานให้ผ่านไป ตาม

คำสั่ง สำหรับมุมมองการ ร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ จากภาคเอกชนและภาคประชาชนด้วยกันเอง ภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นว่าเป็นการให้ความร่วมมือและสนับสนุนที่เข้มแข็งมาก แต่เป็นการให้ความร่วมมือและสนับสนุนเป็นเพียงเฉพาะกิจกรรมหรือกรณีเท่านั้น เหตุผลมาจากการที่ภาคเอกชนและภาคประชาชน ไม่มีนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน จะมีก็เพียงการจัดงานเทศกาลต่างๆ ประจำปีเท่านั้น

จากการศึกษา ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เห็นได้ว่าผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐกับผู้เกี่ยวข้องจากหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันในการให้ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ จากภาครัฐ ที่ทางหน่วยงานจากภาครัฐเองเห็นว่า ผู้ปฏิบัติจากภาครัฐ ให้ความร่วมมือสนับสนุน อย่างเต็มที่แล้ว ในขณะที่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นว่าผู้ปฏิบัติจากภาครัฐในระดับของผู้บริหารจะมีความร่วมมือร่วมใจเป็นอย่างดีเมื่อมีความคุ้นเคยส่วนตัว แต่ในระดับปฏิบัติการจะให้ ความร่วมมือสนับสนุน ในระดับต่ำ ไม่มีความรับผิดชอบ อาจเป็นจากการที่ระดับหัวหน้าไม่ทำความเข้าใจในการสั่งงานและไม่มีเป้าหมายให้ผู้ปฏิบัติ แต่ในประเด็นที่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งจากหน่วยงานภาครัฐกับหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นตรงกันคือการให้ความ ร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ จากภาคเอกชนและภาคประชาชน ที่มีให้ความร่วมมือสนับสนุนเป็นอย่างดีทั้งด้านงบประมาณและการเข้าร่วมตาม โครงการหรือการเข้าร่วมในการกำหนดนโยบายต่างๆ

ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

การวิจัยการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ในส่วนปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของ จังหวัดสมุทรสาคร เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตัวแบบการจัดการและตัวแบบทั่วไปของวรเดช จันทรศร เป็นกรอบคำถามของการวิจัย ซึ่งมีประเด็นคำถามคือ

“ ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าวมีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร”

ผลการวิจัยสามารถนำเสนอตามประเด็นคำถาม ดังนี้

4.1 ด้าน โครงสร้างหน้าที่

ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครด้านโครงสร้างหน้าที่มีดังนี้

4.1.1 ปัญหาและอุปสรรคด้านการบริหารงานของภาครัฐหรือปัญหาและอุปสรรคด้านการสังกัดของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

กล่าวคือ การพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมจะเป็นความรับผิดชอบของจังหวัด ซึ่งเป็นการบริหารงานในส่วนภูมิภาค แต่หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดคือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ซึ่งขึ้นกับส่วนกลางโดยสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ส่วนการด้านการตลาดทางการท่องเที่ยว หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบคือ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งขึ้นตรงกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เป็นหน่วยงานสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเช่น สาธารณสุขจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยกรรมจังหวัด เป็นต้น ก็จะขึ้นตรงต่อสังกัดในส่วนกลางทั้งสิ้น ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งมีอำนาจสูงสุดในการบริหารภายในจังหวัดแต่ไม่มีอำนาจในการสั่งการหน่วยงานต่างๆ ที่ขึ้นตรงต่อส่วนกลาง จึงเป็นผลให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีแนวทางไปคนละทิศคนละทาง เพราะหน่วยงานดังกล่าวจะดำเนินการตามหน้าที่ของสังกัดตนเอง ทำให้ขาดการบูรณาการ

4.1.2 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ยังไม่มีสำนักงานสาขาในจังหวัดสมุทรสาคร

สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือ ททท. มีหน้าที่ในการทำการตลาดทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งถือเป็นหน้าที่อันสำคัญที่จะทำให้คนทั่วไปได้รู้จักและรับรู้ข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งนำมาสู่การตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว ปัจจุบันจังหวัดสมุทรสาคร

ไม่ได้มีสาขาสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ภายในจังหวัด แต่การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครต้องอยู่ภายใต้การดูแลของ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ที่ต้องดูแลงานด้านการตลาดการท่องเที่ยวของ 3 จังหวัด ประกอบด้วย สมุทรสงคราม นครปฐม และสมุทรสาคร ซึ่งจังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัดนครปฐม เป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปอยู่แล้ว การทำงานด้านการตลาดจึงเป็นการง่ายที่จะสร้างผลงานให้กับ ททท. ขณะที่จังหวัดสมุทรสาครภาพลักษณ์จะเป็นเมืองอุตสาหกรรม แต่ก็มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งที่เป็นธรรมชาติ วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์สำคัญๆ มากมาย เพียงแต่การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครเพิ่งเริ่มต้นมาไม่นาน และมีความจำเป็นในการที่จะต้องมุ่งเน้นในการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป แต่จากการที่ ททท. ไม่มีสำนักงานในจังหวัดจึงขาดการทำการตลาดอย่างจริงจัง การทำการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจึงดูเหมือนจะไม่เกิดผล ประกอบกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะเป็นในรูปแบบมาเข้าเย็นกลับหรือการท่องเที่ยวภายในหนึ่งวัน เพราะจังหวัดสมุทรสาครจะอยู่ใกล้กับกรุงเทพฯ นักท่องเที่ยวจึงนิยมกลับเข้าพักค้างคืนที่กรุงเทพฯ เป็นหลัก จึงยิ่งดูเหมือนไม่คุ้มค่ากับการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

4.1.3 ปัญหาและอุปสรรคของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีความเป็นเอกเทศ

ทั้งนี้เนื่องจากการดำเนินงาน ของสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร ต้องขึ้นกับสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี ที่ดูแลสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดราชบุรี และจังหวัดสมุทรสาคร ดังนั้นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครจึงไม่สามารถตั้งงบประมาณหรือเบิกจ่ายงบประมาณได้อิสระ รวมถึงการเสนอโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครก็ยังคงต้องผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี และจากการที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่เล็ก ภาพลักษณ์จังหวัดเป็นเมืองอุตสาหกรรม สถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดไม่มีความโดดเด่นเหมือนสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม หรือจังหวัดราชบุรี ในการจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวจึงได้รับจำนวนน้อยมาก ขณะที่จังหวัดมีความต้องการงบประมาณเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ไม่เพียงพอ จากปัญหาดังกล่าวจึงชี้ให้เห็นได้ว่าการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีความเป็นเอกเทศขึ้นต้องขึ้นกับสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร

4.1.4 ปัญหาและอุปสรรคการไม่มีคณะกรรมการร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัด

แม้จังหวัดสมุทรสาครจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน และหน่วยงานเหล่านี้ก็มีคณะกรรมการรับผิดชอบงานท่องเที่ยวของหน่วยงานตนเอง แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ไม่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดที่จะเข้ามาทำงานร่วมกันอย่างเป็นทางการ ดังนั้นการทำงานเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจึงเป็นการที่ต่างหน่วยงานต่างทำตามเป้าหมายและนโยบายของตนเอง ซึ่งผลที่เกิด คือ การไม่มีการบูรณาการร่วมกันของการพัฒนาการท่องเที่ยวในทุกๆ ด้าน และทำให้การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถพัฒนาไปได้เท่าที่ควรจะเป็น ดังนั้นวันนี้จึงมีคำถามจากผู้เกี่ยวข้องว่าถึงเวลาแล้วหรือยังที่จังหวัดสมุทรสาครจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดอย่างเป็นทางการ ที่มีทั้งหน่วยงานจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน และมีแนวทางในการทำงานเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในระยะยาวอย่างเป็นรูปธรรม

4.2 ด้านบุคลากร

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครด้านบุคลากรมีดังนี้

4.2.1 ปัญหาและอุปสรรคบุคลากรภาครัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวยังมีน้อยและไม่มีความชำนาญอย่างแท้จริง

จากโครงสร้างการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในภาครัฐที่มีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีหน่วยงานอื่นๆ อย่างเช่น วัฒนธรรมจังหวัด สหกรณ์และการเกษตร สาธารณะสุข เป็นต้น เป็นหน่วยงานสนับสนุน แต่ทั้งหน่วยงานหลักและหน่วยงานสนับสนุนมีปัญหาที่เหมือนกันคือ ปัญหาบุคลากรมีน้อย โดยสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักกลับเป็นหน่วยงานที่มีปัญหาด้านบุคลากรมากที่สุด คือ นอกจากมีบุคลากรน้อยแล้ว บุคลากรของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่มีความรอบรู้และความชำนาญทางด้านการท่องเที่ยวเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะบุคลากรของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ส่วนใหญ่จะเป็นบุคลากรที่มีพื้นฐานการศึกษาจากพลศึกษา ดังนั้นในการทำงานจึงมุ่งเน้นไปทางด้านกีฬาที่เป็นงานถนัด แต่งานด้านการท่องเที่ยวเป็นการมาเรียนรู้ไปพร้อมกับการทำงาน ส่วนหน่วยงานอื่นของรัฐที่สนับสนุนทางด้านการท่องเที่ยวแม้จะมีปัญหาด้านบุคลากรไม่มากเหมือนสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด แต่ลักษณะงานของหน่วยงานไม่ได้มีเป้าหมายหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะเป็นงานเพียงส่วนหนึ่งที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเท่านั้น และหากมีการดำเนินโครงการเพื่อ

สนับสนุนการท่องเที่ยวมากเกินไปก็จะส่งผลกระทบต่องานประจำที่เป็นเป้าหมายหลักของหน่วยงาน ดังนั้นบุคลากรในส่วนนี้จึงให้ความสำคัญกับงานการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอันดับรองลงมาจากงานประจำของตนเอง

4.2.2 ปัญหาและอุปสรรคบุคลากรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องทางด้านการท่องเที่ยวมีหน้าที่รับผิดชอบหลายด้าน

ประเด็นที่เห็นได้อย่างชัดเจน คือ บุคลากรเอกชนที่ทำงานภาคสังคมจะเป็นกลุ่มที่ซ้ำซ้อนกัน เช่น บุคลากรในสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่ก็มาจากบุคลากรของหอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด หรือชมรมผู้ประกอบการร้านอาหาร เป็นต้น ซึ่งบุคลากรเหล่านี้จะมีธุรกิจหรือกิจการของตนเองที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว การเข้ามาทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเป็นเพราะมีความรักในการท่องเที่ยวและความมีจิตอาสาที่จะช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดให้ดีขึ้น แต่จากการที่บุคลากรภาคเอกชนได้สังกัดหลายองค์กร ในการทำงานจึงให้ความสำคัญกับองค์กรที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อธุรกิจหรือกิจการของตนเองเป็นหลัก ส่วนงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ความสำคัญเป็นอันดับที่รองๆ ลงมา ประกอบกับการที่จังหวัดสมุทรสาครไม่มีองค์กรภาคเอกชนที่สมาชิกมีรายได้โดยตรงจากการท่องเที่ยว ทำให้ในการพัฒนาความรู้ความชำนาญทางด้านการท่องเที่ยวก็มีน้อยตามไปด้วย

4.2.3 ปัญหาและอุปสรรคบุคลากรทางภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยวยังมีน้อยและเห็นภาพไม่ชัดเจน

ทั้งนี้ เป็นผลมาจากการที่จังหวัดสมุทรสาครไม่มีแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจน จึงทำให้ภาคประชาชนไม่รู้ว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมในส่วนไหน หรือจะสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างไร ทั้งที่จริงแล้วภาคประชาชนในจังหวัดสมุทรสาครที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีอยู่ไม่น้อย โดยปัจจุบันภาคประชาชนในจังหวัดสมุทรสาครที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จะเป็นในลักษณะต่างคนต่างทำเพื่อธุรกิจหรืออาชีพของตนเอง เช่น ผู้ประกอบการร้านอาหาร ที่พัก รีสอร์ท หรือกลุ่มอาชีพต่างๆ ต่างก็ทำการพัฒนาและโฆษณางานในอาชีพของตนเองไป โดยไม่ได้มองหรือคำนึงถึงการดำเนินการดังกล่าวถือเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอีกแนวทางหนึ่ง และภาคประชาชนเองไม่ได้มีความคิดที่จะเชื่อมโยงหรือบูรณาการงานของตนเองเข้าด้วยกันเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัด ดังนั้นในการที่จะทำให้นักธุรกิจทางภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวม ทางภาครัฐจะต้องมีแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจนว่าการพัฒนาดังกล่าวมีผลต่อรายได้หรือความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของประชาชนได้อย่างไร

4.2.4 ปัญหาและอุปสรรคการขาด การฝึกอบรมและ ขาดการพัฒนาความรู้ความสามารถให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว

ปัญหาด้านนี้เป็นผลต่อเนื่องมาจากปัญหาด้าน โครงสร้างหน้าที่ของภาครัฐที่หน่วยงานรับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวคือสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ไม่ได้เป็นเอกเทศและไม่ได้ขึ้นตรงกับจังหวัด ประกอบกับปัญหาบุคลากรของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีความรอบรู้และความชำนาญด้านการท่องเที่ยว แต่มีความถนัดด้านกีฬา ดังนั้นในการ ฝึกอบรมและ การพัฒนาความรู้ความสามารถ ให้กับบุคลากร ที่เกี่ยวข้องทาง ด้านการท่องเที่ยว จึงเน้นไปในทางที่ถนัด ส่วน ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม แม้จะมีการ ฝึกอบรมและ การพัฒนาความรู้ความสามารถ ให้กับบุคลากร ที่เกี่ยวข้องทาง ด้านการท่องเที่ยว แต่ก็เน้นไปทางการตลาดเป็นหลัก และดูเหมือนจะเจาะจงในการทำการตลาดท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสงคราม เพราะเมื่อประเมินผลการดำเนินการแล้วจะทำให้เห็นผลงานขององค์กรได้อย่างชัดเจน การขาดการ ฝึกอบรมและ การพัฒนาความรู้ความสามารถ ให้กับบุคลากร ที่เกี่ยวข้องทาง ด้านการท่องเที่ยว ของภาครัฐ มีผลกระทบถึงภาคเอกชนและภาคประชาชนที่ไม่ได้มีการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครเห็นว่า การ ฝึกอบรมและ การพัฒนาความรู้ความสามารถ ให้กับบุคลากร ที่เกี่ยวข้องทาง ด้านการท่องเที่ยว ถือว่าเป็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ภาครัฐจะต้องมีการลงทุน และดำเนินการ เพื่อสร้างบุคลากรในการพัฒนาท้องถิ่นและประเทศชาติต่อไป

4.3 ด้านงบประมาณ

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครด้านงบประมาณมีดังนี้

4.3.1 ปัญหาและอุปสรรค งบประมาณการพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครที่ได้รับจากส่วนกลางมีน้อยมาก

จากการที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก และมีภาพลักษณ์เป็นเมืองอุตสาหกรรม จึงได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวจำนวนน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการงบประมาณที่ต้องพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ หรือการท่องเที่ยวภายในวันเดียว โดย งบประมาณที่ได้จากส่วนกลางส่วนใหญ่จะเป็นงบบริหารจัดการภายในสำนักงาน หรือจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเล็กๆ น้อยๆ ทั้งนี้เนื่องจากทางส่วนกลางมองว่าจากสถิติของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะมีจำนวนน้อย ทั้งที่ความเป็นจริงจังหวัดสมุทรสาครมีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก แต่เพราะหลักการคิคนักท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่

ที่ว่ามีมากน้อยแค่ไหนจะคิดจากนักท่องเที่ยวที่พักค้างคืน และในความเป็นจริงจังหวัดสมุทรสาคร นักท่องเที่ยวที่พักค้างคืนจะมีน้อยมาก เป็นเพราะจังหวัดสมุทรสาครจะอยู่ใกล้กับกรุงเทพฯ โดยมีระยะทางห่างเพียง 29 กิโลเมตรเท่านั้น ดังนั้นเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวและได้หากินอาหารทะเลเสร็จแล้ว ส่วนใหญ่จะเดินทางกลับเข้าพักในกรุงเทพฯ หรือจังหวัดอื่นๆ ที่อยู่ใกล้และมีบรรยากาศการพักผ่อนที่ดีกว่าจังหวัดสมุทรสาครอย่างเช่น จังหวัดสมุทรสงคราม เพชรบุรี หรือ ประจวบคีรีขันธ์ เป็นต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้จังหวัดสมุทรสาครได้รับการจัดสรรงบประมาณจากเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นจำนวนน้อยมาโดยตลอด

4.3.2 ปัญหาและอุปสรรคสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถของบประมาณได้เองโดยตรง

จากการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ต้องขึ้นอยู่กับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรีตามยุทธศาสตร์การบริหารงานกลุ่มจังหวัด ซึ่งตามนโยบายการบริหารจัดการในการตั้งงบประมาณและการเบิกจ่ายงบประมาณจะต้องดำเนินการจัดทำผ่านต้นสังกัด ดังนั้นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครจึงต้องดำเนินการของบประมาณและเบิกจ่ายผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี และด้วยปัจจัยที่แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะไม่มี ความโดดเด่นเท่ากับจังหวัดสมุทรสงคราม เพชรบุรี และราชบุรี ดังนั้นเวลาสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร เสนองบประมาณเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวมักจะถูกตัด หรือจัดสรรให้น้อยกว่าที่เสนอ ด้วยเหตุผลที่ว่าต้องนำงบประมาณส่วนที่เหลือไปพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่แท้จริง

4.3.3 ปัญหาและอุปสรรคการจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวยังไม่มี ความชัดเจน และความสามารถของผู้มีหน้าที่จัดทำโครงการเพื่อของบประมาณมีศักยภาพไม่เพียงพอ

ประเด็นปัญหามีมาจากการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร มีบุคลากรที่มีพื้นฐานการศึกษาหรือประสบการณ์การทำงานที่มาจากด้านพลศึกษา จึงทำให้มีความถนัดในทางกีฬามากกว่าการท่องเที่ยว ดังนั้นเวลาในการจัดทำโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อของบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจึงไม่มีความเชี่ยวชาญและขาดความชัดเจนทั้งระดับนโยบายและแนวทางในการพัฒนา และเมื่อประกอบกับการที่สถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีความโดดเด่นสู้จังหวัดอื่นภายในกลุ่มยุทธศาสตร์การบริหารงานกลุ่มจังหวัดด้วยกันไม่ได้ ดังนั้นโอกาสในการที่จะได้รับการจัดสรรงบประมาณตามที่เสนอจึงมีน้อยกว่าจังหวัดอื่น ซึ่งปัญหาและอุปสรรคในประเด็นนี้ จะมีความสอดคล้องและต่อเนื่องกับประเด็นปัญหาและอุปสรรค

จากการที่สำนัก งานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ไม่สามารถของบประมาณได้เอง โดยตรง

4.3.4 ปัญหาและอุปสรรคขาดการบูรณาการงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยว ตามที่งบประมาณในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ได้รับมาจากภาครัฐทั้ง 3 ส่วนที่ประกอบด้วย งบประมาณจากส่วนกลางที่ได้ผ่านมาจากสำนัก งานการ ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม งบประมาณจากส่วน ภูมิภาคคืองบพัฒนาจังหวัด และงบประมาณในส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นงบขององค์การบริหารส่วน จังหวัด เทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบลที่แหล่งท่องเที่ยว แต่ในการดำเนินงานเพื่อ พัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐทั้ง 3 ส่วนยังเป็นการดำเนินงานในลักษณะต่างคนต่างทำเพื่อผลงาน ของหน่วยงานตนเองเท่านั้นโดยไม่ได้คำนึงเป้าหมายส่วนรวมของจังหวัด ไม่ได้มีการประสานงาน ร่วมกันในการจัดทำโครงการต่างๆ ดังนั้นงบประมาณที่มีมาจึงกระจุกกระจายแตกย่อยเป็นส่วน เล็กๆ ทำให้ไม่สามารถใช้เพื่อส่งเสริมหรือสนับสนุนพัฒนาโครงการใหญ่ๆ ของการท่องเที่ยว หรือ สร้างสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของจังหวัดให้เด่นชัดได้ เพราะหน่วยงานของภาครัฐไม่ได้บูรณา การงบประมาณที่จะใช้พัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเข้าด้วยกัน

ในการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ ในการบริหารจัดการการ ท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครทั้งหมดเป็นการศึกษาจากงบประมาณประจำปี 2554 กับงบประมาณ ประจำปี 2555 จากของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยตรง คือ สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร กับส่วนงานภูมิภาคคือ งบพัฒนาจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่ง ข้อมูลงบประมาณมีรายละเอียดตามข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 11 การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2554-2555 ของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร

รายการ	งบประมาณ (บาท)	
	2554	2555
ค่าตอบแทนใช้สอยและวัสดุ	315,898	426,190
ค่าสาธารณูปโภค	66,400	110,800
ค่าเช่าบ้าน	76,800	84,000
ค่าดำเนินโครงการ	460,000	460,000
ภารกิจเฉพาะ	50,000	-
รวม	969,098	1,080,990

ที่มา: สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร, 2556

จากตารางที่ 11 แสดงถึงการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2554-2555 ของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ที่ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลางสำหรับการบริหารและพัฒนากการท่องเที่ยวและกีฬาของจังหวัดสมุทรสาคร จะพบว่างบประมาณที่ได้รับจัดสรรในการพัฒนากการท่องเที่ยวและกีฬาของจังหวัดสมุทรสาครมรเพียงปีละ 460,000 บาท ซึ่งถือว่ามจำนวนน้อยมาก ไม่สามารถที่จะทำการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใดๆ ได้เลย

ตารางที่ 12 งบประมาณจังหวัดสมุทรสาครปี 2554 - 2555 จำแนกตามประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์	งบประมาณ (บาท)	
	2554	2555
การเป็นครัวของโลกด้านอาหารทะเลและการเกษตร	23,540,200	48,200,100
การเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่	44,115,000	39,975,800
การพัฒนาสภาพแวดล้อมให้เป็นเมืองน่าอยู่	113,076,200	90,483,000
การพัฒนาระบบการบริหารงานให้มีความเป็นเลิศ	13,913,500	11,704,400
รวม	194,644,900	190,363,300

ที่มา: สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร, 2556

จากตารางที่ 12 แสดงถึงงบประมาณจังหวัดสมุทรสาครปี 2554 - 2555 จำแนกตามประเด็นยุทธศาสตร์ พบว่างบประมาณด้านการพัฒนาการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ของจังหวัดสมุทรสาครมี 44,115,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.66 ซึ่งเป็นอันดับสองต่อจากงบประมาณการพัฒนาสภาพแวดล้อมให้เป็นเมืองน่าอยู่ ส่วนปี 2555 งบประมาณการพัฒนาการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ของจังหวัดสมุทรสาครมี 39,975,800 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.99 ลดลงจากปี 2554 จำนวน 4,139,200 บาท โดยอยู่ในอันดับที่สามต่อจากงบประมาณการพัฒนาสภาพแวดล้อมให้เป็นเมืองน่าอยู่ และการเป็นครัวของโลกด้านอาหารทะเลและการเกษตร และเมื่อเปรียบเทียบงบประมาณด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งสองปี จะเห็นว่าจังหวัดสมุทรสาครมีแนวโน้มในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวลดน้อยลงทั้งจำนวนงบประมาณและสัดส่วนร้อยละของงบประมาณ แต่จะไปเน้นในการพัฒนาความเป็นครัวของโลกด้านอาหารทะเลและการเกษตร ซึ่งเป็นการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจของจังหวัด

ตารางที่ 13 งบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปี 2554 จำแนกตาม
โครงการ

โครงการตามประเด็นยุทธศาสตร์การเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่	งบประมาณ (บาท)
สร้างทางเดินชมพื้นที่ประวัติศาสตร์บริเวณศาลพันท้ายนรสิงห์	3,000,000
ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมคลองสุนัขหอน	2,000,000
ท่องเที่ยวเชิงเกษตรและวิถีชีวิตทางน้ำ	1,600,000
ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมชาวไทยเชื้อสายรามัญ	500,000
พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวป่าชายเลนในเขตนิคมสหกรณ์	2,080,000
สร้างสะพานชมธรรมชาติป่าชายเลน	2,000,000
พัฒนาเส้นทางสู่แหล่งท่องเที่ยว (ท่าจีน-กระเช้าขาว)	31,735,000
เทศกาลกินปลาสด / ท่องเที่ยวมหาชัย	500,000
สืบสานภูมิปัญญาเรือประมงจิว	200,000
ส่งเสริมอนุรักษ์ประเพณีไทยรามัญ (ตักบาตรน้ำผึ้ง)	500,000
รวม	44,115,000

ที่มา: สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร, 2556

จากตารางที่ 13 แสดงถึงงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปี 2554 จำแนกตามโครงการ เมื่อวิเคราะห์ในเชิงลึกพบว่างบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปี 2554 จำนวน 44,115,000 บาท แต่มีการจัดสรรเพื่อพัฒนาถนนหรือเส้นทางสู่แหล่งท่องเที่ยว จำนวน 31,735,000 บาท ซึ่งทำให้มีงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยวจริงๆ จำนวน 12,380,000 บาท

ตารางที่ 14 งบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปี 2555 จำแนกตาม
โครงการ

โครงการตามประเด็นยุทธศาสตร์การเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่	งบประมาณ (บาท)
ซ่อมแซม ปรับปรุง ศาลาและสะพานทางเดินชมธรรมชาติ	1,000,000
จัดสร้างโป๊ะในทะเล	1,500,000
ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว	3,475,800
ปรับปรุงภูมิทัศน์เทียบคลองสุนัขหอน บ้านบน ต.บางโทรัด	3,600,000
สร้างสะพานข้ามคลองสุนัขหอน บ้านบางน้ำวน ต.บางโทรัด	6,500,000
ก่อสร้างถนนลาดยาง AC สายศูนย์วิจัยประมง ต.โคกขาม	9,900,000
ปรับปรุงภูมิทัศน์ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำและสร้างหุ่นจำลองวาฬบรูด้า	14,000,000
รวม	39,975,800

ที่มา: สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร, 2556

จากตารางที่ 14 แสดงงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปี 2555 จำแนกตามโครงการมีจำนวน 39,975,800 บาท ซึ่งการจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวก็ ยังมีการจัดสรรงบประมาณสำหรับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานคือ มีการสร้างสะพานข้ามคลอง สุนัขหอน บ้านบางน้ำวน ต.บางโทรัด จำนวน 6,500,000 บาท และมีการก่อสร้างถนนลาดยาง AC สายศูนย์วิจัยประมง ต.โคกขาม จำนวน 9,900,000 บาท ซึ่งทำให้มีงบประมาณในการบริหารจัดการ ทางการท่องเที่ยวโดยตรงจำนวน 23,575,800 บาท

โดยสรุปในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครตาม แผนยุทธศาสตร์ของจังหวัด พบว่าจังหวัดให้ความสำคัญในอันดับรองลงมา และมีแนวโน้มถดถอย ลงไปในแต่ละปี อีกทั้งการจัดสรรงบดังกล่าวยังมีการแอบแฝงด้วยงบประมาณโครงสร้างพื้นฐาน อาทิ เช่น งบประมาณการสร้างถนน งบประมาณการสร้างสะพาน เป็นต้น ซึ่งการดำเนินการในลักษณะ นี้เป็นการตัดงบประมาณในการพัฒนาท่องเที่ยวให้ลดน้อยลงนั่นเอง

4.4 ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ มีดังนี้

4.4.1 ปัญหาและอุปสรรคการมีเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่เพียงพอ ซึ่งปัญหาและอุปสรรคด้านนี้เป็นผลจากหน่วยงานรับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงของจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งก็คือสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางในจำนวนน้อย ทั้งนี้เพราะไม่สามารถจัดทำโครงการเพื่อของบประมาณได้ด้วยตนเองโดยตรง เพราะต้องดำเนินผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ตามการบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 ดังนั้นเมื่อได้รับงบประมาณจำนวนน้อย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดจึงจำเป็นต้องจำกัดด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ให้มีแค่สามารถดำเนินการได้เท่านั้น ซึ่งผลดังกล่าวทำให้ผลการดำเนินงานที่ได้ไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร

4.4.2 ปัญหาและอุปสรรคการไม่มีเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย ปัญหาและอุปสรรคด้านนี้มีลักษณะที่มาเหมือนกับปัญหาและอุปสรรคการมีเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ ไม่เพียงพอ คือสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถจัดทำโครงการเพื่อของบประมาณได้ด้วยตนเองโดยตรงจึงทำให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณจำนวนน้อย เป็นผลให้ไม่สามารถจัดซื้อจัดหา เครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์จำเป็นที่ทันสมัยได้ ในการดำเนินงานจึงจำเป็นต้องใช้ เครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์เดิมๆ ที่ไม่ทันสมัย และมีไม่เพียงพอ ดังนั้นทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร โดยเฉพาะด้านข้อมูลทางการท่องเที่ยวและการทำการตลาดการท่องเที่ยวจึงไม่ทันต่อสถานการณ์ ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ ทั้งสองประเด็นได้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของบุคลากรที่รับผิดชอบทางด้านการท่องเที่ยวโดยตรงของจังหวัดสมุทรสาคร เพราะทำให้ไม่ได้มีการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อเข้ามาช่วยในการพัฒนาการท่องเที่ยว และจากการที่บุคลากรไม่ได้มีการพัฒนาศักยภาพดังกล่าวจึงไม่สามารถทำการพัฒนาภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดให้เป็นที่สนใจที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

4.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม มีดังนี้

4.5.1 ปัญหาและอุปสรรคจังหวัดสมุทรสาครไม่มีศูนย์ข้อมูลบริการนักท่องเที่ยว
แม้ในปัจจุบันนักท่องเที่ยวจะสามารถหาข้อมูลการท่องเที่ยวจากข้อมูลในระบบออนไลน์ หรือจากสื่อและเอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง แต่การมีศูนย์บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวภายในพื้นที่ท่องเที่ยว ยังคงมีความสำคัญในการบริการ ข้อมูลการท่องเที่ยว สำหรับนักท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครมีปัญหาในการจัดหาสถานที่สำหรับการก่อสร้างศูนย์บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว เพราะจุดที่มีความเหมาะสมก็ไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ เนื่องจากหน่วยงานอื่นได้เข้าทำการครอบครองไว้แล้ว แต่จุดที่ได้รับอนุญาตให้จัดสร้างได้กลับเป็นจุดที่ไม่เหมาะสม เพราะเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวไม่อาจจะสามารถหาพบเจอได้ง่าย หรือแม้แต่ชาวจังหวัดสมุทรสาครเองก็ไม่ค่อยเดินทางผ่านไปมาสักเท่าไร ดังนั้นในประเด็นนี้ภาครัฐจะต้องให้ความสำคัญในการจัดหาสถานที่ก่อสร้างศูนย์บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวที่อยู่ในใจกลางเมืองที่นักท่องเที่ยวสามารถจะหาได้สะดวกง่าย

4.5.2 ปัญหาและอุปสรรคจังหวัดสมุทรสาครไม่มีสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ในพื้นที่
ในปัจจุบันการส่งเสริมด้านการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครต้องขึ้นอยู่กับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครไม่ค่อยเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายสักเท่าไร ทั้งที่ในความเป็นจริงจังหวัดสมุทรสาครมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญเป็นจำนวนมากทั้งในเชิงประวัติศาสตร์อย่างเช่นศาลพันท้ายนรสิงห์ เชิงวัฒนธรรมอย่างเช่นชุมชนชาวไทยรามัญเจ็ดริ้วและบ้านไร่ เชิงนิเวศน์อย่างเช่น การล่องเรือชมหิ้งห้อยคลองสุนัขหอน หรือการท่องเที่ยวเชิงศาสนาอย่างหลวงพ่อโตวัดหลักสี่ เป็นต้น แต่เพราะจากการที่ไม่มีหน่วยงานที่ทำการตลาดอย่าง ททท. อยู่ในพื้นที่จึงไม่ได้ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัด การดำเนินการโดยจังหวัดหรือหน่วยงานสนับสนุนอื่นๆ ไม่ค่อยจะได้ผลเท่าที่ควร เพราะขาดความชำนาญหรือมีความชำนาญทางการตลาดการท่องเที่ยวไม่เทียบเท่า ททท. ดังนั้นจุดอ่อนของการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครเป็นเพราะไม่มีหน่วยงานที่ทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่าง ททท. ตั้งอยู่ในพื้นที่

4.5.3 ปัญหาและอุปสรรค สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร
ไม่ได้มีสถานที่ทำการของตนเอง

ซึ่งจากปัญหาในประเด็นนี้ทำให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถทำการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะจำเป็นที่จะต้องพัฒนาตัวเองให้มีความพร้อมก่อน ประกอบกับมีบุคลากรน้อยและไม่มีความถนัดทางด้านการท่องเที่ยว อีกทั้งการจัดสรรงบประมาณก็จำเป็นต้องจัดสรรผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ดังนั้นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร จึงแทบไม่มีการ

พัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาครแต่อย่างใด ดังนั้นภาระด้านนี้จึงต้องตกเป็นภาระของหน่วยงานอื่นในระดับจังหวัดที่ต้องเข้ามาทำการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวแทน

4.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน มีดังนี้

4.6.1 ปัญหาและอุปสรรคการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างหน่วยงานของภาครัฐ

ประเด็นปัญหาที่พบคือหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรงอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร หรือสำนักงาน ททท. จะขึ้นอยู่กับการบริหารส่วนกลางและอยู่คนละสังกัด ขณะที่จังหวัดซึ่งเป็นการบริหารส่วนภูมิภาค ดังนั้นการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของภาครัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะมีปัญหาในการ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน หรือการสั่งการข้ามสังกัด แต่ในการบริหารในระดับจังหวัดเป็นไปได้บ้างสำหรับด้านนโยบาย ส่วนในการติดต่อสื่อสารและประสานงานเชิงปฏิบัติการจะทำให้เกิดปัญหาเพราะจังหวัดโดยผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจในการสั่งการให้หน่วยงานที่ติดต่อเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรงอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร หรือสำนักงาน ททท. ให้ปฏิบัติการตามนโยบายของจังหวัด

4.6.2 ปัญหาและอุปสรรคการติดต่อสื่อสารและประสานงานภาคเอกชนและภาคประชาชน

สำหรับ การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของภาคเอกชนและภาคประชาชนแม้จะบูรณาการกันได้เป็นอย่างดี เพราะกฎระเบียบหรือเงื่อนไขมีความยืดหยุ่นในการดำเนินการ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่จัดการโดยภาคเอกชนประสบความสำเร็จ แต่กิจกรรมที่ดำเนินการถือว่ายังมีน้อยเกินไป ทำให้การ ติดต่อสื่อสารและ การประสานงานของภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครยังมีไม่เพียงพอที่สร้างความสัมพันธ์หรือแนวทางการทำงานร่วมกันจนสามารถเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพื่อการส่งเสริมหรือการพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัดให้มีความโดดเด่นจนประสบความสำเร็จได้

4.6.3 ปัญหาและอุปสรรคการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน

ปัญหาและอุปสรรคในประเด็นนี้ จะเป็นปัญหาที่สำคัญ มากที่สุด เพราะแนวทางระเบียบขั้นตอนการทำงานที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยเฉพาะ การติดต่อสื่อสาร

และประสานงาน การทำโครงการหรือกิจกรรมที่ต้องใช้งบประมาณร่วมกัน ทั้งนี้ เนื่องจากภาคเอกชนและภาคประชาชน มีขั้นตอนในการเบิกจ่ายงบประมาณที่สะดวกรวดเร็ว ในขณะที่ภาครัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก ทำให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนมองว่าภาครัฐไม่ค่อยให้การสนับสนุน แต่ต้องการให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนเข้าไปสนับสนุนภาครัฐเสียมากกว่า ดังนั้นในการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน จึงไม่ค่อยมีหน่วยงานใดที่จะรับเป็น เจ้าภาพ จึง ทำให้ไม่มีตัวกลางในการเชื่อมโยงแต่ละ ภาคส่วน ให้ร่วมกัน ดำเนินการอย่างเป็นกิจจะลักษณะ หรือหากจะมีการติดต่อสื่อสารและ ประสานงานกัน บ้าง ก็จะเป็น การที่มีกิจกรรมการจัดงานเฉพาะกิจ ไม่ได้ประสานงานกันแบบต่อเนื่องที่มีการบูรณาการร่วมกัน

4.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ มีดังนี้

4.7.1 ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรภาครัฐ

ในภาพรวมแล้วองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีปัญหาด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะองค์กรดังกล่าวมีบุคลากรไม่เพียงพอ และบุคลากรที่มีอยู่ก็จะมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะเป็นบุคลากรที่มีความถนัดด้านการกีฬาเป็นพิเศษ ประกอบกับไม่มีนโยบายพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ไม่มีเจ้าภาพหลักที่จะวางโครงข่ายการประสานงานได้ การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักหรือหน่วยงานสนับสนุนยังเป็นลักษณะต่างฝ่ายต่างทำ ไม่มีการบูรณาการ ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงด้าน สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ แล้ว จึงพบว่าองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังมีสมรรถนะที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติยังอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ

4.7.2 ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรภาคเอกชนและภาคประชาชน

สำหรับองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะไม่มีปัญหาด้าน สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ เพราะไม่ได้เน้นที่โครงสร้างองค์กร แต่จะเน้นความสำเร็จตามเป้าหมาย เพียงแต่องค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะมีปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีนโยบายหรือแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน แต่เมื่อมีกิจกรรม หรือ โครงการทางองค์กรภาคเอกชนกับภาคประชาชนจะมีเจ้าภาพหลักในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวให้สำเร็จตามเป้าหมายได้

4.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ มีดังนี้

4.8.1 ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติภาครัฐ

ในทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจากหน่วยงานภาครัฐ จะเห็นว่าปัญหาด้านนี้ขึ้น อยู่ทั้งงบประมาณ สนับสนุนและปัญหาการ ไม่ทราบ ว่าเจ้าภาพตัวจริงในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นหน่วยงานใด เพราะผู้ปฏิบัติในภาครัฐจะมีความพร้อมในการร่วมมืออยู่แล้ว เนื่องจากเป็นงานที่ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ แต่การปฏิบัติตามหน้าที่หากไม่มีงบประมาณสนับสนุนแล้วก็จะทำได้เพียงให้งานผ่านไปเพียงวันๆ เท่านั้น ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ภาครัฐจะรู้สึกว่าการส่งเสริมหรือพัฒนาการท่องเที่ยวต้องเป็นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่รับเป็นเจ้าภาพ และหน่วยงานอื่นๆ เข้าร่วมสนับสนุนโดยมีงบประมาณพิเศษมาสนับสนุน แต่ในสภาพปัจจุบันงานส่งเสริมหรือพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครทางสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดแทบไม่มีการดำเนินการอะไรเลย มีแต่หน่วยงานสนับสนุนอื่นๆ ที่ดำเนินการอยู่บ้าง แต่การดำเนินงานของหน่วยงานสนับสนุนจะดำเนินงานในส่วนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของงานประจำในหน้าที่ของตนเองเท่านั้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีเจ้าภาพตัวจริงหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก

4.8.2 ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติภาคเอกชนและภาคประชาชน

คือการที่ ผู้ปฏิบัติ ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีทัศนคติต่อผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจากหน่วยงานภาครัฐว่าไม่มีความรับผิดชอบ ไม่พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดแต่พยายามที่จะผลักภาระความรับผิดชอบ ไปให้กับท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่เป็นผู้รับผิดชอบ ในขณะที่เดียวกันผู้ปฏิบัติจากภาคเอกชนและภาคประชาชนจะให้ความร่วมมือและสนับสนุนการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเข้มแข็งมาก แต่เป็นการให้ความร่วมมือและสนับสนุนเป็นเพียงเฉพาะกิจกรรมหรือกรณีเท่านั้น ทั้งนี้เพราะภาคเอกชนและภาคประชาชนไม่มีนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน จะมีก็เพียงการจัดงานเทศกาลต่างๆ ประจำปีเท่านั้น ซึ่งการสนับสนุนดังกล่าวจะสอดคล้องกับการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการของท้องถิ่นที่ภาครัฐผลักภาระความรับผิดชอบมาให้ จึงทำให้ ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติภาคเอกชนและภาคประชาชนจะร่วมมือกันกับท้องถิ่นมากกว่าความร่วมมือสนับสนุนกับหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักของภาครัฐ

ตอนที่ 5 แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

การวิจัยการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ในส่วนแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาคร เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้หลักการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ของวรเดช จันทรศร ตัวแบบการจัดการ และตัวแบบทั่วไป เป็นกรอบคำถามของการวิจัยซึ่งมีประเด็นคำถาม คือ

“เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร”

จากประเด็นคำถามดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบกับแนวคิด ทฤษฎีที่รวบรวม ซึ่งจากการสังเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยสามารถสรุปแนวทางการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาครออกได้เป็น 2 ระดับ คือ แนวทางการบูรณาการระดับองค์กร กับแนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการ โดยมีกระบวนการดังนี้

5.1 แนวทางการบูรณาการระดับองค์กร

การบูรณาการระดับองค์กร เป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร อีกทั้งในการบูรณาการระดับองค์กรถือได้ว่าเป็นการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากการนำหลักนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติของวรเดช จันทรศร ตามตัวแบบการจัดการที่ประกอบด้วย (1) ด้านโครงสร้างหน้าที่ (2) ด้านบุคลากร (3) ด้านงบประมาณ (4) ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ และ (5) ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม โดยแนวทางการบูรณาการระดับองค์กร มีดังนี้

5.1.1 การจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด

จากประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครที่พบในการวิจัยครั้งนี้ คือ ปัญหาการไม่ทราบหรือการไม่มีเจ้าภาพหลักที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในเชิงภาคการปฏิบัติ การมีงบประมาณน้อยหรือไม่เพียงพอต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว การขาดบุคลากรและบุคลากรที่รับผิดชอบทางการท่องเที่ยวไม่มีความถนัดหรือความชำนาญ รวมถึงปัญหาและอุปสรรคความไม่เหมาะสมของสถานที่หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ดังนั้นเพื่อให้ปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้หมดสิ้นไป และเพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถดำเนินการไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จังหวัดสมุทรสาครควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาครที่บูรณาการจากภาครัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และ ส่วนท้องถิ่น รวมทั้ง

ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร โดยมีรายละเอียดและกระบวนการเกี่ยวกับคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ดังนี้

5.1.1.1 โครงสร้างคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ในการจัดตั้งคณะกรรมการคณะนี้ องค์ประกอบคณะกรรมการจะต้องประกอบด้วยผู้แทนในระดับบริหารของหน่วยงานทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยตำแหน่งประธานคณะกรรมการควรเป็นผู้บริหารระดับสูงของจังหวัดที่มีอำนาจในการตัดสินใจ การกำหนดนโยบายและกำหนดทิศทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งในที่นี้หมายถึง ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือรองผู้ว่าราชการจังหวัด ขณะที่ตำแหน่งรองประธานคนที่หนึ่งควรเป็นนายกองค์การบริหารจังหวัด เพราะจะสามารถดึงงบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ามาสนับสนุนได้เพิ่มขึ้น และควรให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นเลขานุการคณะกรรมการชุดนี้ ทั้งนี้เพราะสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจังหวัดโดยตรงและขึ้นกับสังกัดส่วนกลาง จึงเป็นการดีที่จะเป็นผู้นำเสนอการดำเนินของคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดต่อกระทรวงต้นสังกัดโดยตรง ส่วนคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดส่วนอื่นจะต้องมีการกำหนดสัดส่วนให้มีความเหมาะสมจากผู้แทนในทุกภาคส่วน เพื่อให้การดำเนินงานเกิดการบูรณาการอย่างแท้จริง

5.1.1.2 อำนาจหน้าที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด คือการกำหนดทิศทางการยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร และกำกับดูแลการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่มีโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ประสานงานสร้างการบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวทุกด้านสอดคล้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด

5.1.2 การกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด

คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจะต้องมีการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ซึ่งในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดต้องให้ความสำคัญทั้งกระบวนการในการจัดทำ และการนำนโยบาย โครงการ รวมทั้งแผนงานจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเข้ามาบูรณาการร่วมกัน

สำหรับกระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดต้องเน้นกระบวนการบูรณาการความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน

โดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมในการรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ในการจัดทำแผนตั้งแต่เริ่มต้น ทั้งนี้เพื่อให้ทุกภาคส่วนดังกล่าวมีความรู้สึกเป็นเจ้าของแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร

ด้านนโยบาย โครงการ รวมทั้งแผนงานในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด จำเป็นต้องเชื่อมโยงด้านนโยบายจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อลดความซ้ำซ้อนในโครงการและกิจกรรมต่างๆ อีกทั้งเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด

5.1.3 การบูรณาการงบประมาณการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด

ตามที่งบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในปัจจุบันมีแหล่งที่มาอยู่ 3 ด้าน คือ (1) ส่วนกลาง (2) ส่วนภูมิภาค หรือจากจังหวัด และ (3) จากท้องถิ่น คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งงบประมาณจากสามส่วนนี้ หากนำมาบูรณาการรวมกัน ได้จะเป็นงบประมาณจำนวนมาก แต่ในการบริหารงบประมาณส่วนนี้เป็นการบริหารต่างฝ่ายต่างจัดการ จึงทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีความกระจัดกระจาย ไม่สามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจุดใดจุดหนึ่งให้มีความโดดเด่นเพียงพอที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยว ดังนั้นหากคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดสามารถที่จะประสานงานและบูรณาการงบประมาณที่เกี่ยวกับการสนับสนุน ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวจากสามส่วนดังกล่าวเข้ามาบริหารจัดการได้อย่างสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ที่จัดทำขึ้นมา จะสามารถพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.1.4 จัดตั้งกองทุนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว

คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ควรจัดตั้งกองทุนสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัด โดยรายได้ของกองทุนจะเป็นการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งจากทุกภาคส่วน หรือจากภาคโรงงานอุตสาหกรรมที่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยว ส่วนรายจ่ายของกองทุนควรเน้นเป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หรือการวิจัยทางวิชาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด ทั้งนี้การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัด จะสามารถช่วยแก้ปัญหาด้านงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนไม่เพียงพอต่อการดำเนินงาน

5.2 แนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการ

เป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อวางแผนร่วมกันของระดับปฏิบัติการในการนำนโยบายและยุทธศาสตร์ที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดได้กำหนดไปใช้ในการดำเนินการ กระบวนการบูรณาการในระดับนี้จะเป็นการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากการนำหลักนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ของ วรเดช จันทรสร ตามตัวแบบทั่วไปที่ประกอบด้วย (1) ด้านการติดต่อ สื่อสารและประสานงาน (2) ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ และ (3) ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ โดยแนวทางการบูรณาการระดับองค์กร มีดังนี้

5.2.1 จัดตั้งอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด

การจัดตั้งอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อเป็นการตั้งคณะทำงานในการนำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด มาจัดทำแผนในการปฏิบัติ และเพื่อให้คณะอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดมีการบูรณาการเหมือนกับคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด จึงต้องมีโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ในระดับรองลงมา เพื่อที่จะสามารถนำยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดไปปฏิบัติได้อย่างสมบูรณ์ โดยโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด มีดังนี้

5.2.1.1 โครงสร้างคณะอนุกรรมการการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด ควรมีการจัดตั้งตามแผนหรือโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งหมายถึงคณะอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจะสามารถมีได้หลายคณะ องค์กรประกอบคณะอนุกรรมการจะต้องเป็นเช่นเดียวกับ องค์กรประกอบคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด คือ จะต้องประกอบด้วยผู้แทนของหน่วยงานทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับแผนหรือโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านนั้นๆ โดยตำแหน่งประธานอนุกรรมการควรมอบหมายให้หัวหน้างานในส่วนภาครัฐที่มีความเกี่ยวข้อง เช่น โครงการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัด ก็ให้วัฒนธรรมจังหวัดเป็นประธานอนุกรรมการ หรือ โครงการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ก็ให้เกษตรจังหวัดเป็นประธานอนุกรรมการ เป็นต้น และยังคงให้เจ้าหน้าที่จากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นเลขานุการของคณะอนุกรรมการ และหากมีการดำเนินแผนพัฒนาในพื้นที่ท้องถิ่นใด ควรจะนำผู้บริหารท้องถิ่นนั้น เช่น นายกเทศบาล หรือนายกองค้การบริหารส่วนตำบลเข้ามาเป็นตำแหน่งรองประธานอนุกรรมการนั้นๆ ทั้งนี้เพื่อการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการจะบูรณาการด้านบุคลากรทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และภาคท้องถิ่นเข้าด้วยกัน

5.2.1.1 อำนาจหน้าที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด คือการนำแผนหรือโครงการในยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดมาบริหารจัดการให้เป็นไปตามทิศทางยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครตามที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดกำหนดไว้

5.2.2 การบูรณาการกระบวนการทำงานของระดับผู้ปฏิบัติการภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อเป็นการแก้ปัญหา ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ และด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ การบูรณาการกระบวนการทำงานของระดับผู้ปฏิบัติการจึงเป็นแนวทางที่ควรนำมาใช้ โดยขั้นตอนกระบวนการบูรณาการประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนแรก การประเมินสภาพปัญหา ความต้องการ และการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และหากสามารถรวมถึงภาคท้องถิ่นที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้นๆ เข้ามาร่วมได้จะเป็นการสมบูรณ์แบบ

ขั้นตอนที่สอง การบูรณาการความรับผิดชอบของภาคส่วนหรือหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้ทุกภาคส่วนมีความรู้สึกร่วมกันในการรับผิดชอบตามภารกิจหรือพันธกิจที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นตอนที่สาม การบูรณาการแผนร่วมกัน เป็นการเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนได้นำแผนงานของหน่วยงานหรือองค์กรตนเองมาบูรณาการกับภาคส่วน หน่วยงานหรือองค์กรอื่น แล้วสรุปมาเป็นแผนงานที่ดีที่สุดในการดำเนินการร่วมกัน

ขั้นตอนที่สี่ การร่วมกันกำหนดผู้รับผิดชอบ ซึ่งการร่วมกันกำหนดผู้รับผิดชอบ จะทำให้ไม่เกิดปัญหาในด้าน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ และด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะทุกภาคส่วนหรือหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องจะได้รับมอบหมายในภารกิจหรือพันธกิจที่มีความถนัด

ขั้นตอนที่ห้า การมีส่วนร่วมในการประเมินผล เป็นกระบวนการสำคัญที่ทุกภาคส่วนจะได้รับทราบประสิทธิภาพและประสิทธิผล และปัญหาในการดำเนินงานร่วมกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง “ การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ” มีวัตถุประสงค์ การวิจัยเพื่อ (1) ศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (2) ศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (3) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร และ (4) ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสม (mixed research) โดยนำการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) มาใช้ร่วมกัน ในการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยใช้ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ภายใต้กรอบยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 400 คน เก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถาม ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยใช้เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ต่อปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร และต่อ แนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว แบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร กลุ่มตัวอย่าง สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นบุคลากรที่เป็นผู้บริหารจาก ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนที่ เป็นผู้มีส่วน เกี่ยวข้อง กับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 25 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการ สัมภาษณ์เจาะลึก (in-depth interview)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ

การสรุปผลการวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร ส่วนของการวิจัยเชิงปริมาณ (qualitative research) ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยและ นำเสนอ ดังนี้

1. สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของ นักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุช่วง 25-34 ปี ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด โดยมีระดับ การศึกษาในระดับประกาศนียบัตร อาชีพหลักส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชน ซึ่งมีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001-20,000 บาท

2. ความคิดเห็นนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ในภาพรวมภายใต้กรอบ ของยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครพบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาครอยู่ในระดับสูง โดยให้ความสำคัญด้านการตลาดการท่องเที่ยวที่สูงที่สุด

3. ความคิดเห็นนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร เป็นรายด้านภายใต้กรอบ ของยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า

3.1 ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญ อยู่ในระดับสูง โดยให้ความสำคัญกับประเด็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์สูงสุด

3.2 ด้านความพร้อมทางโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค นักท่องเที่ยวได้ให้ ความสำคัญในระดับสูง โดยให้ความสำคัญกับ ประเด็น การมีความสะดวกและปลอดภัยในการ เดินทางสูงสุด

3.3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว ให้ความสำคัญในระดับสูง โดยให้ความสำคัญกับ ประเด็น การมีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวภายใน จังหวัดและตามสื่อประเภทต่างๆ สูงสุด

3.4 ด้านการตลาดการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญในระดับสูง โดยให้ ความสำคัญกับประเด็นการสร้างภาพลักษณ์และ Branding จังหวัดสมุทรสาคร การเป็นครัวของโลก ด้านอาหารทะเลและเกษตร กับประเด็นเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ใกล้ กรุงฯ สามารถท่องเที่ยวไปกลับภายในหนึ่งวันสูงสุด

การวิจัยเชิงคุณภาพ

การสรุปผลการวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการใน จังหวัดสมุทรสาคร ส่วนของการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิจัยเป็น 3 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และจากการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถสรุป และนำเสนอได้ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิจัยพบว่า ผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีความคิดเห็นดังนี้

1.1 ด้านโครงสร้างหน้าที่ พบว่า การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร มีทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ซึ่งภาครัฐ มีทั้งหน่วยงานรับผิดชอบหลัก และหน่วยงานที่สนับสนุน

1.2 ด้านบุคลากร พบว่า บุคลากรจากภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร โดยตรงมีจำนวนน้อยและไม่มีความรอบรู้ด้านการท่องเที่ยวเท่าที่ควรเพราะมีพื้นฐานจากกรมพละที่มีความชำนาญด้านกีฬา สำหรับ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ซึ่งรับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยว แม้มีบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญ แต่ต้องรับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยวในพื้นที่ของ 3 จังหวัด คือ จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดนครปฐม และจังหวัดสมุทรสาคร ส่วนบุคลากรในภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีจำนวนน้อย และมีบทบาทหน้าที่ในหลายองค์กรและหลายตำแหน่ง จึงให้เวลาและความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวน้อย ส่วนบุคลากรภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยวในจังหวัดยังมีน้อยและยังเห็นภาพไม่ชัดเจน

1.3 ด้านงบประมาณ พบว่า งบประมาณการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมาจากภาครัฐเป็นหลัก โดยมีการจัดสรรผ่าน 3 ส่วน คือ ส่วนกลางจัดสรรผ่านหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักด้านการท่องเที่ยว ส่วนภูมิภาค คือ งบประมาณจากจังหวัด และส่วนท้องถิ่น คือ งบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล

1.4 ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ พบว่า หน่วยงานหลักภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยตรงในจังหวัดสมุทรสาคร ยังมี เครื่องมือ เครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่สนับสนุนในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ และขาดความทันสมัย ส่วน ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม มีความพร้อมในด้านนี้ แต่มีบุคลากรไม่เพียงพอที่จะมาขับเคลื่อนหรือการนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ทางด้านภาคเอกชนและภาคประชาชนจะไม่เน้นในการมี เครื่องมือ

เครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เพราะไม่ได้ดำเนินการในโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เป็นประจำเหมือนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของภาครัฐ

1.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม พบว่าหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไม่มี ความเหมาะสม ในสถานที่ทำงาน คือ สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่มีอาคารสำนักงานของตนเอง ส่วน ททท. ก็ไม่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งการไม่มีศูนย์บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ส่วนศูนย์ข้อมูลออนไลน์ก็ไม่มีความสะดวกเด่นให้นักท่องเที่ยวเข้ามาค้นหาข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวได้

1.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน พบว่า ภาครัฐมีการดำเนินการไปได้ดีเพียง ในหน่วยงานตัวเองเท่านั้น แต่จะมีปัญหาเมื่อมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างหน่วยงาน เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะขึ้นอยู่กับส่วนกลาง ขณะที่จังหวัดซึ่งเป็นการบริหาร ส่วนภูมิภาคก็ไม่มีอำนาจในการสั่งการ ส่วนภาคเอกชนและภาคประชาชนจะบูรณาการกัน ได้เป็นอย่างดี และสำหรับการประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนยังถือว่าเป็น ปัญหาสำคัญที่ต้องมีการแก้ไข เพราะภาคเอกชนและภาคประชาชนจะรู้สึกว่ภาครัฐไม่ให้การ สนับสนุนในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเท่าที่ควร

1.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ภาครัฐและภาคเอกชน กับภาคประชาชนจะไม่มีปัญหาด้านสมรรถนะเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์กร แต่ประเด็นปัญหาอยู่ที่สมรรถนะ บุคลากร คือ บุคลากรภาครัฐมี ความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ ในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ขณะที่บุคลากรภาคเอกชนและภาคประชาชนจะมีหน้าที่รับผิดชอบในหลากหลาย หน่วยงาน และไม่มีนโยบายพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน จึงไม่ได้มีแนวทาง ที่จะบูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งในด้านสมรรถนะขององค์กร

1.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ พบว่าหน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน คือทางภาครัฐเห็นว่า ผู้ปฏิบัติจากภาครัฐให้ความร่วมมือสนับสนุนอย่างเต็มที่แล้ว ในขณะที่ภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นว่า ผู้ปฏิบัติจากภาครัฐในระดับ ปฏิบัติการจะให้ความร่วมมือสนับสนุนในระดับต่ำ ไม่มีความรับผิดชอบ ส่วนประเด็นที่ภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นตรงกันคือ การที่ภาคเอกชนและภาคประชาชนให้ความร่วมมือสนับสนุน เป็นอย่างดีทั้งด้านงบประมาณและการเข้าร่วมตามโครงการหรือการเข้าร่วมในการ กำหนดนโยบายต่างๆ

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีดังนี้

2.1 ด้านโครงสร้างหน้าที่ มีปัญหาและอุปสรรคหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดแต่ละหน่วยงานไม่ได้ขึ้นตรงกับสังกัดเดียวกัน เป็นผลให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีแนวทางไปคนละทิศคนละทาง เพราะหน่วยงานดังกล่าวจะดำเนินการตามหน้าที่ของสังกัดตนเอง ทำให้ขาดการบูรณาการ ททท. ที่มีหน้าที่ในการทำการตลาดด้านการท่องเที่ยวก็ ไม่มีสำนักงานสาขาในจังหวัดสมุทรสาคร จึงขาดการทำการตลาดอย่างจริงจัง ส่วนสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครไม่มีความเป็นเอกเทศเพราะ ต้องขึ้นกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี จึงไม่สามารถเสนอโครงการของงบประมาณหรือเบิกจ่ายงบประมาณได้อิสระ การจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวจึงได้รับจำนวนน้อยมาก ปัญหาที่สำคัญคือการไม่มีคณะกรรมการร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ดังนั้นจึงเป็นการที่ต่างหน่วยงานต่างทำตามเป้าหมายและนโยบายของตนเอง

2.2 ด้านบุคลากร มีปัญหาและอุปสรรคที่บุคลากรภาครัฐยังมีน้อยและไม่ มีความชำนาญอย่างแท้จริง เพราะมีพื้นฐานมาจากพลศึกษา การทำงานจึงมุ่งเน้นไปทางด้านกีฬาที่เป็นงานถนัด ส่วนด้านบุคลากรของหน่วยงานสนับสนุนนั้น จะให้ความสำคัญกับงานการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอันดับรองลงมาจากงานประจำของตนเอง ส่วนบุคลากรภาคเอกชนมีหน้าที่รับผิดชอบหลายด้าน และจะมีธุรกิจหรือกิจการของตนเองที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว จึงให้ความสำคัญกับองค์กรที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อธุรกิจของตนเองเป็นหลัก สำหรับภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยวยังมีน้อยและเห็นภาพไม่ชัดเจน ซึ่งเป็นผลมาจากการที่จังหวัดสมุทรสาครไม่มีแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจน จึงทำให้ภาคประชาชนไม่รู้ว่า จะเข้ามามีส่วนร่วมในส่วนไหน ที่สำคัญขาดการฝึกอบรมและการพัฒนาความรู้ความสามารถให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว ถึงแม้ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม จะมีการ ฝึกอบรมและการพัฒนาความรู้ ด้านการตลาดท่องเที่ยวบ้าง แต่ก็เน้นไปทางการตลาดเป็นหลักคือจังหวัดสมุทรสงคราม

2.3 ด้านงบประมาณ มีปัญหาและอุปสรรคคืองบประมาณที่ได้รับจากส่วนกลางมีน้อยมาก เพราะเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก และมีภาพลักษณ์เป็นเมืองอุตสาหกรรม อีกทั้งสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถขอของบประมาณได้เอง เพราะต้องขึ้นอยู่กับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เพชรบุรีตามยุทธศาสตร์การบริหารงานกลุ่มจังหวัด ดังนั้น

เวลาเสถียรงบประมาณเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวจึงมักจะถูกตัด ด้วยเหตุผลที่ว่าต้องนำงบประมาณส่วนที่เหลือไปพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่แท้จริง ประกอบกับการจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ยังไม่มีความชัดเจน เพราะความสามารถของผู้มีหน้าที่จัดทำโครงการมีศักยภาพไม่เพียงพอ ไม่มีความเชี่ยวชาญและความชัดเจนทั้งระดับนโยบายและแนวทางในการพัฒนา และที่สำคัญขาดการบูรณาการงบประมาณ การพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐทั้ง 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เพราะยังทำงานในลักษณะต่างคนต่างทำเพื่อผลงานของหน่วยงานตนเอง ไม่ได้มีการประสานงานร่วมกันในการจัดทำโครงการต่างๆ ดังนั้นงบประมาณที่มีจึงกระจายแตกย่อยเป็นส่วนเล็กๆ

2.4 ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ มีปัญหาและอุปสรรคคือ เครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ ที่ไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย ทั้งนี้เพราะได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางในจำนวนน้อย จึงทำให้ผลงานที่ได้ไม่มีคุณภาพ และส่งผลถึงคุณภาพของบุคลากรที่รับผิดชอบทางการท่องเที่ยวโดยตรง เพราะไม่ได้มีการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการพัฒนาการท่องเที่ยว

2.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม มีปัญหาและอุปสรรคคือ การที่ไม่มีศูนย์ข้อมูลบริการนักท่องเที่ยว เพราะมีปัญหาในการจัดหาสถานที่เหมาะสมในการก่อสร้างไม่ได้ ไม่มีสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ในพื้นที่ จึงเป็นจุดอ่อนในการทำการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว สิ่งที่สำคัญสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร ไม่ได้มีสถานที่ทำการของตนเอง จึงทำให้ไม่สามารถทำการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะจำเป็นต้องพัฒนาตัวเองให้มีความพร้อมก่อน

2.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน มีปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างหน่วยงาน ของภาครัฐ เพราะหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรงจะขึ้นอยู่กับการบริหารส่วนกลางขณะที่จังหวัดซึ่งเป็นการบริหารส่วนภูมิภาค ดังนั้นจึงมีปัญหาในการสั่งการข้ามสังกัด ส่วนภาคเอกชนและภาคประชาชน มีกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวน้อยเกินไป ไม่เพียงพอที่สร้างความสัมพันธ์หรือแนวทางการทำงานจนสามารถเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพื่อการส่งเสริมหรือการพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัดได้ ส่วน การติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน มีปัญหามาก เพราะแนวทางระเบียบขั้นตอนในการทำงานที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยเฉพาะ การติดต่อสื่อสารและประสานงานที่ต้องใช้งบประมาณร่วมกัน ทั้งนี้เนื่องจากภาคเอกชนและภาคประชาชน มีขั้นตอนในการเบิกจ่ายงบประมาณที่สะดวกรวดเร็ว ในขณะที่ภาครัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก จึงทำให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนมองว่าภาครัฐไม่ให้การสนับสนุน แต่ต้องการให้สนับสนุนภาครัฐเสียมากกว่า

2.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ มีปัญหาและอุปสรรคที่องค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังมี สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ เพราะมีบุคลากรน้อยและบุคลากรที่มี ก็จะมี ความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ ด้านสมรรถนะขององค์กรภาคเอกชนและภาคประชาชน ก็ไม่มีนโยบายหรือแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน

2.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ มีปัญหาและอุปสรรคอยู่ที่ความร่วมมือและการสนับสนุนของผู้ปฏิบัติภาครัฐจะขึ้นอยู่กับงบประมาณ สนับสนุนและการไม่ทราบว่าเจ้าภาพตัวจริงหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นหน่วยงานใด ด้านภาคเอกชนและภาคประชาชนก็มีทัศนคติต่อหน่วยงานภาครัฐว่าไม่มีความรับผิดชอบ ไม่พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดแต่พยายามที่จะผลักภาระความรับผิดชอบไปให้กับท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่เป็นผู้รับผิดชอบ

3. วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ ในจังหวัดสมุทรสาครสามารถแบ่งได้ 2 ระดับ ประกอบด้วย แนวทางการบูรณาการระดับองค์กร กับแนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการ ดังนี้

3.1 แนวทางการบูรณาการระดับองค์กร ซึ่งเป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด โดยแนวทางการบูรณาการประกอบด้วย การจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด และกำกับดูแลการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่มีโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ประสานงานสร้างการบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจากทุกภาคส่วน ในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ควรเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมในการรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และต้องเชื่อมโยงด้านนโยบายจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อลดความซ้ำซ้อนในโครงการและกิจกรรมต่างๆ อีกทั้งเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการบูรณาการงบประมาณทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น เพื่อให้สามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจุดใดจุดหนึ่งให้มีความโดดเด่นเพียงพอที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยว และคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดควรมีการจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยรายได้ของกองทุนจะเป็นการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วน หรือจากภาคโรงงานอุตสาหกรรมที่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม

ทางการท่องเที่ยว ส่วนรายจ่ายของกองทุนควรเน้นเป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หรือ การวิจัยทางวิชาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

3.2 แนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการ ซึ่งเป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อวางแผน ร่วมกันของระดับปฏิบัติการในการนำนโยบายและยุทธศาสตร์ที่คณะกรรมการท่องเที่ยวระดับ จังหวัดได้กำหนดไปใช้ในการดำเนินการ โดยแนวทางการบูรณาการระดับองค์กร มีดังนี้ ประกอบด้วย การจัดตั้งอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อมีอำนาจหน้าที่ในการนำแผน หรือ โครงการในยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดมาบริหารจัดการให้เป็นไป ตามทิศทางยุทธศาสตร์ตามที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดกำหนดไว้ในการบูรณาการ กระบวนการทำงานของระดับปฏิบัติการ ยังเป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อเป็นการแก้ปัญหา ด้าน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ และด้าน ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ โดยขั้นตอนกระบวนการบูรณาการดังกล่าวควรประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก การประเมินสภาพปัญหา ความต้องการ และการมีส่วนร่วมจากทุกภาค ส่วน ขั้นตอนที่สอง การระบุภารกิจความรับผิดชอบของภาคส่วนหรือหน่วยงานและองค์กรที่ เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่สาม การบูรณาการแผนร่วมกัน ขั้นตอนที่สี่ การร่วมกันกำหนดผู้รับผิดชอบ และขั้นตอนที่ห้า การมีส่วนร่วมในการประเมินผล เป็นกระบวนการสำคัญที่ทุกภาคส่วนจะได้ รับทราบประสิทธิภาพและประสิทธิผล และปัญหาในการดำเนินงานร่วมกัน

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการอภิปรายผลเฉพาะในส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ ที่มีวัตถุประสงค์การวิจัย 3 ด้าน คือ ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาคร ปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร และแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการของ จังหวัดสมุทรสาคร โดยจะอภิปรายตามลำดับ ดังนี้

1. การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครตามตัวแบบการจัดการและตัวแบบของวรเดช จันทรศร พบว่า โครงสร้างหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบและเกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวมีทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยภาครัฐมีทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก และหน่วยงานที่สนับสนุน สำหรับด้านบุคลากร ภาครัฐมีบุคลากรจำนวนน้อยและ ไม่มีความรอบรู้ด้านการท่องเที่ยวเท่าที่ควรเพราะมีพื้นฐานและความชำนาญด้านกีฬา และบุคลากรที่รับผิดชอบด้านการตลาดท่องเที่ยวขึ้นกับ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม ส่วนบุคลากรในภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีจำนวนน้อย และมีบทบาทหน้าที่ในหลายองค์กรและหลายตำแหน่ง ส่วนบุคลากรภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยวในจังหวัดยังมีน้อยและยังเห็นภาพไม่ชัดเจน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้าน โครงสร้างหน้าที่และบุคลากรในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร จะ เป็นไปตามการจัดโครงสร้างของหลักการบริหารจัดการ เพื่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งหลักการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ ของอุทุมพร พัทธรัตน์ ที่กล่าวว่า การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ เป็นการปฏิบัติงานตามกลยุทธ์ โดยจัดระบบงาน การมอบหมายงาน ในการวางแผนปฏิบัติงาน เพื่อให้การนำกลยุทธ์ไปใช้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการกลยุทธ์เป็นกระบวนการที่ครอบคลุมในกระบวนการเรียนรู้ การปฏิบัติการแสดงออกทางพฤติกรรม และเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันเป็นองค์รวมอย่างเป็นรูปธรรม ผ่านการจัดโครงสร้างบุคลากร และการประสานงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และยังสอดคล้องกับแนวทางการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ของวัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และ คณะ ที่กล่าวว่า การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ ด้านโครงสร้าง คือ การสามารถบริหารทรัพยากรขององค์กร ให้มีการจัดรูปแบบขึ้นมาเป็นโครงสร้างองค์กรและระบบการทำงานต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ดำเนินการปฏิบัติ เพื่อทำงานตามแผนงานบรรลุผลสำเร็จทุกขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ

ขณะที่งบประมาณในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมาจากภาครัฐเป็นหลัก โดยมีการจัดสรรผ่าน 3 ส่วน คือ ส่วนกลางจัดสรรผ่านหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักด้านการท่องเที่ยว ส่วนภูมิภาค คือ งบประมาณจากจังหวัด และส่วนท้องถิ่น คือ งบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นไปตามหลักการสำคัญของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ของสำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนัก งานปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่กล่าวว่า ส่วนราชการทั้งในส่วนกลาง และในพื้นที่จังหวัด สนับสนุนการจัดองค์กร บุคลากร งบประมาณ ข้อมูลสารสนเทศ กฎหมายระเบียบ และข้อบังคับ อย่างเพียงพอ เพื่อกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ระดับปฏิบัติ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Thomas L. Wheelan and David J. Hunger ที่ให้ความหมายการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ ว่าเป็นการนำกิจกรรมทั้งหมดที่จำเป็น เพื่อมาใช้ในการปฏิบัติการตามแผนกลยุทธ์ โดยผ่านการจัดทำโครงการ การจัดงบประมาณ และระเบียบวิธีการปฏิบัติ

การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ภาครัฐดำเนินการได้ดีในหน่วยงานตัวเองเท่านั้น แต่มีปัญหาในการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างหน่วยงาน เพราะจังหวัดซึ่งเป็นการบริหารส่วนภูมิภาคก็ไม่มีอำนาจในการสั่งการส่วนกลาง ส่วนภาคเอกชนและภาคประชาชนจะบูรณาการกันได้เป็นอย่างดี ด้านสมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ภาคประชาชนไม่มีปัญหา ด้านสมรรถนะเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์กร แต่ปัญหาจะอยู่ที่ สมรรถนะ ของบุคลากร ซึ่งผลการวิจัยด้าน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้าน สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นไปตามแนวคิดของ Carl E. Van Horn & Donald S. Van Meter ที่ให้ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติว่า หมายถึง การกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในนโยบายเบื้องต้น การกระทำดังกล่าวอาจจะโดยภาครัฐ หรือเอกชนทั้งในลักษณะของกลุ่มหรือบุคคลก็ได้ และกล่าวเพิ่มเติมว่า ความ สำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักสามประการด้วยกัน คือ กระบวนการในการสื่อข้อความ สมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ปัจจัยหลักทั้ง 3 เหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน สำหรับด้าน ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ที่เห็นตรงกันว่าทั้งภาคเอกชนและภาคประชาชนให้ความร่วมมือ สนับสนุนเป็นอย่างดี ได้สอดคล้องกับแนวทางการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ของ วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และ คณะ ที่กล่าวว่ากระบวนการปฏิบัติ คือ การสามารถสร้างประสิทธิผล และประสิทธิภาพในขั้นตอนการปฏิบัติงานจริง โดยพนักงานทุกกลุ่มทุกระดับซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์ มีการทุ่มเทความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และประสานสามัคคีจนเกิดผลดีต่อการสร้างผลงาน และผลสำเร็จให้กับภารกิจในระยะยาวได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีความสอดคล้องกับแนวคิดการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติตามตัวแบบด้านการจัดการของวาระเศรษฐกิจมหภาค ทั้งนี้เพราะตัวแบบนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องเป้าหมายของนโยบายและการวางแผนควบคุมหน่วยปฏิบัติ แต่จะให้ความสำคัญแก่สมรรถนะขององค์กร โดยมีสมมุติฐานว่าความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่รับผิดชอบว่ามีขีดความสามารถที่จะปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับความคาดหวังเพียงใด ซึ่งจะขึ้นอยู่กับปัจจัย 5 ประการ คือ (1) มีโครงสร้างหน้าที่อย่างเหมาะสม (2) บุคลากรมีความรู้ความสามารถทั้งด้านบริหารและเทคนิค (3) ต้องมีการสนับสนุนด้านงบประมาณอย่างเพียงพอ (4) ต้องมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์อย่างเหมาะสม และ (5) ต้องมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิจัยพบว่าปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวใน จังหวัดสมุทรสาคร ด้านโครงสร้างหน้าที่ คือการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องภาครัฐไม่ได้ขึ้นกับสังกัดเดียวกัน เป็นผลให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีแนวทางไปคนละทิศคนละทาง ขาดการบูรณาการ อีกทั้งไม่มีหน่วยงานที่ทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ทางด้านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครไม่มีความเป็นเอกเทศเพราะ ต้องขึ้นกับสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี จึงไม่สามารถเสนอโครงการของงบประมาณหรือเบิกจ่ายงบประมาณได้อิสระ ประเด็นสำคัญคือการไม่มีคณะกรรมการร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัด จึงไม่มีการบูรณาการร่วมกันของการพัฒนาการท่องเที่ยวในทุกๆ ด้าน จากการวิเคราะห์ผลวิจัยสรุปได้ว่าปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ด้านโครงสร้างหน้าที่เกิดจากความไม่สอดคล้องในการกระทำภายในของหน่วยงานภาครัฐทำให้ผลการดำเนินงานไปคนละทิศคนละทาง ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับแนวคิดประโยชน์การจัดการเชิงกลยุทธ์ของสมยศ นาวิกาน ที่กล่าวไว้ว่า การสร้างความสอดคล้องของการกระทำภายในองค์กร การจัดการเชิงกลยุทธ์จะช่วยให้หน่วยงานขององค์กรมุ่งไปสู่วัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน ถ้าปราศจากแนวทางที่กำหนดโดยการบริหารเชิงกลยุทธ์แล้ว หน่วยงานขององค์กรมักจะโน้มเอียงไปสู่ทิศทางที่แตกต่างกัน และยังไม่สอดคล้องกับแนวคิดการบริหารองค์กรเชิงกลยุทธ์ของดำรงค์ วัฒนา ที่กล่าวว่าความเกี่ยวพันกันขององค์กรกับสภาพแวดล้อม เป็นความเกี่ยวพันกันขององค์กรกับสภาพแวดล้อม หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรซึ่งเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นมา เพื่อทำงานให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ได้เลือกสรรมาแล้วอย่างใดอย่างหนึ่ง

ด้านบุคลากร ปัญหาและอุปสรรคคือบุคลากรภาครัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวยังมีน้อย และไม่มี ความชำนาญอย่างแท้จริง ส่วนบุคลากรของหน่วยงานสนับสนุนนั้น จะให้ความสำคัญกับ งานการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอันดับรองลงมาจากงานประจำของตนเอง ด้านบุคลากรภาคเอกชน มีหน้าที่รับผิดชอบหลายด้านให้ความสำคัญกับองค์กรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับธุรกิจของตนเองเป็น หลัก สำหรับบุคลากรภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยวยังมีน้อยและเห็นภาพไม่ชัดเจน เพราะไม่รู้ว่า จะเข้ามามีส่วนร่วมในส่วนไหน เนื่องจากภาครัฐไม่มีการ พัฒนาความรู้ความสามารถ ให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทางด้านการท่องเที่ยว ส่วน ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม แม้จะมีการ ฝึกอบรมและ การพัฒนาความรู้ แต่ก็เน้นไปทางการตลาดหลักคือจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งปัญหา และอุปสรรคด้านบุคลากรทั้งหมดของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไม่ สอดคล้องกับแนวคิด ประโยชน์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์ต่อพฤติกรรมกรรมการบริหาร ที่ John A. Pearce and Richard B. Robinson กล่าวไว้ว่าการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์โดยอาศัยกระบวนการกลุ่มของ บุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญในงานก่อให้เกิดแนวทางการจัดทำกลยุทธ์ที่หลากหลาย บุคลากร เมื่อได้มีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์จะส่งผลทำให้มีขวัญและกำลังใจในการทำงานที่ดีส่งผลให้ ผลผลิตเพิ่มสูงขึ้น ช่วยให้เกิดการลดช่องว่างหรืองานที่ทำซ้ำซ้อนกันในการดำเนินกิจกรรมระหว่าง บุคคลและกลุ่ม เพราะจะทำให้บุคลากรรู้บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเองที่ชัดเจน การต่อต้านการเปลี่ยนแปลงจะลดลงเมื่อบุคลากรได้มีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ทำให้เกิดความ ภาคภูมิใจ พอใจ จึงเกิดการยอมรับและพร้อมให้ความร่วมมือดำเนินการเปลี่ยนแปลง และยังไม่มี สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย ด้านการพัฒนาศักยภาพบุคลากร ด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน ที่ระบุว่าต้อง ผลักดันให้มีการจัดตั้งสถาบัน กลางเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม โดยทำหน้าที่ในการกำหนด กำกับ และพัฒนาคุณภาพของบุคลากรและบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งบูรณาการความ ร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการจัดฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรให้มีมาตรฐานตรงตาม ตำแหน่งที่ตลาดแรงงานต้องการและมีความเพียงพอ

ด้านงบประมาณ มีปัญหาและอุปสรรค คืองบประมาณที่ได้รับ จากส่วนกลางมีน้อยมาก เพราะเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก และมีภาพลักษณ์เป็นเมืองอุตสาหกรรม อีกทั้งสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถของบประมาณได้เอง เพราะขึ้นอยู่กับสำนัก งาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เพชรบุรีตามยุทธศาสตร์การบริหารงานกลุ่มจังหวัด ประกอบกับ การ จัดทำโครงการ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ยังไม่มีความชัดเจน ทั้งระดับนโยบายและแนวทางในการ พัฒนา และที่สำคัญขาดการบูรณาการงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐทั้ง 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เพราะยังทำงานในลักษณะต่างคนต่างทำเพื่อผลงานของ

หน่วยงานตนเอง ไม่ได้มีการประสานงานร่วมกันในการจัดทำโครงการต่างๆ ดังนั้นงบประมาณที่มี จึงกระจายแต่ย่อยเป็นส่วนเล็กๆ ซึ่งมีผลถึง ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ ที่ไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย จึงทำให้ผลงานที่ได้ไม่มีคุณภาพ ไม่ได้มีการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ปัญหาและอุปสรรคคือการ ไม่มีศูนย์ข้อมูลบริการนักท่องเที่ยว เพราะจัดหาสถานที่ที่เหมาะสมในการก่อสร้างไม่ได้ รวมทั้งไม่มีสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ในพื้นที่ จึงเป็นจุดอ่อนในการทำการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว แต่สิ่งที่สำคัญสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครไม่ได้มีสถานที่ทำการของตนเอง จึงทำให้ไม่สามารถทำการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะจำเป็นต้องพัฒนาตัวเองให้มีความพร้อมก่อน ดังนั้น ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ และด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจึงพบว่า ปัญหาและอุปสรรคทั้งหมดไม่สอดคล้องและไม่เป็นไปตามกับ หลักการสำคัญของการบริหารงาน จังหวัดแบบบูรณาการ ของ สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนัก งาน ปลัดกระทรวงมหาดไทยที่กล่าวว่า ส่วนราชการทั้งในส่วนกลาง และในพื้นที่จังหวัดสนับสนุนการจัดองค์กร บุคลากร งบประมาณ ข้อมูลสารสนเทศ กฎหมายระเบียบ และข้อบังคับอย่างเพียงพอ เพื่อกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ระดับปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะจังหวัดสมุทรสาครมีงบประมาณไม่เพียงพอในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน มีปัญหาและอุปสรรค ระหว่างหน่วยงานของภาครัฐ เพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรงจะขึ้นอยู่กับการบริหาร ส่วนกลางขณะที่จังหวัดซึ่งเป็นการบริหารส่วนภูมิภาค จึงมีปัญหาในการสั่งการข้ามสังกัด ส่วนภาคเอกชนและภาคประชาชน มีกิจกรรมร่วมกันน้อยเกินไป ไม่เพียงพอที่สร้างความสัมพันธ์หรือแนวทางการทำงานเพื่อเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัดได้ ส่วนระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน ปัญหาและอุปสรรคคือ แนวทางระเบียบ ขั้นตอนในการทำงานที่แตกต่างกันโดยเฉพาะ การต้องใช้งบประมาณร่วมกัน เนื่องจาก ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีขั้นตอนในการเบิกจ่ายงบประมาณที่สะดวกรวดเร็ว ในขณะที่ภาครัฐมีขั้นตอนยุ่งยาก จึงทำให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนมองว่าภาครัฐไม่ให้การสนับสนุน แต่ต้องการให้สนับสนุนภาครัฐเสียมากกว่า ส่วนด้าน สมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ มีปัญหาและอุปสรรค ที่องค์กรภาครัฐมี สมรรถนะที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ เพราะมีบุคลากรน้อยและบุคลากรที่ มีก็จะมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ ด้านสมรรถนะขององค์กรภาคเอกชนและภาคประชาชนก็ไม่มียุทธศาสตร์หรือแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม

อย่างชัดเจน สำหรับด้าน ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ จากภาครัฐมี ปัญหาและอุปสรรค อยู่ที่งบประมาณ สนับสนุน และการ ไม่ทราบ ว่าเจ้าภาพตัวจริง หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นหน่วยงานใด ด้านภาคเอกชนและภาคประชาชนก็มีทัศนคติต่อหน่วยงานภาครัฐว่าไม่มีความรับผิดชอบ ไม่พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดแต่พยายามที่จะผลักภาระความรับผิดชอบไปให้กับท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่เป็นผู้รับผิดชอบ

ดังนั้นผลการวิจัยปัญหาและอุปสรรคของ ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ และด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไม่สอดคล้องกับแนวคิดการน่านโยบาย สาธารณะไปปฏิบัติของ Carl E. Van Horn & Donald S. Van Meter ที่ได้ให้ความหมายของการน่านโยบายไปปฏิบัติว่า หมายถึง การกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในนโยบายเบื้องต้น การกระทำดังกล่าวอาจจะโดยภาครัฐ หรือเอกชนทั้งในลักษณะของกลุ่มหรือบุคคลก็ได้ และยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักสามประการด้วยกัน ได้แก่ กระบวนการในการสื่อข้อความ สมรรถนะขององค์กรที่น่านโยบายไปปฏิบัติ และความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ปัจจัยหลักทั้ง 3 เหล่านี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและยังประกอบด้วยปัจจัยย่อยๆ หลายข้ออันได้แก่ (1) ในด้านการสื่อข้อความ ประสิทธิภาพของการน่านโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้ปฏิบัติว่าตนเองควรจะทำอย่างไรบ้าง ความเข้าใจดังกล่าว จะมีมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความชัดเจนของนโยบาย กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะมีส่วนช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจดีขึ้น (2) ในด้านปัญหาทางสมรรถนะ ความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับความสามารถของหน่วยปฏิบัติว่าจะทำงานให้เป็นไปตามที่คาดหวังได้เพียงใด และ (3) ในด้านของตัวผู้ปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้ปฏิบัติเอง

สรุปภาพรวมผลการวิจัยปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครในทุกด้านได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของวินัย ภูประชาตระกูล ที่ได้ศึกษาเรื่องยุทธศาสตร์การบริหารแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 3 จังหวัดภาคใต้ ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และกระบี่ ผลการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันปัญหาหลักด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 3 จังหวัด คือการขาดการประชาสัมพันธ์อย่างเพียงพอ งบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ไม่เพียงพอ และขาดความช่วยเหลือจากภาครัฐอย่างเหมาะสม อีกทั้งระบบกฎหมายไม่เอื้ออำนวยต่อระบบการท่องเที่ยว และบุคลากรขาดความรู้ความสามารถด้านการบริหารงาน รวมทั้งปัจจุบันการบริหารด้านการท่องเที่ยวทำอย่างไม่เป็นระบบ และการขาดการบริหารเชิงบูรณาการ ผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบจะเกิดขึ้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือ นโยบายของรัฐบาล สถาบัน

หรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนในท้องถิ่น และคุณภาพของประชากรในท้องถิ่น ด้วยเหตุนี้การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้รูปแบบยุทธศาสตร์การบริหารแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยว จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคือผลกระทบที่เกิดขึ้นในขณะนี้ได้ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภวนิดา คุณผลิน ที่ศึกษาเรื่องการบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ ซึ่งผลการศึกษาค้นพบว่าปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาการท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร คือการขาดหน่วยงานที่รับผิดชอบในการบูรณาการกระบวนการการทำงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งปัจจุบันมีการทำงานแบบแยกส่วน ทำให้ขาดทิศทางที่ชัดเจน มีการดำเนินงานที่ซ้ำซ้อนทั้งรูปแบบ พื้นที่ดำเนินงาน และการใช้ทรัพยากรไม่คุ้มค่า

3. ด้านแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการของจังหวัดสมุทรสาครสามารถแบ่งได้ 2 ระดับ ประกอบด้วย แนวทางการบูรณาการระดับองค์กร กับแนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการ ดังนี้

3.1 แนวทางการบูรณาการระดับองค์กร ที่เป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด โดยแนวทางการบูรณาการ เริ่มจากการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด และกำกับดูแลการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่มีโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว สร้างการบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจากภาครัฐ ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งภาคเอกชน และภาคประชาชน ซึ่งในแนวทางนี้จะสอดคล้องกับภารกิจหลักของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ของสำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่กำหนดว่า องค์กรกำกับและดำเนินการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ มี 3 ระดับ และในการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจะสอดคล้องกับการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการในระดับจังหวัด ที่ระบุว่าคณะกรรมการบริหารจังหวัดแบบบูรณาการ ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน และหัวหน้าส่วนราชการ / รัฐวิสาหกิจ ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ภาคประชาชน จำนวนหนึ่งเป็นกรรมการ หัวหน้าสำนักงานเป็นกรรมการและเลขานุการ อำนาจหน้าที่จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด แผนงาน / โครงการ ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์พัฒนากลุ่มจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคและยุทธศาสตร์ชาติ ส่งเสริม สนับสนุน ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้มีการพัฒนาเป็นไปตามยุทธศาสตร์ บูรณาการแผนงาน โครงการพัฒนาของส่วนราชการ หน่วยงาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชน กำกับ แนะนำ ติดตาม ประเมินผล

การดำเนินงานภายในจังหวัด เชิญส่วนราชการ หน่วยงานของภาครัฐ ภาคเอกชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องร่วมชี้แจง ให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น หรือส่งเอกสารตามที่เห็นสมควร

ในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ควรเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมในการรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และต้องเชื่อมโยงด้านนโยบายจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อลดความซ้ำซ้อนในโครงการและ กิจกรรมต่างๆ อีกทั้งเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันให้เกิด ประโยชน์สูงสุด ซึ่งแนวทางการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดได้ สอดคล้องกับแนวคิดประโยชน์การจัดการเชิงกลยุทธ์ของสมยศ นาวิการ ที่กล่าวไว้ว่า การเปิด โอกาสให้มีส่วนร่วมในการจัดการเชิงกลยุทธ์ไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดสนับสนุนความผูกพันเท่านั้น แต่ จะเป็นการช่วยลดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วย ปกติบุคคลที่จะต่อต้านสิ่งที่ไม่เข้าใจ แต่ส่วนใหญ่จะยอมรับการตัดสินใจเมื่อเข้าใจปัจจัยที่จำกัดและทางเลือกที่เป็นไปได้ องค์กร ขนาดใหญ่จะมีการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่เป็นทางการมากกว่าองค์กรขนาดเล็ก แต่ทั้งนี้ไม่ได้ หมายความว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์จะมีความสำคัญน้อยต่อองค์กรขนาดเล็ก แม้ว่าการจัดการเชิงกล ยุทธ์จะช่วยปรับปรุงผลงานระยะยาวได้ดี และยังเป็นไปตาม หลักการสำคัญของการบริหารงาน จังหวัดแบบบูรณาการ ของ สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงาน ปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ระบุว่า การมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนใน จังหวัดในการพัฒนาสร้างศักยภาพการแข่งขันและแก้ปัญหาร่วมกัน เพื่อลดความซ้ำซ้อน ความ ล่าช้าและความสิ้นเปลือง

สำหรับการบูรณาการงบประมาณทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น เพื่อให้สามารถ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความโดดเด่นเพียงพอที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยว และคณะกรรมการควรมี การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยรายได้ของกองทุนจะเป็นการสนับสนุน จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วน หรือจากภาคโรงงานอุตสาหกรรมที่ ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางการท่องเที่ยว ส่วนรายจ่ายของกองทุนควรเน้นเป็นค่าใช้จ่ายใน การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หรือการวิจัยทางวิชาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งผล การวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับ หลักการสำคัญของการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ ของสำนัก พัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ระบุว่า ส่วน ราชการทั้งในส่วนกลาง และในพื้นที่จังหวัด สนับสนุนการจัดองค์กร บุคลากร งบประมาณ ข้อมูล สารสนเทศ กฎหมายระเบียบ และข้อบังคับอย่างเพียงพอ เพื่อกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ ระดับปฏิบัติ

3.2 แนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการ ซึ่งเป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อวางแผนร่วมกันของระดับปฏิบัติการในการนำนโยบายและยุทธศาสตร์ที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดได้กำหนดไปใช้ในการดำเนินการ โดยแนวทางการบูรณาการระดับองค์กร ประกอบด้วย การจัดตั้งอนุกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อรับมอบอำนาจหน้าที่ในการนำแผนหรือโครงการในยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดมาบริหารจัดการให้เป็นไปตามทิศทางยุทธศาสตร์ตามที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดกำหนดไว้ ซึ่งแนวทางการบูรณาการระดับปฏิบัติการจะสอดคล้องกับแนวคิดกระบวนการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่อุทุมพร พัชรวิรัตน์ กล่าวไว้ว่า การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ เป็นการปฏิบัติงานตามกลยุทธ์ โดยจัดระบบงาน การมอบหมายงาน ในการวางแผนปฏิบัติงาน เพื่อให้การนำกลยุทธ์ไปใช้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการกลยุทธ์เป็นกระบวนการที่ครอบคลุมในกระบวนการเรียนรู้ การปฏิบัติการแสดงออกทางพฤติกรรม และเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันเป็นองค์รวมอย่างเป็นรูปธรรม ผ่านการจัดโครงสร้างบุคลากร และการประสานงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และในการบูรณาการกระบวนการทำงานของระดับผู้ปฏิบัติการ ยังเป็นกระบวนการบูรณาการเพื่อเป็นการแก้ปัญหา ด้านการติดต่อสื่อสาร และประสานงาน ด้าน สมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ และด้าน ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ โดยขั้นตอนกระบวนการบูรณาการดังกล่าวควรประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก การประเมินสภาพปัญหา ความต้องการ และการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ขั้นตอนที่สอง การบูรณาการกิจความรับผิดชอบของภาคส่วนหรือหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่สาม การบูรณาการแผนร่วมกัน ขั้นตอนที่สี่ การร่วมกันกำหนดผู้รับผิดชอบ และขั้นตอนที่ห้า การมีส่วนร่วมในการประเมินผล เป็นกระบวนการสำคัญที่ทุกภาคส่วนจะได้รับทราบประสิทธิภาพและประสิทธิผล และปัญหาในการดำเนินงานร่วมกัน

สรุปภาพรวมผลการวิจัยแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ ในจังหวัดสมุทรสาครสอดคล้องกับผลการวิจัยของปิยวรรณ คงประเสริฐ ที่ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพังงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่าแนวทางการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ประกอบด้วย ดังนี้ (1) บทบาทหน้าที่ของภาครัฐจะอยู่ในระดับบน คือ ไปในทิศทางของการสนับสนุนงบประมาณเพื่อฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยว สร้างระบบฐานข้อมูล และเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศตลอดจนนโยบาย (2) ภาคเอกชนต้องมีบทบาทในการสร้างภาพลักษณ์และ branding รวมทั้งการมีส่วนร่วมกับภาครัฐและประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อศีลธรรม และก่อให้เกิดการกระจายรายได้แก่ชุมชน และ (3) ภาคประชาชน ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพยากร ทางด้าน

ท่องเที่ยวจึงมีหน้าที่ดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติ อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชน อีกทั้งควรมีส่วนร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวและลดปัญหา อาชญากรรม และยังคงสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภูวนิดา คุณผลิน ที่ศึกษาเรื่องการบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานครแบบบูรณาการ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า กระบวนการบูรณาการหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ กรุงเทพมหานครมี 2 ระดับ คือ (1) กระบวนการบูรณาการระดับมหภาค ที่เน้นการบูรณาการในระดับนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงานด้านการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่างๆ เข้าด้วยกัน (2) กระบวนการบูรณาการระดับจุลภาค ที่เน้นการบูรณาการระดับพื้นที่ประกอบด้วย การประเมินความต้องการ การกำหนดเป้าหมาย การกำหนดพันธกิจและภารกิจ กระบวนการมีส่วนร่วม การตั้งวัตถุประสงค์ การบูรณาการแผน การปฏิบัติการ และการประเมินผลแบบมีส่วนร่วม

ข้อเสนอแนะ

ในส่วน of ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อเสนอแนะ 3 ด้าน ประกอบด้วย ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป โดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร จะต้องศึกษาถึงความพร้อมด้านโครงสร้างหน้าที่ ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนให้ละเอียด เพื่อนำผลการศึกษามาจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

1.2 ในการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ ควรให้ความสำคัญในแผนการดำเนินงานที่ชัดเจนทั้งแผนระยะสั้น แผนระยะกลาง และแผนระยะยาว เพื่อให้มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวระดับกลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัด และยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวระดับประเทศ โดยเฉพาะแผนการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อเป็นระบบในการวางกลยุทธ์และขับเคลื่อน ไปสู่เป้าหมายและความสำเร็จ

1.3 จากการที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นเมืองประมง มีแหล่งอาหารทะเลใหญ่ที่สุดในประเทศ จึงควรมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสาครให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวด้านอาหารทะเล อย่างเป็นระบบและมีรูปธรรมที่ชัดเจน เพราะมีความพร้อมด้านวัตถุดิบ และเป็นจังหวัดที่อยู่ติดกับกรุงเทพฯ รวมทั้งเป็นเส้นทางที่จะผ่านลงไปสู่ภาคใต้

2. ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร

2.1 จังหวัดสมุทรสาครต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ และเป็นคณะกรรมการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ โดยมีผู้ว่าราชการเป็นประธานคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ส่วนคณะกรรมการจากภาคส่วนอื่นต้องประกอบด้วยผู้แทนที่เป็นผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ทั้งนี้เพื่อให้คณะกรรมการชุดนี้มีความสมบูรณ์อย่างลงตัว ควรมีภาครัฐจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมเป็นคณะกรรมการชุดนี้

2.2 จังหวัดสมุทรสาครจะต้องเร่งรัดในการพัฒนาบุคลากร และสมรรถนะองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยวให้มีศักยภาพมากที่สุดสำหรับการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะการจัดหาผู้รับผิดชอบที่เป็นเจ้าภาพหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดที่นอกเหนือจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา และหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัด โดยไม่ต้องพึ่งพา ททท. สำนักงานจังหวัดสมุทรสงคราม

2.3 การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจำเป็นต้องร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในทุกระดับอย่างใกล้ชิด ตั้งแต่ระดับองค์กรปกครองส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์กรปกครองส่วนตำบล เพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญให้มีจุดเด่นในการดึงดูดนักท่องเที่ยว เพราะปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพทั้งด้านงบประมาณ ด้านบุคลากร และด้านอื่นๆ มากเพียงพอที่จะทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถประสบความสำเร็จได้

2.4 การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครต้องมีการแบ่งระดับของแหล่งท่องเที่ยวตามศักยภาพในการพัฒนาให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อที่จะสามารถจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นลำดับแรก ไม่ใช่เป็นการพัฒนาแบบกระจายไปทุกจุด จนไม่สามารถหาจุดเด่นทางการท่องเที่ยวของจังหวัดได้อย่างเช่นทุกวันนี้

2.5 ภาคเอกชน และภาคประชาชนในจังหวัดสมุทรสาครที่มีการเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำเป็นต้องมีบทบาทและแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจน โดยเฉพาะแนวทางการมีส่วนร่วมกับภาครัฐ

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีกาวิจัยสำรวจศักยภาพในเชิงลึกเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อจะได้แบ่งระดับแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการพัฒนา ทั้งนี้เพื่อสามารถจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการได้อย่างถูกทิศทาง

3.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของ จังหวัดสมุทรสาครกับจังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัดเพชรบุรี เพื่อหาแนวทางในการเชื่อมโยง เส้นทางการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่การท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกัน และมีทรัพยากร ทางด้านอาหารทะเลเหมือนกัน อีกทั้งยังอยู่ในกลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัดเดียวกัน

3.3 ควรทำการศึกษาเส้นทางท่องเที่ยวที่เชื่อมต่อระหว่างเขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ กับตำบลพันท้ายนรสิงห์และตำบลโคกขาม จังหวัดสมุทรสาคร เพื่อพัฒนาเป็นเส้นทาง การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการท่องเที่ยวเพื่ออาหารทะเล

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2550). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2550-2554*, กรุงเทพฯ: คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- _____. (2554). *แผนการตลาดการท่องเที่ยวปี 2555*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- _____. (2554). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงมหาดไทย. (2547). *การดำเนินงานบูรณาการความร่วมมือภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด CEO ประจำปีงบประมาณ 2547*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย.
- _____. (2547 ก.). *รวมกฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย.
- _____. (2547 ข.). *รวมกฎหมาย ระเบียบ และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาและส่งเสริมการบริหารราชการจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย.
- _____. (2553). *แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด พ.ศ.2553 - พ.ศ.2556 และ แผนปฏิบัติราชการประจำปีของกลุ่มจังหวัด พ.ศ.2553 กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2*. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 กระทรวงมหาดไทย.
- _____. (2554). *แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2*. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง 2 กระทรวงมหาดไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2540). *การพัฒนาการท่องเที่ยวเรื่องกลยุทธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์*. กรุงเทพฯ: มปท.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2553). *ความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: กองนโยบายและแผน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- คุณชน ชนาพงศ์ธร. (2530). *การศึกษารัฐศาสตร์แนวทฤษฎีนโยบายสาธารณะ ๕*. เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและวิธีการศึกษาทางรัฐศาสตร์ หน่วยที่ 8-15. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- คุณวลา สุวรรณพิมล. (2548). *หลักการมัลติเทสต์* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: แสงดาว.
- กลุ่มยุทธศาสตร์การพัฒนารัฐ. (2554). *แผนพัฒนาจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2553 – 2556 ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2554*. สำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร.
- คณะจัดทำแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร. (2549). *แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2550 – 2553*. สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร.
- จักรกฤษณ์ สาราญใจ. (2545). *การวิจัยพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: จันทรสมุทร.
- จินตนา บุญบังการ และณัฏฐพันธ์ เขจรนันท์. (2549). *การจัดการเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: เอ็ดดูเคชั่น.
- ชูสิทธิ์ ชูชาติ. (2542). *อุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์.
- ดำรงค์ วัฒนา. (2545). *คู่มือการจัดทำแผนยุทธศาสตร์สำหรับหน่วยงานภาครัฐ*. กรุงเทพฯ: กรมอนามัย.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2542). *การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน* (พิมพ์ครั้งที่ 1). เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- _____ (2548). *การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปิยวรรณ คงประเสริฐ. (2551). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: ไฟว์ แอนด์ โฟร์ พรินติ้ง.
- ปรีชา หงษ์ไกรเลิศ. (2548). การวางแผนกลยุทธ์ (Strategic Planning), *วารสารดำรงราชานุภาพ*, 5 (15), หน้า 25

บรรณานุกรม (ต่อ)

- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554). (2550). *ยุทธศาสตร์การ
พัฒนาประเทศ* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: [http://www.ldd.go.th/Thai-html/05022007/
PDF/PDF01/index.htm](http://www.ldd.go.th/Thai-html/05022007/PDF/PDF01/index.htm) [2555, 28 กรกฎาคม].
- พัคตร์ผอง วัฒนสินธุ์. (2542). *การจัดการเชิงกลยุทธ์และนโยบายธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจนานา สนวนศรี. (2540). *การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน*. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- พรพธู รูปจำลอง. (2552). *กรอบนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ*.
คดียุทธศาสตร์รัฐประศาสนศาสตรคดียุทธศาสตร์บัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร, สถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์.
- พระเทพเวที. (2531). *เพื่ออนาคตการศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต. (2544). *พุทธวิธีในการสอน*. กรุงเทพฯ: สหธรรมมิก.
- พิบูล ทีปะपाल. (2551). *การจัดการเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ภูวนิดา คุณผลิน. (2550). *การบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร
แบบบูรณาการ*. คดียุทธศาสตร์รัฐประศาสนศาสตรคดียุทธศาสตร์บัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร,
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มัลลิกา ต้นสอน และนัตยาพร เสมอใจ. (2545). *กลยุทธ์ธุรกิจ* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:
ธรรมมถการพิมพ์.
- มิศรา สามารถ. (2543). *การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศ*. กรุงเทพฯ: แอล ที.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2535* (พิมพ์ครั้งที่ 6).
กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- รุ่งตะวัน เกิดโกลา. (2553). *แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัด
อุทัยธานี*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการ
ท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วนารัตน์ กรอิศรานุกูล และคณะ. (2553). **แนวทางการพัฒนาน้ำพุร้อนเพื่อรองรับการท่องเที่ยว**
เชิงสุขภาพระดับสากลด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชน: กรณีศึกษาน้ำพุร้อนพระร่วง
จังหวัดกำแพงเพชร. ชุดโครงการวาระแห่งชาติเพื่อการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวสู่
การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- วรรณ วลัยวานิช. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.
- วรงค์ จันทรร และลิขิต ชีรเวทิน. (2530). **การนำนโยบายไปปฏิบัติในระบบราชการไทย.**
กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วรงค์ จันทรร. (2551). **ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: พริกหวาน
กราฟฟิค.
- วัฒนา ระงับทุกข์. (2541). **การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.** กรุงเทพฯ: ดันอ้อ.
- วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ และคณะ. (2548). **การวางแผนกลยุทธ์ ศิลปะกำหนดแผนองค์กรสู่ความ**
เป็นเลิศ. กรุงเทพฯ: อินโนกราฟฟิกส์.
- วินัย ภูประชาตระกูล. (2549). **ยุทธศาสตร์การบริหารแบบบูรณาการด้านการท่องเที่ยวขององค์การ**
บริหารส่วนจังหวัด 3 จังหวัดภาคใต้: ศึกษากรณี จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช
และกระบี่. ดุษฎีนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์,
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- วิรุณศิริ ไจมา และ อัสเรศ รักสุริยา. (2549). **ศักยภาพ บทบาท และความต้องการของภาคธุรกิจใน**
จังหวัดเชียงรายในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด . ชุดโครงการ
พัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน, กลุ่มจังหวัดล้านนา สำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย.
- ศักดิ์ศิริ นันตะสุข, สมนึก ขวัญเมือง และอาวุธ ปะเมโท. (2550). **โครงการพัฒนาศักยภาพของ**
คนในท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้. ชุดโครงการ
ธนาคารข้อมูลเพื่อการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืนกลุ่มจังหวัดอีสาน
ใต้, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ศุภชัย ยาวะประภาส. (2552). **นโยบายสาธารณะ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สมยศ นาวิการ. (2542). *เศรษฐศาสตร์การบริหาร*. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า
- สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร. (2549). *แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2550 – 2553*. สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร.
- สุพานี สฤกษ์วานิช. (2544). *การบริหารเชิงกลยุทธ์: แนวคิดและทฤษฎี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____. (2546). *การบริหารเชิงกลยุทธ์: แนวคิดและทฤษฎี*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____. (2552). *การบริหารเชิงกลยุทธ์: แนวคิดและทฤษฎี*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสน่ห์ จัยโต และคณะ. (2548). *วิจัยทัศน์*. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการ-เชิงกลยุทธ์ในภาครัฐ หน่วยที่ 1-8. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อมร รักษาสัตย์. (2520). *การพัฒนานโยบาย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อุทุมพร พ็ชรรัตน์. (2547). *ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาต่อการจัดการเชิงกลยุทธ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

BIBLIOGRAPHY

- Anderson, James E. (1975). *Public Policy Making*. New York : Holt, Winstone & Rinehart.
- _____. (1994). *Public policy-making: An introduction* (2nd ed.). New York: Houghton.
- Certo, Samuel C. & Peter, J Paul. (1991). *Strategic Management : Concept and Applications*.
New York : Mcgraw-Hill.
- Certo, Samuel C. & Peter, J Paul. (1988). *Strategic management: Concepts and applications*.
New York: Random House.
- David, Fred R. (2007). *Strategic management: Concepts and cases*. Upper Saddle River, NJ:
Pearson Prentice Hall.
- Dye, Thomas R. (1978). *Understanding Public Policy* (3rd ed.). Engle-wood Cliffs, NJ.:
Prentice Hall.
- Easton, David. (1971). *The Political System : An Inquiry into the State of Political Science*
(2nd ed.). New York: Knopf.
- Faghri, Roxana. (2007). *Tourism Planning and Policy making of the Islamic Republic of Iran*
(Analysis of the four Five-year Development Plans). Master Thesis of Business
Administration and Social Science, Division of Industrial marketing and e-commerce,
Luled University of Technology.
- Fakhar, Anwar-UI-Haque. (2008). *Factors affecting tourism, tourism potential and strategies*
For development as an Industry in Pakistan. Master Thesis of Business Administration
in Marketing Management, Department of Business Administration University of Gavle.
- Friedrich, Carl J. (1963). *Man and his Government*. New York: Mc. Graw-Hill.
- Gitera, Valence. (2008). *The Development and promotion of heritage tourism in Rwanda*.
Thesis Master for the degree of Technology, Tourism and Hospitality Management in the
Faculty of Business Cape Peninsula University of Technology.
- Jones, Charles O. (1984). *An Introduction to the Study of Public Policy* (3rd ed.) Monterey:
Brooks/Cole Publishing Company.

BIBLIOGRAPHY (continue)

- Kafle, Jagannath. (2011). *Poverty Alleviation through Sustainable Tourism Development in Nepal: Marketing Strategy Point of View*. Thesis Degree programme International Business Management, Business School Seinajoki, University of Applied Sciences.
- Kaplan, Robert S. and. Norton, David P. (1996). *Using the Balanced Scorecard as a Strategic Management System*. Harvard Business Review.
- Lasswell, Harold D. and Kaplan, Abraham. (1970). *Power and Society*. New Haven: Yale University Press.
- Lourens, Marlien. (2007). *The Underpinnings for Successful Route Tourism Development in South Africa*. Thesis degree of Masters of Tourism. School of Geography, Archaeology and Environmental University of the Witwatersrand.
- Majed Qasim Darabseh, Fakhrieh. (2010). *A Strategy for the development of a tourism trail of the Decapolis site in northern Jordan*. Dissertation for the degree of doctor of philosophy Institute of Archaeology and Antiquity College of Arts and Law, The University of Birmingham.
- Mazmanian, Daniel A. & Sabatier, Paul A. (1983). *Implementation and Public Policy*. Scott: Foresman.
- Michael, Muganda. (2009). *Community involvement and participation in tourism development in Tanzania: A Case study of local communities in Barabarani village mto wa mbu, Arusha - Tanzania*. Thesis degree for the Master of Tourism Management Victoria, University of Wellington.
- Paul, Samuel. (1983). *Strategy Management of Development Programmes*. Geneva: International Labour Office.
- Pearce, J. A., & Robinson, R. B. (2009). *Strategic management: Formulation, implementation and control* (11th ed.). New York: McGraw-Hall.

BIBLIOGRAPHY (continue)

- Petersen, Luke Alan. (2010). *An examination of integrated rural tourism development in the goris region of Armenia*. Thesis degree Master of Business Administration in International Food and Agribusiness, Utah State University.
- Pitts, Robert A. and Lei, David. (2000). *Strategic management building and sustaining competitive advantage*. Dallas, TX: Southern Methodist University.
- Prahalad, C.K. and Hamel, G. (1990). *The core competence of the corporation*. Harvard Business Review.
- Rue, Leslie W. and Byars, Lloyd L. (2000). *Human resource management*. Irwin.McGraw-Hill.
- Sharkansky, Ira. (1970). *The Political Scientist & Policy Analysis in Political Science*. Chicago: Markham.
- Souza Dias, Rogério Ferreira de. (2010). *Tourism management in protected areas: Guiding concession and environmental interpretation in New Zealand's conservation estate*. Thesis degree Master of Tourism Management, Victoria University of Wellington New Zealand.
- Van Horn, Carl E. and Van Meter, Donald S. (1976). *The Implementation of Intergovernmental Policy: Public Policy in the Federal System*. Donald S. Van Meter and Carl E. Van Horn (eds.) Lexington, Mass: Lexington Book.
- Wheelan, Thomas L. and Hunger, David J. (2008). *Strategic management and business policy* (11th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall.
- World Tourism Organization. (2012). *UNWTO Annual Report 2011. Madrid Spain*: World Tourism Organization.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) การประเมินความสอดคล้องของข้อความแบบสอบถาม เรื่อง การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ตอนที่ 2 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวจังหวัด สมุทรสาคร

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	จำนวน (N=5)					คะแนนรวม	IOC	สรุป
	1	2	3	4	5			
1. ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว								
1. แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น ศาลพันท้ายนรสิงห์ ท่าฉลอมสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย ถนนถวายเป็นมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน
2. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางชีวภาพ เช่น การเพาะเลี้ยงหอยแมลงภู่ การฟื้นฟูพื้นที่ป่า ชายเลน และการปักไม้ไผ่ชะลอคลื่น การดูแลลออริวดี วาพบรูดำ มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน
3. แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น การเที่ยวชมพื้นที่การเกษตร พอเพียงบ้านปากบ่อ ตำบลบ้านเกาะ การทำเกษตรกรรม ในพื้นที่บ้านแพ้ว และสวนกล้วยไม้อำเภอกระทุ่มแบน มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน
4. แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิถีชีวิตชาวประมงพื้นบ้าน วิถีชีวิตชาวไทยรามัญ/ไทยทรงดำ การไหว้เจ้า 9 ศาล หลวงพ่อโตวัดหลักสี่ หลวงพ่อปู่วัดโกรกกราก มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน
5. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น การล่องเรือคูหึ่งห้อยคลองสุนัขหอน การล่องเรือชมลำน้ำท่าจีน มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ผ่าน
2. ด้านความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค								
2.1 ถนนและเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทาง	+1	+1	0	+1	0	3	0.60	ผ่าน

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	จำนวน (N=5)					คะแนน รวม	IOC	สรุป
	1	2	3	4	5			
2. ด้านความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค (ต่อ)								
2.2 การเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวภายในจังหวัด การจัดการด้านป้ายบอกทิศทางแก่นักท่องเที่ยว	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ผ่าน
2.3 ระยะทางระหว่างจุดท่องเที่ยวแต่ละแห่งไม่ห่างไกล	+1	+1	-1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน
2.4 มีบริการสาธารณะพื้นฐานในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา อินเทอร์เน็ตฯ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ผ่าน
2.5 มีระบบการจัดการด้านขยะมูลฝอยในแหล่งท่องเที่ยว	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.60	ผ่าน
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายและบริการด้านการท่องเที่ยว								
3.1 มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวภายในจังหวัดและตามสื่อประเภทต่างๆ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ผ่าน
3.2 มีที่พัก ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึกมีมาตรฐาน	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ผ่าน
3.3 มีการบริการด้านความปลอดภัยพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ ปิมน้ำมัน ฯ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ผ่าน
3.4 ประชาชนในพื้นที่มีความเป็นเจ้าบ้านที่ดี	+1	+1	0	0	+1	3	0.60	ผ่าน
3.5 มีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นบริการในจังหวัดสมุทรสาคร	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.60	ผ่าน
4. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว								
4.1 มีการสร้างภาพลักษณ์ และ Branding จังหวัดสมุทรสาครในการเป็นครัวของโลกด้านอาหารทะเลและเกษตร	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ผ่าน
2. จังหวัดสมุทรสาครเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ใกล้กรุงเทพ สามารถท่องเที่ยวไปกลับภายใน 1 วัน	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ผ่าน
3. จังหวัดสมุทรสาครเอกลักษณ์วันท้องถิ่นไทย “ท่าฉลอม สุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย”	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ผ่าน
4. มีการจัดกิจกรรม การท่องเที่ยว เช่น เทศกาลอาหารทะเล เทศกาลงานแห่เจ้าพ่อหลักเมือง สมุทรสาครเอ็กซ์โป	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน
5. มีศาลพันท้ายนรสิงห์อัตลักษณ์แห่งความซื่อสัตย์และจงรักภักดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ผ่าน

แบบสอบถาม

เรื่องการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง ในการเก็บข้อมูล ของการทำคุณฉันทิพนธ์เรื่อง “การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร ” โดยมีวัตถุประสงค์ประกอบด้วย (1) เพื่อศึกษา ระดับ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาคร (2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร (3) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาคร และ (4) เพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเลือกเป็นผู้ให้ข้อมูลดังกล่าว การตอบคำถามของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับ และ จะไม่มีการนำไปใช้ทำประโยชน์อื่นนอกจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ โดยแบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาคร

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการพัฒนา การท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

นายสุนทร วัฒนาพร

นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเขียนเติมลงในช่องว่างที่กำหนดไว้ตาม
ข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ หญิง ชาย
2. อายุ 1. ต่ำกว่า 15 ปี 2. 15 – 24 ปี
 3. 25 – 34 ปี 4. 35 – 44 ปี
 5. 45 – 54 ปี 6. มากกว่า 54 ปีขึ้นไป
3. สถานภาพ 1. โสด 2. สมรส
 3. หม้าย 3. หย่าร้าง
4. ระดับการศึกษา 1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษา
 3. ประกาศนียบัตร 4. อนุปริญญา / เทียบเท่า
 5. ปริญญาตรี 6. ปริญญาโท
 7. อื่นๆ (โปรดระบุ)
5. อาชีพหลัก 1. ข้าราชการ 2. ข้าราชการบำนาญ
 3. บริษัทเอกชน 4. เกษตร
 5. นักเรียน/นักศึกษา 6. พ่อค้า/นักธุรกิจ
 7. กิจการบริการที่พัก 8. อื่นๆ (ระบุ)
6. รายได้ต่อเดือน 1. ต่ำกว่า 5,000 บาท
 2. 5,001 – 10,000 บาท
 3. 10,001 – 20,000 บาท
 4. 20,001 – 30,000 บาท
 5. 30,001 – 40,000 บาท
 6. 40,000 บาท ขึ้นไป

ตอนที่ 2 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาคร

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

คำถาม : ท่านคิดว่าประเด็นย่อยในแต่ละด้านของ ยุทธศาสตร์การ ท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาคร มีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครในระดับใด

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว					
1. แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น ศาลพันท้ายนรสิงห์ ทำนอมสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย ถนนถวายเป็นความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด					
2. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางชีวภาพ เช่น การเพาะเลี้ยงหอยแมลงภู่งู การฟื้นฟูพื้นที่ป่าชายเลน และการปักไม้ไผ่ชะลอกคลื่น การดูแลโลมาอิรวดี วาฬบรูด้า มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด					
3. แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น การเที่ยวชม พื้นที่การเกษตร พอเพียงบ้านปากบ่อ ตำบลบ้านเกาะ การทำเกษตรกรรม ในพื้นที่บ้านแพ้ว และสวนกล้วยไม้อำเภอกระทุ่มแบน มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด					
4. แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิถีชีวิตชาวประมงพื้นบ้าน วิถีชีวิตชาวไทยรามัญ/ไทยทรงดำ การไหว้เจ้า 9 ศาล หลวงพ่อโตวัดหลักสี่ หลวงพ่อปู่วัดโคกรกราก มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด					
5. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น การล่องเรือคูหึ่งห้อยคลองสุนัขหอน การล่องเรือชมลำน้ำท่าจีน มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครระดับใด					

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2. ด้านความพร้อมโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค					
2.1 ถนนและเส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทาง					
2.2 การเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวภายในจังหวัด การจัดการด้านป้ายบอกทิศทางแก่นักท่องเที่ยว					
2.3 ระยะทางระหว่างจุดท่องเที่ยวแต่ละแห่งไม่ห่างไกล					
2.4 มีบริการสาธารณูปโภคพื้นฐานในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา อินเทอร์เน็ตฯ					
2.5 มีระบบการจัดการด้านขยะมูลฝอยในแหล่งท่องเที่ยว					
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และบริการด้านการท่องเที่ยว					
3.1 มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวภายในจังหวัดและตามสื่อประเภทต่างๆ					
3.2 มีที่พัก ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึกมีมาตรฐาน					
3.3 มีการบริการด้านความปลอดภัยพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ ปั้มน้ำมัน ฯ					
3.4 ประชาชนในพื้นที่มีความเป็นเจ้าบ้านที่ดี					
3.5 มีมีคฤหาสน์ท้องถิ่นบริการในจังหวัดสมุทรสาคร					
4. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว					
4.1 มีการสร้างภาพลักษณ์ และ Branding จังหวัดสมุทรสาครในการเป็นครัวของโลกด้านอาหารทะเลและเกษตร					
4.2 จังหวัดสมุทรสาครเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ใกล้กรุงเทพฯ สามารถท่องเที่ยวไปกลับภายใน 1 วัน					
4.3 จังหวัดสมุทรสาครเอกลักษณ์วันท้องถิ่นไทย “ทำฉลอมสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย”					

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว (ต่อ)					
4.4 มีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น เทศกาลอาหารทะเล เทศกาลงานแห่เจ้าพ่อหลักเมือง สมุทรสาครเอ็กซ์โป					
4.5 มีศาลพันท้ายนรสิงห์อัตลักษณ์แห่งความซื่อสัตย์และจงรักภักดี					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

ผู้วิจัย

แนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

เรื่องการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ตอนที่ 1 ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัด สมุทรสาคร

ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

- 1.1 ด้านโครงสร้างหน้าที่
- 1.2 ด้านบุคลากร
- 1.3 ด้านงบประมาณ
- 1.4 ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์
- 1.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม
- 1.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน
- 1.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ
- 1.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

ตอนที่ 2 ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าวมีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

- 2.1 ด้านโครงสร้างหน้าที่
- 2.2 ด้านบุคลากร
- 2.3 ด้านงบประมาณ
- 2.4 ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์
- 2.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม
- 2.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน
- 2.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ
- 2.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

ตอนที่ 3 แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

- 3.1 ด้านโครงสร้างหน้าที่
- 3.2 ด้านบุคลากร
- 3.3 ด้านงบประมาณ
- 3.4 ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์
- 3.5 ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม
- 3.6 ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน
- 3.7 ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ
- 3.8 ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ

ภาคผนวก ข
ค่าสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง Taro Yamane

ขนาด ประชากร	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความคลาดเคลื่อน (e)					
	± 1	± 2	± 3	± 4	± 5	± 10
500	*	*	*	*	222	83
1,000	*	*	*	385	286	91
1,500	*	*	638	441	316	94
2,000	*	*	714	476	333	95
2,500	*	1,250	769	500	345	96
3,000	*	1,364	811	517	353	97
3,500	*	1,458	843	530	359	97
4,000	*	1,538	870	541	364	98
4,500	*	1,607	891	549	367	98
5,000	*	1,667	909	556	370	98
6,000	*	1,765	938	566	375	98
7,000	*	1,842	959	574	378	99
8,000	*	1,905	976	580	381	99
9,000	*	1,957	989	594	383	99
10,000	5,000	2,000	1,000	588	385	99
15,000	6,000	2,143	1,034	600	390	99
20,000	6,667	2,222	1,058	606	392	100
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,091	2,439	1,099	621	398	100
∞	10,000	2,500	1,111	625	400	100

ที่มา : Yamane, 1973 อ้างถึงใน จักรกฤษณ์ ส้าราญใจ, 2545

หมายเหตุ * หมายถึง ขนาดตัวอย่างไม่เหมาะสม ไม่สามารถใช้สูตรคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้

ภาคผนวก ค
หนังสือที่ออกโดยมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ภาคผนวก ง

ตารางนัดสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างการวิจัยเชิงคุณภาพ

ตารางนัดสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างการวิจัยเชิงคุณภาพ

ลำดับ	วัน เดือน ปี	เวลา	ผู้ให้สัมภาษณ์	ตำแหน่ง
1.	16 ต.ค.55	10.00-12.00 น.	นายชัยพร ศิริพงษ์เวทินทร์	นายกสมาคมผู้สื่อข่าว จังหวัดสมุทรสาคร
2.	16 ต.ค.55	14.00-16.00 น.	นางสาวอังคณา พุ่มพกา	ผอ. ททท. สำนักงาน สาขาสมุทรสงคราม
3.	12 ต.ค.55	13.00-15.00 น.	นายอุดม ไกรวัตนุสรณ์	รองนายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดสมุทรสาคร
4.	9 ต.ค.55	14.00-16.00 น.	นางอุไร แดงเอี่ยม	ประธานกลุ่มเบญจรงค์ คอนไก่อ๊ตี่ ท่าเสา
5.	5 ต.ค.55	10.00-12.00 น.	นายไกรลาส รอดเจริญ	เจ้าของรีสอร์ทและ ร้านอาหารคุ้งน้ำ
6.	5 ต.ค.55	14.00-16.00 น.	นายชัชวาลย์ เกตุแก้ว	ผู้ปลูก / ส่งออกกล้วยไม้
7.	27 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายสุพล ศรีทับทิม	พาณิชย์จังหวัดสมุทรสาคร
8	26 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายจตุติ กิ่งพะโยม	เลขาธิการสมาคมส่งเสริม การท่องเที่ยวจังหวัด สมุทรสาคร
9.	25 ก.ย. 55	14.00-16.00 น.	นายภิญโญ ประกอบผล	หัวหน้าสำนักงานจังหวัด สมุทรสาคร
10.	24 ก.ย. 55	10.00-12.00 น.	นายวัฒนา แดงมณี	ประธานมูลนิธิศาลพัน ท้ายนรสิงห์
11.	21 ก.ย. 55	10.00-12.00 น.	นพ. ชัยรัตน์ เวชพานิช	สาธารณสุขจังหวัด สมุทรสาคร
12.	21 ก.ย. 55	15.00-17.00 น.	นายอรรถผล สัจจาพิทักษ์	การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร
13.	20 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายอภิชาติ ประสบรัตน์	ประธานสภาอุตสาหกรรม จังหวัดสมุทรสาคร

ตารางนัดสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (ต่อ)

ลำดับ	วัน เดือน ปี	เวลา	ผู้ให้สัมภาษณ์	ตำแหน่ง
14.	18 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายคณาวิช พังนิมิตร	เจ้าของบริษัท วนาทัวร์ จำกัด
15.	17 ก.ย. 55	09.00-11.00 น.	นายสุทิน ชาวปากน้ำ	รองประธานหอการค้า จังหวัดสมุทรสาคร
16.	17 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายจุลภัทร แสงจันทร์	ผู้ว่าราชการจังหวัด สมุทรสาคร
17.	17 ก.ย. 55	15.30-17.30 น.	นางพิมพ์กาญจน์ ชัยจิตรสกุล	วัฒนธรรมจังหวัด สมุทรสาคร
18.	14 ก.ย. 55	13.30-15.30 น.	นายอรุณชัย พุทธเจริญ	ประมงจังหวัด สมุทรสาคร
19.	13 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายนรินทร์ บุญร่วม	ปราชญ์ชาวบ้าน
20.	13 ก.ย. 55	16.00-18.00 น.	นายสวัสดิ์ ทองสมุทร	ประธานเครือข่ายองค์กร ภาคประชาชน
21.	12 ก.ย. 55	10.00-12.00 น.	นายระนอง จรุงกิจกุล	เกษตรจังหวัดสมุทรสาคร
22.	12 ก.ย. 55	14.00-16.00 น.	นางสาวเรณูมาศ สละชีพ	ประชาสัมพันธ์จังหวัด สมุทรสาคร
23.	11 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายศักดิ์ชัย เนตรล้อมวงศ์	ประธานชมรมอนุรักษ์ ธรรมชาติโคกขาม
24.	10 ก.ย. 55	14.00-16.00 น.	นายวรพล ดวงล้อมจันทร์	ผู้นำชุมชน
25.	9 ก.ย. 55	13.00-15.00 น.	นายสมพงษ์ จิระพรพงศ์	ประธานชมรมร้านอาหาร จังหวัดสมุทรสาคร

ภาคผนวก จ

บทสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างการวิจัยเชิงคุณภาพ

บทสัมภาษณ์ นายชัยพร ศิริพงษ์เวทิน นายกสมาคมผู้สื่อข่าวจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ การบริหารการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีหน่วยงานที่
ดูแลหลักๆ คือ สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดรับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่ง
ท่องเที่ยว และ สำนักงาน ททท. ดูแลรับผิดชอบด้านประชาสัมพันธ์และการตลาด มีภาคเอกชนที่
ร่วมสนับสนุน คือ สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้า รวมทั้งภาค
ประชาชนที่เป็นกลุ่มอาชีพต่างๆ

2. ด้านบุคลากร องค์กรภาครัฐที่ดูแลรับผิดชอบการท่องเที่ยวได้มีบุคลากรตามโครงสร้าง
หน้าที่รับผิดชอบ เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ สำนักงาน ททท. และมีการแบ่ง
ส่วนงานรับผิดชอบที่ชัดเจน ตามโครงสร้าง อย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดดูแลด้าน
การพัฒนา และสำนักงาน ททท. ดูแลด้านการประชาสัมพันธ์และการตลาด ด้านภาคเอกชนไม่ได้
แบ่งโครงสร้างแบบราชการ แต่บุคลากรก็สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ด้านงบประมาณ การพัฒนาการท่องเที่ยวงบประมาณเป็นงบประมาณที่จัดสรรมาโดย
ภาครัฐทั้งงบประมาณจากส่วนกลาง งบจังหวัด หรืออาจจะมาจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดย
จัดสรรให้หน่วยงานในสังกัดของตนเอง

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หน่วยงานที่รับผิดชอบการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ยังมีน้อยเกินไป เทคโนโลยี
ยังไม่มี ความทันสมัย ข้อมูลยังไม่เป็นระบบไม่สามารถปรับปรุงได้ทันกับสภาวะปัจจุบัน ทำให้การ
พัฒนาการท่องเที่ยวไม่ไปถึงไหน

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม สถานที่ดำเนินการของภาครัฐที่รับผิดชอบ
ด้านการท่องเที่ยวมีความไม่เหมาะสมเกี่ยวกับที่ตั้ง เพราะ สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬา
จังหวัดไม่มีที่ทำการของตนเอง แต่ต้องใช้ค่ายลูกเสือเป็นที่ทำการ ซึ่งทำเลที่ตั้งผู้คนทั่วไปไม่ค่อย
รู้จัก ส่วน ททท. ที่รับผิดชอบ ก็ตั้งสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งความรู้สึกรู้สึกของ
ผู้คนทั่วไปไม่มีความผูกพัน และดูเหมือนว่าห่างไกลเกินไป ไม่ค่อยได้รับความสะดวกสบาย ที่จะไป
ติดต่อ

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ยังมีปัญหาอยู่ทุกชั้นตอน เพราะไม่มีการติดต่อประสานงาน ที่จะเชื่อมโยงหรือ มีการบูรณาการการทำงาน เข้าด้วยกันเลย การประชาสัมพันธ์ไม่มีการทำงานยังไม่มีประสิทธิภาพ การทำงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่ค่อยมี ความสำเร็จ รวมถึงการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับภาคเอกชนก็ยังมีปัญหาในความไม่สะดวก เพราะติดขัดแต่ระบบของตนเอง

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ภาครัฐมีสมรรถนะการปฏิบัติงานในระดับต่ำ เพราะบุคลากรที่รับผิดชอบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไม่ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านการทำงานท่องเที่ยว ส่วนหน่วยงานที่ดูแลการประชาสัมพันธ์ก็มีบุคลากรไม่เพียงพอ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในระดับหัวหน้างานภาครัฐมีความเข้มแข็ง มีความรับผิดชอบดี มีศักยภาพ ส่วนระดับปฏิบัติงานมีความพยายามในการทำงาน ที่เป็นปัญหาเพราะการท่องเที่ยวมี 2 หน่วยงาน ในการรับผิดชอบ ทำให้ไม่ทราบเจ้าภาพตัวจริงเป็นหน่วยงานใด จึงทำให้เกี่ยงกัน ส่วนภาคเอกชนจะให้การสนับสนุนและประสานงานที่ดี

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรค ด้านโครงสร้างหน้าที่ คือการที่ สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดสมุทรสาครต้องขึ้นตรงกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ทำให้ไม่สามารถของบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวได้โดยตรง ส่วนสำนักงาน ททท. ก็ไม่มีสาขาในจังหวัด แต่ให้ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งการที่ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามต้องดูแลหลายจังหวัดจึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้กับจังหวัดสมุทรสาครได้

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ภาครัฐมีบุคลากรทางด้านการทำงานน้อยมาก อย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด บุคลากรจะไม่มีความรู้ในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว และยังไม่มีการฝึกอบรมเสริมสร้างความรู้ใหม่ ๆ เพราะไม่เห็นจะมีการจัดการพัฒนาอะไรอย่าง เป็นกิจจะ ลักษณะ ส่วน ททท. อาจมีความสามารถมากกว่า แต่ด้วยบุคลากรน้อยเกินไป และการที่ต้องดูแลถึง 3 จังหวัด การที่จะเจาะลึกในพื้นที่จึงไม่สามารถทำได้ ที่สำคัญทั้ง 2 หน่วยงานไม่ได้ทำงานร่วมกัน

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวกับงบประมาณที่พบเห็นจะมีอยู่ 2 ประการ คือ งบประมาณในการพัฒนามีน้อยมาก ไม่เพียงพอ และประการที่สอง คือ ไม่มีการบูรณาการงบประมาณ ต่างคนต่างทำเพราะถือว่างบประมาณของส่วนงานตนเองไม่ควรใช้ร่วมกับหน่วยงานอื่น

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ การที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด มี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ น้อยไม่เพียงพอต่อการใช้งาน และ ยังขาดความทันสมัย อาจจะเพราะบุคลากรไม่มีความเชี่ยวชาญทางด้านการท่องเที่ยวจึงไม่ได้ให้ความสำคัญใส่ใจในการจัดหา แต่ให้ความสำคัญกับ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในการพัฒนาการกีฬา มากกว่า ส่วน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม จะมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์เพียงพอ และทันสมัยกับการใช้งานเพื่อทำการประชาสัมพันธ์ แต่บุคลากรมีไม่เพียงพอที่จะดำเนินการดูแลงานได้ครอบคลุมพื้นที่

5. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม สำหรับในส่วนของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด คงเป็นเพราะจากนโยบายของต้นสังกัดส่วนกลางที่ไม่ให้ความสำคัญ หรือมีความคิดว่าหน่วยงานของตนที่อยู่ในพื้นที่มีศักยภาพในการบริหารจัดการได้ดีแล้ว จึงไม่ให้การสนับสนุนใน ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ส่วน ททท. ก็คงเป็นลักษณะเดียวกัน ซึ่งปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้ทำให้จังหวัดสมุทรสาครไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยว เพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบทั้งสองหน่วยงานไม่สามารถทำงานในเชิงบูรณาการกันได้ เพราะเกิดจากปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการที่ไม่เหมาะสม

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในภาครัฐด้วยกันคงจะเป็น เพราะการสังกัดคนละส่วนงาน จึงไม่สามารถสั่งการในการบริหารได้ชัดเจนแต่ ส่วนการประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน จะเป็นปัญหาขั้นตอนและกระบวนการที่แตกต่างกัน

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ อยู่ที่บุคลากรของหน่วยงานที่ไม่มีใครสนใจ พัฒนาตนเองให้มีศักยภาพ ด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ยึดติดกับระบบการทำงานแบบผ่านไปวันๆ

8. ปัญหาและอุปสรรค ด้านด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ สำหรับภาครัฐ เป็น เพราะความไม่ชัดเจนเรื่องเจ้าภาพหลักทางการท่องเที่ยว และงบประมาณที่จะนำมาใช้จ่าย

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ให้มีการ บูรณาการ จะต้องให้ความสำคัญกับประเด็นต่อไปนี้

1. ภาพรวมปัญหาและอุปสรรคของการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครคือการที่ ทุกภาคส่วนยังไม่ได้ร่วมกันทำยังไม่บูรณาการ ร่วมกัน ภาคเอกชนก็ทำ ไป ทางจังหวัดส่วนราชการก็ทำไป ท้องถิ่นก็ทำของตัวเอง ต่างคนต่างทำไม่ได้บูรณาการ ทำให้การท่องเที่ยวของเราไม่ขยายตัว วัตถุประสงค์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีเยอะ ถ้าประชาสัมพันธ์เรื่องให้นักท่องเที่ยวมากินอาหารทะเลก็น่าจะทำให้การท่องเที่ยวดีขึ้น และการที่จังหวัด สมุทรสาครอยู่ใกล้กรุงเทพฯ จะทำอย่างไรให้คน กรุงเทพฯ มาเที่ยว จังหวัด สมุทรสาคร ก็ต้องสร้างจุดเด่นเรื่องอาหารทะเล เมื่อคนมาทานอาหารทะเลแล้ว อย่างอื่นก็ตามมา และการที่แหล่งท่องเที่ยวมีน้อยไป จึงควรต้องนำอาหารทะเลมาเป็นจุดเด่น

2. ด้านเศรษฐกิจ ที่ดีของจังหวัดสมุทรสาคร ทำให้คนมองข้ามด้านการท่องเที่ยว ร้านอาหารก็คิดว่าเขาขายของเขาพอแล้ว เขาไม่ต้องทำเรื่องท่องเที่ยว และมองการท่องเที่ยวเป็นลำดับรองลงไป ถ้าทำเรื่อง การท่องเที่ยวแบบ บูรณาการ ผู้ว่า ราชการจังหวัด ต้องเข้ามามีบทบาท ต้องมีเจ้าภาพ ให้ทุกคนทุกหน่วยงานร่วมใจกัน มาช่วยกันตั้งใจทำการท่องเที่ยว

3. การมีส่วนร่วมของบุคลากรจากทุกภาคส่วน ที่ผ่านมา บุคลากรมีความร่วมมือร่วมใจในการทำงานเฉพาะแ่งงานเฉพาะกิจเท่านั้น ไม่ได้ต่อเนื่อง จังหวัดสมุทรสาครจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ต้องเน้นเรื่องอาหารทะเล การที่บุคลากรในท้องถิ่นมีบทบาทน้อยเพราะแหล่งท่องเที่ยวเรายังไม่มี ไม่ได้คิดที่จะทำหรือสร้างขึ้นมา จังหวัดสมุทรสาคร ควรมีโอกาสกรรมการ การท่องเที่ยวระดับจังหวัดก่อน แล้วหาจุดขาย และวางแผนพัฒนาในแต่ละจุดไป คณะกรรมการชุมชนไม่มี ในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวจึงไม่ได้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยว

4. การประชาสัมพันธ์ จังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีอะไรที่จะนำเสนอ ยังไม่มีจุดเด่นที่จะขาย และก็ขายไม่ออก ข้อมูล ข่าวสาร แหล่งข้อมูลมีแต่ไม่มีความต่อเนื่อง ชัดเจน สื่อต่าง ๆ มีเยอะมาก คนที่ทำสื่อมีศักยภาพที่จะประชาสัมพันธ์ได้ แต่ยังไม่มีการประชาสัมพันธ์ให้โดนใจ ต้องพัฒนาอาหารทะเลเป็นหลัก ตามด้วยสวนกล้วยไม้ สถานที่ไหว้เจ้า-ไหว้พระต่าง ๆ จุดใหญ่ ๆ ก่อน

**บทสัมภาษณ์ นางสาวอังคณา พุ่มผกา ผู้อำนวยการ ททท. สำนักงานสาขา
สมุทรสงคราม**

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร มีโครงสร้างหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบชัดเจน ประกอบด้วย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา
จังหวัดดูแลด้านส่งเสริมและพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามดูแลใน
ด้านการประชาสัมพันธ์และด้านการตลาดท่องเที่ยว ส่วนจังหวัดก็ทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนให้
เป็นไปตามยุทธศาสตร์ และจะมีภาคเอกชนและภาคประชาชนเข้ามาร่วมด้วยในการจัดกิจกรรม
ส่งเสริมการท่องเที่ยว

2. ด้านบุคลากร ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม มีบุคลากรที่มีความชำนาญ ได้มีการ
อบรมโดยสม่ำเสมอโดยส่วนกลาง และมีการดูงานเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถให้ทันกับสภาวะ
การแข่งขันในตลาด ขณะเดียวกัน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ยังได้มีการฝึกอบรมความรู้
ให้กับภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อนำไปพัฒนาการท่องเที่ยว
เช่นกัน ส่วนบุคลากรในหน่วยงานอื่นไม่ทราบข้อมูลที่ละเอียด แต่เท่าที่รู้จักก็อย่างเช่น สำนักงาน
การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครจะมีบุคลากรที่เน้นไปทางด้านกีฬามากกว่า

3. ด้านงบประมาณ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ได้รับการจัดสรรงบประมาณจาก
ส่วนกลางเพื่อทำการประชาสัมพันธ์และด้านการตลาดท่องเที่ยว แต่จากการที่ต้องดูแลใน 3 จังหวัด
จึงต้องกระจายงบประมาณไปตามศักยภาพของตลาดท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัดให้มีความเหมาะสม

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในด้านนี้ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม
มีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์อย่างเพียงพอ และยังมีความทันสมัยพร้อมใช้งานเต็มที่เพื่อการ
ประชาสัมพันธ์และการตลาดท่องเที่ยว รวมถึงยังมีเทคโนโลยีที่สมัยใหม่ที่สามารถพัฒนาทั้ง
ระบบงานและบุคลากร

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม จะมีความ
ไม่เหมาะสมด้านสถานที่เป็นอย่างมาก เพราะคับแคบ และไม่ได้ตั้งอยู่ในทุกจังหวัด จึงทำให้
ไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึง

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน การทำงานการติดต่อสื่อสารและประสานงานในบทบาทหน้า ของ ททท. เองจะมีความ ชัดเจน แต่กับหน่วยงานอื่นของภาครัฐจะมีปัญหาหลายอย่าง เพราะบทบาทหน้าที่บางหน่วยงานไม่ชัดเจนที่เกี่ยวกับงานท่องเที่ยว ส่วนการ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาคเอกชนและประชาชนจะไม่ค่อยมีปัญหาอะไร เพราะทาง ททท. จะเข้าไปช่วยในการประชาสัมพันธ์และการตลาดเป็นหลัก ซึ่งอาจจะตรงกับความต้องการของเขา

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมมีความมั่นใจว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ ของหน่วยงานเองจะมีสมรรถนะในระดับสูง แต่ทั้งนี้สถานที่หรือหน่วยงานปลายทางที่เกี่ยวข้องจะต้องให้ความร่วมมือด้วย

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ สำหรับความร่วมมือของผู้ปฏิบัติของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม หากเป็นงานของหน่วยงานเองจะให้การสนับสนุนเต็มที่ แต่หากเป็นงานจากหน่วยงานอื่นไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ก็ยังให้ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ อย่างเต็มที่ แต่บางทีอาจจะขาดการเข้าร่วม บ้าง เพราะปัญหาด้านบุคลากรไม่เพียงพอ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ คือการที่ ททท. ที่ดูแลด้านการประชาสัมพันธ์และการตลาดให้การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครมีสำนักงานอยู่ที่จังหวัดสมุทรสงคราม จึงมีความล่าช้าในการรับทราบข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ททท. พยายามเข้าไปร่วมเพื่อทำการประชาสัมพันธ์และการตลาดให้ แต่ประเด็นปัญหาคือ ผู้รับผิดชอบไม่ส่งข้อมูลให้ ททท.

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามจะมีปัญหาและอุปสรรคคืออัตรากำลังไม่เพียงพอ เพราะต้องรับผิดชอบงานด้านการประชาสัมพันธ์และด้านการตลาดท่องเที่ยวของ 3 จังหวัด คือ นครปฐม สมุทรสงคราม และจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีพื้นที่กว้างมากทำให้เจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอที่จะทำให้งานก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่ ส่วนปัญหาและอุปสรรค ด้านบุคลากร ของหน่วยงานอื่นอย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร คงไม่มีปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอ เพราะรับผิดชอบเพียงแก่พื้นที่เดียว แต่เท่าที่เห็น

ปัญหาจะอยู่ที่ความรู้ความสามารถทางการท่องเที่ยว ที่บุคลากรไม่ได้เรียนรู้มาโดยตรง เพราะส่วนใหญ่จะมาจากด้านกีฬา

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ ในส่วนปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม คือ งบประมาณยังไม่เพียงพอ ต่อการทำการประชาสัมพันธ์และด้านการตลาดท่องเที่ยวของ 3 จังหวัดที่รับผิดชอบ ทำให้ต้องเลือกสรรในการทำการประชาสัมพันธ์และการตลาดท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวที่จะได้ผลมากที่สุด เพื่อความคุ้มค่ากับการลงทุนในงบประมาณ

4. ปัญหาและอุปสรรค ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ไม่มีปัญหาด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ แต่มีปัญหาด้านบุคลากรไม่เพียงพอที่จะนำเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์มาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

5. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม สำหรับปัญหาและอุปสรรคด้านนี้ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม จะมีความ ไม่เหมาะสม เป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะสำนักงานไม่มีอาคารทำการของตนเอง และอาคารที่อยู่ปัจจุบันก็มีความ คับแคบ ไม่มีความสะดวกที่หน่วยงานอื่นจะมาติดต่อ อีกทั้งการที่ ททท. ไม่ได้มีสำนักงานสาขาทุกจังหวัด ในการทำงานจึงมีปัญหาและอุปสรรคในการเดินทางที่ไกลมากๆ ทำให้ไม่เข้าใจสภาพบริบทที่แท้จริงของหลายๆ พื้นที่

6. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในปัจจุบันจะมีปัญหาและอุปสรรคกับภาครัฐด้วยกันมากกว่า อย่างเช่น กรณีการทำงานของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด หากภารกิจกรมหรือโครงการที่ดำเนินงาน ไม่มีการ พัฒนามาทาง การท่องเที่ยว การที่จะให้ ททท. ทำการตลาดให้ก็ยากลำบาก เพราะไม่ตรงกับเป้าประสงค์ของ ททท. ปัญหาตามมาก็คือ จะถูกมองว่า ททท. ไม่ให้ความร่วมมือ หรือบางครั้งจังหวัดที่ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ดูแลรับผิดชอบอยู่ ได้จัดกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แต่ ททท. ไม่ทราบเพราะไม่ได้รับการแจ้งก็ไม่สามารถสนับสนุนอะไรได้

7. ปัญหาและอุปสรรค ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สำหรับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ไม่มีปัญหาและอุปสรรคอะไรในส่วนของตัวเอง เพราะมีความพร้อมในสมรรถนะของตนเองอยู่แล้ว

8. ปัญหาและอุปสรรค ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ คือการที่ทาง ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ไม่ค่อยได้รับข้อมูลการสื่อสารว่าต้องการให้ ททท. ช่วย อะไร ช่วยอย่างไร ทั้งนี้เพราะระดับนโยบาย ไม่มีการบูรณาการ แต่ในระดับปฏิบัติการส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือดี ใช้ได้ การประสานงานเข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ภาครัฐต้องปรับนโยบายการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งด้านโครงสร้าง ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณ อย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันก็ต้องรับผิดชอบด้านการกีฬาด้วย ซึ่งในความเป็นจริงแล้วควรแยกออกจากกัน เพราะการกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยว ในเมื่อโครงสร้างหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวยังมีความรับผิดชอบที่ซ้ำซ้อนกับกีฬา ทำให้มีปัญหาด้านบุคลากรตามมา คือการที่บุคลากรจะมีความเชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น แต่ในกรณีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด จะพบว่าบุคลากรมีความชำนาญเพียงด้านกีฬาเท่านั้น และประเด็นสำคัญ หน่วยงานที่รับผิดชอบหลักด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดไม่สามารถเสนอของงบประมาณและเบิกจ่ายได้โดยตรง แต่ต้องผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี จึงทำให้ติดขัดในการทำงานมาโดยตลอด

2. จังหวัดสมุทรสาครต้องมีการบูรณาการร่วมระหว่างภาครัฐ กับภาคเอกชนและภาคประชาชน เท่าที่ทราบในจังหวัดสมุทรสาครภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความเข้มแข็งมากในการส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่จะทำเป็นเพียงโครงการหรือกิจกรรมเป็นครั้งคราวเท่านั้น อย่างเช่นการจัดงานเทศกาลอาหารทะเลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทำให้นักท่องเที่ยวรู้จักจังหวัดสมุทรสาครสูงมาก เป็นต้น ดังนั้นจังหวัดสมุทรสาครต้องบูรณาการให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนเหล่านี้เข้ามามีส่วนร่วมในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดให้ได้

3. จังหวัดสมุทรสาครต้องมุ่งเน้นในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดที่เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยว ไม่ใช่ทำการพัฒนาแบบกระจัดกระจายไปทั่วในทุกจุด ทั้งนี้เพราะหากมีสถานที่ท่องเที่ยวหลักๆ ที่โดดเด่นและมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวจำนวนมากอยู่เป็นประจำ จะทำให้สถานที่ท่องเที่ยวรองอื่นสามารถพัฒนาขึ้นมาได้ด้วยตัวเอง

4. จังหวัดสมุทรสาครจะต้องมีคณะกรรมการการท่องเที่ยวของจังหวัดที่บูรณาการร่วมกันระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน และให้อำนาจเต็มที่ในการกำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัด รวมทั้งการกำกับดูแลทุกหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัด

บทสัมภาษณ์นายอุดม ไกรวัตนุสสรณ์ รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ สำหรับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร โครงสร้างของการท่องเที่ยวควรมีสำนักงาน ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว อยู่ในจังหวัด เพื่อจะได้มีหน้าที่บทบาทด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน

2. ด้านบุคลากร สำหรับภาครัฐบุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยวที่เห็นชัดเจน คือบุคลากรจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด กับบุคลากรจาก ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ส่วนจากหน่วยงานอื่นไม่เห็นชัดเจน มีแต่การจัดกิจกรรมหรือโครงการตามที่เสนองบประมาณของหน่วยงานเอง ซึ่งไม่ทราบชัดเจนว่าเป็นการพัฒนาหรือส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือไม่

3. ด้านงบประมาณ เท่าที่ทราบมีทั้งงบประมาณที่จัดสรรมาจากส่วนกลางโดยตรง และงบประมาณของจังหวัด สำหรับ องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร ก็มีงบประมาณพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่ต้องดำเนินการในส่วนของท้องถิ่นเอง

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในส่วนของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดคิดว่ามีไม่เพียงพอ แต่ทางด้าน ททท. ยังเห็นไม่ชัดเจน เพราะไม่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร ส่วนเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร มีเพียงพอและมีความทันสมัยที่จะสามารถพัฒนาบุคลากรให้มีการใช้ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จังหวัดสมุทรสาคร ควรมีสูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวที่เป็นศูนย์ใหญ่ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวใจกลางเมือง เช่น บริเวณป้อมวิเชียรโชฎก หรือในบริเวณศาลหลักเมือง และตรงที่ดินจังหวัดเก่าอาจจะทำเป็นพิพิธภัณฑ์เมืองก็จะทำให้เชื่อมโยงกันได้

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน เป็นการดำเนินการไปตามระเบียบขั้นตอนของราชการ แต่ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจจะได้รับการประสานงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่มากนัก เพราะหน่วยงานเหล่านั้นสังกัดโดยตรงกับส่วนกลาง แต่อาจจะมิ

ติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับส่วนภูมิภาคระดับจังหวัด เพราะผู้ว่าราชการเป็นผู้บริหารระดับสูงสุดในการบริหารงานภายในจังหวัดทั้งหมด

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ หากมองเฉพาะหน่วยงานในภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม คิดว่า สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายทางการท่องเที่ยว ไปปฏิบัติ ยังมีศักยภาพต่ำ เพราะบุคลากรไม่ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถทางการท่องเที่ยวโดยตรง มีแต่เรียนรู้โดยประสบการณ์ และยังมีไม่มากพอ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ หากมองในภาพรวม ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติของภาครัฐเกี่ยวกับการพัฒนาหรือส่งเสริมการท่องเที่ยวจะเห็นว่าทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะให้ความสำคัญอยู่ในระดับกลาง

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ คือไม่มีสำนักงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว อยู่ในจังหวัด อย่างเช่น ททท. ไม่มีสาขาสำนักงานในจังหวัดสมุทรสาคร แต่ต้องขึ้นกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดก็ไม่พร้อมด้านสถานที่ และอำนาจในการดำเนินการที่ต้องของบประมาณผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ปัญหาคือ ศักยภาพความรู้ความสามารถของบุคลากรในหน่วยงานที่รับผิดชอบทางการท่องเที่ยว สำหรับบุคลากร ททท. น่าจะมีความชำนาญในด้านการท่องเที่ยว เพราะรับผิดชอบด้านการตลาด สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเท่าที่ทำงานร่วมกันยังไม่มีความชำนาญเพราะบุคลากรมาจากกรมพลศึกษาแทบทั้งหมด มีพื้นฐานทางการกีฬาเป็นหลัก และถ้าไม่พยายามที่จะเชื่อมโยงหรือบูรณาการก็จะแยกไป การสรรหาตามระบบราชการการท่องเที่ยวถ้าแยกเป็นเอกเทศได้จะดีที่สุด เพราะผู้บริหารระดับกระทรวงไม่ได้เชื่อมโยงทั้ง 2 อย่างเข้าด้วยกัน จึงทำให้ขัดกัน

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ ที่สำคัญคือ การที่ไม่ทราบชัดเจนว่างบประมาณจากส่วนกลางจัดสรรมาให้เท่าไร และการที่ไม่สามารถบูรณาการงบประมาณจากทุกภาคส่วนของภาคราชการเข้ามาบริหารจัดการร่วมกันได้ จึงทำให้แนวทางในการพัฒนาทางการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครไม่มีความชัดเจน ไปคนละทิศคนละทาง

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ปัญหาส่วนใหญ่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด คือการมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ไม่เพียงพอ และขาดความทันสมัย

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากที่ดินในจังหวัดสมุทรสาครมีพื้นที่จำกัด ที่ของราชการที่มีจุดเด่นก็มีการนำมาใช้ประโยชน์เกือบหมดแล้ว ดังนั้นในการจัดหาสถานที่เพื่อมาทำ ศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว โดยต้องการที่เด่นๆ ในแหล่งใจกลางเมืองจึงเป็นการยาก แต่ถ้าเป็นในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวยังสามารถทำได้หลายที่ ซึ่งแต่ละที่พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ อย่างเช่น ในพื้นที่ศาลพันท้ายนรสิงห์ หรือวัดหลักสี่ราษฎร์สโมสร อำเภอบ้านแพ้ว เป็นต้น

6. ปัญหาและอุปสรรคการติดต่อสื่อสารและประสานงาน การทำงานในด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐในจังหวัดสมุทรสาคร หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ยังมีการทำงานที่เกิดความซ้ำซ้อน ไม่มีการสื่อสารที่ชัดเจน จึงเกิดการที่ต่างคนต่างทำ ภาครัฐจากส่วนกลางไม่มีการสื่อสารกับส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น หรือแม้แต่ว่าส่วนภูมิภาคอย่างจังหวัด ก็ไม่ได้ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการกับท้องถิ่นอย่างเช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งที่จริงแล้ว ควรติดต่อสื่อสารและประสานงาน และนำแผนการท่องเที่ยว มาบูรณาการร่วมกัน และทำให้เป็นเรื่องราว ให้นักท่องเที่ยวรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ชัดเจนมากขึ้น

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ มีอยู่ที่บุคลากรของหน่วยงาน เพราะโครงสร้างและระบบงาน ได้มีการกำหนดไว้ชัดเจนแล้ว และที่สำคัญ ยังไม่มีใครสนใจด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง การประเมินไม่ได้ประเมินตรวจสอบ อาจมีบ้างแต่น้อยมาก

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในประเด็นนี้คงขึ้นอยู่กับนโยบายของหน่วยงาน เพราะบุคลากรของหน่วยงานนั้นๆ จะต้องปฏิบัติตามนโยบายของต้นสังกัด ส่วนด้านงบประมาณแม้จะมีความจำเป็น แต่ก็ยังเป็นไปตามที่ ได้รับการจัดสรร

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

ในภาพรวมของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ให้มีการบูรณาการจังหวัดต้องให้ความสำคัญกับประเด็นต่อไปนี้

1. บริบทจังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่ไม่โดดเด่น ทางด้านการท่องเที่ยว เพราะว่าเป็นจังหวัดที่เน้นประกอบอาชีพทางธุรกิจ ทำให้การท่องเที่ยวไม่โดดเด่นนัก แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยว ซึ่งต้องพยายามนำสถานที่ท่องเที่ยวเดิมๆ ที่มีอยู่มาสร้างเรื่องราวให้น่าสนใจ และสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาครเองก็คิดพยายามที่จะทำ เช่น ป่าชายเลนฝั่งตะวันตก มีแนวคิดที่จะทำเป็นป่าพฤกษศาสตร์ชายเลน โดยเน้นพื้นที่ป่าและความหลากหลายของพันธุ์ไม้

2. ระบบเศรษฐกิจจังหวัดสมุทรสาครเป็นเศรษฐกิจที่ดี และไม่เป็นปัญหากับการท่องเที่ยว แต่เพราะเศรษฐกิจดีคนเลยไม่สนใจการท่องเที่ยวเพราะมีธุรกิจอื่นที่ดีกว่าธุรกิจการท่องเที่ยว แต่ด้านการท่องเที่ยวถ้าสามารถสร้างเรื่องราวประวัติศาสตร์ หรือแหล่งท่องเที่ยวใหม่ขึ้นมา ได้ ก็จะทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาจากกรุงเทพฯ และเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ก่อนที่จะเดินทางไปจังหวัดอื่น ๆ ถ้าสามารถดึงคนกลุ่มนี้ได้ จะทำให้เรื่องการท่องเที่ยวดีขึ้น

3. ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวยังไม่ได้รับการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครที่โดดเด่นมีแค่ที่เดียวคือ ศาลพันท้ายนรสิงห์ ส่วนใน อำเภอบ้านแพ้ว ซึ่งเป็นพื้นที่ทางเกษตร ก็มีการปลูกพืชผลไม้หลากหลายพันธุ์มากไป ทำให้ไม่มีความโดดเด่น แต่ในความหลากหลายเหล่านี้จะหาอย่างไรให้เกิดจุดเด่นขึ้นมา เส้นทางคมนาคมสู่แหล่งท่องเที่ยว ยังต้องเพิ่มเติม ยังต้องพัฒนาอีก

4. การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมี ไม่สมบูรณ์ นักท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จะอยู่ใน เขตกรุงเทพฯ และใกล้เคียง แต่ด้าน การประชาสัมพันธ์ยังไม่ทั่วถึง ข้อมูลข่าวสาร เนื้อหาแต่ละเรื่องนั้นดี แต่ต้องการให้เชื่อมโยงกัน เช่น ปฏิทินการท่องเที่ยว 12 เดือน ทั้งสถานที่ท่องเที่ยว หรือกิจกรรมการท่องเที่ยว สื่อต่างๆ ควรเน้นประชาสัมพันธ์กับสื่อภายนอก

5. องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นจังหวัดสมุทรสาคร ยังไม่มีนโยบายที่เน้นเรื่องการส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่จะเน้นทางสินค้าผลิตภัณฑ์ชุมชน (OTOP) ซึ่งจริงๆ แล้วในส่วนนี้จะ สามารถจุดประกายให้ได้ แต่จะหาอย่างไรให้ ได้มีการต่อยอดด้านการท่องเที่ยว ซึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดทางบุคลากรภาครัฐ ภาคเอกชน มีความร่วมมือกันแล้ว แต่ยังต้องการให้มีการร่วมมือกันมากกว่านี้

6. จังหวัดสมุทรสาครควรมีคณะกรรมการการท่องเที่ยวของจังหวัด ที่เข้ามาบริหารจัดการ และกำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัด เพราะ ทางด้านการ กีฬาก็มีคณะกรรมการกีฬา

จังหวัด ซึ่งจากการที่มีคณะกรรมการกีฬาจังหวัด จึงทำให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดมีบทบาทที่เด่นในด้านกีฬา แต่ไม่ค่อยมีบทบาทอะไรในด้านการท่องเที่ยว และการประชุมหน่วยงานเฉพาะด้านการท่องเที่ยวยังมี เพราะเจ้าภาพเราไม่ชัดเจน

7. การพัฒนาบุคลากร ทางด้านการท่องเที่ยว ควรมีการส่งเสริมพัฒนา ให้เด็กนักเรียน ได้มีการแสดงออก คือการเป็นมัคคุเทศก์น้อย โดยการเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวเดิมที่เรามี และถ้าเด็กมีความสามารถทางด้าน ภาษาต่างประเทศได้ เวลามีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาจะส่งผลให้เรามีชื่อเสียง

8. แรงแงานต่างด้าว ถ้าระบบ ราชการสามารถทำให้เขาอยู่ได้แบบถูกต้อง ไม่ต้องหลบซ่อน ถ้าระบบเอื้อให้พวก เขามีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้เท่าเทียม จะทำให้ปัญหาลดน้อยลง และข้อดีของเขาแรงงานต่างด้าวคือนับถือพุทธศาสนาเหมือนเรา ถ้าให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาดูการที่เขาไปทำบุญนับเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของเขาในการเลื่อมใสพุทธศาสนา วัฒนธรรมของจังหวัดสมุทรสาครมีความหลากหลายมาตั้งแต่เดิมแล้ว ลักษณะของประเพณี วัฒนธรรมเรามีความใกล้เคียงกัน ไม่น่ามีปัญหา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะสามารถสร้างการท่องเที่ยวให้จังหวัดได้ในส่วนหนึ่ง เหตุที่วันนี้แลดูน่ากลัวเพราะเขาเองก็รู้สึก ว่าอยู่อย่างไม่ปลอดภัย ทำให้ไม่ส่งเสริมบรรยากาศการท่องเที่ยว

9. ด้านความปลอดภัย โดยทั่วไปนักท่องเที่ยวมีความเกรงกลัวด้านความปลอดภัย เพราะจากคำขวัญของจังหวัดที่ว่า “เมืองประมง ดงโรงงาน ลานเกษตร เขตประวัติศาสตร์” น่าจะพิจารณาใหม่ อย่างคำว่า เมืองประมงถือว่าใช้ได้ แต่คำว่าดงโรงงาน จะทำให้ผู้คนมองเรื่องการท่องเที่ยว ของจังหวัดแย่ลงไป และอัตลักษณ์ของจังหวัดในด้านการท่องเที่ยวมีไม่ชัดเจน

บทสัมภาษณ์ นางอุไร แต่งเอี่ยม ประธานกลุ่มเบญจรงค์ ดอนไถ่ดี ท่าเสา

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ จังหวัดสมุทรสาครควรมี สำนักงาน ททท. ในพื้นที่จังหวัดเอง แต่ปัจจุบันก็ได้รับการดูแลในระดับหนึ่ง มีความเข้มแข็ง การทำงานมีความชำนาญเพียงพอ เช่น ตอนงานสืบสานก็ได้ผู้ประกอบการมาเยี่ยมชมเพื่อต่อยอดในด้านธุรกิจ ทำให้ตลาดกว้างขึ้น สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬา มีบทบาทน้อย บุคลากร ไม่มีความชำนาญ พาณิชย์ จังหวัดมีความเข้มแข็งสนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรม สาธารณสุขจังหวัดก็เข้ามาดูแลเรื่องอนามัย

2. ด้านบุคลากร มีน้อยไม่เพียงพอ ไม่เห็นเจ้าหน้าที่ภาครัฐจาก สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬา ลงพื้นที่ทำโครงการอะไรเลย คงเป็นการไม่มีความรู้ ความชำนาญในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาคเอกชนอย่างสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครยังมีการสนับสนุนในการจัดงานมากกว่า

3. ด้านงบประมาณ การสนับสนุนการดำเนินงานของกลุ่มจะมีงบประมาณจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พาณิชย์จังหวัด และ ททท. จะมีการพาไปฝึกอบรม ไปดูงานเพื่อมาพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ภาครัฐยังมีการ นำเทคโนโลยีมาส่งเสริม การพัฒนาการท่องเที่ยว น้อย ยังไม่มีเครื่องมือเครื่องใช้ ที่ทันสมัย ไม่เคยเห็นผลงานของ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่แสดงถึงการ นำเทคโนโลยีและเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัยมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับการท่องเที่ยว

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ในด้านนี้ต้องบอกว่าหน่วยงานของภาครัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไม่ได้มีความเหมาะสมในด้านการ มีสถานที่ดำเนินการ เช่น ททท. ก็ไม่มีสำนักงานในจังหวัด แต่อยู่ในการดูแลของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม จึงทำให้ การประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวของจังหวัด ยังมีน้อยเกินไป ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยว ยังไม่มี สิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่พร้อม

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและ การประสานงาน ในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับ ภาครัฐเพื่อให้มี การส่งเสริมการท่องเที่ยวของ กลุ่ม จะมีเพียง ททท. สำนักงานสาขาสมาคมสมุทรสงคราม ซึ่งในการดำเนินการก็มีความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ปีแรกๆ ก็ยุ่งยากลำบาก แต่ต่อมาก็ราบรื่นดี

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติหน่วยงานรัฐ จากการทำงานตรงนี้มานานับสิบๆ ปี เห็นว่าสมรรถนะขององค์กรภาครัฐที่จะนำนโยบายการท่องเที่ยว ไปปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับศักยภาพของบุคลากรเป็นสำคัญ อย่าง ททท. มีความชัดเจน ว่ามีสมรรถนะที่ดีทำงานได้ผลงานที่ดี แต่สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดสมรรถนะขององค์กรมีน้อยมาก บุคลากร ไม่ได้มุ่งให้ความสำคัญที่ใดที่หนึ่ง ทำงานส่งเสริมแบบกระจายกระจ่าย ไม่ได้หาจุดขายแต่ละจุดแล้วทำการส่งเสริม

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ จากการประเมินและตรวจสอบ โดยส่วนตัวภาครัฐจะให้ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ไม่ค่อยดีเท่าที่ควร อาจจะมี ททท. ที่ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจ ในการสนับสนุนกลุ่ม แต่หน่วยงานอื่นๆ ยังมีน้อย แม้ระดับผู้บริหารจะมีความเต็มใจ แต่ในเวลาดำเนินการจะเป็นเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการ ส่วนภาคเอกชน ความร่วมมือสนับสนุน ทั้งของผู้ปฏิบัติจะดีมาก เพราะมีความคุ้นเคยกันดี แต่อาจจะไม่ได้ร่วมด้วยจนตลอดงาน

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ คือไม่ได้มีสำนักงาน ททท. ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร แต่ต้องขึ้นกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยว สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาไม่สนับสนุนการพัฒนาท่องเที่ยวชุมชน อ้างว่าไม่มีงบประมาณ เพราะต้องของบประมาณผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร นอกจากภาครัฐมีบุคลากรไม่พอแล้ว บุคลากรจากภาครัฐอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ก็ไม่ให้ความสำคัญกับการพัฒนากลุ่มอาชีพให้ต่อยอดเป็นการท่องเที่ยว ททท. ยังมีเจ้าหน้าที่มาทำเรื่องการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์เบญจรงค์ของกลุ่มให้อยู่เรื่อยๆ ตามเทศกาลจัดงาน

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีงบประมาณน้อย ไม่เพียงพอในการมาสนับสนุนเพื่อการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้มาก หากจะให้ชุมชนเข้มแข็งทางชุมชนต้องพึ่งตนเอง

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ทราบว่าหน่วยงานภาครัฐได้รับการจัดสรรงบประมาณมาน้อย จึงไม่สามารถจัดหา เทคโนโลยี และ เครื่องมือเครื่องใช้ ที่ทันสมัยมาใช้ในการทำงานได้

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คงจะเป็นเพราะระบบของราชการที่ไม่ได้สนับสนุนให้หน่วยงานที่รับผิดชอบทางด้านการท่องเที่ยวได้มี สถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม แต่ผลที่เกิดขึ้นคือ จังหวัดสมุทรสาครเสียโอกาสสูงมากในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะติดขัดเรื่องการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสมของหน่วยงานเหล่านั้น

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ปัจจุบันทางกลุ่มไม่ค่อยมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ของภาครัฐเท่าไร นอกจาก ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ที่ปีหนึ่งอาจจะมีสัก 3-4 ครั้งเท่านั้น จึงรู้สึกว่ามีปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาครัฐ สำหรับภาคเอกชนและภาคประชาชนไม่มีปัญหาและอุปสรรคอะไรเลย เพราะเป็นการติดต่อสื่อสารและประสานงานเป็นปกติอยู่แล้ว

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นเพราะเจ้าหน้าที่บุคลากรไม่มีความสามารถในงานที่รับผิดชอบ และผู้บริหารไม่ให้ความสนใจในการปรับปรุง อย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด จึงทำให้ สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวไปปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ คงเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ของภาครัฐระดับผู้ปฏิบัติ จะมีงานประจำที่ต้องรับผิดชอบมาก จึงทำให้ไม่มีจิตใจในการให้ความร่วมมือสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครอยากให้มีการดำเนินการ ดังนี้

1. จังหวัดสมุทรสาครจะต้องมีเจ้าภาพที่รับผิดชอบในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน และควรให้การสนับสนุนกลุ่มอาชีพในท้องถิ่นในการพัฒนาต่อยอดเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทุกวันนี้ท้องถิ่นต้องช่วยเหลือตัวเองก่อน

2. หน่วยงานที่รับผิดชอบในด้านการตลาดท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะต้อง การหาตลาดนักท่องเที่ยวใหม่ที่มีความต้องการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครเพื่อศึกษางานด้านเบญจรงค์ เพราะปัจจุบัน ส่วนใหญ่จะเข้ามาเพราะ กลุ่มผู้ทำเบญจรงค์ มีการเผยแพร่ทางอินเตอร์เน็ต เพราะจะไม่ค่อยได้ออกไป ทำการตลาด หน่วยงานต่างๆ จะเข้ามาเรียนรู้จาก กลุ่ม แล้ว

กลับออกไปพูดต่อ ทำให้มีการประชาสัมพันธ์ปากต่อปาก เป็นการเอื้อประโยชน์กัน และสนับสนุนให้มีความพร้อมในด้านการท่องเที่ยว ควรส่งเสริมด้านงบประมาณ บุคลากร หน่วยงานเจ้าภาพที่ชัดเจน หากดูขายให้ได้ ตอนนี้อย่างส่งเสริมน้อยไป และควรพัฒนาป้ายบอกทางให้มีความชัดเจน และเพิ่มให้มากขึ้น เพราะมีน้อยเกินไป

3. จังหวัดสมุทรสาครควรมีคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ เพื่อมีหน้าที่พัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดให้มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่านี้

บทสัมภาษณ์ นายไกรลาศ รอดเจริญ เจ้าของรีสอร์ทและร้านอาหาร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ เท่าที่รู้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดรับผิดชอบด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สำนักงาน ททท. รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์และทำการตลาดการท่องเที่ยว ส่วนหน่วยงานอื่นในภาครัฐเช่น วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด เกษตรจังหวัด ฯลฯ เป็นหน่วยงานสนับสนุน สำหรับภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องประกอบด้วย สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้าจังหวัด สภาอุตสาหกรรมจังหวัด รวมทั้งกลุ่มผู้ประกอบการร้านอาหาร ที่พัก หรือกลุ่มอาชีพต่างๆ เป็นต้น

2. ด้านบุคลากร ภาครัฐจะมีบุคลากรตามโครงสร้างของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักและหน่วยงานสนับสนุน แต่เมื่อสังเกตดูจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครแล้ว คิดว่าบุคลากรภาครัฐมีไม่เพียงพอที่จะพัฒนาให้การท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาครสำเร็จได้ ส่วนบุคลากรภาคเอกชน จริงๆ แล้วมีจำนวนไม่มาก และจะมีตำแหน่งในหลายองค์กร จึงไม่มีเวลามากพอที่จะให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง

3. ด้านงบประมาณ เป็นการจัดสรรจากภาครัฐผ่านมาให้กับหน่วยงานที่รับผิดชอบ งบประมาณการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะจัดสรรให้กับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ส่วนงบการประชาสัมพันธ์จะจัดสรรผ่านมาจาก ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม งบประมาณในการสนับสนุนก็เป็นงบตามโครงการของหน่วยงานสนับสนุนนั้นๆ

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ภาครัฐ มีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์เทคโนโลยี ไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย สำหรับการปฏิบัติงานให้มีคุณภาพได้ สำหรับภาคเอกชน แม้จะไม่ได้มีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ มากมาย แต่จะเป็นผู้นำ นำเสนอเทคโนโลยีใหม่ๆ ในการปฏิบัติงาน

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ภาครัฐที่รับผิดชอบหลักด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครไม่มีความเหมาะสมด้าน การมีสถานที่ดำเนินการ เพราะ สำนักงาน การท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด มีที่ตั้งสำนักงานไม่เหมาะสม ไม่เป็นที่รู้จักของผู้คนโดยทั่วไป ส่วนสำนักงาน ททท. ก็ไม่มีสาขาในพื้นที่ และจุดที่สำคัญมากคือ จังหวัดสมุทรสาครไม่มีศูนย์บริการ

ข้อมูลนักท่องเที่ยวแม้แต่จุดเดียว ซึ่งจากการ มีสถานที่ดำเนินการ หน่วยงานที่รับผิดชอบทางการท่องเที่ยวไม่เหมาะสม ทำให้ไม่มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้พัฒนามากกว่านี้ได้

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน สำหรับการติดต่อสื่อสารและการประสานงานของภาครัฐ จะไม่มีความเห็นในด้านนี้ เพราะปัจจุบันไม่ได้มีการ การติดต่อสื่อสารและประสานงานใดๆ กับภาครัฐ เนื่องจากไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย สำหรับการ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาคเอกชนและภาคประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ถือว่ามีคุณภาพดี ให้ความร่วมมือดีในทุกระดับ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ ประเมินจากผลงานที่ผ่านมาเห็นว่าสมรรถนะขององค์กร ภาครัฐ จะน่านโยบายไปปฏิบัติ มีสมรรถนะที่ต่ำ ไม่สามารถ นำแผนไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ ความสามารถผู้องค์กรภาคเอกชนไม่ได้

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ความร่วมมือและสนับสนุนของผู้ปฏิบัติจากภาครัฐจะมีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาคเอกชน เพราะเจ้าหน้าที่ภาครัฐจะไม่เห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วม ทำงานไปตามหน้าที่ให้ผ่านไปวันๆ เท่านั้น

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ ประกอบด้วย การที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครต้องขึ้นตรงกับ สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดเพชรบุรี การทำงานจึงไม่มีเอกเทศ การเสนอของงบประมาณไม่สามารถทำได้ตามที่ต้องการ สำนักงาน ททท. ไม่มีสาขาอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร ต้องให้ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามเข้ามาดูแล จึงทำให้ การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์ด้านการตลาด ส่วนภาคเอกชนทั้งหมดจะมีนโยบายเพียงแค่การส่งเสริมการท่องเที่ยวเท่านั้น

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ที่เด่นชัดคือบุคลากรของหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักของการท่องเที่ยวไม่มีความรู้และความเชี่ยวชาญทางด้านการท่องเที่ยว เช่น บุคลากรของ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร จะไม่มีความรู้ ความถนัดด้านการท่องเที่ยว รวมทั้ง ยังไม่มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยว ให้มีความเข้มแข็ง เพราะมาจากหน่วยงานพลศึกษา จึงเน้นแต่การพัฒนาทางด้านการกีฬา เป็นต้น ส่วนบุคลากรจากภาคเอกชนก็ไม่ได้มีความเชี่ยวชาญ

ด้านการท่องเที่ยวเช่นกัน แต่ทำเพื่อการประกอบอาชีพบ้าง ทำเพราะมีจิตอาสาบ้าง เพื่ออยากเห็น จังหวัดสมุทรสาครมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเหมือนจังหวัดอื่นๆ ที่อยู่รอบข้าง

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ แม้การจัดสรรงบประมาณจะดูเหมือนภาครัฐจัดมาให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงาน แต่ปัญหาด้านงบประมาณที่สำคัญ คือ ไม่เพียงพอกับการใช้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครก้าวไปสู่ความเป็นเมืองท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์ได้

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ภาครัฐยังมีปัญหาเกี่ยวกับความไม่เพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ และการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาสนับสนุนในการทำงาน และที่สำคัญ บุคลากร ไม่ได้รับการพัฒนาให้ มีความรู้ความชำนาญ ในการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือการไม่มีศักยภาพ และการไม่ให้ความสำคัญของหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักต่อการกิจการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ดังนั้นผลที่เห็นคือ แม้แต่ศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวก็ไม่มี

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน สำหรับการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของภาครัฐ จะไม่มีความเห็นในด้านนี้ ส่วนการติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาคเอกชนและภาคประชาชนไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นปัญหาที่เกิดจากบุคลากรที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวไม่มีความรู้ความสามารถ รวมทั้งไม่มีการปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีสมัยใหม่

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ คือการที่เจ้าหน้าที่ระดับผู้ปฏิบัติจากภาครัฐ ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่มีจิตอาสาในการทำงานเพื่อส่วนรวม อีกทั้งระดับผู้ปฏิบัติของภาครัฐ ไม่ให้ความสำคัญ กับนโยบาย แต่จะให้ความสำคัญกับการมีเงินสนับสนุน ส่วนความร่วมมือสนับสนุนของภาคเอกชนไม่มีปัญหาและอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ให้เป็นการบูรณาการ ควรมีการดำเนินการปรับและเพิ่มกระบวนการดังนี้

1. ต้องยอมรับในความเป็นจังหวัดสมุทรสาครให้ได้ ในการเป็นเมืองประมง ถ้าต้องการที่จะขายความเป็นสมุทรสาคร อย่างตำบลท่าฉลอมก็จะมีความสะดวกสบาย แต่ถ้าจะทำการท่องเที่ยว ผู้นำต้องเกิดจากคนในพื้นที่ เมื่อต้องการที่จะทำการท่องเที่ยว เราจะเข้าไปส่งเสริม สนับสนุน ถ้าเราทำโดยที่คนพื้นที่ไม่ต้องการทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ

2. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดเรายังไม่มี ต้องมีการชี้ชัดแหล่งท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวเรา ยังต้องสร้างขึ้น การจัด กิจกรรมการท่องเที่ยว ยังไม่ประสบความสำเร็จ เพราะถ้าสำเร็จจะต้องเกิดการท่องเที่ยวต่อเนื่องบ้าง การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวปัจจุบันเป็นการ จัดกันทีละเฉพาะกิจแล้วก็จบไป นักท่องเที่ยวที่ได้รับข่าวสารมา จะไปก็ไปไม่ทันเพราะไม่มีแล้ว ไม่ต่อเนื่อง ภาครัฐไม่ค่อยได้ สนับสนุนเรื่องการท่องเที่ยว จะมีแต่การจัดงานประเพณี เทศกาล ที่เคยจัดกันมาอยู่แล้ว ภาคเอกชน มีความเข้มแข็งกว่า

3. พฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่มาจังหวัดสมุทรสาครจะเน้นในเรื่องการมาทานอาหาร ด้านมาเที่ยวสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมเป็นแค่องค์ประกอบ ส่วนใหญ่ไม่มาพักค้างแรม และนักท่องเที่ยวที่เข้ามาจะไม่ได้ทำลายสิ่งแวดล้อม แต่เกิดจากอุตสาหกรรมมากกว่า

4. ด้านการประชาสัมพันธ์ สื่อด้านการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาครมี การกระจายตัวค่อนข้างน้อย จะรวมอยู่เฉพาะตัวจังหวัด ควรมีการ ผลิตรายชื่อแล้วสามารถนำไปวางตามร้านอาหาร ปั๊มน้ำมัน ร้านกาแฟ ก็ได้ เป็นการสื่อสารที่สามารถเข้าถึงนักท่องเที่ยวได้อย่างดีในสถานการณ์ปัจจุบัน

5. ศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว หากภาครัฐไม่สามารถจัดทำได้ ควรสนับสนุน ส่งเสริม ให้มี Service Center ที่เป็นเอกชน ทำให้เค้ามีรายได้ มีการจัดการด้านการท่องเที่ยว คอยให้บริการ การท่องเที่ยว อาจจะเริ่มจากร้านอาหารที่มีนักท่องเที่ยวมาก ต้องสร้างเอกชนที่รักการท่องเที่ยว

6. ที่สำคัญจังหวัดสมุทรสาคร ควรจะมีคณะกรรมการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ ระดับจังหวัด โดยรับผิดชอบในการวางแผนยุทธศาสตร์ รวมถึงการบูรณาการงบประมาณในการ พัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งนี้คณะกรรมการชุดนี้ต้อง ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และมีตัวแทนที่มีความรู้ความสามารถทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เข้ามาร่วมเป็นกรรมการ

บทสัมภาษณ์ นายชัชวาลย์ เกตุแก้ว ผู้ปลูก / ส่งออกกล้วยไม้

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร มีโครงสร้าง
หน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงตามโครงสร้างของภาครัฐ คือ สำนักงานการท่องเที่ยว
และกีฬาจังหวัด จะมีหน้าที่รับผิดชอบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และ ททท. สำนักงานสาขา มี
หน้าที่ทำการประชาสัมพันธ์และการตลาด ซึ่งทั้งสองหน่วยงานจะสังกัดโดยตรงกับส่วนกลาง และ
ยังมีหน่วยงานสนับสนุนในภาครัฐอีก เช่น วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด ฯลฯ รวมทั้งยังมี
องค์กรภาคเอกชน เช่น สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้าจังหวัด
สมุทรสาคร ฯ ที่ช่วยสนับสนุนส่งเสริม จึงสรุปได้ว่าโครงสร้างหน้าที่ บริหารจัดการการท่องเที่ยว
ของจังหวัดสมุทรสาคร มีทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ดำเนินการพัฒนา
และส่งเสริม

2. ด้านบุคลากร ถ้ามองบุคลากรจากภาครัฐที่ดูแลรับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัด
สมุทรสาครยังเห็นไม่ชัดเจน ความรู้ของบุคลากรภาครัฐยังไม่กว้างมาก ยังมุ่งเน้นอยู่เฉพาะ ในพื้นที่
ตัวเมือง ไม่ได้ออกมาสู่ชนบท จิตใจในเรื่องพัฒนาการท่องเที่ยวยังไม่ดี ศักยภาพของภาครัฐยังน้อย
ยังไม่มีความรู้เรื่องการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง หน่วยงานของรัฐยังขาดการเสริมด้านการฝึกอบรม ยิ่ง
ระดับบนที่เข้ามาบริหารก็จะคิดว่าตนเองมีความรู้อยู่แล้ว ไม่พยายามจะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ จริงแล้ว
ต้องได้รับการเรียนรู้จากคนเก่า จากลูกน้องตนเองเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่เป็นสมุทรสาคร ไม่ใช่ใครจะ
ย้ายมาก็จะรู้เลย ต้องมีแผนงาน การเสริมแรงภาครัฐ ไม่ชัดเจน

3. ด้านงบประมาณ สำหรับงบประมาณหลักๆ ที่ใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยทั่วไป
จะมีการจัดสรรมาให้จากภาครัฐส่วนกลาง และมีงบประมาณจากจังหวัดเข้ามาสมทบ รวมถึง
งบประมาณในส่วนขององค์กรปกครองท้องถิ่น แต่ที่ผ่านมามหาความว่างงบประมาณที่จัดสรรจาก
ส่วนกลางให้กับจังหวัดสมุทรสาครมีจำนวนน้อยมาก ไม่เพียงพอในการพัฒนาโครงการท่องเที่ยว
ให้โดดเด่นขึ้นมาได้ส่วนงบประมาณของจังหวัดส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปในการจัดกิจกรรมทางการ
ท่องเที่ยวและงานเทศกาลต่างๆ เช่นเดียวกับภาคเอกชนที่ใช้งบประมาณจัดงานเทศกาลต่างๆ เช่น
งานเทศกาลอาหารทะเล งานกินปลาทุท่าฉลอม เป็นต้น

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ รวมทั้งเทคโนโลยีของหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครมีไม่เพียงพอที่จะทำให้ผลงานออกมามีคุณภาพได้ อีกทั้งบุคลากรก็ไม่มี ความชำนาญ ในการใช้ จึงไม่มีการพัฒนาทั้งบุคลากรและผลงาน

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม เป็นเรื่องที่จะต้องปรับปรุงอย่างเร่งด่วน เพราะจังหวัดสมุทรสาครไม่มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่มีอาคารที่ทำการของตนเอง และ ททท. ไม่มีสำนักงานสาขาอยู่ในจังหวัด ปัจจัยเหล่านี้ถือได้ว่าไม่มีความเหมาะสมในการบริหารจัดการด้านสถานที่ดำเนินการ

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน เกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐ ยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ดี มีความขัดแย้งและเหลื่อมล้ำ การประเมินผล ไม่เป็นเอกสาร ไม่เป็นระบบทางสถิติ มีแต่การพูด ส่วนภาคเอกชนจะไม่มีปัญหาแต่อย่างไร เพราะขั้นตอนการดำเนินการสามารถยืดหยุ่นได้ตลอด

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์กรของภาครัฐจะมีสมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่เต็มร้อย แลให้ สามารถเดินตามเป้าหมายที่วางที่ตั้งไว้ ให้สามารถทำงานให้ได้ก็เพียงพอแล้ว เพราะจะมีปัญหาด้านความดี้อยคุณภาพของบุคลากร ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนจะมีสมรรถนะสูงกว่าภาครัฐ เพราะจะมีความพร้อมด้านงบประมาณสนับสนุนในการบริหาร

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในภาครัฐระดับผู้บริหารจะให้การสนับสนุนในระดับกลาง แต่ระดับผู้ปฏิบัติจะให้ความสำคัญใน ด้านความร่วมมือสนับสนุนอยู่ใน เกณฑ์ต่ำ อาจเพราะระดับ หัวหน้างานที่สั่งงาน ไม่ทำความเข้าใจก่อน ไม่มีการ สอนงาน เป้าหมายให้ผู้ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน ส่วนภาคเอกชนถ้ามีการตกลงจะเข้าร่วมใน โครงการหรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวใดๆ แล้ว จะให้ความร่วมมือสนับสนุนอย่างเต็มที่ทั้งในระดับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้าน โครงสร้างหน้าที่ ประกอบด้วย จังหวัด สมุทรสาคร ไม่มี ททท. อยู่จังหวัด แต่จังหวัดสมุทรสงครามมีสำนักงาน จึงต้องขึ้นกับสำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ซึ่งเป็นอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ แน่นอน ส่วนสำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดในการจัดทำ

แผนของงบประมาณจะต้องขอผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ก็เป็นอุปสรรคเช่นกัน ซึ่ง ควรที่จะให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร เป็นเอกเทศ แต่การจะเอกเทศได้ก็ต้องมีข้อมูลทางสถิติในการนำเสนอ เพื่อจะสามารถเสนอโครงการและของงบประมาณจากส่วนกลางได้โดยตรง

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร คือ การที่ผู้รับผิดชอบทางด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครของภาครัฐยังไม่มีเจ้าภาพหลักที่ชัดเจน ความรู้ของ บุคลากรภาครัฐยังไม่กว้าง ภาวะจิตใจในเรื่องพัฒนาการท่องเที่ยวยังไม่ดี ไม่พยายามจะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คือ ในการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางให้กับจังหวัดสมุทรสาครเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ ซึ่งอาจจะเพราะในการทำโครงการเพื่อของงบประมาณของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ต้องนำเสนอขอผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เพชรบุรี จึงทำให้ ส่วนกลางเห็นความสำคัญน้อยลงไป ไม่เห็นความจำเป็นในเรื่องการท่องเที่ยว ของจังหวัด สมุทรสาคร และคงเป็นเพราะ คนที่ของงบประมาณยังไม่รู้จริง ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรตรงไหน

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เพราะการได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางน้อยมาก จึงไม่สามารถจัดซื้อ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ทันสมัยให้เพียงพอได้

5. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือ การไม่ชัดเจนและไม่ให้ความสำคัญของภาครัฐต้นสังกัดของหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร ประกอบกับผู้บริหารหน่วยงานนั้นๆ ในจังหวัดไม่ให้ความสนใจและคืบคลานที่จะดำเนินการให้มีความเหมาะสม เพราะส่วนใหญ่จะย้ายมารับตำแหน่งอยู่ตามวาระ แล้วก็ย้ายไปที่อื่นต่อ

6. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในส่วนภาครัฐน่าจะเป็นจากการที่ไม่มีเจ้าภาพหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ประกอบกับกระบวนการของขั้นตอนที่ยุ่งยาก แต่สำหรับ การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในภาคเอกชนและภาคประชาชนด้วยกันจะไม่มีปัญหาและอุปสรรคใดๆ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ คือการไม่บูรณาการทางความด้านคิดของบุคลากรในองค์กร คิดว่าตนเองมีความรู้ เก่งอยู่แล้ว ไม่พยายามจะเรียนรู้ เทคโนโลยีและ สิ่งใหม่ๆ ซึ่งพฤติกรรมทางความคิดแบบนี้ของบุคลากรจึงส่งผลให้ สมรรถนะขององค์กร ตกต่ำลง แต่สำหรับสมรรถนะขององค์กร ภาคเอกชน จะค่อนข้างมีสมรรถนะที่สูง เพราะผู้บริหารส่วนใหญ่จะ

เป็นเจ้าของธุรกิจที่มีกำลังทางด้านการเงิน จึงสามารถใช้ศักยภาพผลักดันให้องค์กรมีสมรรถนะในระดับสูงได้

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ถ้าเป็นปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ภาครัฐน่าจะเป็นเพราะสายบังคับบัญชา และงบประมาณในการสนับสนุน

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะทำดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบูรณาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อแก้ไขปัญหาในภาพรวมทั้งหมดในทุกด้าน และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว แนวทางเดียวที่ต้องดำเนินการคือ การจัดตั้งคณะกรรมการบูรณาการการท่องเที่ยวของจังหวัด โดยให้ผู้ว่าเป็นประธาน และให้ผู้บริหารสูงสุดของแต่ละองค์กรทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ส่วนการปกครองท้องถิ่น เข้ามาเป็นกรรมการ โดยอำนาจหน้าที่คือการกำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัด และบริหารจัดการงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครต้องศึกษาแหล่งท่องเที่ยว เส้นทาง การท่องเที่ยวให้ชัดเจน และเลือกพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวที่คาดว่าจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากที่สุดเป็นเป้าหมายแรก ไม่ควรพัฒนาแบบเหวี่ยงแห เพราะจะเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ

3. จะต้องดึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่จะทำการพัฒนาเข้ามาร่วมเป็นคณะทำงานด้วย อาจจะเป็นในรูปแบบคณะกรรมการอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วแต่ความเหมาะสม แต่ต้องให้บทบาทในการดำเนินการจริงๆ

4. สุดท้ายของการบูรณาการในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ คือ ชุมชนต้องมีส่วนร่วมในทุกขบวนการตั้งแต่ระดมความคิดเห็น การวางแผน การนำแผนไปปฏิบัติ และการประเมินผลการดำเนินงาน

บทสัมภาษณ์ นายสุพล ศรีทับทิม พาณิชยจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ เรื่องโครงสร้าง ภาครัฐต้องพยายามผนวก 2 หน่วยงานให้มาอยู่
ร่วมกัน ทั้งกีฬาและการท่องเที่ยว จึงเป็นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่เป็นหน่วยงาน
รับผิดชอบหลัก ส่วนหน่วยงานอื่นของภาครัฐอย่างพาณิชยจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด สาธารณสุข
จังหวัด ฯ ถือว่าเป็นหน่วยงานสนับสนุนการท่องเที่ยว ส่วนภาคเอกชนเท่าที่เห็นก็มีสมาคมส่งเสริม
การท่องเที่ยว หอการค้า สภาอุตสาหกรรม ที่มีบทบาทส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร

2. ด้านบุคลากร ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวบุคลากรที่เกี่ยวข้องของภาครัฐจะมี
หลายหน่วยงานแต่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคือบุคลากรจากสำนักงานการ
ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และในการทำการตลาดการท่องเที่ยวคือบุคลากรจาก ททท. สำนักงาน
สาขาสมุทรสงคราม ส่วนบุคลากรภาครัฐจากหน่วยงานอื่นจะเป็นฝ่ายสนับสนุนตามโครงการหรือ
กิจกรรมที่เกี่ยวข้องเท่านั้น

3. ด้านงบประมาณ การจัดทำแผนงานเพื่อของงบประมาณของหน่วยงานที่รับผิดชอบการ
ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ยังน่าจะทำได้มากกว่านี้ งบประมาณมีให้ขอแต่ยังไม่มีการที่
ดีที่ชัดเจนเพียงพอ จุดขาย จุดแข็งมีอยู่แต่การสร้าง เรื่องราว การสร้างเส้นทาง การท่องเที่ยว การ
ผนวกให้เป็นเรื่องเดียวกันยังไม่ดีพอ ส่วนหน่วยงานที่ทำการตลาดเมื่อไม่มีการพัฒนาการท่องเที่ยว
ใดๆ จึงไม่มีการทำการประชาสัมพันธ์ให้ ดังนั้น โดยสรุปงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
ของจังหวัดสมุทรสาครจะได้น้อยมาก

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หากจะมองในจำนวนและความทันสมัยของ
เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ แล้ว ต้องยอมรับว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักด้านการ
ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ น้อยมากและไม่ทันสมัย แต่
ในการทำงานแล้ว ความสำคัญของเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ น่าจะเป็นรองลงไป เพราะ
ความสำคัญน่าจะอยู่ที่การท่องเที่ยว ทำอย่างไรในการสร้างความเข้าใจว่านี่คือการท่องเที่ยว

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีที่เหมาะสม
ที่เกี่ยวกับการมีสถานที่ดำเนินการ เช่นการไม่ชัดเจนในเรื่องศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวซึ่งควรจะมีโดย
ตั้งอยู่ใดก็ได้ที่นักท่องเที่ยวจะต้องผ่าน ไปมาอย่างสะดวก หรือการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและ

กีฬาจังหวัดตั้งอยู่ในค่ายลูกเสือ และไม่ค่อยจะมีใครรู้ว่าสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ตั้งอยู่ที่ไหน ดังนั้น ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จึงเป็นข้อด้อยในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ภาครัฐทั้งหมดมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานที่ดี ภายในหน่วยงานกันเอง รวมถึงมีการ ติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างแต่ละหน่วยงาน แต่อาจจะมีปัญหาบ้างแต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ ส่วน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของหน่วยงานการท่องเที่ยว กับหน่วยงานท้องถิ่น หรือหน่วยงาน เอกชนใน การทำกิจกรรมใหญ่ที่ข้ามหน่วยงานยังไม่เกิด ยังไม่บูรณาการกันอย่างชัดเจน มีความ ซ้ำซ้อน บางครั้งมีการจัดกิจกรรมคล้ายกัน แต่เป้าหมายต่างกัน จึงไม่ขัดแย้งกัน

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สำหรับปัญหาด้านนี้ที่จริงแล้วใน ภาครัฐได้มี โครงสร้าง นโยบาย และ สายการทำงานชัดเจน แต่ประสิทธิภาพ การทำงานและ สมรรถนะขององค์กรจะขึ้นอยู่กับตัวบุคคล หรือบุคลากรของหน่วยงานมากกว่า เมื่อมองหน่วยงาน ภาครัฐที่รับผิดชอบงานด้านท่องเที่ยวแล้วคือสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดจะเห็นว่า บุคลากรมาจากด้านการกีฬาทั้งหมด ซึ่งประเด็นนี้หากมองผลงานในด้านการกีฬาอาจจะ มี สมรรถนะขององค์กรที่ ดีในการ จะนำนโยบายไปปฏิบัติ แต่เมื่อกลับมามองผลงานในด้านการ พัฒนาการท่องเที่ยวจะเห็น ได้ชัดเจนว่าสมรรถนะขององค์กรในด้านนี้อยู่ในระดับต่ำมาก

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติการ ผู้บริหารภาครัฐใน ระดับบนจะให้ความ ร่วมมือในการทำงานและมีความสัมพันธ์กันที่ดี ให้ความร่วมมือดี และสนับสนุนดีไม่มีปัญหาอะไร ส่วนระดับผู้ปฏิบัติงานก็ให้ความร่วมมือคืออยู่แล้ว

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมี ข้อ ด้อยในเรื่องบุคลากรที่มาจากสายกีฬาจึงไม่มีความถนัดด้านการท่องเที่ยว ขาดทักษะในด้านการ ขอบประมาณ ทำให้ ขาดการบูรณาการงานด้านการท่องเที่ยว และการประสานงานระหว่าง ททท. กับ สำนักงานการท่องเที่ยวเองยังไม่บูรณาการมากนัก ส่วน ททท. ก็ไม่มีที่ทำการสาขาในจังหวัด สมุทรสาคร จึงขาดการทำงานในเชิงรุก และ การประสานงานระหว่าง ททท. กับสำนั กงาน การท่องเที่ยวจังหวัดเองยังไม่มีการบูรณาการกัน

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ข้อค้อยในเรื่องบุคลากร ของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ที่มาจกสายกีฬา คือการ ไม่นัดงานด้านการท่องเที่ยว ขาดทักษะในการของบประมาณ ทำให้การบุกงานงานด้านการท่องเที่ยวไม่ เป็น ส่วนบุคลากร ของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม มีไม่เพียงพอที่จะรองรับการทำงานการประชาสัมพันธ์และการตลาดในเชิงรุกให้กับแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่อย่างจังหวัดสมุทรสาครได้

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คือการที่มีงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยว น้อย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถผลักดันงบประมาณจาก ส่วนกลางได้โดยตรง เพราะความไม่บุคลากร ไม่มีความถนัดด้านการท่องเที่ยว และขาดทักษะในด้านการของบประมาณ ส่วนงบประมาณสัมพันธจาก ททท. ก็เป็นงบประมาณที่รวมกับของจังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัดนครปฐม ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบการตลาดด้านการท่องเที่ยวแล้วจังหวัดสมุทรสาครจะสู้ไม่ได้ จึงได้รับการจัดสรรลงมาในจำนวนน้อยเช่นกัน

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือส่งผลให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่มีมาตรฐานต่ำ บุคลากรไม่ได้เรียนรู้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่สำคัญไม่มีการพัฒนาความรู้ความสามารถในการทำงาน

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ในด้านนี้คงไม่มองถึงเรื่องสถานที่ทำงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แต่คงมองถึงผลการดำเนินงาน ซึ่งจะเห็นว่าปัญหาและอุปสรรค ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ที่จังหวัดสมุทรสาครประสบอยู่ คือการไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวที่ดีทั้งในจังหวัดและในสังคมออนไลน์ ถือเป็นข้อค้อยหรือจุดอ่อนที่สำคัญมากต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด ทั้งที่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครหลายแห่งมีความเหมาะสมในการพัฒนาให้มีความโดดเด่นเพื่อเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน เข้าใจว่าในด้านปัญหาและอุปสรรคการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร น่าจะเป็นปัญหาและอุปสรรคในระบบราชการที่หน่วยงานรับผิดชอบสังกัดอยู่คนละหน่วยงานอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสังกัดส่วนกลาง แต่จังหวัดอยู่ส่วนภูมิภาค ผู้ว่าราชการไม่สามารถสั่งการด้านนโยบายได้ และ ททท. สำนักงานสมุทรสงครามแม้จะสังกัดกระทรวงการกีฬาและท่องเที่ยวเหมือนกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด แต่ก็ไม่สามารถบูรณาการประสานงานกันได้ เพราะดูแลรับผิดชอบคนละด้านกัน

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ ถ้าพูดกันแบบตรงๆ ก็คือการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของภาครัฐไม่สามารถบริหารจัดการ

ความสามารถของบุคลากรให้ตรงกับงานที่รับผิดชอบได้ เพราะเมื่อเป็นเช่นนี้จะส่งผลต่อ ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติโดยตรง

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติการ คงขึ้นอยู่กับ การติดต่อสื่อสารและการประสานงานของผู้บริหารระดับบนว่ามีความชัดเจนเพียงใด หากมีความชัดเจนก็จะไม่มีปัญหา เพียงแต่บางครั้งจะมีเรื่องค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น ซึ่งต้องคุยกันให้ชัดเจน เพราะระดับปฏิบัติการจะให้ความสำคัญในด้านนี้ ส่วนทัศนคติคงขึ้นอยู่กับหน่วยงานนั้นๆ ที่จะสร้างแนวคิดให้กับบุคลากรในการให้ความสำคัญกับการร่วมมือสนับสนุนไว้อย่างไร

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบูรณาการการท่องเที่ยวในระดับจังหวัดทางด้านโครงสร้างหน้าที่ ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณ จะต้องเริ่มจากการ เคลียร์ โครงสร้าง การทำงาน ของหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก ทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างสำนักงานการท่องเที่ยวและการกีฬาจังหวัด กับ ททท. ให้เป็นเนื้องานเดียวกัน เพื่อทำแผนงานการท่องเที่ยวในเชิงรุก จากนั้นต้องบูรณาการส่วนงานราชการ ที่สนับสนุนงานด้านการท่องเที่ยวทุกหน่วยงานให้เข้ามาร่วมกันทำงาน

2. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องเข้าใจและยอมรับว่า จังหวัดสมุทรสาคร ไม่ใช่เมืองการท่องเที่ยวหลัก และสถานที่ท่องเที่ยวไม่มีความโดดเด่น แต่ยังมีวิถีชีวิตแบบธรรมชาติที่ให้สัมผัสได้และอยู่ใกล้เมืองหลวง รวมทั้งจุดเด่นด้านอาหารทะเลที่สดและเป็นศูนย์กลางอาหารทะเลที่ใหญ่ สิ่งที่เขาขาดและจะต้องรีบดำเนินการ คือเรื่องการประชาสัมพันธ์ และการตลาดด้านการท่องเที่ยว เพราะที่ผ่านมา ยังไม่มีความชัดเจน เนื่องปัญหาด้านโครงสร้างที่ไม่ชัดเจนของหน่วยงานรับผิดชอบ ทั้ง ขาดการ สร้างสรรค์ ในการดึงจุดเด่นมาประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารพอมืออยู่ สื่อการประชาสัมพันธ์มีอยู่แต่ยังหาจุดขายไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงทำอย่างไรที่ทุกหน่วยงานจะช่วยกันทำให้นักท่องเที่ยวได้เดินทางมายังจังหวัดสมุทรสาคร

**บทสัมภาษณ์ นายจตุติ กิ่งพะโยม เลขาธิการสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว
จังหวัดสมุทรสาคร**

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครปัจจุบัน
จะมีโครงสร้างของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน
ในภาครัฐเองก็มีทั้งหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงอย่างเช่น สำนักงานการ
ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด กับสำนักงาน ททท. หรือหน่วยงานที่สนับสนุนทางด้านการท่องเที่ยว
ประกอบด้วย เกษตรจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด เป็นต้น และ
ภาครัฐยังมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างเช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหาร
ส่วนตำบลที่ให้การสนับสนุนและพัฒนากการท่องเที่ยวของจังหวัดเช่นกัน ส่วนหน่วยงาน
ภาคเอกชนกับภาคประชาชนมี สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้าจังหวัด
สมุทรสาคร ชมรมร้านอาหารจังหวัดสมุทรสาคร กลุ่มรัฐวิสาหกิจชุมชน และกลุ่มอาชีพชุมชน
ต่างๆ ที่ให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครตามบทบาทหรือเพื่อประโยชน์ของ
ตนเองและจังหวัด

2. ด้านบุคลากร สำหรับบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของ
จังหวัดสมุทรสาคร ก็เป็นบุคลากรตามโครงสร้างหน้าที่ โดยกลุ่มบุคลากรที่รับผิดชอบหลักๆ คือ
บุคลากรจากภาครัฐทั้งจากหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงกับบุคลากรจากหน่วยงาน
สนับสนุน ซึ่งถ้าพิจารณาจำนวนบุคลากรตามอัตราโครงสร้างแล้วก็พบว่าทุกหน่วยงานของภาครัฐ
จะมีบุคลากรครบตามจำนวนเป็นไปตามระบบราชการ ส่วนบุคลากรของภาคเอกชนไม่ว่าจะเป็น
สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร ฯลฯ ส่วนใหญ่จะ
เป็นเจ้าของกิจการที่เข้ามาทำงานเพื่อสังคม และมีศักยภาพทางด้านการเงิน แต่จะทำงานร่วมกัน
มากกว่าหนึ่งองค์กร

3. ด้านงบประมาณ การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะได้รับ
งบประมาณจากภาครัฐเป็นหลัก โดยงบประมาณดังกล่าวจะมีการจัดสรรผ่าน 3 ส่วนงานที่เกี่ยวข้อง
ส่วนแรกคือ งบประมาณจากส่วนกลางที่จัดสรรให้กับหน่วยงานหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว

อย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท. ส่วนที่สอง คือ งบประมาณจากส่วนภูมิภาคหรืองบประมาณจากจังหวัด ซึ่งในการจัดสรรงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด และส่วนที่สามคืองบประมาณจากท้องถิ่น คือ งบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ในการจัดงบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่น จึงให้ความสำคัญเฉพาะการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ของท้องถิ่นตนเองเท่านั้น

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์รวมถึงระบบเทคโนโลยี เครื่องมือสื่อสาร และ ไอที ของภาครัฐเพื่อการใช้พัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะมีตามโครงสร้างของหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม แต่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นเจ้าภาพหลักที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ น้อยมากและไม่ทันสมัย รวมถึงบุคลากรก็ ไม่มีความเชี่ยวชาญเลย ส่วน ททท. แม้จะมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัยและเพียงพอ แต่บุคลากรมีไม่พอ

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จากที่เห็นการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครเห็นว่าหน่วยงานภาครัฐยังมีสถานที่ดำเนินการ ไม่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะที่ตั้งและอาคารสำนักงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว อย่างเช่นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่ไม่มีอาคารสำนักงานของตนเอง หรือ ททท. ที่ไม่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร แต่ต้องใช้บริการของ ททท. สำนักงานสมุทรสงคราม รวมทั้งการไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวภายในจังหวัด และศูนย์บริการข้อมูลออนไลน์ที่ไม่มีความโดดเด่นที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาค้นหาได้ ซึ่งการขาดความเหมาะสมในด้านดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครอย่างชัดเจน

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในภาครัฐมีการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ที่ดำเนินการไปได้ดีเพียงการบริหารงานในแต่ละหน่วยงานเท่านั้น แต่มีปัญหา การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างหน่วยงาน เพราะการขึ้นอยู่คนละสังกัด ขณะที่จังหวัดซึ่งเป็นการบริหารส่วนภูมิภาคไม่มีอำนาจสั่งการ ส่วน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ของภาคเอกชนและภาคประชาชนจะบูรณาการกันได้เป็นอย่างดี ทำให้กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่จัดโดยเอกชนประสบความสำเร็จ แต่กิจกรรมที่จัดยังมีน้อยเกินไป ไม่เพียงพอที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดที่ชัดเจนได้

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สำหรับสมรรถนะองค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จะมีลักษณะที่เหมือนกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชนกับภาคประชาชน คือ ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์กร แต่ประเด็นปัญหาอยู่ที่

บุคลากร คือ บุคลากรภาครัฐที่ มีอยู่มีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ ในด้านการพัฒนาการ
ท่องเที่ยว เพราะเป็นบุคลากรที่มีความถนัดด้านการศึกษา ขณะที่ภาคเอกชนและภาคประชาชน
บุคลากรจะมีหน้าที่รับผิดชอบในหลากหลายหน่วยงาน และไม่มีนโยบายพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่
เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในส่วนภาครัฐเห็นได้ว่าผู้เกี่ยวข้องกับการ
ท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐกับผู้เกี่ยวข้องจากหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความ
คิดเห็นที่ไม่ตรงกันคือภาครัฐเองเห็นว่า ผู้ปฏิบัติจากภาครัฐให้ความร่วมมือสนับสนุน อย่างเต็มที่
แล้ว ในขณะที่ภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นว่า ผู้ปฏิบัติจากภาครัฐในระดับของผู้บริหารจะมี
ความร่วมมือร่วมใจเป็นอย่างดีเมื่อมีความคุ้นเคยส่วนตัว แต่ระดับปฏิบัติการจะให้ ความร่วมมือ
สนับสนุน ในระดับต่ำ ไม่มีความรับผิดชอบ แต่ประเด็นที่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งจาก
หน่วยงานภาครัฐกับหน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนเห็นตรงกันคือการให้ความ ร่วมมือ
สนับสนุนของผู้ปฏิบัติจากภาคเอกชนและภาคประชาชน ที่มีให้ความร่วมมือ สนับสนุนเป็นอย่างดี
ทั้งด้านงบประมาณและการเข้าร่วมตามโครงการหรือการเข้าร่วมในการกำหนดนโยบายต่างๆ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว
มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้าน โครงสร้างหน้าที่ สำหรับในส่วนนี้คงต้องมองส่วน โครงสร้าง
หน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักทางด้านการท่องเที่ยว อย่าง
สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว
ภายในจังหวัด แต่โครงสร้างในการทำงานต้องรับผิดชอบทั้งการท่องเที่ยวและการกีฬา ดังนั้นการ
สรรหาบุคลากรมารับผิดชอบในหน่วยงานจึงมีแต่บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการกีฬา ไม่ได้มี
ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวเลย ทำให้ไม่สามารถพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวได้เลย ส่วน ททท. ที่
รับผิดชอบทางด้านประชาสัมพันธ์และการตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งต้องทำต่อเนื่องจากงานพัฒนา
สถานที่ท่องเที่ยว แต่ปัญหาที่เกิดสำหรับจังหวัดสมุทรสาคร คือ ไม่มีสำนักงาน ททท. อยู่ในจังหวัด
ทำให้ต้องขึ้นกับ ททท. สำนักงานสาขาจังหวัดสมุทรสงคราม ดังนั้นในการทำงานของจังหวัด
สมุทรสาครจึงเหมือนจะถูกจัดลำดับความสำคัญลดน้อยลงไป ส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็
จะพัฒนาการท่องเที่ยวไปตาม โครงสร้างของตนเอง สำหรับภาคเอกชนและภาคประชาชนจะมี
วัตถุประสงค์เพื่อการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น ซึ่งดูจากโครงสร้างใน

การทำงานแล้ว เห็นว่าทุกภาคส่วน ไม่ได้มีการบูรณาการร่วมกัน เพื่อจะสามารถสนับสนุนการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพได้เลย

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร หากมองถึงบุคลากรในภาครัฐแล้วปัญหาที่เกิดขึ้นมี 2 ประการ คือ 1. ภาครัฐไม่มีความรู้ความสามารถทางด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับบุคลากรไม่เพียงพอ ในประเด็นบุคลากรไม่มีความรู้ความสามารถทางด้านการท่องเที่ยว จากการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครมีบุคลากรมาจากด้านกีฬาเกือบทั้งหมด จึงรู้แต่เรื่องการพัฒนากีฬา ส่วน ภาครัฐไม่เพียงพอ เป็นเพราะ ททท. สำนักงานสาขาสุทธสงคราม ซึ่งต้องรับผิดชอบในการทำการประชาสัมพันธ์และการตลาดการท่องเที่ยวของ 3 จังหวัด คือ นครปฐม สุทธสงคราม และสมุทรสาคร ส่วนปัญหาของภาคเอกชน คือการไม่มีบุคลากรในระดับปฏิบัติการเหมือน โครงสร้างของภาครัฐ เพราะบุคลากรของภาคเอกชนส่วนใหญ่จะเป็นเจ้าของธุรกิจ ดังนั้นในการสนับสนุนส่วนใหญ่จะเป็นในรูปแบบงบประมาณ แต่ไม่มีเวลาในการเข้าร่วมปฏิบัติ

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คือการได้รับงบประมาณจากส่วนกลางสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครมีจำนวนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการงบประมาณที่ต้องพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถขอ งบประมาณได้เองโดยตรง เพราะต้องขึ้นอยู่กับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เพชรบุรีตามยุทธศาสตร์การบริหารงานกลุ่มจังหวัด และการที่บุคลากรสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครพื้นฐานการศึกษาหรือประสบการณ์การทำงานที่มาจากด้านพลศึกษา จึงทำให้มีความถนัดในทางกีฬามากกว่าการท่องเที่ยว ดังนั้นเวลาในการจัดทำโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงไม่มีความเชี่ยวชาญในการขอ งบประมาณ จึงทำให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณจำนวนน้อย

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือการมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่สนับสนุนในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอของ สำนักงาน การท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร เป็นผลมาจากการที่ได้รับงบประมาณน้อย และขาดการจัดสรร เครื่องมือ เครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ทันสมัยจากส่วนกลาง ส่วน ททท. สำนักงานสาขาสุทธสงคราม แม้มีความพร้อมด้าน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ อย่างเพียงพอ แต่ปัญหาอยู่ที่มีบุคลากรไม่เพียงพอจะมาขับเคลื่อนหรือการนำ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ มาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด สำหรับภาคเอกชนและภาคประชาชนจะไม่เน้นในการมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เพราะภาคเอกชนและภาคประชาชนจะไม่ได้ดำเนินการในโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นประจำ

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คงเป็นเพราะศักยภาพของหน่วยงานนั้นๆมีไม่เพียงพอ เช่น ปัญหาสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร ไม่ได้มีสถานที่ทำการของตนเองซึ่งผลของปัญหาทำให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครไม่สามารถทำการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะจำเป็นต้องพัฒนาตัวเองให้มีความพร้อมก่อน ปัญหาจังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ในพื้นที่แต่ต้องขึ้นอยู่กับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครไม่ค่อยเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายสักเท่าไร เพราะ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามก็ให้ความสำคัญกับการทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้กับจังหวัดสมุทรสาครน้อยลงไป

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในหน่วยงานภาครัฐปัญหาการติดต่อสื่อสารและประสานงานก็คือผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจในการสั่งการ ทำให้นโยบายที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวไปคนละทิศคนละทางตามความต้องการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่วนปัญหาการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน จะเป็นปัญหาความแตกต่างในระบบขั้นตอน เพราะเอกชนจะมีความยืดหยุ่นสูง แต่ขั้นตอนภาครัฐจะยุ่งยากและล่าช้า ดังนั้นในการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน จึงไม่ค่อยมีหน่วยงานทั้งในภาครัฐหรือในภาคเอกชนที่จะรับเป็นเจ้าภาพ

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีปัญหาด้าน สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สาเหตุมาจากการมีบุคลากรไม่เพียงพอ และบุคลากรที่ มีก็มีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ เพราะเป็นบุคลากรที่มีความถนัดด้านการศึกษาเป็น และการที่ภาครัฐไม่มีเจ้าภาพหลักที่จะประสานงานด้านการท่องเที่ยวจึงเป็นลักษณะต่างฝ่ายต่างทำ ไม่มีการบูรณาการนโยบาย ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติแล้ว จึงพบว่าองค์กรภาครัฐยังสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติยังอยู่ในเกณฑ์ระดับต่ำ

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในทัศนคติของหน่วยงานภาครัฐ เห็นว่าปัญหาด้านนี้ขึ้น อยู่ทั้งงบประมาณ สนับสนุนและปัญหาการไม่ทราบว่าเจ้าภาพตัวจริงในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นหน่วยงานใด เพราะผู้ปฏิบัติในภาครัฐจะมีความพร้อมในการร่วมมืออยู่แล้ว เนื่องจากต้องปฏิบัติตามหน้าที่ แต่การปฏิบัติตามหน้าที่หากไม่มีงบประมาณสนับสนุนแล้ว ก็จะทำให้ได้เพียงใฝ่งานผ่านไปเพียงวันๆ ส่วนภาคเอกชนและภาคประชาชนมีทัศนคติต่อหน่วยงานภาครัฐว่าไม่มีความรับผิดชอบ ไม่พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวภายในจังหวัดแต่พยายามที่จะผลักภาระความรับผิดชอบไปให้กับท้องถิ่นในขณะเดียวกัน ผู้ปฏิบัติ จากภาคเอกชนและภาค

ประชาชนจะให้ความร่วมมือและสนับสนุนการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเข้มแข็งมาก แต่เป็นการให้ความร่วมมือและสนับสนุนเป็นเพียงเฉพาะกิจกรรมหรือกรณีเท่านั้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบูรณาการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ควรต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด โดยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน เพื่อมีหน้าที่ในการกำหนดยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด และกำกับดูแลการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่มีโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงการบูรณาการงบประมาณด้วย ทั้งนี้ทั้งนี้ คณะกรรมการชุดนี้ต้องได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และมีตัวแทนที่มีความรู้ความสามารถทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เข้ามาร่วมเป็นกรรมการ

2. ในด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ และด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ น่าจะเป็นการบูรณาการในภาคปฏิบัติ ซึ่งเป็นการพัฒนาบุคลากรและองค์กรให้มีศักยภาพในการรับผิดชอบหน้าที่ และเป็นการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และสามารถดำเนินการร่วมกันได้ทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐและภาคเอกชน กับประชาชน รวมทั้งท้องถิ่น เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมในการทำงาน

3. การคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวในการพัฒนา เป็นประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ โดยจะต้องศึกษาและแบ่งระดับสถานที่ท่องเที่ยวที่จะพัฒนา ควรจะทำการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอันดับหนึ่ง เพราะจุดสำคัญที่สุดในการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องมีความชัดเจนซึ่งในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรทำให้เป็นสัญลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของจังหวัด ไม่ใช่พัฒนาแบบกระจัดกระจายเพราะจะเสียงบประมาณที่ไม่คุ้มค่า

4. การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร โดยเฉพาะทางด้าน การตลาด การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปัจจุบันยังไม่ได้ดำเนินการแต่อย่างใด เพราะ ไม่มีอะไรที่จะนำเสนอ ยังไม่มีจุดเด่นในการขาย ซึ่งทางจัดตั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจะต้องให้ความสำคัญในการนำไปจัดทำแผนการตลาด

บทสัมภาษณ์ นายภิญโญ ประกอบผล หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ การท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร มีหน่วยงานที่รับผิดชอบใน
จังหวัดทั้งภาครัฐ เอกชนและประชาชน แต่ไม่มีความชัดเจน

2. ด้านบุคลากร สำหรับบุคลากรมีตามโครงสร้างของหน่วยงานภาครัฐ คือ สำนักงานการ
ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ส่วนภาคเอกชนมีสมาคม
ส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ชมรมร้านอาหาร และหอการค้าจังหวัดสมุทรสาครที่เข้า
ร่วมกับภาครัฐในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. ด้านงบประมาณ สำนักงานจังหวัดไม่ได้ดูแลในด้านนี้โดยตรง เราสนับสนุนหน่วยงาน
ที่เจ้าภาพหลัก ซึ่งจัดอยู่ในแผนปีงบประมาณรัฐจัดสรรงบประมาณให้พอสมควรในด้านการ
ท่องเที่ยว อยู่ที่ส่วนกลาง หรือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานงบประมาณ หรือ สภาพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หน่วยงานหรือเจ้าภาพหลักที่เกี่ยวข้องกับการ
ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ น้อยมากและไม่ทันสมัย
รวมถึงบุคลากรก็ไม่มีผู้เชี่ยวชาญเลย

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญมากประเด็นหนึ่ง คือ
จังหวัดสมุทรสาครไม่มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่มีอาคาร
ที่ทำการของตนเอง ต้องใช้ ค่าเช่าลูกเสือ ประชาชนไม่รับรู้ว่ามีสำนักงานอยู่ และ ททท. ไม่มี
สำนักงานสาขาอยู่ในจังหวัด จึงมีปัญหาในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดมาโดยตลอด

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ภาครัฐที่มี
อยู่เป็นการรับทราบการปฏิบัติจาก สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด แต่ในด้านนโยบายไม่
เห็น เพราะไม่ได้อยู่สังกัดเดียวกัน รับทราบจากการประชุมร่วมเป็นครั้งคราว

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ หน่วยงานที่รับผิดชอบหลักในการ
ท่องเที่ยว ไม่มีความพร้อมทั้งบุคลากร เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ จึงทำให้มีสมรรถนะของ
องค์กรในระดับต่ำ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ส่วนภาครัฐผู้รับนโยบายอยู่ในระดับปานกลาง และในระดับผู้ปฏิบัติให้ความร่วมมือเฉพาะบางหน่วยงาน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่ดี แต่มีการประเมินผล ทำแล้วก็แล้วกัน ผู้ปฏิบัติจึงไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร ส่วนภาคเอกชนและประชาชน จะให้ความร่วมมือสนับสนุนในส่วนที่เป็นกิจกรรมเป็นอย่างดี แต่ด้านนโยบายยังไม่ค่อยเห็น

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเป็นเจ้าภาพที่ไม่ค่อยจะมีความสำคัญ และ ททท. สำนักงานสาขา สมุทรสงคราม ไม่สามารถรับผิดชอบได้ทั่วถึง ปัญหาที่มีความสะสม และแก้ไม่ถูกทาง สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครยังไม่ไปถึงไหน ไม่มีอาคารที่ทำการ น่าจะนำหน่วยงานที่มีศักยภาพ เช่น ปกครองจังหวัด หรือ อ. องค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ามาพัฒนาด้านการท่องเที่ยว

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร คือสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีบุคลากรน้อยมากและประเด็นสำคัญไม่มีความสามารถด้านการท่องเที่ยว เพราะบุคลากรเหล่านั้นมาจากการกีฬา ทั้งนี้ ความรอบรู้ ด้านการท่องเที่ยว ไม่มี และไม่ใช่ว่าเฉพาะ จังหวัด สมุทรสาครที่เป็นแบบนี้ แต่จังหวัดอื่น ๆ ก็เป็นเหมือนกัน ควรที่จะแยกการท่องเที่ยวและกีฬาออกจากกัน

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คืองบประมาณการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครที่ได้รับ จากส่วนกลางก็มีน้อยมาก เค้าให้อาศัยงบประมาณจากท้องถิ่น แต่ท้องถิ่นกับภูมิภาค คือ จังหวัดก็ไม่สามารถบูรณาการกันได้

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ จากการศึกษาที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดไม่มีศักยภาพ ทำให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางน้อยมาก จนไม่สามารถจะไปจัดหาจัดซื้อเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัยให้เพียงพอได้ ทำให้บุคลากรไม่ได้รับการพัฒนาในการนำเทคโนโลยีมาใช้

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือ จากที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดไม่มีอาคารที่ทำการของตนเอง และ ททท. ไม่มีสำนักงานสาขาอยู่ในจังหวัด รวมทั้ง ไม่มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว จึงมีปัญหาในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดมาโดยตลอด เพราะหน่วยงานหลักเหล่านี้ต้องพัฒนาความพร้อมของตนเองก่อนเป็นสิ่งแรก

6. ปัญหาและอุปสรรคด้าน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน คือ การที่ระดับจังหวัดไม่สามารถสั่งการหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวของจังหวัดได้ เพราะทั้งสองหน่วยงานที่ประกอบด้วย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ต่างก็ขึ้นกับส่วนกลาง

7. ปัญหาและอุปสรรค ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ คือ การที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีบุคลากรที่มีความสามารถไม่ตรงกับงาน และ ไม่มีการพัฒนาตนเองให้มีความรอบรู้เพิ่มเติม ไม่มีการบูรณาการกับหน่วยงานอื่น ต่างคนก็ทำไป ไม่รวมกันการทำงานเข้าช้อน ทำให้สมรรถนะขององค์กรอยู่ในระดับต่ำ

8. ปัญหาและอุปสรรค ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในระดับผู้ปฏิบัติของภาครัฐจะ ให้ความร่วมมือสนับสนุนเฉพาะบางหน่วยงาน เพราะมีข้อจำกัดด้านค่าใช้จ่ายหรืองบประมาณ ส่วนภาคเอกชนไม่รู้ว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างไร เพราะความไม่ชัดเจนในการดำเนินงาน

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบูรณาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร หากมองตามโครงสร้างในประเด็นที่คุยมาอาจจะแยกเป็นส่วน ๆ เพื่อที่จะบูรณาการกัน ได้อย่างมีคุณภาพ เช่น

ด้าน โครงสร้างหน้าที่ ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณ น่าจะสามารถดำเนินการร่วมได้ทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐและภาคเอกชนกับประชาชน โดยการจัดตั้งคณะกรรมการเกี่ยวกับการบริหารการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ให้มีอำนาจหน้าที่ในการวางแผนยุทธศาสตร์ แล้วบริหารบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถรับผิดชอบ รวมถึงการบูรณาการงบประมาณด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นคณะกรรมการชุดนี้ต้องได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และมีตัวแทนที่มีความรู้ความสามารถทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เข้าร่วมเป็นกรรมการ

ส่วนด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ และด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ น่าจะเป็นการบูรณาการในภาคปฏิบัติ ซึ่งเป็นการพัฒนาบุคลากรและองค์กรให้มีศักยภาพในการรับผิดชอบหน้าที่

บทสัมภาษณ์ นายวัฒนา แดงมณี ประธานมูลนิธิศาลแพ่งทั่วยุทธศาสตร์

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจในการบริหารจังหวัด และ ว่าถือเป็น
ศูนย์กลางในการบริหารงานแบบบูรณาการ ของภาครัฐ ส่วนภาคเอกชนก็มีสมาคมส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวที่เป็นหน่วยงานเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยทั่วไป ส่วนองค์กรอื่นๆ
อาจจะดำเนินงานการท่องเที่ยวเฉพาะในส่วนของตนเอง อย่างมูลนิธิพัฒนาศาล แพ่งทั่วยุทธศาสตร์ ก็
รับผิดชอบเฉพาะการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับศาลแพ่งทั่วยุทธศาสตร์เท่านั้น ดังนั้นทางโครงสร้างหน้าที่
จึงมีทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่รับผิดชอบ แต่อาจจะยังไม่ได้ประสานงานกันมากพอ

2. ด้านบุคลากรบุคลากร ในระดับส่วนกลางกับระดับจังหวัดไม่แน่ใจว่าบุคลากรมีมาก
น้อยแค่ไหน และไม่คอยเห็นว่ามีใครมาทำการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเท่าไร แต่ ใน
องค์กรส่วนท้องถิ่น จะมีบุคลากรเพียงพอ ที่จะสามารถบริหารจัดการได้ เพราะ องค์กรส่วนท้องถิ่น
จะมีขอบเขตพื้นที่การทำงาน ไม่กว้างมาก และบุคลากรก็สามารถบริหารจัดการได้ง่ายกว่าในระดับ
ส่วนกลางหรือในระดับจังหวัด เพราะจะมีความคุ้นเคยกันเป็นพิเศษ

3. ด้านงบประมาณ ส่วนขององค์กรปกครองท้องถิ่น ได้มีการจัดทำงบประมาณมาใช้เพื่อ
การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ร่วมกับรายจ่ายประจำที่เพียงพอ และก็มีงบที่จะพัฒนา
ถนน หนทาง ซึ่งช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวทางหนึ่ง แต่ ถ้าจะให้การดำเนินการรวดเร็ว และมี
ศักยภาพมากยิ่งขึ้น ทางจังหวัดต้องเข้ามาบีบบทบาท เข้ามาบูรณาการร่วมกัน

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ โดยทั่วไปองค์กรปกครองท้องถิ่นมี เครื่องมือ
เครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่เกี่ยวกับการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ไม่เพียงพอ เท่าที่มี
เทคโนโลยีที่ใช้งานโดยส่วนใหญ่ไม่มีความซับซ้อน ไม่ทันสมัย เพราะส่วนใหญ่จะใช้แต่ในพื้นที่
เท่านั้น และถ้าจะใช้เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย ก็ต้องทำเรื่องยืมจากส่วนกลางซึ่ง
ต้องใช้เวลา จึงต้องวางแผนให้รัดกุม

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสมสถานที่ องค์กรปกครองท้องถิ่นจะมีที่
การของตนเองอย่างเหมาะสมอยู่แล้ว และอยู่ไม่ห่างไกลจากแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ตนเอง แต่ไม่มี
ศักยภาพที่จะจัดทำ ศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว ในระดับประเทศได้ ซึ่งตรงนี้หน่วยงานจาก
ส่วนกลางอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด หรือ ททท. ที่รับผิดชอบในพื้นที่ ต้องเข้ามา

ช่วย แต่ก็อย่างที่ทราบว่ามีหน่วยงานทั้งสองก็ไม่ค่อยมีความพร้อมหรือความเหมาะสมของสถานที่ดำเนินการ

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันจะเป็นการติดต่อสื่อสารปกติอยู่แล้วประจำ แต่กับจังหวัดและส่วนกลางจะมี ติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในบางกรณี และยังกับหน่วยงานที่รับผิดชอบทางด้านการท่องเที่ยวส่วนกลางก็จะมี น้อยมาก ส่วนใหญ่จะมีการติดต่อ สื่อสารและประสานงานบ้างในช่วงเทศกาลเท่านั้น ซึ่งก็ไม่ได้รับการช่วยเหลืออะไรเป็นพิเศษ ซึ่งแท้จริงแล้วจังหวัด สมุทรสาครควรมีคณะกรรมการบูรณาการการท่องเที่ยว ต้องเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อพูดคุยเรื่องการท่องเที่ยว เพื่อ สร้างเป็นเครือข่าย การท่องเที่ยวขึ้นมา

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สมรรถนะขององค์กรท้องถิ่นมีการพัฒนาที่ดีขึ้น ผู้บริหารมีความใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่จึงสามารถสั่งการ และอีกอย่างผู้บริหารจะมาจาก การเลือกตั้งจึงจำเป็นต้องผลักดันให้มีการพัฒนาท้องถิ่นให้ได้มากที่สุดในช่วงที่อยู่ในวาระ ซึ่งเท่ากับผลักดันให้องค์กรมีสมรรถนะสูงตามไปด้วย

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ถ้าเป็นการร่วมมือระหว่างส่วนท้องถิ่นกับส่วนกลางต้องบอกว่ามี ไม่สูง ไม่ค่อยมีความร่วมมือ สักเท่าไร การประชุมยังไปบ้างไม่ไปบ้าง ระดับปฏิบัติการทำงานแบบขอไปที ไม่ค่อยมีการประเมินผล ตรวจสอบการทำงานร่วมกัน

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ การบริหารจัดการการท่องเที่ยว ของจังหวัดสมุทรสาคร ตอนนี้องค์กรต่างๆ ยังไม่มีความเข้มแข็ง ยังขาดการทำงานร่วมกัน ขาดเรื่องประสานงาน ททท. ไม่ได้ มีสาขา อยู่จังหวัด สมุทรสาคร แต่อยู่ที่จังหวัดสมุทรสงคราม การประสานงานถึงไกลคนก็ไม่อยากเดินทางไปพบ จึงไม่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสาครได้ ส่วนสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา ก็ยังมีบทบาทในเรื่องส่งเสริม และพัฒนาการท่องเที่ยว น้อยมาก

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากรบุคลากร องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีปัญหาที่บุคลากรด้านการท่องเที่ยวยังน้อยไป ด้านการสรรหาบุคลากรที่มีคุณสมบัติในการทำงานได้ตรงตามต้องการ มีความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวก็ลำบาก ส่วนบุคลากรของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา

เท่าที่ทำงานร่วมกันพบว่าไม่ค่อยเข้าใจในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน ไม่ค่อยรู้เรื่อง ส่วน ททท. ไม่เห็นมีเจ้าหน้าที่มาประสานงานอะไรเลย นานครั้งจะเห็นผู้อำนวยการสักครั้ง ส่วนใหญ่จะเป็นเวลาที่ท้องถิ่นจัดงานใหญ่ๆ มีคนมาเที่ยวมากๆ

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาการที่ต้องลงทุนพัฒนาใน โครงการใหญ่ๆ เช่น โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ เพราะท้องถิ่นจะมีงบประมาณไม่เพียงพอ และการ ประสานงานของงบประมาณจากส่วนกลางและจังหวัดจะเป็นอะไรที่ยากมากๆ ส่วนภาคเอกชนก็ ไม่ได้มีงบประมาณในการลงทุนมาให้ แต่จะมีงบประมาณสนับสนุนสำหรับการจัดกิจกรรม หรือการจัดงาน เทศกาลต่างๆ

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือการมีเครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุอุปกรณ์ ไม่เพียงพอต่อการใช้งาน และ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เก่าที่มีอยู่ก็ ไม่ทันสมัย บุคลากรที่มีอยู่จึง ไม่สามารถพัฒนาตนเองและเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้งานได้เต็มที่ กำลัง

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ถ้าเป็นเรื่องของท้องถิ่น เอง จะไม่มีปัญหาอะไร เพราะในพื้นที่ที่มีความเหมาะสมทั้งด้าน สถานที่ดำเนินการ และแหล่ง ท่องเที่ยวในทุกจุด แต่ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม น่าจะเป็นใน ส่วนของหน่วยงานจากส่วนกลางและระดับจังหวัดอย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. สำนักงานสาขาสมาทรสงครามมากกว่า

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน คือจากการที่หน่วยงานที่รับ ผิดชอบการท่องเที่ยวจากส่วนกลางไม่ได้ให้ความสำคัญกับองค์กรปกครองท้องถิ่นเจ้าของพื้นที่ นั้นๆ มีอะไรจะทำก็จะทำไปฝ่ายเดียวไม่มีการประสานงานใดๆ ทำแบบต่างคนต่างทำ มีความ ซ้ำซ้อน ความขัดแย้งมีบ้างเรื่องผลประโยชน์ต่าง ๆ แต่ถ้ามีการบูรณาการเข้าด้วยกัน ได้จะเป็นสิ่งที่ดี มาก เพราะท้องถิ่นก็มีศักยภาพในหลายๆ ด้านสูงมาก ขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนที่จะให้ส่วนกลาง ช่วยเหลือค้ำจุนถ้าบูรณาการกันได้จริง จะทำให้การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครพัฒนาไปได้ อีกไกล

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ จะมีความแตก ต่างกันมากระหว่างหน่วยงานจากส่วนกลางกับองค์กรปกครองท้องถิ่น เพราะองค์กรปกครอง ท้องถิ่นผู้บริหารจะมาจากการเลือกตั้ง จึงผลักดันบุคลากรให้ทำงานอย่างเต็มที่อะไรที่ไม่รู้ก็ต้องไป เรียนรู้เพิ่มเติมมาให้มีความเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ แต่หน่วยงานจากส่วนกลางผู้บริหารและ เจ้าหน้าที่จะเป็นราชการ การทำงานจึงทำไปตามระบบแต่ไม่เน้นคุณภาพของบุคลากรเท่าไร เมื่อ

เปรียบเทียบกันแล้วองค์กรปกครองท้องถิ่นจะมีสมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ดีกว่าหน่วยงานจากส่วนกลาง

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ทุกวันนี้ในการปฏิบัติยังไม่เห็นมีเจ้าภาพ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเลย มีแต่เจ้าภาพจัดงานเทศกาลต่างๆ ซึ่งเป็นการให้ความร่วมมือสนับสนุน ในช่วงสั้น ซึ่งก็ทำให้เหมือน ความร่วมมือสนับสนุน ออกมาในภาพที่ดี เพราะทำเสร็จก็ผ่านไปเลย ไม่มีการติดตามงาน และประเมินผล และหากมีงบประมาณสนับสนุน หรือมีเบี้ยเลี้ยงด้วยจะเป็นการดียิ่งขึ้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ในการบูรณาการ ของการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ต้องมีการ แต่งตั้งคณะกรรมการทำงานก่อน โดยทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เข้ามาบูรณาการร่วมกัน และทำการประชุม เสนอความคิด แล้วหาแนวทางก่อนว่าจะทำอะไรก่อนหลัง

2. ต้องมีการจัดทำเส้นทางกรท่องเที่ยว ทั้งนี้เพราะจังหวัด สมุทรสาคร ยังขาดเส้นทางกรท่องเที่ยว ขณะจังหวัดอื่น ๆ ยังทำได้ และ จังหวัดสมุทรสาคร ก็อยู่ใกล้กรุงเทพฯ ด้วย จึงควรทำเส้นทางกรท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ที่ต้องการเดินทางท่องเที่ยวแบบวันเดียว เส้นทางกรท่องเที่ยว เป็นสิ่งสำคัญต้องพัฒนาให้ดีกว่า มาเที่ยวแล้วต้องต่อ ยอดได้ ต้องมี

3. จังหวัดต้องมีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานจากส่วนกลาง ส่วนจังหวัด และส่วน องค์กรปกครองท้องถิ่น รวมถึงภาคเอกชน ภาคประชาชน และชุมชน ให้มีส่วนร่วมในการวางแผนการพัฒนากรท่องเที่ยวของจังหวัด

4. จังหวัดต้องจัดหาผู้เชี่ยวชาญด้านกรท่องเที่ยว เพื่อมาเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการชุมชน ในการพัฒนากรท่องเที่ยวในชุมชน เพราะคณะกรรมการชุมชน ไม่ค่อยมีความรู้มากพอ พูดยกกันคิด กันไป ไม่ได้ประโยชน์ ใช้ความคิดตนเองมาตัดสินใจ ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องหาผู้เชี่ยวชาญที่เป็น กลางมาสอนหลักการคิดและสรุปแนวทางจากความคิดของคณะกรรมการชุมชน ให้ชัดเจน

บทสัมภาษณ์ นพ. ชัยรัตน์ เวชพานิช สาธารณสุขจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
 ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ตามระบบการกระจายอำนาจและการบริหารงานราชการ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัด โดยแต่ละกระทรวงจะมีการมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการไปปฏิบัติ ผู้ว่าราชการจะเป็นศูนย์กลาง จังหวัดสมุทรสาครมีการประชุมด้านการท่องเที่ยวแบบเป็นครั้งคราว และกรณีมีการจัดงานเฉพาะกิจ งานเทศกาลต่างๆ ที่เชิญหน่วยงาน ภาครัฐมาเกี่ยวข้องด้วย ด้านโครงสร้างหน้าที่มีพร้อมอยู่แล้ว แต่สิ่งที่ขาดคืออัตรากำลัง บุคลากร ทางหน่วยงานมีการปรับตัวอยู่ตลอดเวลา เช่น กรณีโครงสร้างเดิมไม่มีก็สามารถปรับให้มี หรือส่วนใดไม่มีคุณภาพก็พัฒนาให้มีคุณภาพ

2. ด้านบุคลากร ปัจจุบันบุคลากรหน่วยงานอื่นที่มีอยู่ถือว่ามีความรู้ และทักษะการทำงานพอเพียงในงานหน้าที่ของตน แต่เมื่อมองถึงบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวแล้วต้องยอมรับว่ายังไม่เพียงพอ เพราะจะมีเพียงสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก

3. ด้านงบประมาณ การจัดสรรงบประมาณของภาครัฐจะจัดสรรงบประมาณให้ทั้งจากส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น แต่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวน่าจะสามารถขอได้เป็นพิเศษ เพราะปัจจุบันกระแสการท่องเที่ยวมีสูงมาก และถือว่าเป็นภาคธุรกิจที่ทำรายได้ให้กับจังหวัดและประเทศชาติสูงเป็นอันดับต้นๆ ดังนั้นงบประมาณในการลงทุนเพื่อการท่องเที่ยวจึงเป็นงบพิเศษที่สามารถขอได้ไม่ยาก

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หากประเมินจากผลงานที่ทำอยู่ในปัจจุบันจะสามารถสรุปได้ว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอในการที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวให้สำเร็จได้

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม หน่วยงานภาครัฐหลายหน่วยงานรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่มี สถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม เพราะส่วนที่เป็นเมืองจะแออัดไปด้านโรงงานอุตสาหกรรมและชุมชนคนเมือง อย่างโรงพยาบาลสมุทรสาคร มีคนไข้เป็นอันดับหนึ่งในสิบ และจำนวนคน ไข้ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกวัน แต่โรงพยาบาล มีพื้นที่ คับแคบ ทั้งสถานที่ให้บริการ ทั้งที่จอดรถ รวมถึงที่พักอาศัยของเจ้าหน้าที่ ส่วนสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาที่ไม่สามารถมีที่ทำการของตนเองได้ และ ททท.ก็ไม่ได้มาตั้งสาขาสำนักงานในจังหวัดสมุทรสาคร

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน สำหรับหน่วยงานของภาครัฐการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ถือเป็นขั้นตอนที่ของราชการ ซึ่งอาจจะสะดวกสบายหรือมีอุปสรรคบ้างก็ขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่มีการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างกัน

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สำหรับการนำนโยบายไปปฏิบัติของหน่วยงานภาครัฐจะมีโครงสร้างขององค์กรที่ชัดเจน การมอบหมายนโยบายมีความชัดเจน และมีการติดตามตรวจสอบ และตัวชี้วัด ตามขั้นตอน แต่ปัจจัยที่จะทำให้เห็นถึง สมรรถนะขององค์กรคือการบริหารจัดการและบุคลากร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะมีปัญหาด้านบุคลากรที่ไม่เพียงพอ และความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวต่ำ ผลจึงทำให้สมรรถนะขององค์กรต่ำไปด้วย

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ การสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร เจ้าหน้าที่ภาครัฐจะมีความแตกต่างกันในระดับผู้บริหารกับระดับปฏิบัติการ คือระดับผู้บริหารจะเข้าใจถึงความรับผิดชอบ แต่ในระดับปฏิบัติการยังมีจุดอ่อน เจ้าหน้าที่ และหัวหน้าส่วนยังไม่มีความรับผิดชอบ แต่ในภาพรวมขององค์กรสามารถทำงานให้สำเร็จขึ้นมาได้

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ ในภาครัฐจะเป็นปัญหาทางด้าน โครงสร้างของสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ที่ทราบจากการมานำเสนอในที่ประชุม บ้าง ซึ่งส่วนมากจะเป็นเรื่องของกีฬา เสียส่วนมาก ส่วนด้านการท่องเที่ยวจะเป็นเรื่องงาน Event ไม่มียุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยว

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร บุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวนอกจากมีไม่เพียงพอแล้ว ยังมีปัญหาบุคลากรไม่มีความรู้ความเชี่ยวชาญที่แท้จริงด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีแต่บุคลากรทางด้านกีฬาเสียเป็นส่วนและ การสรรหาบุคลากรเข้าทำงาน ก็มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านค่าจ้าง การหาบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถยากมาก ด้วยข้อจำกัดที่จังหวัดสมุทรสาครอยู่ใกล้กรุงเทพฯ ทำให้บุคลากรมีทางเลือก ส่งผลให้การทำงานอยู่ในระยะสั้นเสียเป็นส่วนใหญ่

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ ภาพรวมจังหวัดสมุทรสาครจะได้รับงบประมาณในจำนวนที่น้อยกว่าความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะภาระที่จังหวัดต้องรับภาระประชากรแฝง และ

แรงงานต่างด้าวอีกจำนวนมาก ดังนั้นในงบประมาณทางด้านการท่องเที่ยวหากมีการจัดสรรตามหลักเกณฑ์ทั่วไปคงจะไม่เพียงพอต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวได้

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือการไม่มีงบประมาณในการจัดซื้อเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัยให้เพียงพอ อีกทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนเครื่องมือเครื่องใช้จากส่วนกลาง

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ทำให้ทุกหน่วยงานไม่สามารถขยายการบริการได้ อย่างเช่นกรณีที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่สามารถจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวในเขตใจกลางเมืองได้ จึงแสดงให้เห็นถึงการไม่สามารถมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ถือว่ายังมีน้อยไปในเรื่องการประสานงานระหว่างหน่วยงาน เพราะว่า ยังไม่มีเวทีที่จะร่วมกันส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้ อย่างไร จะประชาสัมพันธ์กันอย่างไร นอกจากมีงาน Event จะจัดงานอะไรถึงได้มีการเรียกประชุมกัน การทำงานมีความซ้ำซ้อนในเรื่องของการจัด

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติการ เมื่อมองถึงด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติทางด้านการท่องเที่ยว ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญคือคนที่บุคลากรมีความสามารถไม่ตรงกับหน้าที่รับผิดชอบ เพราะไม่มีความรอบรู้ด้านการท่องเที่ยวเพียงพอในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จได้

8. ปัญหาและอุปสรรคความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในปัญหาของระดับผู้ปฏิบัติ มาจากที่เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในหน้าที่นอกเหนือจากการปฏิบัติงานประจำ เพราะบางครั้งการให้ความร่วมมือและสนับสนุนดังกล่าวจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น แต่ไม่สามารถเบิกจากงบประมาณส่วนไหนได้ ซึ่งหากจะให้ระดับปฏิบัติมีส่วนร่วมได้เต็มที่ จะต้องมีการรับผิดชอบงบประมาณค่าใช้จ่าย

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

ภาพรวมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร แบบบูรณา ในส่วนของสาธารณสุขจังหวัดได้ รับผิดชอบนโยบายจากกระทรวง ว่าสาธารณสุขจะเกี่ยวข้องกับการ

ท่องเที่ยว ได้อย่างไร ก็คือด้านการแพทย์ แพทย์ทางเลือก ซึ่งได้รับนโยบายมา และผู้ว่าราชการก็เป็นอีกทางหนึ่งที่มีมอบนโยบายในระดับจังหวัด จากนั้นก็ มาบริหารจัดการงานกันอย่างไร แผนงานปฏิบัติงานอย่างไร ผู้เกี่ยวข้องอย่างไร

สำหรับมุมมองด้าน โครงสร้าง ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณ จะต้องมีการบูรณาการทุกหน่วยงานของรัฐให้เข้ามาร่วมกัน คงไม่หวังจะให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด หรือ ททท. รับผิดชอบเพียงฝ่ายเดียว เพราะการท่องเที่ยวเป็นจะมีผลกระทบต่อทุกหน่วยงาน ปัญหาเรื่องการท่องเที่ยว จังหวัดต้องศึกษาว่า สถานที่ท่องเที่ยว ไหนควรพัฒนาและทำการ ประชาสัมพันธ์ให้เพียงพอเพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ และจะต้องมีการบอกเส้นทางการท่องเที่ยวให้ชัดเจน การประชาสัมพันธ์กับสื่อในพื้นที่คิดว่ามีเพียงพอแล้ว แต่กับสื่อในส่วนกลางยังไม่มีเลย

ประเด็นสำคัญองค์กรท้องถิ่น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่เน้นการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนเองให้มากขึ้น โดยให้ คณะกรรมการชุมชนเข้ามามีบทบาทมากขึ้น เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวตั้งแต่ในระดับของชุมชน และหากพัฒนาไปได้ จังหวัดควรจะต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดขึ้นมา เพื่อบูรณาการด้านการท่องเที่ยวในระดับต่อไป

**บทสัมภาษณ์ นายธรรมพล ลัจจาพิทักษ์ เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด
สมุทรสาคร
(แทนท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร)**

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ มีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ที่มีความเข้มแข็งในด้านองค์กรการท่องเที่ยว หน่วยงานอื่นๆ จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นงานรองของเขา ต้องปฏิบัติงานหลักก่อนซึ่งเป็นปกติ แต่ก็เป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวได้

2. ด้านบุคลากร การสรรหาบุคลากรมีการสรรหาเข้ามาตามระเบียบโครงสร้างข้าราชการ แต่ในระดับลูกจ้าง ยังไม่ตอบสนองกับความต้องการของหน่วยงาน ด้านคุณภาพเรามีคุณภาพเพราะเป็นหน่วยงานเล็กแต่ก็ยังปฏิบัติงานได้สำเร็จลุล่วง การทำงานบุคลากรมีความตั้งใจ กระตือรือร้น และมีการฝึกอบรม พัฒนา ในเรื่องต่างๆ ตลอด แรงจูงใจการทำงานเช่น โบนัส ก็ไม่ได้มี เพราะหน่วยงานเราไม่ได้ขึ้นกับทางจังหวัด ซึ่งอยู่กับส่วนกลางซึ่งมีบ้างแต่น้อย และก็คงตัดออกจากส่วนกลางแล้วเป็นส่วนกลุ่มภูมิภาค เป็นผู้จัดสรร

3. ด้านงบประมาณ ส่วนของสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลางที่มีความเพียงพอใช้ในหน่วยงาน หรืองานเฉพาะกิจมากกว่า แต่งบที่ใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวยังมีน้อยอยู่ แต่บางครั้งก็สามารถของบประมาณจากกลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัดผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ได้บ้าง หรือบางครั้งใช้งบประมาณของท้องถิ่นในการพัฒนาทางการท่องเที่ยว

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คิดว่าสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครมีความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เพราะได้รับมาจากส่วนกลาง มีความรู้ด้านเทคโนโลยีที่จะนำมาใช้กับงาน แต่บางครั้งจะไม่ค่อยทันสมัยเหมือนบริษัทเอกชน

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว ซึ่งมีความจำเป็นมาก ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว พยายามผลักดันให้มีอยู่แต่ปัญหาการอนุมัติจากผู้มีอำนาจยังไม่ ได้รับความสนใจ และควรจะมีกระจายไปตามแหล่งท่องเที่ยวด้วย จะสามารถทำการเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ด้วย

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา มีความร่วมมือดี และหน่วยงานที่ร้องขอความช่วยเหลือก็ให้ความร่วมมือดี การทำงานสอดคล้อง กลมกลืนไปด้วยกันได้ กิจกรรมที่ได้ดำเนินงานที่ออกมามีประสิทธิภาพในด้านสังคม แต่การพัฒนาไปสู่รายได้ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ การทำงานยังไม่มีความซ้ำซ้อน ไม่มีความขัดแย้ง

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้รับการสั่งการจากระดับสูง ในการ นำนโยบายไปปฏิบัติ มีการทำงานชัดเจน แต่ติดปัญหาเรื่องโครงสร้างองค์กร ระบบการตรวจสอบผู้ตรวจสอบไม่ได้อยู่ในจังหวัดเรา แต่ผู้ใหญ่ในจังหวัดเราซึ่งควรจะตรวจสอบกลับไม่มีอำนาจตรวจสอบ ผู้ตรวจสอบจะมาจากส่วนกลางหรือไม่ก็หัวหน้ากลุ่ม และบุคลากรที่มีไม่เพียงพอกับการทำงานที่นอกเหนือจากงานในสำนักงาน

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด มีผู้ปฏิบัติที่มีความเข้มแข็ง ร่วมมือกันอย่างดี ระดับความร่วมมือในระดับปฏิบัติถือว่าสูง ระดับความสำเร็จมีความสำเร็จ แต่ตัวชี้วัดระดับความสำเร็จต้องลงลึกในเนื้อหา ส่วนภาครัฐอื่นไม่สามารถระบุได้ชัดเจน เพราะไม่ใช่หน่วยงานหลักด้านการท่องเที่ยว

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ การที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร มีโครงสร้างการทำงานระหว่างจังหวัดที่ต้องขึ้นตรงกับจังหวัดเพชรบุรี ไม่เป็นเอกเทศ ส่วนสำนักงาน ททท. ที่มีขอบเขตหน้าที่คือด้านประชาสัมพันธ์และการตลาดนั้น ก็มีสำนักงานสาขาอยู่สมุทรสงคราม มองในแง่โครงสร้างไม่ได้ใหญ่มาก ก็ไม่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกจังหวัด ในการทำงาน สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจะเป็นเจ้าภาพหลักตลอด เรื่องโครงสร้างสำนักงานมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจน

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร คือ การมีบุคลากรน้อยไม่สมดุลกับปริมาณงาน แต่ปัญหามูลค่าไม่เพียงพอ เมื่อมีภารกิจงานมากขึ้นทุกคนต้องเข้ามาช่วยกันเพื่อให้สำเร็จลุล่วงไป โดยส่วนใหญ่ภายนอกจะมองว่าสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีความชำนาญด้านการกีฬา มากกว่าการท่องเที่ยว แท้จริงแล้วงานที่ได้รับมอบหมายด้านการท่องเที่ยวถึงจะไม่มี ความชำนาญ แต่ก็ปฏิบัติงานและเรียนรู้จนชำนาญ กว่า 10 ปีที่ดูแลเรื่องการท่องเที่ยวทำให้ซึมซาบ เกิดความชำนาญมากขึ้น

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ คือการได้รับจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลาง น้อยมาก เพราะจังหวัดสมุทรสาครเป็นเมืองอุตสาหกรรมจึงมีงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว น้อยมาก และในการของบประมาณ ต้องขอผ่านทางสำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬา จังหวัดเพชรบุรี ปัจจุบันจึงทำให้เกิดปัญหา เมื่อไม่สามารถตั้งงบเบิกจ่าย ของบเองได้ การทำงานก็เกิดความติดขัด ส่วนงบของภูมิภาคคืองบของจังหวัดและงบจากท้องถิ่นก็จะมีหน่วยงานต่างๆ ที่สังกัดรับผิดชอบ และไม่ได้มีการบูรณาการใดๆ

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ถ้าเป็นการปฏิบัติงานตามหน้าที่ปกติ ถือว่ามีความเพียงพอ แต่ถ้ามีการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมใหญ่ๆ ที่สำคัญ จะมีปัญหาและอุปสรรค จึงแก้ไขโดยการให้บริการผู้รับจ้าง ผลเสียคือขาดงบประมาณ ทำให้งานที่ได้มีคุณภาพต่ำ บุคลากรในหน่วยงาน ไม่ได้มีการพัฒนาเพิ่มเติม

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ไม่สามารถให้ข้อมูล หรือการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวได้ เพราะสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดไม่มีที่ทำการถาวรของตนเอง

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ไม่ได้มีปัญหาอะไรเพราะเป็นการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในหน่วยงานภาครัฐจะเป็นไปตามขั้นตอน ส่วนภาคเอกชน และประชาชนจะมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานในระดับปกติ

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ ในส่วนของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากรที่ไม่เพียงพอ และงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรน้อยมาก ซึ่งส่งผลต่อความเข้มแข็งในสมรรถนะขององค์กร

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในส่วนของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติจะมีความเข้มแข็ง แต่บุคลากรมีไม่เพียงพอในบางกรณี ส่วนหน่วยงานอื่นๆ ภาครัฐ จะไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควรเพราะถือว่างานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นความรับผิดชอบรอง

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบูรณาการด้าน โครงสร้างหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ทางจังหวัดสมุทรสาครควรมีคณะกรรมการบูรณาการด้านการท่องเที่ยวที่มีอำนาจร่วมกันระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน เพื่อเข้ามาบริหารจัดการอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน
2. การบูรณาการด้านบุคลากร สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครควรเพิ่มเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวโดยตรง และจังหวัดกับท้องถิ่นควรสนับสนุนด้านบุคลากรในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว
3. การบูรณาการ ด้านงบประมาณ และเพื่อให้การจัดสรรงบประมาณและการเบิกจ่ายมีความสะดวก สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดควรเป็นเอกเทศไม่ต้องขึ้นตรงกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ส่วนงบประมาณที่ใช้พัฒนาการท่องเที่ยวทางจังหวัดน่าจะขอจากงบประมาณยุทธศาสตร์จังหวัด หรืองบประมาณจากส่วนท้องถิ่น แล้วมาบูรณาการร่วมกันในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ
4. การบูรณาการ ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ไม่มีความจำเป็นมาก หากมีงบประมาณในการดำเนินงานก็สามารถจัดหาจากที่อื่นได้ และยังสามารถใช้เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์จากหน่วยงานส่วนอื่นจากภาครัฐได้
5. การบูรณาการด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จังหวัดต้องจัดหาสถานที่ในการสร้างศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้ง่ายในตัวจังหวัด และควรมีการขยายไปในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญด้วยก็จะเป็นการดี
6. การบูรณาการด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน และด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ หากมีคณะกรรมการบูรณาการด้านการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ก็จะสามารถแก้ปัญหาได้ เพราะคณะกรรมการบูรณาการด้านการท่องเที่ยวระดับจังหวัดจะเป็นตัวแทนที่มีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน จะทำให้ผู้ปฏิบัติมีการสื่อสารตามโครงสร้างได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
7. การบูรณาการ สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ คณะกรรมการบูรณาการด้านการท่องเที่ยวระดับจังหวัด ต้องมีการพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วน ให้มีความรู้ความเข้าใจและการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน

บทสัมภาษณ์ นายอภิชาติ ประสพรัตน์ ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ จังหวัดสมุทรสาคร มีปัญหาเรื่องการไม่มีหน่วยงานหลักในด้านการท่องเที่ยว เนื่องจาก สำนักงาน ททท. อยู่ที่ จังหวัด สมุทรสงคราม คนที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวคือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ก็เหมือนกับว่านำครุฑลงมาดูแลเรื่องการท่องเที่ยว จึงไม่มีความชำนาญ ต้องมีผู้ชำนาญการจริง ๆ มาดูแล ควรจะแยกหน่วยงานให้ชัดเจน ททท.ควรมีอยู่ที่จังหวัดสมุทรสาครด้วย และสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ที่ควรรวมงานท่องเที่ยวกับงานกีฬามาไว้ด้วยกัน ทำให้หาแกนหลักไม่เจอว่าจะเน้นจุดใดเป็นสำคัญ

2. ด้านบุคลากร ภาครัฐจะขาดบุคลากรที่มีความชำนาญงาน จำนวนคน อาจจะมีเพียงพอ แต่คุณภาพบุคลากรยังไม่เพียงพอ ในด้านความรู้ความเข้าใจใส่ ในส่วนของบุคลากรชำนาญงานเรื่องสถานที่ตั้งนั้นมีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องทำอะไรมาก อาจจะดูเรื่องเส้นทางท่องเที่ยวที่จะเชื่อมโยงกัน แต่บุคลากรเองต้องมีความรู้ความเข้าใจใส่ที่จะทำงาน การสรรหาบุคลากรน่าจะขัดแย้ง คนที่จะมาทำงานในด้านนี้ควรจะเป็นคนพื้นที่ที่รู้จักพื้นที่ในจังหวัด หรืออาจจะเป็นคนนอกพื้นที่แต่มีพื้นฐานในด้านการท่องเที่ยว ในการสรรหาอาจจะดูจากความอาวุโส หรือผลงาน ซึ่งอาจจะเก่งด้านกีฬา แต่ไม่เป็นด้านการท่องเที่ยวไม่ได้ตอบสนองความต้องการด้านการท่องเที่ยว ส่วนบุคลากรภาคเอกชนที่เข้ามาร่วมจะเป็นคนในพื้นที่ เข้าใจพื้นที่ดี แต่อาจจะไม่มีเวลามากพอในการร่วมปฏิบัติ เพราะมีภารกิจหน้าที่มาก แต่หากมีโครงการสำคัญที่ต้องทำจะสามารถบริหารจัดการให้โครงการหรือกิจกรรมสำเร็จลุล่วงอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ด้านงบประมาณ การพัฒนาการท่องเที่ยวจะมาจากภาครัฐเกือบทั้งหมด แต่จะ เพียงพอหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การเสนอขอของหน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือ ผู้ที่ทำหน้าที่ของงบประมาณ ความชำนาญในการขอมากน้อยแค่ไหน งบประมาณการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวถ้าขออย่างมีเหตุผลก็ทำก็ได้ แต่ผู้ขออาจไม่เป็น เพราะอาจยังไม่รู้จักพื้นที่ดีพอ และจะประชาสัมพันธ์ในพื้นที่ด้านการท่องเที่ยวได้อย่างไรและไม่มี ความรู้ความเชี่ยวชาญ ในการพัฒนา และ ประเด็นที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครเสนอ ของงบประมาณเองไม่ได้โดยตรง แต่ ต้องไปขอผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด จังหวัดเพชรบุรีก็ทำให้เป็นปัญหา ก็คงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาน้อย

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ จากการดำเนินงาน และผลงานแล้ว ทำให้เห็นว่า ยังไม่ได้นำเทคโนโลยี สมัยใหม่มาใช้เพียงพอ บุคลากรยังมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี ไม่สมบูรณ์พอ วัสดุอุปกรณ์ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาอย่างไม่เพียงพอ ยังมีน้อยเกินไป

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ในมุมมองส่วนตัวสำหรับด้านนี้ถือว่าไม่มีความเหมาะสมแทบทุกด้าน อย่างเช่น ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวก็ยังไม่ มี ข้อมูลออนไลน์ที่ทำ โดยหน่วยงานเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงก็ไม่สมบูรณ์แบบ ที่สำคัญสำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีการที่ทำให้เป็นจุดศูนย์กลางได้ แม้กระทั่ง ททท. ที่รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวก็ไม่ได้ตั้งสาขาภายในจังหวัด แต่ต้องไปขึ้นกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ด้วยเหตุผลทั้งหมดทำให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของ จังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีความเหมาะสมด้านสถานที่ดำเนินการในด้านใดๆ เลย

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน จากการที่ได้ทำงานร่วมกับภาครัฐจะเห็น ได้อย่างชัดเจนว่าการติดต่อสื่อสารและประสานงานของหน่วยงานภาครัฐทั้งระดับส่วนกลาง ระดับ จังหวัด ระดับท้องถิ่น ยังมีปัญหาอยู่ทุกขั้นตอน เพราะ ไม่มีการติดต่อประสานงาน ที่จะเชื่อมโยง หรือมีการบูรณาการการทำงานกันเลย การประชาสัมพันธ์ไม่ดี การทำงานยังไม่มีประสิทธิภาพ ไม่ เห็นการทำงาน ที่เกิดความสำเร็จ แม้แต่การประสานงานกับภาคเอกชนก็ยังมีปัญหาไม่สะดวก ดังนั้นไม่ต้องมองถึงการที่ภาคประชาชนมาติดต่อประสานงานกับภาครัฐ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ หากมองภาพรวมสมรรถนะของ หน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยว ยังมีสมรรถนะในระดับต่ำ ซึ่งทาง ผู้ว่าราชการ เองอาจจะมี ความต้องการที่จะส่งเสริม แต่เมื่อผู้บริหารที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวแล้วยังไม่มีความสามารถ ก็เลยไม่อยากทำ ระดับผู้รับนโยบายก็อาจจะไม่ได้นำนโยบายไปปฏิบัติ และผู้ปฏิบัติงานก็ยังไม่ ทำงาน เพราะระดับบริหารยังไม่ดำเนินการ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ภาครัฐจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือ ทำให้เกิด ความล้มเหลว ผู้รับผิดชอบชัดเจนยังไม่มี ไม่มีเจ้าภาพ ยังไม่มีการประเมินและตรวจสอบประจำปี ซึ่งทำให้ไม่ได้ใส่ใจในการทำงาน ผู้ปฏิบัติจึงไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร ส่วนภาคเอกชนและ ประชาชนจะให้ ความร่วมมือสนับสนุน ในส่วนที่เป็นกิจกรรมเป็นอย่างดี แต่ด้านนโยบายยังไม่มี เพราะภาคเอกชนจะเน้นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นหลัก

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรค ด้าน โครงสร้างน้ำที่ น่าจะเป็นปัญหาและอุปสรรคในหน่วยงานของภาครัฐมากกว่าที่จัดโครงสร้างที่รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวให้รวมอยู่กับการกีฬา ทั้งที่จริงควรแยกกันให้ชัดเจน ส่วนภาคเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัด ไม่ว่าจะ เป็นสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว หอการค้า สภาอุตสาหกรรม ชมรมร้านอาหาร เป็นต้น จะไม่มีปัญหาเรื่องโครงสร้างเพราะมีการทำงานแบบบูรณาการในองค์กรอยู่แล้ว และจะมีเป้าหมายในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นหลักเพื่อต่อออกจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐ

2. ปัญหาและอุปสรรค ด้านบุคลากร ถ้าเป็นในส่วนของภาครัฐปัญหาและอุปสรรค ด้านบุคลากร คือ บุคลากรที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวโดยตรงในจังหวัดไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ และไม่ใช่ว่าคนพื้นที่รวมถึงไม่มีพื้นฐานทางการท่องเที่ยว หน่วยงานที่ทำการประชาสัมพันธ์และการตลาดด้านการท่องเที่ยวก็ไม่มีอยู่ในพื้นที่ ส่วนบุคลากรหน่วยงานภาคเอกชนจะมีหน้าที่ในสังคมมาก รวมทั้งมีภารกิจทางธุรกิจตัวเอง และจะให้การสนับสนุนด้านการส่งเสริมเท่านั้น แต่ไม่ได้มีโครงการที่พัฒนาอย่างชัดเจน

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ ประเด็นปัญหาที่สำคัญคือการได้รับการจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางในจำนวนที่น้อย สาเหตุอาจมาจากผู้ของงบประมาณไม่มีความเชี่ยวชาญและการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครต้องเสนอ ของงบประมาณ เองไม่ได้โดยตรง แต่ ต้องไปขอผ่าน สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด จังหวัดเพชรบุรี งบในการประชาสัมพันธ์และทำการตลาดการท่องเที่ยวก็ขึ้นอยู่กับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม จึงสรุปได้ว่างบประมาณจากภาครัฐที่จัดสรรให้โดยตรง จะเป็นปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร เพราะไม่สามารถดำเนินการจัดขอได้โดยตรง

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในส่วนของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ปัญหาที่สำคัญคือ การมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี สมัยใหม่ไม่เพียงพอในการทำงาน รวมทั้งบุคลากรไม่ได้รับการฝึกฝนให้มีความเชี่ยวชาญในการใช้เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ รวมถึงและ เทคโนโลยีสมัยใหม่ ส่วน ททท. ไม่ทราบข้อมูล เพราะไม่ได้อยู่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม สรุปโดยภาพรวมผลที่เกิดจากปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ของหน่วยงานที่รับผิดชอบคือการที่ไม่สามารถทำการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครได้ทั้งด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการทำการประชาสัมพันธ์ การทำการตลาดให้จังหวัดสมุทรสาครยกระดับเป็นเมืองท่องเที่ยวตามที่วิสัยทัศน์ตั้งไว้ว่า “เป็นเมืองท่องเที่ยวทางเลือกใหม่”

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในส่วนของภาครัฐด้วยกัน คงจะเป็นเพราะการสังกัดคนละส่วนงานเพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรง ทั้งสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดและ ททท. ต่างก็ขึ้นกับส่วนกลาง ทางจังหวัดคงมีปัญหา ในการสั่งการให้ทั้งสองหน่วยงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวตามยุทธศาสตร์ของจังหวัด แต่ในส่วนการประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน จะเป็นปัญหาขั้นตอนและ กระบวนการที่แตกต่างกัน ซึ่งสุดท้ายภาคเอกชนและภาคประชาชน จะรู้สึกว่าจะต้องดำเนินการ ตามกระบวนการขั้นตอนของภาครัฐทั้งหมด แม้แต่บางครั้ง โครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เป็นเจ้าของรวมทั้งงบประมาณ เพียงแต่เชิญภาครัฐมาร่วมด้วย ก็ยังต้องทำตาม ขั้นตอนที่แสนยุ่งยากของภาครัฐทั้งหมด

7. ปัญหาและอุปสรรค ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ มาจาก บุคลากรที่ไม่มีความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว ประกอบกับการที่ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุ อุปกรณ์ มีไม่เพียงพอ และ ไม่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาช่วยในการทำงาน จึงทำให้มี สมรรถนะ ขององค์กรที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับต่ำ

8. ปัญหาและอุปสรรค ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในส่วนของภาครัฐปัญหา และอุปสรรคอยู่ที่ไม่มีผู้รับผิดชอบหรือเจ้าภาพที่ชัดเจน ผู้ปฏิบัติไม่ให้ความสำคัญกับนโยบาย และ ระดับปฏิบัติการจะให้ความสำคัญกับการมีเงินสนับสนุน ส่วนปัญหาและอุปสรรค ด้านความ ร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในภาคเอกชน เป็นเพราะภาคเอกชนไม่มีนโยบายการพัฒนาการ ท่องเที่ยวที่ชัดเจน มีแต่นโยบายส่งเสริมเท่านั้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณา การได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการ อย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบูรณาการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะต้องมีองค์กรรับผิดชอบ ให้ชัดเจน ต้องมีเจ้าภาพที่จะเป็นผู้นำในการมาบูรณาการร่วมกัน และทำงานเฉพาะด้านการท่องเที่ยว สืบวจ ความต้องการด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวสิ่งที่มีและสิ่งที่ขาดเพื่อการพัฒนา วันนี้ การทำงาน ด้านการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีเจ้าภาพ และการทำงานของสำนักงานการท่องเที่ยวและ กีฬาควรจะต้องแยกออกจากกัน ถึงจะทำงานได้ เพราะไม่เช่นนั้นการทำงานจะสับสน

2. การสร้างภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของจังหวัดเป็นสิ่งสำคัญ ความเป็นมาของจังหวัดสมุทรสาครค่อนข้างรู้จักยาก ทุกวันนี้ก็เหมือนเดิมคนจะรู้จักแต่มหาชัย แต่ถ้าถามว่ามหาชัยมีที่ไหน น่าเที่ยวก็นึกภาพไม่ออก พอที่จะนึกออกก็คือเรามีตลาดทะเลไทย ที่จำหน่ายสินค้าอาหารทะเลและมีผลไม้บ้าง ดังนั้นจะอย่างไรให้จังหวัดสมุทรสาครมีสัญลักษณ์ หรือ Branding ทางการท่องเที่ยว
3. จังหวัดสมุทรสาครเป็นประตูลงสู่ภาคใต้ ต้องทำอย่างไรให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางลงสู่ภาคใต้สามารถแวะเข้ามาเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

บทสัมภาษณ์ นายคณวิช ฆังนิมิตร เจ้าของบริษัท วนาทัวร์ จำกัด

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ในปัจจุบันหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาคร ภาครัฐมีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา กับสำนักงาน ททท. ส่วนภาคเอกชนมีองค์กร
ที่สนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร และหอการค้า
จังหวัดสมุทรสาคร เป็นต้น

2. ด้านบุคลากร ตามโครงสร้างในการทำการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานที่
รับผิดชอบอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม
จะมีบุคลากรตามโครงสร้างหน้าที่ ส่วนภาคเอกชนมีบุคลากรของสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว
จังหวัดสมุทรสาคร ชมรมร้านอาหาร และหอการค้าจังหวัดสมุทรสาครที่เข้าร่วมกับภาครัฐในการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. ด้านงบประมาณ การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครงบประมาณทั้งหมด
จะได้รับจากภาครัฐทั้งจากส่วนกลาง จากจังหวัด หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้จัดสรร
ผ่านหน่วยงานของตนเอง

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ สำหรับหน่วยงานภาครัฐอย่างสำนักงานการ
ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดยังมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวน้อย
เกินไป เห็นแต่ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ส่งเสริมทางด้านกีฬามากกว่า ส่วน ททท.
สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ไม่ทราบข้อมูลเพราะอยู่ไกล ไม่ได้มีโอกาสสัมผัสได้

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม พบว่าภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
ไม่มีความเหมาะสมในด้าน สถานที่ดำเนินการ อย่างการ ไม่มีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว หรือการ
สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่มีอาคารที่ทำการของตนเอง ต้องใช้ค่ายลูกเสือ ประชาชน
ไม่รับรู้ว่า มีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาอยู่ในจังหวัดนี้ด้วย และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การ
ที่ ททท. ไม่มีสำนักงานสาขาอยู่ในจังหวัด จึงมีปัญหาในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดมาโดย
ตลอด

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน การติดต่อ สื่อสารและประสานงานกับภาครัฐ
มีความยุ่งยาก ขั้นตอนของการทำงาน มากมายไม่ชัดเจน แตกต่างจากการ ติดต่อสื่อสารและ

ประสานงาน กับภาคเอกชนอย่างมาก ที่ไม่ต้องมีขั้นตอนอะไรมากมาย รวมทั้ง ไม่มีความซ้ำซ้อน ใดๆ การดำเนินการรวดเร็ว

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สมรรถนะขององค์กรภาครัฐในที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ยังมีสมรรถนะของการ นำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่เข้มเพียงพอ ซึ่งจะต้องมีการตรวจสอบ และการเสริมแรง เพื่อให้ทุกคนต้อง มีความร่วมมือมากกว่านี้ แต่ในวันนี้หน่วยงานเหล่านั้นจะดูเหมือนมีความพร้อม แต่ถ้าถามมาก็ตอบได้ ถ้าสั่งมาก็ทำได้ แต่ทั้งนี้ยังไม่มี ผลงานอะไร อะไรที่สำเร็จ หรือแสดงถึงสมรรถนะที่เข้มแข็งขององค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในภาครัฐ ผู้ปฏิบัติจะให้ความร่วมมือไม่ค่อยดี เพราะไม่ได้เกิดจากใจที่อยากจะสนับสนุน แต่จะทำตามคำสั่งของผู้บริหาร ให้ความร่วมมือแบบผ่านไปที ส่วนภาคเอกชนจะให้ความร่วมมือและสนับสนุนคิดทั้งการปฏิบัติและงบประมาณ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรค ด้านโครงสร้างหน้าที่ ที่พบในปัจจุบัน จะเป็นปัญหาและอุปสรรคของภาครัฐที่สำนักงาน ททท. ที่ดูแลด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้จังหวัดสมุทรสาคร แต่สำนักงานตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรสงคราม และสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดก็มีโครงสร้างรวมอยู่กับการกีฬา ทั้งที่จริงควรแยกกันให้ชัดเจน ส่วนภาคเอกชนไม่ว่าจะเป็นสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว หอการค้า ชมรมร้านอาหาร เป็นต้น จะไม่มีปัญหาเรื่อง โครงสร้างเพราะมีการทำงานแบบบูรณาการในองค์กรอยู่แล้ว

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ในส่วนของภาครัฐ ปัญหาและอุปสรรค ด้านบุคลากรคือ บุคลากรที่รับผิดชอบด้านพัฒนาการท่องเที่ยวโดยตรงมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอ เพราะเป็นบุคลากรที่มาจากกีฬา หน่วยงานที่ทำการประชาสัมพันธ์และการตลาดด้านการท่องเที่ยวคือ สำนักงาน ททท. ก็ไม่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัด ส่วนบุคลากรหน่วยงานภาคเอกชนจะมีหน้าที่ในสังคมมาก รวมทั้งมีภารกิจทางธุรกิจตัวเอง และจะให้การสนับสนุนเพียงการส่งเสริมเท่านั้น แต่ไม่มีโครงการในการพัฒนา

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คือ การที่จังหวัดสมุทรสาครได้รับงบประมาณจากราชการทุกภาคส่วนในจำนวนน้อยมาก ไม่เพียงพอต่อการพัฒนา อีกทั้งหน่วยงานภาครัฐที่ได้มาก็

ไม่ได้บูรณาการด้วยกัน ต่างคนต่างทำต่างคนต่างใช้ ทำให้งบประมาณที่ได้มาแตกกระจัดกระจาย ไม่สามารถนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดให้เป็นขึ้นเป็นอันอะไรได้เลย

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ของสำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดปัญหาที่สำคัญคือ การมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ และ เทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่เพียงพอในการทำงาน รวมทั้งบุคลากรไม่ได้รับการฝึกฝนให้มีความเชี่ยวชาญในการใช้ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ รวมถึงและเทคโนโลยีสมัยใหม่ สาเหตุอาจจะเพราะไม่มีความรู้ ความสามารถ จึงไม่ให้ความสำคัญ

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คงเป็นเพราะหน่วยงาน เหล่านั้นไม่ให้ความสำคัญกับจังหวัดสมุทรสาคร เพราะอาจจะมองว่าจังหวัดสมุทรสาครเป็นเมือง อุตสาหกรรม ดังนั้น ไม่มีความจำเป็นในการที่จะต้องให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน จะเกิดขึ้นเฉพาะในที่ต้อง ติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาครัฐ ที่จะต้องใช้ขั้นตอนและเวลานานมาก จนบางครั้งทาง ภาคเอกชนจัดงานหรือจัดกิจกรรมเสร็จไป แต่ขั้นตอนของภาครัฐยังไม่ได้ให้คำตอบอะไรเลย ส่วน ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับภาคเอกชนไม่มีปัญหาใดๆ

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งนี้จะขึ้นกับ ศักยภาพของบุคลากรในองค์กรนั้น อย่างเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครมี สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติไม่เพียงพอ เพราะบุคลากรมีพื้นฐานมาจากด้านกีฬา และยังขาดการพัฒนาความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยว ส่วน ททท. สำนักงานสาขาจังหวัด สมุทรสงคราม แม้บุคลากรจะมีความรู้ความสามารถเพียงพอ แต่การที่มีบุคลากรไม่เพียงพอก็ทำให้ สมรรถนะขององค์กรลดต่ำลงมาได้เช่นกัน

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ การที่ระดับปฏิบัติให้ความ ร่วมมือไม่ค่อยดี อาจมาจากการสั่งงานที่ไม่ชัดเจน หรือการไม่สนใจงานของหัวหน้างาน ทำให้ ระดับผู้ปฏิบัติงานไม่มีความรับผิดชอบตามมา ส่วนในภาคเอกชนไม่ได้มีปัญหาแต่อย่างใด

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณา การได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการ อย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ให้มีการ บูรณาการ จะต้องให้ความสำคัญกับประเด็นต่อไปนี้

1. การบูรณาการผู้ที่เกี่ยวข้องในด้านการท่องเที่ยว เช่น ถ้าเที่ยวชมสถานที่ประวัติศาสตร์ก็ต้องมีวัฒนธรรมจังหวัดเข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้าเที่ยวทางทะเลก็ต้องมีประมงจังหวัด หรือด้านสุขลักษณะทางอาหารก็ต้องมีสาธารณสุขเข้ามา ดูแล คือทุกอย่างตรงนี้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เชิญมาเป็นองค์คณะกรรมการ

2. สมุทรสาครมีแหล่งท่องเที่ยวที่เพียงพอ ถ้าเที่ยวในแค่ 1 วัน แต่ได้มีความเชื่อมโยงไปตามกาลเวลา พื้นที่หรือเจ้าของท้องถิ่นเองก็ต้องปรับตัวให้เป็นที่รองรับกับคนที่มา นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครมีไม่มาก เพราะว่าเป้าหมายของจริงๆ แล้วจะอยู่รอบๆ ช้าง เช่น อัมพวา สมุทรสงคราม ชะอำ เพชรบุรี หรือหัวหิน ประจวบคีรีขันธ์

3. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ ท้องถิ่น ปัจจุบันมีการปรับตัวดีขึ้นเพราะว่าการท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่ไม่ต้องลงทุนเลย เป็นธรรมชาติเป็นส่วนที่ทำให้เค้ามีรายได้เกิดขึ้น และตรงนี้ถ้ามีการต่อยอดหรือมีการประชุมสัมมนาหรือพูดคุยกันบ่อยๆ ทั้งหน่วยราชการและเอกชน เชื่อว่าไปได้สวยมากเลย

4. การประชาสัมพันธ์ไปสู่แหล่งท่องเที่ยว ก่อนอื่นต้อง ให้ท้องถิ่นดูแลของตัวเอง มีแหล่งท่องเที่ยวอะไรที่จะนำ เสนอ ให้กับนักท่องเที่ยว ควรมีการทำข้อมูลประวัติความเป็นมา ภูมิทัศน์ต่างๆ ควรที่จะปรับ ให้เข้าระดับที่เรียกว่าสะดวกตา ให้มีความสะอาดหน่อย ด้านมัคคุเทศก์ประจำท้องถิ่นต้องมีความรู้ เขาชนในท้องถิ่น ต้อง มีการฝึกฝนไว้ และควรเตรียมไว้เป็น 3 รุ่น ทั้งน้อย กลาง และใหญ่ เพื่อมาทดแทนกัน การประชาสัมพันธ์ข่าวสารยังขาดช่วงอยู่แต่ไม่ถึงกับหมดไป มีการประชาสัมพันธ์อยู่ไม่มาก อยู่ที่สมาคมการท่องเที่ยวว่าจะกระตุ้นไปสู่ภาวะทั่วโลกไหม การประชาสัมพันธ์จังหวัดต้องกระตุ้นให้ทำงานอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลข่าวสารพอมีบ้างแต่ผล ดำเนินการย้ายอยู่ที่เดิม สื่อที่ใช้ประชาสัมพันธ์ ข่าวสารการท่องเที่ยว เป็นการประชาสัมพันธ์ เฉพาะกิจ พอจะมีงานสักอย่างหนึ่งถึงจะทำกัน ไม่มีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องจริงๆ แล้วถ้ามีหน่วยราชการ หน่วยเอกชน แล้วก็หน่วยท้องถิ่น เข้ามา จะช่วยให้การประชาสัมพันธ์ไปได้ดี

5. การประชุมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร แทบจะไม่มีเลย อยากให้ มีคณะกรรมการการท่องเที่ยวในระดับจังหวัดที่ประกอบด้วย หน่วยราชการคือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ภาคเอกชนมีสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร หอการค้า จังหวัดสมุทรสาคร องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้เข้ามาเป็นองค์คณะกรรมการ และมีการประชุมร่วมอย่างน้อย 3 เดือนครั้ง ถ้าที่ดีต้องมีการประชุมเดือนละครั้ง

บทสัมภาษณ์ นายสุทิน ชาวปากน้ำ รองประธานหอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ผังโครงสร้างในการทำงานด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐจังหวัด
สมุทรสาครยังไม่ดีพอ ยังไม่มีเป้าหมายในการทำงาน เมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดสมุทรสงครามที่มี
การประชาสัมพันธ์สูงมาก ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ททท. มีสำนักงานสาขา
อยู่ที่สมุทรสงครามด้วย จึงส่งเสริมการท่องเที่ยวสมุทรสงคราม มากกว่า จังหวัดสมุทรสาคร
ภาคเอกชนในจังหวัดสมุทรสงครามก็มีศักยภาพสูงกว่าภาคเอกชนจังหวัดสมุทรสาคร เพราะจังหวัด
เขาเป็นเมืองท่องเที่ยวเต็มรูปแบบ ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวสูง

2. ด้านบุคลากร สำหรับบุคลากรภาครัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
เท่าที่มี คือ บุคลากรของ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ส่วนบุคลากร ททท. ไม่มีเลย
เพราะสำนักงานสาขาอยู่ที่จังหวัดสมุทรสงคราม บุคลากรของ ททท. จึงไม่ค่อยให้ความสนใจใน
การมาทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้จังหวัดสมุทรสาคร ส่วนบุคลากรของ สำนักงานการ
ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดจะไม่มีความรู้ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว แต่มีความชำนาญด้านการกีฬา
เพราะมาจากกรมพลศึกษา สำหรับบุคลากรภาคเอกชนที่ให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัด
อย่างจริงจัง ก็มีแต่สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร

3. ด้านงบประมาณ จังหวัดสมุทรสาครได้รับงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยวจาก
ส่วนกลางที่ผ่านให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ส่วนงบประมาณในการประชาสัมพันธ์
ก็ได้ผ่าน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม และยังมีงบประมาณสนับสนุนจากยุทธศาสตร์จังหวัด รวมทั้ง
จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งงบประมาณทั้งหมดเป็นงบจากภาครัฐทั้งสิ้น

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดที่เป็น
ผู้รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงคงมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่สามารถดำเนินการได้
แต่คงไม่ดีเท่าไร เทคโนโลยีการบริการด้านการท่องเที่ยว ยังไม่เพียงพอ ททท. สำนักงานสาขา
สมุทรสงคราม จะมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่พร้อมเพียงและทันสมัย แต่ไม่ได้ใช้ให้
เป็นประโยชน์กับจังหวัดสมุทรสาคร ส่วนด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ภาคเอกชนจะไม่
เน้นในด้านนี้ เพราะจะใช้วิธีการจ้างทำ

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จังหวัดสมุทรสาครไม่มีความเหมาะสมในด้านการมีสถานที่ดำเนินการ คือถ้ามองในด้านแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีความเสื่อมโทรม ต้องมีการพัฒนา เพราะโดยปกติต้องมีการเสื่อมโทรมอยู่แล้วต้องทำการปรับปรุงอยู่เรื่อย ๆ และถ้ามองในด้านการบริหารจัดการและ การอำนวยความสะดวก พบว่าจังหวัดสมุทรสาครไม่มี ศูนย์ให้บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ที่วอล์กแห่งเดียว และไม่มีสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งทั้งสองอย่างถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่จะทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้กับจังหวัด

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ถ้าเป็นการติดต่อและประสานงานกับภาครัฐ จะมีปัญหา ยังมีการขัดแย้งในขั้นตอนหลายด้าน ซึ่งไม่ตอบสนองในการทำงานบูรณาการ ส่วน การติดต่อ สื่อสารและประสานงาน ภาคเอกชนและภาคประชาชนไม่มีปัญหา ทุกขั้นตอนสามารถปรับรูปแบบและความยืดหยุ่นได้ดีกว่าภาครัฐ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ จะมีความแตกต่างระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน คือ ภาครัฐจะมีโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจน ดังนั้นสมรรถนะขององค์กรจะอยู่ที่บุคลากรว่ามีความรู้ความสามารถมากน้อยแค่ไหน ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนจะไม่ให้ความสำคัญกับโครงสร้างการบริหารมากนัก แต่จะเน้นที่ความสำเร็จในการทำงาน

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในหน่วยงานภาครัฐมีความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ที่ไม่ค่อยดี เพราะทำงานแบบให้เสร็จไปที แต่ถ้ามีเม็ดเงินสนับสนุนจะช่วยให้ ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในภาครัฐดีขึ้น แต่ผู้บริหารภาครัฐให้ความสำคัญกับ ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ของภาคเอกชนและภาคประชาชน ที่ให้ ความร่วมมือสนับสนุน เป็นอย่างดี ทั้งของผู้ปฏิบัติ และงบประมาณในการสนับสนุนในกิจกรรม

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ จังหวัดสมุทรสาครมี โครงสร้างในการทำงานด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐที่ไม่ดีพอ ททท. ก็ไม่มีสำนักสาขที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ จึงแทบไม่มีการทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครเลย ส่วน สำนักงานการ ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร ก็ต้องขึ้นกับ สำนักงานการ ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี อุปสรรคในการของงบประมาณจึงมีสูงมาก

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร จังหวัดสมุทรสาครยังมีบุคลากรที่มีความสามารถไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด บุคลากรของภาครัฐคือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดก็มีไม่พอ ททท. ก็ไม่ให้ความสำคัญ ภาคเอกชนแม้จะให้การสนับสนุนเต็มที่ แต่จะเป็นในรูปแบบงบประมาณเสียมากกว่า เนื่องจากบุคลากรไม่มีเวลาในการลงไปสู่ภาคปฏิบัติ เพราะต้องดูแลแลกิจการแลธุรกิจของตนเองเป็นหลัก

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ ปัญหาสำคัญที่สุดคือจังหวัดสมุทรสาครได้รับการจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาจากส่วนกลางน้อยมาก ทั้งที่จังหวัดมีการจัดเก็บภาษีได้มากเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ และงบประมาณที่จัดสรรให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีน้อยมาก เพียงพอแค่การบริหารจัดการภายในสำนักงานเท่านั้น งบลงทุนแทบไม่มี ส่วนงบประมาณในการประชาสัมพันธ์ที่จัดสรรผ่าน ททท. สำนักงานสาขาสุทธสงครามแบบรวมมาทั้งหมด ททท. สำนักงานสาขาสุทธสงครามก็จัดสรรมาให้จังหวัดสมุทรสาครน้อยกว่าทุกจังหวัดที่ดูแล เพราะมองว่าแข่งขันกับจังหวัดสุทธสงครามและจังหวัดนครปฐมไม่ได้

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ จะเป็นปัญหาในหน่วยงานภาครัฐที่มี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ไม่เพียงพอ หรือไม่มีความทันสมัย เนื่องจากไม่สามารถจัดซื้อได้ เพราะได้รับการจัดสรรงบประมาณมาน้อย และเมื่อ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอทั้งจำนวนและไม่พร้อมในความทันสมัย ผลการปฏิบัติงานจึงออกมาไม่ดีไม่ได้คุณภาพ

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือการที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่สามารถเสนอของงบประมาณจากส่วนกลางมาได้เพียงพอสำหรับการบริหารจัดการและการลงทุนในการพัฒนาการท่องเที่ยว กับอีกประเด็นหนึ่ง คือไม่มีสำนักงาน ททท. อยู่ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร จึงไม่ได้สนใจในการทำการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยว หรือการจัดสร้างศูนย์ให้บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว

6. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน คือระบบขั้นตอนและกระบวนการที่แตกต่างกันระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน รวมถึงภาคประชาชนกับภาครัฐด้วย เพราะขั้นตอนการ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน ภาครัฐจะยุ่งยากและไม่ยืดหยุ่น ภาคเอกชนและภาคประชาชนจึงรู้สึกว่าคุณภาพภาครัฐเอาเปรียบ

7. ปัญหาและอุปสรรค ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ถ้าหากจะวัดประเมินสมรรถนะจากคุณภาพของบุคลากรว่ามีคุณภาพมากน้อยเท่าไร สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงของจังหวัดสมุทรสาคร ถือได้ว่ามีสมรรถนะขององค์กรที่ต่ำมาก เพราะบุคลากรไม่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญใน

เรื่องการท่องเที่ยว ส่วนภาคเอกชนกับภาคประชาชนมีสมรรถนะที่ดี เพราะใช้งบประมาณผลักดันให้การทำงานสำเร็จได้

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ เกิดจากการที่ผู้ปฏิบัติของภาครัฐที่ไม่ให้ความร่วมมือ และทำงานแบบให้เสร็จไปที ไม่มีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ขณะที่ภาคเอกชนจะให้ ความร่วมมือสนับสนุน ทั้งงบประมาณและการปฏิบัติ จึงทำให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความรู้สึกไม่ดีต่อระดับผู้ปฏิบัติการภาครัฐ

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. จะต้องมีการบูรณาการเส้นทางการท่องเที่ยวที่สำคัญให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก เช่น เส้นทาง ศาลพันท้ายนรสิงห์ วัดโกรกกราก ศาลเจ้าแม่กวนอิมฯ วัดช่องลม เป็นต้น

2. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวทางเรือชมปลาโลมา ปลาวาฬ การเลี้ยงหอยแมลงภู่ หรือชมความสมบูรณ์ทรัพยากรชายฝั่งที่ได้รับการฟื้นฟู โดยการสร้างเขื่อนไม้ไผ่ป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง และมีการปลูกป่าชายเลนเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ทางอาหารให้กับสัตว์น้ำ

3. จังหวัดสมุทรสาครควรมีคณะกรรมการการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วน และต้องมีการประชุมเดือนละครั้ง ในการวางแผนการจัดการด้านการท่องเที่ยว และ คณะกรรมการการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ต้องมีอำนาจในการ งบประมาณและวางแผนงานเพื่อให้บูรณาการ ซึ่งจะทำให้สมุทรสาครสามารถพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มรูปแบบ

บทสัมภาษณ์ นายจุลภัทร แสงจันทร์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ภาครัฐจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด มีทั้งหน่วยงานจากส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค ปัจจุบันสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจากส่วนกลาง ซึ่งมีความแตกต่างกัน ถ้าเป็นการบริหารระดับภูมิภาคจะขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการ แต่ถ้าเป็นส่วนกลางจะขึ้นตรงกับอธิบดี เป็นผู้บังคับบัญชา ททท. ก็เช่นกัน เป็นหน่วยงานของส่วนกลางที่รับผิดชอบด้านประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

2. ด้านบุคลากร บุคลากรน่าจะเพียงพอแล้ว เพราะเป็นบุคลากรตามโครงสร้างของราชการแต่บุคลากรภาคเอกชนและภาคประชาชนยังมีน้อย ความร่วมมือก็มีน้อยยังเห็นภาพไม่ชัดเจน

3. ด้านงบประมาณเป็นงบประมาณจากภาครัฐที่มีจากทั้งส่วนกลางที่ผ่านมายังหน่วยงานหลัก อย่างสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด งบประมาณจากภูมิภาค คือบจจังหวัด และจากท้องถิ่น จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ มีตามโครงสร้างของหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการท่องเที่ยว และขึ้นอยู่กับการจัดสรรจากส่วนสังกัด หรือจากงบประมาณที่ได้รับ

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ด้านนี้คงต้องมอง 2 ประเด็น ประเด็นแรกคือการมองถึงสถานที่ทำงานของหน่วยงานหลักอย่างสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และททท. ซึ่งยังมีโครงสร้างสถานที่ไม่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ประเด็นที่สอง คือ ความเหมาะสมของศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยว ที่ทางจังหวัดพยายามที่จะให้มี แต่ยังไม่สามารถเกิดขึ้นได้ เพราะติดขัดปัญหาในเรื่องสถานที่ก่อสร้าง

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในภาครัฐเป็นการติดต่อสื่อสารและประสานงานตามระบบ โครงสร้างราชการ ซึ่งมีทั้งภายในหน่วยงานและระหว่างหน่วยงาน หรือระหว่างสังกัด และยังมีการติดต่อกับภาคเอกชนและภาคประชาชน ซึ่งเป็นไปตามปกติ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ยังไม่ชัดเจน เพราะยังไม่มีเจ้าภาพหลักในการปฏิบัติ ขณะที่สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีบุคลากรที่มาจากพลศึกษาเป็นหลัก ส่วน ททท. มีความรับผิดชอบหลายจังหวัด คือ นครปฐม สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ด้านนี้ภาครัฐจะมีโครงสร้างหน้าที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจน มีทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักและหน่วยงานสนับสนุน เจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติของทุกหน่วยงานจะปฏิบัติไปตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ เป็นการบริหารหรือการตั้งงบประมาณของสำนักงานการท่องเที่ยว ในการกำหนดนโยบาย รวม หรือแผนงานการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้ว่าฯ ไม่สามารถจะทำได้ เพราะไม่ได้ขึ้นตรงกับจังหวัด ทั้งวิสัยทัศน์เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว แต่หน่วยงานนี้ก็ไม่สามารถมาบูรณาการร่วมกันได้ นับเป็นอุปสรรคของการดำเนินงานได้ยากลำบาก เพราะไม่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ แม้แต่ ททท. ก็เช่นกัน เป็นหน่วยงานของส่วนกลาง และไม่มีสำนักงานในสมุทรสาครเช่นกัน การกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับพื้นที่หรืออื่นๆ หรือบูรณาการ ทำได้ยากลำบาก เพราะไม่ชำนาญพื้นที่ และไม่สามารถกำหนดนโยบายให้สอดคล้องได้

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร เป็นการดำเนินงานด้านนโยบาย และการบูรณาการยังไม่ชัดเจน เนื่องจากบุคลากรของหน่วยงานหลักอย่างเช่นสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด หรือ ททท. สำนักงานสาขาจังหวัดสมุทรสงคราม ไม่ได้ขึ้นตรงกับผู้ว่า จึงไม่สามารถสั่งการหรือดำเนินการให้สอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยวของจังหวัดได้

3. ปัญหาและอุปสรรคงบประมาณการท่องเที่ยวกับรายได้ที่เข้ามา ยังคงมีความไม่ชัดเจน งบประมาณพัฒนาการท่องเที่ยวจะมีไม่มาก แต่รายได้จากการท่องเที่ยว คิดว่ามีมากมหาศาล แต่หน่วยงานทั้งหมดไม่บูรณาการกันในด้านงบประมาณ การพัฒนา ซึ่งหน่วยงานหลักกลับไม่สามารถขับเคลื่อนด้านงบประมาณได้

4. ปัญหาและอุปสรรคเครื่องมือเครื่องใช้ คือการยังไม่เพียงพอยังมีน้อยเกินไป รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ด้วยก็ยังไม่พร้อม และที่มียังไม่ทันสมัย

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือ การไม่มีความพร้อมของหน่วยงานหลัก อย่างเช่น สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ไม่มีอาคารสำนักงาน ต้องใช้ศาลูกเสื่อจังหวัดเป็นที่ทำการ ททท. ไม่มีสำนักงานในสมุทรสาคร แต่เป็น ททท. สำนักงานสาขาสมาทรสงครามที่เข้ามาดูแลการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร สำหรับศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดมีแค่ช่องทางคือ เว็บไซต์ และ โทรศัพท์ จะทำอย่างไรที่ตอบโต้กลับไปได้

ต้องพัฒนาขึ้นมา ส่วนแรกคือศูนย์บริการนักท่องเที่ยว อีกส่วนหนึ่งคือเว็บไซต์ นักท่องเที่ยวสามารถหาข้อมูล และสามารถสื่อสาร 2 ทางได้

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ยังมีอีกมาก เพราะการที่ไม่มีเจ้าภาพด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน ไม่สามารถที่จะวางโครงข่ายการประสานงานได้ การท่องเที่ยวแค่ไปฝากไว้ ไม่สามารถทำให้เกิดความสมบูรณ์หรือประสิทธิภาพในการทำงานได้ หน่วยงานภาครัฐจะมีปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างหน่วยงานที่อยู่คนละสังกัด

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ จะมีอยู่ในระดับพอสมควร เพราะการที่บุคลากรมาจากพลศึกษาจึงมีความชำนาญด้านกีฬามากกว่าด้านการท่องเที่ยวขณะที่ ททท. ก็ไม่น่าจะมีกำลังเพียงพอในการรับผิดชอบพื้นที่ 3 จังหวัดได้ จึงทำให้สมรรถนะในภาพรวมลดต่ำลงไปได้ ปัญหาคือไม่มีเจ้าภาพที่ชัดเจน ผมเชื่อแน่ว่าองค์กรส่วนท้องถิ่นเองมีความพร้อมแน่นอน แต่ละองค์กรสามารถทำได้ แต่ภาพรวมของการบูรณาการมันยังไม่เกิด ผู้ว่าราชการสั่งการคนเดียวไม่ได้ ต้องมีเจ้าภาพที่ชัดเจน และมีบทบาทมากกว่านี้ และให้เอกชนเข้ามาช่วย

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ส่วนภาครัฐถ้าเป็นงานตามหน้าที่ปกติจะไม่มีปัญหาความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ แต่ถ้านอกเหนือจาก นั้นก็ขึ้นอยู่กับงบประมาณที่เข้ามาสนับสนุน เพราะต้องมีค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

ในการบูรณาการ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถ ต้องมองภาพรวมจากทุกประเด็นที่พูดมา ซึ่งการบูรณาการควรจะมองในด้าน นโยบายและด้านปฏิบัติร่วมกัน โดยต้องมีเจ้าภาพซึ่งอยู่ในพื้นที่ เจ้าภาพต้องมีวิสัยทัศน์ นโยบายเป้าประสงค์ ประเด็นยุทธศาสตร์ต่างๆ อย่างชัดเจน สามารถบูรณาการนโยบายและงบประมาณได้ ถ้าทำได้การท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครจะไปได้อย่างราบรื่น ต้องมีเจ้าภาพเพื่อบูรณาการองค์กรร่วมกันซึ่งผมว่ามีความพร้อมอยู่แล้ว เมื่อมีเจ้าภาพและหน่วยงานสนับสนุนจะเป็นตัวขับเคลื่อนทำให้การท่องเที่ยวไปได้อย่างสวยงาม เพราะเราพร้อมทุกอย่างอยู่แล้ว ที่ผ่านมา สมุทรสาครไม่ได้หวังผลจริงจังในด้านการท่องเที่ยว แต่ปัจจุบันก็พยายามผลักดันการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ต้องมีความพร้อมในการต้อนรับ

นักท่องเที่ยว สิ่งที่สำคัญคือความสะดวกสบายด้านการท่องเที่ยว เช่น การคมนาคม ขยะ ยังเป็นปัญหา ด้านการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวไม่อยากจะมาในพื้นที่สกปรกแน่นอน เรื่องแรงงานต่างด้าวจะเป็น จุดเด่นมากกว่าเพราะเราอยู่อย่างสงบ ไม่มีแรงงานต่างด้าวมาทำให้เกิดอาชญากรรม

คณะกรรมการ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะเริ่มได้คือต้องมีหน่วยงานหลักก่อน ชุมชนจะมี ส่วนอย่างยิ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยว ถ้าชุมชนไม่ร่วมมือ การท่องเที่ยวก็เกิดไม่ได้ ต้องเป็นเจ้า บ้านที่ดีในการส่งเสริม และพัฒนา การท่องเที่ยว เริ่มจาก หน่วยงาน ภาครัฐและท้องถิ่นจะเป็น หน่วยงานหลัก แต่การบูรณาการทุกส่วนยังไม่ชัดเจน เกี่ยวกับด้าน ที่พัก ยังไม่เพียงพอ จังหวัด สมุทรสาคร อยู่ใกล้กรุงเทพฯ ควรจะเน้นการท่องเที่ยวแบบ One day trip บางคนก็อยากจะพักค้าง คืน ก็ให้พักแบบโฮมสเตย์ ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีมาก เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม การประชาสัมพันธ์ เริ่มดี ขึ้นแล้ว หลังจากจังหวัดเข้าไปดูตัวอย่างเต็มที่ จะเห็นได้ว่าช่องทีวีที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว สมุทรสาครจะเพิ่มมากขึ้น เพราะ Out Source ของเราค่อนข้างกว้าง และทำให้คนรู้จักสมุทรสาคร มากขึ้น แต่เราต้องทำการประเมินให้มากกว่านี้ ตัวเลขนั้นเป็นเท่าไร ข้อมูลข่าวสาร ยังไม่สมบูรณ์ ต้องมีการบูรณาการมากกว่านี้ ทั้งเว็บไซต์ ป้ายต่าง ๆ การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวก็ยังไม่ชัดเจน การ หาตลาดการท่องเที่ยว การโรดโชว์ มีความจำเป็น

บทสัมภาษณ์ นางพิมพ์กาญจน์ ชัยจิตร์สกุล วัฒนธรรมจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ มีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง และ ททท. ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานที่ช่วยสนับสนุน คือสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร และหน่วยงานอื่นๆ ที่มีภารกิจช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด ภารกิจของเราคือช่วยส่งเสริม สืบทอดวัฒนธรรม ซึ่งเป็นทุนทางวัฒนธรรมที่จะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ ตามแผนยุทธศาสตร์ของเราคือการนำทุนทางวัฒนธรรมมาเพิ่มมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้ และมีส่วนส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวด้วย

2. ด้านบุคลากร ตามโครงสร้างของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด บุคลากรจะมีทั้งด้านการท่องเที่ยวและ ด้านกีฬา แต่ในการปฏิบัติบุคลากร จะถนัดทางด้านกีฬา ไม่ถนัดทางด้าน การท่องเที่ยว ดังนั้นบุคลากรก็ควรแบ่งแยกฝ่ายให้ชัดเจน ด้านบุคลากรกา รท่องเที่ยวจะต้องมีความรู้ ความชำนาญในด้านการท่องเที่ยว

3. ด้านงบประมาณ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครงบประมาณจะได้ มา จากส่วนกลางที่จัดสรรผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ มิ่งบยุทธศาสตร์จังหวัด มาช่วยได้บ้างในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนงบประมาณจากองค์การส่วนปกครองท้องถิ่นทั้ง องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์การบริหารส่วนตำบลถึงแม้จะมีแต่ก็ได้ดำเนิน โครงการ โดย ส่วนปกครองท้องถิ่นเองจึงไม่ทราบจำนวนมากน้อยเพียงใด

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ สำหรับเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ รวมถึง ระบบเทคโนโลยี เครื่องมือสื่อสาร และ ไอที ของภาครัฐสำหรับการใช้เพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครจะมีตาม โครงสร้างของหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก เช่น สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ถ้าเป็นความเหมาะสมของแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาครยังมีที่จะสามารถให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวได้ และมี Unseen ที่ยังไม่ได้มีการ ประชาสัมพันธ์ แต่ถ้าเป็นความเหมาะสมของ สถานที่ดำเนินการ ของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ถือว่า ยังไม่มีความเหมาะสม อย่างเช่น การ ยังไม่มีศูนย์ข้อมูลหรือสถานที่ของหน่วยงานหลักยังไม่พร้อม

ยังไม่มีศูนย์บริการที่นักท่องเที่ยวจะมาขอข้อมูลได้ ซึ่งความเป็นจริง ควรจะมีศูนย์ ข้อมูลบริการนักท่องเที่ยวอยู่ในจังหวัด และแตกย่อยสาขาไปในระดับอำเภอ

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน สำหรับภาครัฐ ปัจจุบันการติดต่อสื่อสารและประสานงานดีขึ้น ตั้งแต่ที่มีแผนยุทธศาสตร์ขึ้นมา เวลาทำงานก็มีคณะทำงานในแต่ละยุทธศาสตร์ ก็ทำให้มีการพูดคุยกันมากขึ้น การทำงานไม่ซ้ำซ้อน ไม่มีความขัดแย้ง แต่เป็นการส่งเสริมกันมากกว่า

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ภาครัฐมีโครงสร้างองค์กร และมีระบบที่ดี มีความชัดเจน อย่างเช่น เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้มีการกำหนดให้มี สำนักงาน การท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดเพื่อทำงานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว และมี ททท. ทำหน้าที่ในการประชาสัมพันธ์และการตลาดของการท่องเที่ยว เพื่อให้องค์กรมีการเสริมสร้างสมรรถนะในการทำงานซึ่งกันและกัน ดังนั้นหากวัดจากโครงสร้างและระบบแล้วถือว่าหน่วยงานภาครัฐมีสมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับที่ดี

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในระดับสูงทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนมีความร่วมมือดี โดยเฉพาะจังหวัดมียุทธศาสตร์การท่องเที่ยวโดยตรง การสนับสนุนนโยบายของผู้บริหารก็จะมียุทธศาสตร์อยู่แล้ว อยู่ที่ผู้ปฏิบัติจะนำไปปฏิบัติได้มีศักยภาพมากน้อยแค่ไหน ทุกหน่วยงานได้เริ่มปฏิบัติแล้ว คงต้องอยู่ที่เม็ดเงินมาสนับสนุนมากน้อยแค่ไหน ระดับความสำเร็จต้องใช้เวลาในการศึกษาแผนยุทธศาสตร์ และผลักดันโครงการในการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้มากน้อยเพียงใด ต้องใช้ระยะเวลา แต่แนวโน้มน่าจะดีขึ้น หลังจากที่ไปกระตุ้นจิตสำนึกของชุมชนให้ภาคภูมิใจในตัวตนของเขา จะเป็นอีกแรงหนึ่งที่กระตุ้นการท่องเที่ยว ศักยภาพของจังหวัดเราด้านอุตสาหกรรมก็มีหลายแห่งที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวภาคอุตสาหกรรมได้ ผู้ที่เป็นหัวหน้าควรมาอยู่เป็นระยะเวลาาน เพราะจะเปลี่ยนบ่อย เรื่องนโยบายต่างที่ทำได้ก็จะไม่ต่อเนื่อง

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ จริงแล้วนโยบายโครงสร้างของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด กำหนดขึ้นมาเพื่อให้สนับสนุนซึ่งกันและกันเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการกีฬา แต่ในการทำงานจริงค่อนข้างจะไปกันคนละ ทิศละ ทาง มันไม่ได้ส่งเสริมกันเท่าไร สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร โครงสร้างขึ้นตรงกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี เพราะด้วยบทบาทของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด สมุทรสาคร

เองไม่ชัดเจนจึงไม่สามารถผลักดันงบประมาณจากส่วนกลางได้ และในส่วน ททท. ก็อยู่ที่ สมุทรสงคราม ทำให้งบประมาณไปกระจุกอยู่ส่วนนั้น การที่จะกระจายมาที่เราก็เป็นส่วนน้อย ควรจะมีสำนักงานเป็นเอกเทศของแต่ละจังหวัด ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจะได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีศักยภาพมากขึ้น

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร คือการที่บุคลากรของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีความถนัดทางด้านกีฬา และไม่ถนัดทางด้าน การท่องเที่ยว จึงมีปัญหาในการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถที่รับผิดชอบในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวโดยตรง ประกอบกับการทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในส่วนของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม แม้จะมีบุคลากรที่มีความรู้ด้านการตลาด แต่ไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญกับจังหวัดสมุทรสาคร และบุคลากรก็มีน้อย จึงสรุปได้ว่าบุคลากรภาครัฐในจังหวัดสมุทรสาครที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงมีไม่เพียงพอทั้งจำนวนบุคลากรและความรู้ความสามารถ

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ ตามงบประมาณที่ได้รับโดยตรงจากส่วนกลางที่จัดสรรผ่านสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด บอกได้ว่า ไม่เพียงพอ เพราะที่ผ่านมาไม่เห็นว่าการสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดได้มีโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ก็ยังมีขบขทศสตร์จังหวัดมาช่วยได้บ้างในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งทางส่วนกลางควรจะจัดสรรงบประมาณ การพัฒนาการท่องเที่ยว ให้จังหวัดสมุทรสาคร มากกว่านี้ แต่อาจจะติดอยู่ที่พื้นที่ของจังหวัด เล็กหรือสภาพลักษณะที่เป็นเมืองอุตสาหกรรมหรือเปล่า

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในส่วนของการสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ถือว่ามีน้อยมากๆ ไม่เพียงพอต่อการใช้งาน และ ยังขาดความทันสมัย แต่สำหรับ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในการปฏิบัติงานของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม จะมีเพียงพอ และทันสมัยกับการใช้งานเพื่อทำการประชาสัมพันธ์

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ทั้งนี้คงมาจากความไม่พร้อมของหน่วยงาน ที่รับผิดชอบ หลักอย่างเช่น สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามที่ รับผิดชอบการประชาสัมพันธ์และการตลาด การท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งทั้งสองหน่วยงานไม่ได้มีการบูรณาการในการประสานการทำงานให้มีความชัดเจน

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน จะเป็นปัญหาในอดีตที่ผ่านมาซึ่งการติดต่อสื่อสารและประสานงานอาจไม่ค่อยมีการบูรณาการเท่าไร การประสานงานไม่ดีมากไม่ว่าจะเป็น การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างภาครัฐด้วยตนเอง หรือ การติดต่อสื่อสารและประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ในส่วนของหน่วยงานภาครัฐสมรรถนะขององค์กรถูก จำกัดด้วยบุคลากร ที่ไม่เพียงพอ และบุคลากรไม่มีความชำนาญด้าน การท่องเที่ยว จึงทำให้การบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวมีปัญหา ในด้านการพัฒนาที่ไม่ค่อยเห็น ไม่มีบทบาท สุดท้ายทำให้ในภาพรวมสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติจึงด้อยลงไป

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในส่วนของภาครัฐไม่ได้มีปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ เพราะระดับผู้บริหารก็ให้ความร่วมมือระดับนโยบายอยู่แล้ว ดังนั้นระดับผู้ปฏิบัติก็ต้องรับผิดชอบตาม โครงสร้างหน้าที่ จุดสำคัญการปฏิบัติจะมีศักยภาพของความร่วมมือมากน้อยแค่ไหน และสามารถผลักดัน โครงการในการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้มากน้อยเพียงใด จะอยู่ที่เม็ดเงิน งบประมาณที่ลง มาสนับสนุน

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. จะต้องมีการบูรณาการทาง ด้านโครงสร้างหน้าที่ ของภาครัฐ ทั้งหน่วยงานหลักที่มีภารกิจรับผิดชอบ ด้านการท่องเที่ยว โดยตรง และหน่วยงานรับผิดชอบโดยอ้อม หรือหน่วยงานสนับสนุน ทั้งสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ททท. หน่วยงานท้องถิ่น และหน่วยงานภาครัฐ ต้องมาประชุม เมื่อมียุทธศาสตร์ก็ต้องมีคณะทำงานเพื่อบูรณาการร่วมกัน

2. จังหวัดสมุทรสาครควรมีคณะกรรมการบูรณาการการท่องเที่ยวของ จังหวัด ซึ่งมีผู้แทนทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคเอกชนมาเป็นคณะกรรมการ เพื่อเข้ามากำหนดยุทธศาสตร์ การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด และ คณะกรรมการบูรณาการการท่องเที่ยวของ จังหวัด ควรมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน โดยกำหนดมีโครงสร้างกรรมการอื่นเหมือนคณะกรรมการร่วม ภาครัฐและเอกชน (กรอ.) แต่จะมีบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพียงอย่างเดียว

3. ด้านโครงสร้าง ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องบูรณาการให้ชัดเจนโดย ให้มีหน่วยงานที่มีความพร้อม เข้ามาเป็นหลัก ในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว อย่างเช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีความพร้อมทั้งบุคลากรและงบประมาณ ซึ่งถ้ามีเจ้าภาพ

หลักที่พร้อม ทำให้ไม่จำเป็นต้องให้สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นเจ้าภาพ และอย่าง การทำการประชาสัมพันธ์และการตลาดของการท่องเที่ยวก็ไม่ต้องรอให้ ททท. เป็นฝ่ายดำเนินการ ทางจังหวัดจะต้องบูรณาการความรับผิดชอบในจังหวัดเอง โดยไม่ต้องหวังพึ่งทางส่วนกลางให้มาก ไปกว่าที่หน่วยงานจากส่วนกลางดำเนินการ ได้อยู่ในปัจจุบันนี้

4. การพัฒนาศักยภาพของบุคลากร ในทักษะด้านการท่องเที่ยว จะต้องบูรณาการให้ชัดเจน กันแล้วว่าจะ ทำอย่างไร มีกลยุทธ์อย่างไรในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ประชาชน และชุมชนท้องถิ่นจะต้องมีการให้ความรู้เพิ่มขึ้น

5. แหล่งท่องเที่ยวเป็นจุดสำคัญที่สุดในการพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาครต้องมีความชัดเจนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของจังหวัด และ มุ่งพัฒนาให้เป็นจุดขาย ทำให้หากใครจะมาจังหวัดสมุทรสาครต้องนึกถึงแหล่งท่องเที่ยวแหล่งนี้ ไม่ใช่พัฒนาแบบกระจัดกระจายอย่างทุกวันนี้

บทสัมภาษณ์ นายอรุณชัย พุทธเจริญ ประมงจังหวัดจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ในส่วนด้านโครงสร้างหน้าที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จริงๆ แล้ว ณ วันนี้ในโครงสร้างหน้าที่มันมีอยู่ แล้ว คือ มีหน่วยงานรองรับในระดับของหน่วยงานของ ภาครัฐ คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด และ ททท. ในส่วนของเอกชน คือสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ทั้งนี้ในหน่วยงานของภาครัฐ โครงสร้างส่วนใหญ่วางไว้ดีแล้ว มีหน้าที่ชัดเจน การทำงานค่อนข้างที่จะชัดเจน ก็จะประกอบกับนโยบายจากรัฐบาล นโยบายของจังหวัด ส่วนหน่วยงานของเอกชนก็คือสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ที่สมาชิกประกอบด้วย นักธุรกิจ ร้านอาหาร ร้านขายของต่างๆ ซึ่งในความคิดของผม ในส่วนของโครงสร้างหน้าที่ น่าจะดีพอพอสมควรแล้ว

2. ด้านบุคลากร ด้านบริหารกับด้านการจัดการภาครัฐจะมีนักคิดอยู่พอสมควร แต่ขาดนักปฏิบัติ ซึ่งคิดว่าจะเหมือนกับคนที่อยู่ในสมาคม ที่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นลักษณะผู้บริหาร และมีลักษณะของการคิดการวางแผน แต่ในแนวปฏิบัติจะขาดหายไป ทั้งนี้ด้านเกี่ยวกับบุคลากรของหน่วยงาน ภาครัฐที่เรื่องของการบริหารการท่องเที่ยว บุคลากรของรัฐมีความรู้ความสามารถ น้อย เพราะการสรรหาคนของรัฐจะเป็นไปตามระบบราชการ เสร็จแล้วจะต้องเอาเข้ามาฝึกให้เรียนรู้ และการเรียนรู้แต่ละประเด็นก็อยู่กับสภาพแวดล้อม เราต้องมาฝึกให้เค้ารู้ว่าจะทำ อะไร ขั้นตอนไหนก่อน ขั้นตอนไหนหลัง ต้องทำอะไร

3. ด้านงบประมาณ สำหรับส่วนงบประมาณของ ภาครัฐเท่าที่เห็นการจัดสรรแต่ละครั้ง มักจัดได้ในระดับหนึ่งแค่นั้นเอง คือจริงๆ แล้วจะไม่ค่อยครอบคลุม ซึ่งจะติดในแง่ของกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติในเรื่องของงบประมาณ เพราะฉะนั้นบางครั้งอยากจะทุ่มงบประมาณไปให้เต็มที่ แต่มันทำไม่ได้ตามนั้น ท่านก็รู้ว่าบางครั้งจะต้องใช้งบประมาณ จากสมาคมส่วนหนึ่งไปช่วยจัดงาน ถ้าสังเกตจะเห็นว่าภาครัฐไม่เคยให้งบประมาณเพียงพอสักครั้ง ไม่ว่าที่ไหนก็แล้วแต่ ซึ่งถือเป็นระบบราชการ ที่ว่างบประมาณยังไม่พอ

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่เกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยว หากเปรียบเทียบกับจังหวัดที่มีการท่องเที่ยวเด่นๆ จะเห็นว่าจังหวัดสมุทรสาคร ยังขาดเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุ

อุปกรณ์อีก มาก คือไม่ค่อยมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ใหม่ๆ เลย รวมทั้งการ ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม สำหรับในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครยังคงไม่มีความเหมาะสมเกี่ยวกับ สถานที่ดำเนินการ อยู่หลายด้าน ทั้งด้านที่ทำการของหน่วยงานเอง และด้านการดำเนินงาน เช่น การจัดทำศูนย์บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการจำกัดโดยพื้นที่ของจังหวัดที่เป็นเมืองอุตสาหกรรมมากกว่า หรือเป็นเพราะศักยภาพของหน่วยงานที่มีน้อยเกินไป จึงไม่สามารถผลักดันให้ มีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน คือในส่วนของกระบวนการติดต่อสื่อสาร ของหน่วยงาน ภาครัฐ จะมีทั้งระดับบนลงล่าง ระดับล่างขึ้นบน และกึ่งลักษณะระนาบเดียวกัน ทั้งภายในหน่วยงานด้วยกัน และยังมี การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างหน่วยงานภาครัฐด้วยกัน รวมถึง การติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับหน่วยงานภาคเอกชนและประชาชน ซึ่งเป็น การติดต่อสื่อสารและประสานงานเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สมรรถนะขององค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องหากมองถึงโครงสร้างที่วางไว้ถือว่าดี แต่ในการ นำนโยบายไปปฏิบัติ ยังถือว่า ไม่ถึงขนาดว่าดีที่สุด แต่ถือว่ามีสมรรถนะ อยู่ในฐานะที่ดี ความรับผิดชอบมีความชัดเจนตรง การปฏิบัติงานชัดเจน ในระบบของการประเมินผลตรวจสอบหลังจากที่นำไปปฏิบัติแล้ว พบว่าบุคลากร ยังต้องปรับปรุง ยังมีจุดอ่อนอีกมาก และต้องนำไปแก้ไขครั้งต่อไป

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในมุมมองส่วนตัวคิดว่าความร่วมมือและการสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในงานของจังหวัด อยู่ในระดับ ดี ในเรื่องอะไรก็แล้วแต่เป็นเรื่องท่องเที่ยว เรื่องของการจัดงานแต่ละครั้ง ถือว่าได้รับความร่วมมือดี ปัญหาไม่น้อยมาก

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ อย่างที่กล่าวว่าโครงสร้างหน้าที่หน่วยงานของภาครัฐได้มีการกำหนดไว้แล้ว แต่หากมองถึง โครงหน้าที่ในการทำงานด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครแล้วปัญหาที่มี คือ สำนักงานการ ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดไม่สามารถเสนอของบประมาณ ได้อย่างอิสระ เพราะต้องเสนอผ่านสำนักงานการ ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเพชรบุรี

ขณะที่ สำนักงาน ททท. ก็ไม่มีสาขาในจังหวัดสมุทรสาคร ต้องขึ้นกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ดังนั้นจึงเป็นปัญหาโครงสร้างทางการทำงานร่วมกันมากกว่า

2. ปัญหาและอุปสรรค ด้านบุคลากร เรื่องปัญหาบุคลากรทางการท่องเที่ยวของภาครัฐในจังหวัดสมุทรสาครมีสองประเด็นหลักคือ การมีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านการท่องเที่ยว ก็นับบุคลากรที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่มีการ พัฒนาเรื่องเทคโนโลยีใหม่ๆ จึงทำให้คุณภาพและศักยภาพบุคลากร ของรัฐปัจจุบันอยู่ในเกณฑ์ไม่ดี บางครั้งเราอยากพัฒนาให้ไปไกลกว่านี้ แต่มันติดขัดในเรื่องของกระบวนการของรัฐเอง เช่น การจัดซื้อจัดจ้าง กระบวนการที่ซื้อแบบนี้ไม่ได้ทำแบบนั้นไม่ได้ มันติดอยู่ ความคล่องตัวมันน้อยกว่า แต่สามารถทำงานได้ในระดับดีมากไม่ถึงดีเด่น ในภาคของจังหวัดสมุทรสาครในเรื่องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวซึ่งมีบุคลากรที่มาจากเจ้าของกิจการบางอย่างในเรื่องของการท่องเที่ยว หรือแม้ว่าอุตสาหกรรมบางส่วนค่อนข้างที่จะให้ความร่วมมือดี มีความคิดที่อยากจะทำอะไรหลายๆอย่างในกิจกรรมค่อนข้างที่จะหลากหลายทีเดียว แล้วงานบางอย่างที่จะทำจริงๆแล้วต้องใช้ ภาคเอกชนเป็นผู้นำ

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครงบประมาณจะมีการกระจาย ไม่สามารถที่จะนำมารวมกันได้ ทั้งที่จริงมีงบประมาณทั้งจากส่วนกลางและงบประมาณจากจังหวัด ที่สำคัญองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีงบประมาณจำนวนไม่น้อย ปัญหาคือการทำที่ไม่สามารถประสานงานนำงบประมาณทั้งหมดมารวมกันเพื่อพัฒนาโครงการใหญ่ๆ ทางด้านท่องเที่ยวได้ แต่งบประมาณเหล่านี้จะถูกนำมาจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเท่านั้น

4. ปัญหาและอุปสรรค ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คงขึ้นอยู่กับงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรที่ได้มาน้อยไม่เพียงพอสำหรับการสรรหา เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาเพิ่มเติม ซึ่งปัญหาการขาดแคลน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของบุคลากรและผลงานที่ออกมา

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ที่เห็นได้ชัดเจนมีสามข้อ คือ (1) สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีสถานที่ทำงานไม่เหมาะสม ไม่เป็นที่รู้จักของผู้คนและนักท่องเที่ยว (2) ไม่มีสำนักงาน ททท. ตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร แต่ต้องใช้บริการของ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามซึ่งทำให้ไม่มีความสะดวกในการติดต่อประสานงาน (3) ไม่สามารถจัดสร้างศูนย์บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว เพราะขาดการสนับสนุนในการจัดหาพื้นที่ก่อสร้างที่เหมาะสม

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในการติดต่อสื่อสารและประสานงานภาครัฐในระดับบนลงล่างและระดับล่างขึ้นบน ไม่มีปัญหาเพราะว่าส่วนใหญ่แล้วก็จะปฏิบัติตามที่ปฏิบัติกันอยู่ แต่การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในระดับระนาบเดียวกัน มักจะเกิด

ปัญหาระหว่างผู้ปฏิบัติที่มีความคิดเห็นต่างกันแล้วหาข้อสรุปไม่ได้ เพราะการทำงานในลักษณะนี้ถ้าจะให้ดี ต้องมีเครือข่าย ส่วนการ การติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับ สมาคม ส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือภาคเอกชนอื่นๆ ก็ไม่ค่อยมีปัญหา เพราะต่างมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดร่วมกัน

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัญหาส่วนใหญ่จะอยู่ที่บุคลากรผู้ปฏิบัติ เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจในนโยบายการท่องเที่ยวอย่างเที่ยงแท้ เพราะฉะนั้นวันนี้สิ่งที่จังหวัด ต้องทำก็คือ การพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยว โดยการตั้งกรรมการเพื่อทำงานแล้วก็แบ่งแยกออกไป เพราะว่างค์กรที่ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ไม่สามารถเดินได้ด้วยตัวเอง หมายความว่าทำด้วยตัวเองจะลำบาก เพราะฉะนั้นในส่วนตรงนี้จะเป็นการปฏิบัติงานในฐานะที่เป็น ภาครัฐผมมองคล้ายๆกันว่าในองค์กรถ้าเกิดเราทำงานที่ใหญ่เราต้องเอาทุกฝ่ายมารวมกันบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อแก้จุดอ่อนปัญหาและอุปสรรค ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ เท่าที่ได้ร่วมงานกันมาทั้งผู้ปฏิบัติจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนจะไม่มีปัญหาอะไรมากมาย นอกจากเรื่องเวลาที่มีอาจจะมีส่วนของหน่วยงานที่รับผิดชอบตรงกับเวลางานส่วนรวม แต่ถ้าจัดสรรเวลาได้การให้ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติจะอยู่ในเกณฑ์ดี

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบูรณาการ โครงสร้างการท่องเที่ยว ควรวางตั้งแต่ระดับนโยบาย ระดับวางแผน และระดับปฏิบัติ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ตั้งแต่ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน คนในพื้นที่ต้องมีส่วนร่วม องค์กรปกครองท้องถิ่นต้องเข้ามาช่วย

2. ควรมีการบูรณาการเส้นทางการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ เชิงวัฒนธรรม เชิงเกษตร และก็เรื่องของอาหาร เพราะจังหวัดสมุทรสาครมีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องอาหาร

3. ควรบูรณาการข้อมูลเอามารวมกันแล้วจัดให้เป็นระบบ เนื่องจากตอนนี้เหมือนยังกระจัดกระจายอยู่ จังหวัดสมุทรสาครมีข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยว แต่ยังไม่รวมจัดเป็นระบบ

บทสัมภาษณ์ นายนรินทร์ บุญร่วม ปราชญ์ชาวบ้าน

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ภาครัฐมีโครงสร้างหน้าที่เป็นไปตามระบบราชการ มีหน่วยงาน
ที่รับผิดชอบโดยตรง คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา กับ ททท. ส่วนภาคเอกชนมีเพียง
หน่วยงานที่ส่งเสริมหรือสนับสนุน เช่น สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว หอการค้าจังหวัด เป็นต้น

2. ด้านบุคลากร อัตรากำลังบุคลากรภาครัฐจะมีตามโครงสร้างหน้าที่ รับผิดชอบเพียงพอ
และแบ่งส่วนงานรับผิดชอบที่ชัดเจน ภาคเอกชนแม้มีกำลังบุคลากรแต่ไม่ได้แบ่งโครงสร้างแบบ
ราชการ บุคลากรที่เข้ามาทำงานจะเข้ามาด้วยจิตอาสา

3. ด้านงบประมาณ ได้รับการจัดสรรจากภาครัฐส่วนกลาง จากจังหวัด และส่วนท้องถิ่น
จังหวัด สมุทรสาครเพิ่งเริ่มพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ต้องมองเรื่องงานส่วนใดสัมพันธ์กับการ
ท่องเที่ยวต้องตั้งงบประมาณโดยเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่นเป็นแบบคลัสเตอร์ โดยแนวคิดแต่ละส่วน
มาบูรณาการร่วมกันเพื่อของบก้อนใหญ่ มาแยกย่อยตามความจำเป็น

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คิดว่าถ้าเฉพาะหน่วยงานการท่องเที่ยว เอง
น่าจะพอใช้ แต่ถ้ารวมหน่วยงานอื่นด้วยอาจจะยังไม่พอ ด้านเทคโนโลยีการใช้ไม่ปรากฏชัดเจน

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ที่ทำการของสำนักงานการท่องเที่ยวและ
กีฬายังไม่เหมาะสม ที่ทำการยังไม่โดดเด่น ไม่มีสถานที่เป็นของตนเอง ที่สำคัญคือควรจะรวมกันอยู่
ในศูนย์ราชการ ไม่ควรแยกกัน ศูนย์ บริการข้อมูลการท่องเที่ยว มีการพูดถึงมานานแต่ยังไม่ปรากฏ
ชัดเจนเป็นรูปธรรม จึงไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวสักจุดในจังหวัดสมุทรสาคร

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในภาครัฐการติดต่อสื่อสารยังคงเป็นไปในรูปแบบ
แบบเดิม มีปัญหาทุกระบวนการขั้นตอน ไม่ มีการพูดคุยกัน การทำงานซ้ำซ้อน มีความขัดแย้ง ซึ่ง
ต่างจากการประสานงานในภาคเอกชนและประชาชนที่มีความชัดเจน รวดเร็ว ทำให้การทำงานมี
ความก้าวหน้า

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งองค์กรที่รับผิดชอบด้านการ
ท่องเที่ยวมีความชัดเจน แต่ นโยบายและการปฏิบัติ ไม่ชัดเจน จึงทำให้ภาพรวมด้าน สมรรถนะไม่
เพียงพอ เพราะ การปฏิบัติยังไม่เต็มที่การเสริมแรงให้กำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติ สำหรับภาคเอกชนจะมี
สมรรถนะของหน่วยงานที่เข้มแข็ง เพราะมีงบประมาณในการสนับสนุนการทำงานได้ตลอด

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ระดับผู้ปฏิบัติจะทำงานตามหน้าที่ แต่ในการปฏิบัติตามนโยบายยังต่ำ ข้าราชการปฏิบัติงานไปตามหน้าที่ ซึ่งแล้วแต่บุคคล ขึ้นอยู่กับความชอบด้วย ถ้าใจไม่รักก็ทำไปตามคำสั่ง

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรค ด้านโครงสร้างหน้าที่ ภาครัฐมีปัญหาคือโครงสร้าง การบริหารไม่เป็นเอกภาพ สำนักงานทั้ง ททท. และ สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬา ยังต้องไปเป็นสาขา ของจังหวัดอื่น ทั้งที่ควรจะต้องเป็นเอกเทศ และแบ่งฝ่ายให้ชัดเจน อยู่ในสำนักงานเดียวกันแต่แบ่งสายงานให้ชัดเจน ภาคเอกชนไม่มีปัญหา เพราะมีโครงสร้างหน้าที่ด้านการส่งเสริมหรือสนับสนุน ภาครัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร แม้ภาครัฐจะมีบุคลากรเพียงพอตามโครงสร้าง แต่ในภาคปฏิบัติบุคลากรมีไม่เพียงพอ อัตรากำลังน้อย ทำงานความรับผิดชอบไม่ชัดเจน เพราะบุคลากรมีความรู้ความสามารถไม่ตรงกับสายงาน อีกทั้งความสามารถยังไม่พอ การทำงานตามนโยบายไม่มีใจรัก ไม่มีการระดมสมองในหน่วยงาน แต่ละฝ่าย การทำงานบุคลากรไม่บูรณาการ กัน ควรจะเพิ่มอัตรากำลังตามความรู้ความสามารถ ส่วนราชการแต่ละส่วนถือศักดิ์ศรี ว่าความคิดแต่ละคนดีที่สุด ปัญหาบุคลากรภาคเอกชนไม่มีเพราะบูรณาการเรื่องงานมากกว่าด้านบุคลากร

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คือการได้รับ งบประมาณด้านการท่องเที่ยวน้อย เพราะไม่มีเอกภาพของตนเอง หน่วยงาน ที่รับผิดชอบในการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่ สามารถขอ งบประมาณ ได้เองแต่ต้องอิงกับสำนักงานท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด เพชรบุรี ส่วนสำนักงาน ททท. ที่ดูแลเรื่องการประชาสัมพันธ์การตลาดท่องเที่ยวของจังหวัด สมุทรสาครเองก็ ไม่มีสำนักงาน แต่ต้องขึ้นกับ ททท. สำนักงาน สาขาสมุทรสงคราม งบประมาณ จึงมีไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้ เพราะการพัฒนาปลีกย่อยยังต้องพัฒนาอีกเยอะ การนำทรัพยากรมาใช้ ทำให้ไม่สอดคล้อง เกิดจากการ ขยับเคลื่อน แม้งานด้านการท่องเที่ยวยังไม่มีความคล่องตัว

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ถ้าจะคิดจำนวนเครื่องมือ เครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คงไม่มีปัญหาเรื่องความเพียงพอ แต่น่าจะมีปัญหาด้านความทันสมัย กับ ปัญหาบุคลากรยังไม่มี ความชำนาญในการใช้เทคโนโลยี เพราะอาจจะไม่ได้ให้ความสนใจ ระดับ ผู้บริหารก็ไม่ได้กระตุ้น

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือการไม่สนใจที่จะพัฒนาตนเองของหน่วยงาน ผู้บริหารมาดำรงตำแหน่งแค่ในช่วงระยะหนึ่งก็ย้ายจากไป ระดับปฏิบัติการก็ไม่มีภาวะกระตือรือร้น เพราะไม่มีความรู้ความสามารถ

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในระดับปฏิบัติการ ส่วนราชการจะนิ่งเฉย การขับเคลื่อนน้อย ยกเว้นบางครั้งคราว มีการติดต่อประสานกันในหน่วยงาน เดิมๆ ก็ยังมีปัญหา ซึ่ง สมาคม ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ ควรจะเป็นตัวกลางในการประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชน

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ ในภาครัฐ สมรรถนะขององค์กรจะค่อนข้างต่ำ เพราะมาจากการที่ผู้ปฏิบัติ การมีความรู้ความสามารถยังไม่เพียงพอ การมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติยังน้อย ไม่มีอุปกรณ์เพื่อเสริมการปฏิบัติให้บุคลากรทำงานได้ การมอบหมายงานไม่ตรงกับความรู้ความสามารถ ภาควิชาการมีน้อยมากในการมาเสริมสมรรถนะขององค์กร

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับนโยบายของหน่วยงาน และความชอบของผู้ปฏิบัติ เพราะบุคลากรของหน่วยงานนั้นๆ จะต้องปฏิบัติตามนโยบายของต้นสังกัด เกี่ยวกับเงินสนับสนุนก็มีความจำเป็น แต่ก็เกินไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้รับการ

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ต้องบูรณาการหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบทางการท่องเที่ยวของจังหวัดเข้าด้วยกันให้ชัดเจน มีการแบ่งแยกโครงสร้างและหน้าที่ออกจากกัน สรรหาบุคลากรให้มีศักยภาพตรงกับตำแหน่งหน้าที่ พัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่ในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย การประสานงานควรลดขั้นตอนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้คล่องตัวในการปฏิบัติต้องมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน และมีโครงการหรือกิจกรรมที่มีเป้าหมายชัดเจน ผลการประเมินโครงการน่าจะได้นำประเมินบุคลากรและหน่วยงานที่รับผิดชอบ การมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดจะเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นจังหวัดสมุทรสาครจะต้องมีคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการระดับจังหวัด เพื่อบริหารจัดการยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

บทสัมภาษณ์ นายสวัสดิ์ ทองสมุทร ประธานเครือข่ายองค์กรภาคประชาชน

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร โดยตรง คือ สำนักงาน การท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร และ ททท. นอกจากนี้แล้ว ยังมีหน่วยงานอื่นภาครัฐที่สนับสนุนอย่างเช่น วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด เกษตรจังหวัด ประมงจังหวัด เป็นต้น ส่วนภาคเอกชน เท่าที่เห็นได้ชัดเจน คือ สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร

2. ด้านบุคลากร ในภาครัฐบุคลากรจะมีตามโครงสร้างของหน่วยงานอย่างครบถ้วน และยังมีเจ้าหน้าที่พนักงานจ้างราชการด้วย ซึ่งแสดงว่าบุคลากรภาครัฐมีจำนวนไม่น้อย สำหรับภาคเอกชนและภาคประชาชน บุคลากรที่เข้ามาสนับสนุนการท่องเที่ยว ยังมีน้อย นอกจากบุคลากรจากสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครแล้ว เท่าที่เห็นก็เป็นบุคลากรจากชมรมร้านอาหาร แต่จากส่วนอื่นยังไม่เห็น

3. ด้านงบประมาณ เป็นงบประมาณจากภาครัฐทั้งส่วนกลางที่จัดสรรผ่าน สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และททท. งบประมาณจากจังหวัด และงบประมาณจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในส่วนภาครัฐจะมีตามโครงสร้างหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวเช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และ ททท.

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จังหวัดสมุทรสาครยังไม่มีความสะดวกด้านสถานที่ดำเนินการ เพราะยังไม่ มีศูนย์บริการ ข้อมูลนักท่องเที่ยว ที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง จึงทำให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาไม่ได้รับบริการอย่างทั่วถึง

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในภาครัฐมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานที่ไม่ดี ไม่มีการบูรณาการ ส่วนภาคเอกชนจะไม่มีปัญหาอะไร การประสานงานมีการ สอดคล้องในการทำงานร่วมกัน

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์กรภาครัฐที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวเท่าที่เห็นมีการตรวจสอบประเมินผลสมรรถนะขององค์กรน้อย ไม่มีการกำกับดูแลที่ดี

มีการทำงานแบบตัวใครตัวมัน ดังนั้นในการนำนโยบายไปปฏิบัติจึงมีสมรรถนะค่อนข้างต่ำ ซึ่งจะเห็นได้จากผลงานที่ปรากฏออกมา

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ หน่วยงานราชการ ระดับสูงจะมีความร่วมมือร่วมใจกันดีต่อเมื่อมีความคุ้นเคยส่วนตัว ส่วนความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ แม้มีคำสั่งการลงมาแล้วก็ยังไม่ได้รับความร่วมมือที่ดี ขณะที่ภาคเอกชนให้ความร่วมมือสนับสนุนที่ดีทั้งงบประมาณและความร่วมมือ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ คือ หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบในด้านการท่องเที่ยวโดยตรงอย่าง สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร มีปัญหาโครงสร้างการบริหารภายใน เพราะมีทั้งการท่องเที่ยวและกีฬาอยู่ด้วยกัน ทำให้ไม่สามารถสรรหาบุคลากรเหมาะสมกับงานด้านการท่องเที่ยวได้ ส่วน ททท. ปัญหาสำคัญคือ การไม่มีสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร เพราะ โครงสร้างของ ททท. สำนักงานหนึ่งจะต้องบริหาร 3 - 4 จังหวัด ดังนั้น ททท. ที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครคือ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ที่รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวมีการสรรหาบุคลากรไม่ถูกต้องกับสายงานเพราะบุคลากรมาจากสายกีฬา ไม่มีความรู้ในด้านการท่องเที่ยว การแบ่งสายงาน ไม่ชัดเจน มีบุคลากรไม่มีความรู้ ไม่มีวิสัยทัศน์

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ จะมีประเด็นที่สำคัญคือไม่เพียงพอ ทั้งนี้เพราะว่า สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครต้องของบประมาณผ่านสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี ทำให้เป็นอุปสรรค และงบประมาณที่ไม่เข้ามาเพราะไม่มีเจ้าภาพที่แท้จริงในการของบประมาณ

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์มีไม่เพียงพอ รวมทั้งไม่ได้นำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้เพราะไม่ได้มีการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพเพียงพอ

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คงเป็นปัญหาภายในหน่วยงานที่รับผิดชอบ ที่ไม่มีศักยภาพเพียงพอในการจัดการ อย่างเช่น ททท. ก็ไม่มีศักยภาพในการจัดการเพราะสำนักงานอยู่ในจังหวัดสมุทรสงคราม

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน สำหรับการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ภาครัฐ ตนเองในฐานะราชการเก่า เข้าใจระบบขั้นตอนที่มีความยุ่งยาก และความคิดของข้าราชการที่ติดยึดในตำแหน่งหน้าที่ ส่วนการติดต่อประสานงานระหว่างภาคเอกชนสามารถดำเนินการไปได้อย่างดี

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นเพราะการที่บุคลากรของรัฐที่รับผิดชอบงานด้านการท่องเที่ยวไม่มีศักยภาพ อีกทั้งไม่มีการพัฒนาเรียนรู้เพิ่มเติม และองค์กรเองก็ ไม่มีการ กำกับดูแล ที่ดี รวมถึงไม่ มีการตรวจสอบประเมินผล การดำเนินงาน ที่สำคัญไม่มีการบูรณาการในการทำงานระหว่างหน่วยงาน ส่วนสมรรถนะของเอกชนจะมีค่อนข้างสูง เพราะมีงบประมาณในการสนับสนุน รวมทั้งบุคลากรภาคเอกชนจะไม่ติดขัดกับตำแหน่ง และมีความยืดหยุ่นในการทำงานสูง

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ภาคเอกชนไม่มีปัญหาแต่อย่างใด แต่ภาครัฐจะมีปัญหาด้านทัศนคติที่ ไม่ให้ความสำคัญ กับนโยบายการมีส่วนร่วม ส่วนภาคเอกชนไม่รู้ว่าจะเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างไร อาจเพราะความไม่ชัดเจนในการดำเนินงาน แต่ถ้าชัดเจนก็จะให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวควรมีเจ้าภาพ มีการบูรณาการร่วมกันในภาพรวม สรรหาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นจริง ๆ และเรียงลำดับความโดดเด่นเพื่อพัฒนาตามลำดับ ควรหาเจ้าภาพที่ชัดเจน และตั้งคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยว เพื่อวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว ตั้งคณะกรรมการชุดใหญ่ให้ผู้ว่าเป็นประธานกรรมการ

2. การประชาสัมพันธ์ ในการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ยังไม่มีอะไร ยังไม่มีจุดขายที่จะนำเสนอ แหล่งข้อมูลมี คนที่ทำสื่อมีศักยภาพที่จะประชาสัมพันธ์ได้ แต่ยังไม่มีการบูรณาการที่ดีระหว่างหน่วยงานภาครัฐด้วยกัน หรือภาครัฐกับเอกชน

3. การมีส่วนร่วมของหน่วยงานจากทุกภาคส่วน ในการบูรณาการการท่องเที่ยววันนี้ จำเป็นที่จะต้องให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วม โดยเฉพาะภาคส่วนจากท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น เพราะปัจจุบันท้องถิ่นมีศักยภาพทั้งด้านงบประมาณและบุคลากรที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวให้ประสบความสำเร็จได้ดีกว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในปัจจุบัน

บทสัมภาษณ์ นายระนอง จรุงกิจกุล เกษตรจังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ หน่วยงานของภาครัฐ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้มีโครงสร้างตามระบบ แต่ โครงสร้างของสำนัก กงานการ ท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด เน้นงานแค่บางส่วน มี ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์ มี ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นมีอำนาจในการบริหารแบบ CEO และมีผู้บริหารระดับสูงของจังหวัด มีความพยายามที่จะผลักดันการท่องเที่ยว เพราะมีความสนใจการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครควร

2. ด้านบุคลากร บุคลากรในองค์กรการท่องเที่ยวควรมีความรู้ความสามารถมากกว่านี้ และขาดบุคลากรที่มีความชำนาญในด้านการท่องเที่ยว สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด มีความชำนาญด้านการ กีฬามากกว่าท่องเที่ยว การสรรหาบุคลากรเข้ามาทำงาน ต้องมีความรู้ ประสบการณ์ สามารถประสานงานหน่วยงานอื่น ๆ ได้ ส่วนทางด้าน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม แม้จะมีบุคลากรที่มีความรู้ด้านการตลาด แต่ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาคร สำนักงานเกษตรจังหวัดซึ่งเป็นหน่วยงานสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวยังมีบุคลากรไม่เต็มอัตรากำลัง แต่ได้ มีการอบรม บุคลากรให้มีศักยภาพทาง ด้านความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และมีการอบรมการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ แต่ยังไม่เพียงพอ และต้องทำต่อไป

3. ด้านงบประมาณ สำหรับการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวงบประมาณเท่าที่ทราบจะมีทั้งงบประมาณที่จัดมาให้โดยตรงจากส่วนกลางที่ผ่าน สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด และ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม แล้วยังมีงบประมาณของหน่วยงานอื่นจากส่วนกลางที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว อย่างเช่น เกษตรจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด เป็นต้น ซึ่งก็ถือได้ว่าเป็นงบประมาณจากหน่วยงานสนับสนุน แต่ก็นำมาใช้เพื่อด้านการท่องเที่ยวเช่นกัน

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ สำหรับจังหวัดที่เพิ่งเริ่มพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจังอย่างจังหวัดสมุทรสาคร การมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ในการท่องเที่ยวที่หน่วยงานมีอยู่ ถือว่ายังมีน้อยเกินไป เทคโนโลยียังน้อยเกินไป ไม่มีความทันสมัย ข้อมูลไม่สามารถปรับปรุงได้ทันกับสภาวะปัจจุบัน ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวไม่ไปถึงไหน

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม หากพิจารณาความเหมาะสมของสถานที่ทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จะเห็นว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัด สมุทรสาครขาดความเหมาะสมในแทบทุกด้าน เช่น การไม่มีสำนักงาน ททท. ในจังหวัด การไม่มีศูนย์ข้อมูลบริการด้านการท่องเที่ยว และที่สำคัญสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ไม่มีอาคารทำการของตนเองที่ถาวร

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงเท่าที่ทำงานด้วยกันจะเป็นการติดต่อสื่อสารและประสานงานเพื่อรายงานให้ทราบผลการดำเนินงานในที่ประชุม แต่ไม่ค่อยมีการติดต่อสื่อสารและประสานงานด้านนโยบายและการปฏิบัติงาน

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ต้องยอมรับว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งโดยตรงและหน่วยงานที่สนับสนุน หากประเมิน สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบาย ทางการท่องเที่ยว ไปปฏิบัติ จะพบว่ามีสมรรถนะที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ อาจจะเป็นเพราะจังหวัดสมุทรสาครเพิ่งพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจังมาไม่นาน ดังนั้นบุคลากรแต่ละหน่วยงานยังต้องมีการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านการท่องเที่ยวอีกมาก

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในการให้ความร่วมมือหรือการมีส่วนร่วมในทางด้านการท่องเที่ยวของผู้ปฏิบัติของหน่วยงานจากภาครัฐ จะมีแค่ช่วงของการจัดงานเฉพาะกิจเท่านั้น ไม่ได้มีความร่วมมือสนับสนุน ของเจ้าหน้าที่ที่เข้ามาปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง และการให้ความร่วมมือสนับสนุนมีความร่วมมือร่วมใจปฏิบัติงานในระดับปานกลางเท่านั้น

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ ด้านนี้คือภาครัฐไม่มีการ บูรณาการ ระหว่างหน่วยงาน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์ แต่จะได้พบเจอได้เฉพาะเวลาประชุมกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่างเท่านั้น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด จะเน้นเฉพาะงานด้านกีฬา แม้ ผู้ว่าราชการจังหวัด จะ มีอำนาจในการบริหารแบบ CEO และมีความพยายามที่จะผลักดันการท่องเที่ยว แต่ก็ไม่สามารถสั่งการหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงได้เต็มที่ เพราะไม่ได้ขึ้นตรงต่อกัน

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร จากการเข้าร่วมประชุมทางด้านการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมจังหวัดสมุทรสาครทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักและหน่วยงานที่สนับสนุนยังคงขาด

แคลนบุคลากรที่มีความสามารถทางด้านการทำงานที่เชี่ยวชาญ ในส่วนของ ททท. สำนักงานสาขา สมุทรสงคราม แม้จะมีบุคลากรที่มีความรู้ด้านการตลาด แต่ไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญกับจังหวัด สมุทรสาครและบุคลากรก็มีน้อย ส่วน สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัดนอกจากบุคลากรมี น้อยแล้ว บุคลากรก็ไม่เก่งด้านการท่องเที่ยว

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่เพิ่งเริ่มพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างจริงจัง และมุ่งเน้นในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ ให้เป็นการท่องเที่ยว ภายในหนึ่งวัน ดังนั้นในการพัฒนาจึงจำเป็นต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก แต่ปัญหาคือ งบประมาณที่ได้รับการจัดสรร ในภาพรวมยังไม่เพียงพอขยับน้อยไป และปัญหาที่สำคัญอีกอย่างคือ การไม่สามารถบูรณาการงบประมาณจากหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงกับ งบประมาณจากหน่วยงานสนับสนุน เพราะหากสามารถดำเนินการได้จะทำให้งบประมาณด้านการ ท่องเที่ยวมีจำนวนมากขึ้น ซึ่งอาจสามารถนำไปพัฒนาโครงการท่องเที่ยวที่มีขนาดใหญ่ๆ ได้ เช่นกัน

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หากมองในภาพรวมปัญหา คือการมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ทางการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ ไม่ทันสมัย เทคโนโลยี ล้าหลัง แต่หากพิจารณาเจาะจงเฉพาะหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงอย่าง สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด พบว่าอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้ ทางด้านการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอและไม่ ทันสมัย แต่อุปสรรค ด้านเครื่องมือเครื่องใช้ ทางด้านกีฬาจะมีพร้อมเพียงและทันสมัย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัญหาและอุปสรรค ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ แท้จริงแล้วขึ้นอยู่กับ การให้ความสำคัญของหน่วยงานที่รับผิดชอบ

5. ปัญหาและอุปสรรค ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จากที่รับทราบปัญหา ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยวเกี่ยวกับ การมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม น่าจะเป็นมาจากนโยบายของต้นสังกัดส่วนกลางที่ไม่ให้ความสำคัญ หรือมีแนวความคิดในการ บริหารว่าหน่วยงานของตนที่อยู่ในพื้นที่มีศักยภาพในการบริหารจัดการได้ดีแล้ว จึงไม่จำเป็นต้อง สนับสนุนในด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม แต่ผลที่เกิดกับพื้นที่ก็คืออย่างที่เห็นกันอยู่ ในปัจจุบัน ว่าหน่วยงานเหล่านั้นไม่สามารถพัฒนาการท่องเที่ยวให้ก้าวหน้าไปได้เลย เพราะต้อง พัฒนาตนเองก่อนเป็นอันดับแรก

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน คือมีการติดต่อประสานงาน กันน้อยดังนั้นใน การทำงานบางงานมีความซ้ำซ้อนกัน มีการจัดงานเฉพาะกิจ ที่เหมือนๆ กัน และก็มี หน่วยงานเข้ามาร่วมกันทำงาน แต่เมื่อเสร็จงานก็หายไป ซึ่งไม่มีความต่อเนื่อง

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ คือ ปัญหาการที่บุคลากรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องขาดความรู้ ความชำนาญ ในหน้าที่ตนเองที่ต้องรับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว และหากจะแก้ปัญหาด้านนี้จังหวัด สมุทรสาครต้องมีคณะกรรมการ ที่เกี่ยวกับบูรณาการการท่องเที่ยว โดยการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายทั้งภาครัฐ เอกชน ประชาชน ท้องถิ่น และชุมชน และมีผู้ว่าราชการเป็นประธาน แล้วสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดร่วมกับ ททท. เป็นเลขานุการของคณะกรรมการชุดนี้ เพื่อร่วมกันทำงานด้าน พัฒนาการท่องเที่ยว และในการทำงานมีการตรวจสอบประเมินผล ซึ่งจะสามารถสนับสนุน ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำไปปฏิบัติ ด้านการท่องเที่ยวไปปฏิบัติให้มีความเข้มแข็งขึ้นได้

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ คงจะเป็นทางด้านทัศนคติที่มองว่างานทางด้านการท่องเที่ยวเป็นเพียงงานรองเท่านั้น เพราะมีงานหลักที่ต้องรับผิดชอบตามหน้าที่อยู่แล้ว และอีกอย่างคือกรณีที่ ผู้ปฏิบัติ มองว่าความรับผิดชอบด้านนี้ต้องเป็นงานของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดร่วมกับ ททท. เท่านั้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร แบบบูรณาการ คงต้องนำภาพรวมของแต่ละด้านของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาบูรณาการร่วมกัน ดังนี้

1. การบูรณาการการท่องเที่ยว ต้องบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้ง จากส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น รวมทั้งภาคเอกชน และประชาชนจนถึงระดับชุมชน ให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยกัน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนการระดมความคิดเห็น ขั้นตอนการจัดทำแผน ขั้นตอนการนำไปปฏิบัติ จนถึงขั้นตอนการติดตามและประเมินผล

2. ในการบูรณาการการท่องเที่ยว ให้คำนึงถึงประโยชน์การท่องเที่ยวของ จังหวัดเป็นหลัก และต้องมีคณะกรรมการร่วมในการบูรณาการการท่องเที่ยวระดับจังหวัด โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน เพราะเป็นผู้มีอำนาจบริหารและสั่งการสูงสุดในจังหวัด และให้ทางสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม เป็นเลขานุการคณะกรรมการร่วมกัน เพราะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรง ส่วนคณะกรรมการอื่นๆต้องประกอบจากผู้แทนทุกภาคส่วนที่มีความรู้ความสามารถทางด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว ตอนนี้อยู่

ยังไม่มีจุดขายที่ชัดเจน ยังไม่มีประสิทธิภาพ เราควรจะมีวิธีการท่องเที่ยว 3 เส้นทางเพื่อเป็นทางเลือก

3. จังหวัดควรนำงบประมาณจากทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับโครงการท่องเที่ยวในจังหวัด มาบูรณาการร่วมกัน เพื่อจะได้มีงบประมาณจำนวนมากเพียงพอในการพัฒนาโครงการท่องเที่ยวที่มีจุดเด่น ไม่ใช่เพียงแต่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

4. ปัญหาด้านบุคลากรที่ไม่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางการท่องเที่ยว ต้องได้รับการปรับปรุงและพัฒนาโดยด่วน และควรแยกบุคลากรทางการท่องเที่ยวออกจากด้านการศึกษาอย่างเด็ดขาด รวมทั้งการประชาสัมพันธ์และการตลาดต้องมีหน่วยงานภายในจังหวัดรับผิดชอบโดยตรง ไม่จำเป็นต้องรอ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงครามเป็นผู้ดำเนินการ

5. การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์กรบริหารส่วนตำบล และภาคเอกชนกับภาคประชาชนจะทำให้การบูรณาการทางการท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์ในทุกด้าน

บทสัมภาษณ์ นางสาวเรณูมาศ สละชีพ ประชาสัมพันธ์จังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยวภายในจังหวัดสมุทรสาครตามโครงสร้างของราชการคือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครกับ ททท. สำนักงานสาขาสุทธสงคราม ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ขึ้น โดยตรงกับส่วนกลาง ส่วนหน่วยงานอื่น จะเป็นการทำกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหน้าที่งานของตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยงานสนับสนุน
2. ด้านบุคลากร ความพร้อม ด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ถ้ามองจากหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง คือ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครกับ ททท. สำนักงานสาขาสุทธสงคราม เท่าที่มีอยู่ในปัจจุบันจะไม่เพียงพอทั้งสองหน่วยงาน แต่จะมีปัญหาที่แตกต่างกัน ส่วนบุคลากรจากหน่วยงานอื่นถือว่าเป็นการทำกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวเท่านั้น จึงไม่ได้นับว่าเป็นกำลังหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดได้เต็มร้อย สำหรับประชาสัมพันธ์จังหวัดสมุทรสาคร ในด้านบุคลากร ยังพอสามารถที่จะดำเนินการ สนับสนุนในด้านนี้ได้ และ เต็มใจให้ความร่วมมือพร้อมที่จะสนับสนุนการท่องเที่ยวของจังหวัดอย่างเต็มที่
3. ด้านงบประมาณด้าน การทำงานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร งบประมาณที่ได้มาจากส่วนกลางและงบจังหวัด และอาจรวมถึงงบประมาณจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย แต่งบประมาณทั้งหมดไม่ได้มีการบูรณาการร่วมกัน คือ ต่างคนต่างนำไปดำเนินการเอง จึงทำให้ดูเหมือนว่า งบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครมีน้อยไป
4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ หน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรง คงมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ในระดับที่สามารถดำเนินการ ได้ แต่คงไม่ดีเท่าไร เพราะดูจากผลการดำเนินงานแล้วพอประเมินได้ว่าน่าจะมีปัญหาจากเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ไม่พร้อม ในส่วนของสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดสมุทรสาคร ถือว่าเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ มีความพร้อมในระดับหนึ่ง และยินดีสนับสนุนในการทำงานของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ที่เห็นได้ชัดเจนคือการไม่มีศูนย์ข้อมูลที่นักท่องเที่ยวจะมาติดต่อขอข้อมูลด้านการท่องเที่ยวได้ว่าจะไปท่องเที่ยวที่ไหน ได้บ้าง แนวทางการแก้ไขก็คือต้องมีศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวอันนี้อันดับแรกเลย คิดว่าควรจะมีจุดใดจุดหนึ่งก่อน แล้วค่อยขยายไปทุกจุดของแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัด

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ปัจจุบัน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในระดับนโยบายค่อนข้างจะมีความ สมบูรณ์ การขอความร่วมมืออะไร ก็ได้รับความร่วมมือทุกอย่าง อันนี้ถือว่าเป็นจุดเด่น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดจะเป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่กระจายข่าว จึงได้รับข้อมูลที่ต้องการให้เผยแพร่เป็นอย่างดี

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ คือจริงๆ แล้วยังมองว่า องค์กรที่จะนำนโยบาย การท่องเที่ยว ไปปฏิบัติยังไม่ชัดเจน ยังขาดเจ้าภาพ หลักที่แท้จริง แต่ถ้ามองตามโครงสร้างก็คงต้องเป็นสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด กับ ททท. ถ้าเป็นสองหน่วยงานนี้ จะถือว่ามีสมรรถนะในระดับกลาง เพราะสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดมีปัญหาบุคลากรไม่มีความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวแต่ถนัดด้านกีฬา กับ ททท. จะมีปัญหาของบุคลากรที่ไม่เพียงพอ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนและภาคประชาชน ในปัจจุบันจะให้ความร่วมมือสนับสนุนในเกณฑ์ที่ดี ดีหมดเลยทั้งนโยบายและการปฏิบัติความ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้าน โครงสร้างหน้าที่ คงไม่สามารถบอกถึงปัญหาและอุปสรรคทางด้าน โครงสร้างหน้าที่ ได้ เพราะเมื่อเป็นหน่วยงานภาครัฐ ที่มีการกำหนดโครงสร้างหน้าที่มาแล้วก็ คงต้องว่ากันตามระเบียบ แต่ถ้าจะมีปัญหาในภาคปฏิบัติก็คือสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดน่าจะมีการแยกลักษณะงานกันให้ชัดเจน เพราะ ไม่ควรเอาทั้งสองอย่างมารวมอยู่ด้วยกัน เนื่องจากคงไม่สามารถแยกโครงสร้างทางด้านบุคลากรได้ว่าจะมีบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวเท่าไรหรือบุคลากรทางด้านการกีฬาเท่าไร ซึ่งเมื่อไม่สามารถจัดการได้ก็จะมีปัญหาว่า โครงสร้างบุคลากรไม่มีความถนัดในด้านใดด้านหนึ่งเกิดขึ้น

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร สำหรับปัญหาด้านบุคลากรที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงของจังหวัดสมุทรสาคร คงเหมือนกับที่ทุกหน่วยงานทราบดีว่าบุคลากรของสำนักงานการ

ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร ไม่มีความถนัดทางด้านการท่องเที่ยว เพราะเป็นการมาจากด้านการกีฬาทั้งนั้น ส่วน ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม บุคลากรอาจจะมีความรู้ แต่ ยังไม่ได้เน้น การทำงานการประชาสัมพันธ์และการตลาดทางด้านการท่องเที่ยวให้กับ จังหวัดสมุทรสาครมากนัก เพราะอยู่ ไกลกันเลยมาดูแลไม่ทั่วถึง ดูแลไม่ชัดเจน ไม่ได้เข้ามาทำงานอย่างต่อเนื่อง ถ้ามีงานอะไรสำคัญๆก็เข้ามา

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณด้าน คือ ได้รับการจัดสรรมาน้อย และการไม่มีการบูรณาการงบประมาณที่มีอยู่ อย่างประชาสัมพันธ์จังหวัดพยายามที่จะ ที่จะดำเนินการเรื่องประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้กับจังหวัด แต่ยังไม่สามารถที่จะประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เพราะมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ ทำให้ประชาสัมพันธ์ได้น้อย ด้านรูปแบบ ของสื่อก็ไม่สามารถที่จะซื้อสื่อในที่กว้างไกลกว่านี้ได้ งบประมาณยังมีอยู่จำกัด การท่องเที่ยวที่จะประสบผลสำเร็จเราต้องมีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

4. ปัญหาและอุปสรรค ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ เข้าใจว่าจะมาจากการขาดแคลนด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ทันสมัย อีกประเด็นหนึ่งก็คงเป็นด้านบุคลากร ไม่ได้รับการฝึกฝนหรือพัฒนาให้มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการทำงาน แนวทางการแก้ไข คือควรจะมีจัดการด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ทันสมัยเพิ่มเติม สำหรับปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ควรจะได้การอบรมเพิ่มเติม โดยเฉพาะเทคโนโลยี ไม่ว่าจะเป็นด้านออนไลน์หรือเว็บไซต์อะไรต่างๆ เหล่านี้

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม คือการไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวในจังหวัดและในสื่อออนไลน์ หรือเว็บไซต์ และความไม่เหมาะสมของสถานที่ตั้งของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการประชาสัมพันธ์และด้านการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งก็คือ ททท. ที่ไม่ได้มีสาขาในจังหวัดสมุทรสาคร แต่มีสำนักงานสาขาอยู่ในจังหวัดสมุทรสงคราม ปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวทำให้นักท่องเที่ยวไม่ค่อยได้รู้จักจังหวัดสมุทรสาครสักเท่าไร

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน สำนักงานประชาสัมพันธ์ จังหวัดไม่มีปัญหาและอุปสรรค ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ใดๆ เพราะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวติดต่อประสานงานจะให้ช่วยดำเนินการอะไรที่เกี่ยวข้องกับงานประชาสัมพันธ์ ก็มีความยินดีสนับสนุนเต็มที่เพื่อผลประโยชน์ของจังหวัด

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ มองในระบบราชการแล้วสมรรถนะของหน่วยงานจะมีปัญหาที่บุคลากรเป็นหลัก โดยประเด็นหลักสองสาม

ประเด็น คือเรื่องบุคลากรไม่เพียงพอ บุคลากรไม่ตรงกับสายงาน และบุคลากรไม่ได้รับการพัฒนา ซึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร จะพบว่าสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ได้มาตรฐานเพราะสาเหตุมาจากบุคลากรขององค์กรนั้นๆ เอง

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ไม่มีปัญหาอุปสรรคใดๆ เพราะระดับบริหารให้ความร่วมมือดี แต่ถ้ามึงงบประมาณชัดเจนและเพียงพอก็จะทำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนก็ต้องมาร่วมกันหาหนโยบาย ในการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัด เพราะรู้สึกว่ายังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร เพื่อที่จะให้นักท่องเที่ยวจากจังหวัดอื่นมาเที่ยวที่จังหวัดสมุทรสาครมากขึ้น ที่สำคัญก็คืออยากให้มีส่วนข้อมูลการท่องเที่ยว และมีงบประมาณการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

2. การพัฒนามัคคุเทศก์ก็สำคัญ ควรได้รับการหยิบยกขึ้นมาจัดทำแผนไว้ในยุทธศาสตร์ การพัฒนาการท่องเที่ยว อาจจะเป็นมัคคุเทศก์ชุมชน หรือมัคคุเทศก์น้อย เพราะจังหวัดสมุทรสาครมี การท่องเที่ยวหลากหลายรูปแบบมากมาย มีทั้งการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรม หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เป็นต้น

3. ด้านการประชาสัมพันธ์ ทางด้านการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ปัจจุบัน ยังไม่ได้ดำเนินการอย่างทั่วถึงเลย จำเป็นที่จะต้องมีการบูรณาการทางด้าน การประชาสัมพันธ์ และระบบข้อมูลที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว แหล่งข้อมูล มีเพียงพอ แต่เราไม่สามารถที่จะเอาข้อมูลตรงนั้นไปเผยแพร่ได้อย่างต่อเนื่อง

4. ภาครัฐต้องสนับสนุนให้คณะกรรมการในระดับชุมชน มีบทบาทพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ของชุมชนเอง เพื่อชุมชนจะได้มีความรู้สึกมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของ

5. ผู้ให้บริการทางด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดมีไม่พอ มีน้อยเกินไป ควรมีการ สนับสนุน ให้ภาคเอกชนมีการบริการทางด้านการท่องเที่ยวให้มากขึ้น

บทสัมภาษณ์ นายศักดิ์ชัย เนตรล้อมวงศ์ ประธานชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีลักษณะโครงสร้างไม่เหมาะสม คือไม่เป็นเอกเทศเพราะต้องขึ้นตรงกับสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเพชรบุรี และสำนักงาน ททท. ที่รับผิดชอบเรื่องการทำการตลาดและประชาสัมพันธ์ ก็อยู่ที่ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในความรับผิดชอบอะไรเลย ส่วนภาคเอกชนมี สมาคม ส่งเสริมการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ที่เข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนอยู่ แต่ประสิทธิภาพด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ

2. ด้านบุคลากร จากประสบการณ์ที่ทำอยู่ตรงนี้จะพบ บุคลากรภาครัฐอยู่สองหน่วยงานคือ บุคลากรจาก สำนักงาน การ ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาคร และบุคลากรจาก ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม แต่มีจำนวนน้อยมาก คือ มีไม่เพียงพอ และในความรู้ความสามารถทางด้านการท่องเที่ยว บุคลากรของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดไม่มีความชำนาญเลย ไม่เข้าใจแนวทางการพัฒนา ส่วน บุคลากรของททท. มีคุณภาพพอสมควร แต่ให้ความสนใจในการช่วยเหลือน้อยมากๆ บุคลากรภาคเอกชนก็จะมียายก สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร และทีมงานไม่กี่คนที่ลงมาส่งเสริมในกิจกรรมการท่องเที่ยว ส่วนบุคลากรของ องค์กรท้องถิ่นไม่ได้เอื้อประโยชน์เต็มที่ในด้านการท่องเที่ยว ถ้าไม่มีองค์กรที่ตั้งมาเองอยู่แล้ว ก็จะไม่มีการรวมตัวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. ด้านงบประมาณ การท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครจะได้รับงบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐเป็นหลักทั้งงบประมาณจากส่วนกลาง งบประมาณจากจังหวัด หรืองบประมาณจาก องค์กรบริหารส่วนจังหวัด และในส่วนภาคเอกชนที่สนับสนุนงบประมาณแทบทุกครั้งคือ สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ส่วนภาคเอกชนอื่นๆ อาจจะมีการสนับสนุนงบประมาณบ้างแต่ไม่ประจำและไม่มากซึ่งขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ส่วนตัว

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ จากการทำงานร่วมกับภาครัฐพบว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบทางด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร อย่างเช่น สำนักงาน การ ท่องเที่ยวและ

กีฬาจังหวัดสมุทรสาครยังมี เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยีที่น้อยเกินไป ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาศักยภาพของงานให้มีประสิทธิภาพได้ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนจะไม่เน้นทางด้านนี้ เพราะจะสนับสนุนงบประมาณเป็นหลัก หรือเมื่อถึงเวลาที่ต้องรับผิดชอบก็จะใช้นโยบายจ้างหน่วยงานอื่นที่เป็นมืออาชีพมาดำเนินการจัดทำให้

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ประเด็นที่สำคัญในนี้คือการ ไม่มีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสมของการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร อย่างเช่น การไม่มีศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว ทั้งนี้เพราะ ศูนย์บริการ ข้อมูล นักท่องเที่ยว จะเป็นจุดที่ประชาสัมพันธ์ให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาแล้วได้เป็นอย่างดี ส่วนประเด็น การมีสถานที่ดำเนินการ ที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ เช่น สำนักงาน ททท. ไม่มีสาขาในจังหวัดสมุทรสาคร ที่ตั้งของ สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาครไม่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน การที่ตัวเองเป็นภาคเอกชนรู้สึกว่าการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับภาครัฐมีความยุ่งยาก ขัดแย้งไม่เข้าใจขั้นตอนของการทำงาน ซึ่งมีความแตกต่างจากการ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาคเอกชนอย่างมาก ที่ไม่ต้องมีขั้นตอนอะไรมากมาย รวมทั้งไม่มีความซ้ำซ้อนใดๆ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ สำหรับสมรรถนะขององค์กร ในภาครัฐในจังหวัดสมุทรสาครที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังไม่แข็งแรงเพียงพอ จะต้องมีการบูรณาการให้มากกว่านี้ การตรวจสอบ ไม่ค่อยมี การเสริมแรง เพื่อให้ทุกคนต้องให้ความร่วมมือ ในการทำงานให้ได้ผลดียังด้อยอยู่

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ปัจจุบันความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติในภาครัฐจะไม่ค่อยดี เพราะทำตามคำสั่งของผู้บริหาร ไม่ได้เกิดจากใจที่อยากจะสนับสนุน ให้ความร่วมมือแบบผ่านๆไปที ส่วนภาคเอกชนแม้มีเวลาไม่มากแต่จะให้ความร่วมมือและสนับสนุนดีทั้งการปฏิบัติและงบประมาณ

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้านโครงสร้างหน้าที่ จากการที่พบเห็นคือสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร กับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม มีโครงสร้างที่ไม่เหมาะสมและไม่เอื้อประโยชน์ในการเป็นเจ้าภาพหลักสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด ส่วน

ภาคเอกชนก็ไม่เห็นมีหน่วยงานไหนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม มีแต่ สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว ท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร ที่ให้การสนับสนุนและส่งเสริมอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ลงมาเต็มที่ มีนโยบายแค่การส่งเสริมเท่านั้น

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ปัญหาด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครอาจแยกออกได้ 3 ประเด็น คือ หนึ่งบุคลากรไม่เพียงพอ สองบุคลากรไม่มีความสามารถ และสามบุคลากรขององค์กรท้องถิ่นไม่ให้ความสนใจกับการท่องเที่ยวในพื้นที่ตนเอง ซึ่งปัญหาทั้งหมดจะเป็นในส่วนของภาครัฐแทบทั้งหมด เพราะภาคเอกชนจะไม่มียุทธศาสตร์ที่จะพัฒนาการท่องเที่ยว มีเพียงการสนับสนุนและส่งเสริมเท่านั้น

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ คือ งบประมาณที่ได้รับจากภาครัฐยังมีจำนวนน้อยเกินไป ทำให้ทำงานยากลำบาก การสนับสนุน งบประมาณยังไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติงาน ดังนั้นจึงต้องขอความสนับสนุนจากภาคเอกชนและภาคประชาชนในทุกครั้งที่มีการจัดโครงการท่องเที่ยว

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือการมีเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ รวมถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ ไม่เพียงพอ ในการทำงาน บุคลากรในหน่วยงานภาครัฐอย่าง สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครไม่ให้ความสำคัญกับการนำเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ รวมทั้ง เทคโนโลยี สมัยใหม่มาพัฒนาการทำงาน เพราะคุณสมบัติของบุคลากรเหล่านั้นไม่มีความรู้ทางด้านกรท่องเที่ยว เนื่องจากมีพื้นฐานมาจากพลศึกษา

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จุดที่สำคัญที่สุดคือนโยบายในการบริหารของหน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวทั้ง สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครและ สำนักงาน ททท. ที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร เพราะจะมองว่าการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครค่อนข้างจะมีความยากลำบากเมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นที่อยู่ใกล้เคียง และอีกอย่างบุคลากรเหล่านี้จะเป็นข้าราชการที่ย้ายมาอยู่ไม่นานก็จะย้ายไปที่อื่นต่อตามวาระ

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ปัญหานี้จะเป็นเฉพาะ การติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาครัฐ โดยเฉพาะเรื่องงบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว จะต้องใช้ขั้นตอนและเวลานานมาก จนบางครั้งการจัดงานหรือจัดกิจกรรมเสร็จไปแล้วงบประมาณในการสนับสนุนยังไม่ได้รับเลย ส่วนด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน กับภาคเอกชนไม่มีปัญหาใดๆ

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัญหาด้านนี้จะขึ้นกับบุคลากรขององค์กรนั้น อย่างเช่น สำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสมุทรสาครมีปัญหาที่บุคลากรมีความรู้ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่เพียงพอ เพราะมีพื้นฐานมาจากพลศึกษาและยังขาดการพัฒนาความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยว จึงทำให้ สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบาย การท่องเที่ยว ไปปฏิบัติ ลดต่ำลงมาก แต่อาจจะไปได้ดีในด้านกีฬา ส่วน ททท. สำนักงานสาขาจังหวัดสมุทรสงคราม แม้บุคลากรจะมีความรู้ความสามารถ แต่จากการที่ไม่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร จึงทำให้ สมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายการท่องเที่ยวไปปฏิบัติลดต่ำลงมากเช่นกัน

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในภาครัฐปัญหานี้อาจมาจากการสั่งงาน มอบงาน หรือการไม่ชัดเจน หรือการไม่สนใจงานของหัวหน้างาน ทำให้ระดับผู้ปฏิบัติงานขาดภาวะความรับผิดชอบตามมา ส่วนในภาคเอกชนไม่ได้มีปัญหาเพราะภาคเอกชนมีแผนนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเท่านั้น

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร แบบบูรณาการ เพื่อสามารถแก้ไขปัญหามหาปรวมทั้งหมด คือ การจัดตั้ง คณะกรรมการบูรณาการเพื่อการท่องเที่ยว จังหวัดสมุทรสาคร โดยการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาค ประชาชน และให้คณะกรรมการชุดนี้มีอำนาจเด็ดขาดในการกำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัด ทั้งนี้เพราะที่ผ่านมาจังหวัดสมุทรสาครยังไม่มี คณะกรรมการบูรณาการเพื่อการท่องเที่ยว จังหวัดที่มาดำเนินงานอย่างจริงจัง มีแต่การจัดตั้งขึ้นมาเป็นการเฉพาะกิจ เมื่อเสร็จภารกิจดังกล่าวก็เลิกรากันไป ซึ่งทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดไม่มีความต่อเนื่องมาโดยตลอด

การทำตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครยังมีน้อยไป จังหวัดควรมีการจัด ไรด์โชว์เพื่อ หาดตลาด นักท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ที่สำคัญคือ จะต้องสร้างเส้นทาง การท่องเที่ยววันเดียวเที่ยว 3 อำเภอ เพราะแหล่งท่องเที่ยวเราไม่เยอะ และ แต่ละจุดก็อยู่ไม่ห่างไกลกันเท่าไร สามารถเดินทางโดยรถยนต์ได้อย่างสะดวก

บทสัมภาษณ์ นายวรพล ดวงล้อมจันทร์ ผู้นำชุมชน

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร
ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัด
สมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ ผู้รับผิดชอบในการท่องเที่ยวของจังหวัดมีทั้งหน่วยงานภาครัฐ
และหน่วยงานภาคเอกชน หน่วยงานภาครัฐมีทั้งที่เป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการพัฒนา
แหล่งท่องเที่ยวอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด และหน่วยงานที่รับผิดชอบด้าน
การตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอย่าง ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม หรือ
หน่วยงานสนับสนุน เช่น วัฒนธรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด เกษตรจังหวัด เป็นต้น ส่วนภาคเอกชน
ที่มีการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวคือ สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร
หอการค้าจังหวัด และสภาอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นต้น

2. ด้านบุคลากร แต่ละองค์กรของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต่างก็มีบุคลากร ตาม
โครงสร้างหน้าที่ รับผิดชอบ แต่เป็นคนละโครงสร้าง ซึ่งก็เพียงพอ และ มีการ แบ่งส่วนงาน
รับผิดชอบที่ชัดเจน ตามโครงสร้าง ภาคเอกชนแม้มีกำลังบุคลากรแต่ไม่ได้แบ่งโครงสร้างแบบ
ราชการ แต่บุคลากรก็สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ด้านงบประมาณ สำหรับการท่องเที่ยวแล้วเท่าที่รู้ งบประมาณจะมีงบประมาณหลัก
และงบประมาณในการบริหารจัดการ ในการสร้างการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อให้เห็นภาพที่
ชัดเจน ผู้ที่เป็นเจ้าภาพจะบริหารงบประมาณหลัก อย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดและ
ททท. แต่สำนักงานการท่องเที่ยว และกีฬาจังหวัด ก็มีบุคลากรน้อยและมองข้ามไป ในด้านศักยภาพ
ของบุคลากร จึง "ไม่ได้" นำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้อย่างสมบูรณ์ ส่วนงบประมาณ
จากด้านอื่นคือจากงบบุคลากรจังหวัด งบประมาณจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งถือว่าเป็น
งบประมาณจากภาครัฐที่กระจายลงมาสู่ภาคการท่องเที่ยว ส่วนงบประมาณจากภาคเอกชนยังไม่
เห็นมีสักเท่าไร นอกจากสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาครที่สนับสนุนเงินทุนใน
ส่วนหนึ่งเพื่อการจัดกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ "ไม่ได้" สัมผัส โดยตรงยังมองไม่เห็นภาพชัดเจน
แต่เห็นผลการดำเนินการของสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด คุณภาพงานไม่มีคุณภาพ จึง
อาจจะวิเคราะห์ย้อนกลับได้ว่าเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ "ไม่" เพียงพอ และ "ไม่" ทันสมัย ส่วน

ททท. น่าจะมีความพร้อมในด้าน เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ และสามารถทำผลงานได้มีคุณภาพ แต่ไม่ค่อยมีการสนับสนุนในจังหวัดสมุทรสาครเท่าไร เพราะไม่มีสำนักงานอยู่ในพื้นที่ สำหรับภาคเอกชนที่ทำงานอยู่ด้วยกันไม่ได้เน้น เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ แต่จะบริหารจัดการโดยจ้างมืออาชีพมาจัดทำ

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม จากการทำเป็นการทำงานด้านการท่องเที่ยวและงานด้านอนุรักษ์ธรรมชาติมาช้านาน ดังนั้นในการมองถึง การมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสมของภาครัฐในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องบอกว่าไม่มีความเหมาะสมอะไรเลย อย่างจุดสำคัญที่สุดที่ต้องมี คือศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว ก็ยังไม่สามารถมีได้สักจุด ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับผิดชอบโดยตรงทั้งสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม คงมีความขัดแย้งกันในเรื่องนโยบาย หรือไม่เห็นความสำคัญ

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในการประสานงานกับภาครัฐจะมีการบูรณาการในระดับหนึ่ง ในโครงการหรือกิจกรรม เฉพาะกิจ แต่ ในปฏิบัติปกติภาครัฐ ยังแยกกัน การติดต่อสื่อสารและประสานงาน ยังมีปัญหาแบบกลุ่ม ใคร กลุ่ม มันอยู่ ไม่มีความชัดเจนในการมอบหมายงาน มีทิวในตำแหน่งหน้าที่ โดยเฉพาะระดับกลางๆ สำหรับภาคเอกชนการติดต่อสื่อสารและประสานงานไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ให้ความเป็นกันเองสนับสนุนเต็มที่ตามกำลัง

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ โครงสร้างและลักษณะงานองค์กรภาครัฐที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวมีความชัดเจน แต่การ มอบหมายงาน ให้ผู้ปฏิบัติคิดว่ายังมีปัญหา เพราะความสามารถไม่เพียงพอหรือไม่ตรงกับงาน จึงทำให้สมรรถนะขององค์กร ภาครัฐที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาครที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับต่ำ

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ความร่วมมือ ผู้บริหารระดับสูงของภาครัฐจะมีความร่วมมือร่วมใจดี แต่ในระดับปฏิบัติยังมีการเกี่ยงกันอยู่ เพราะมองว่าไม่ใช่หน้าที่หลักของตนเอง ส่วนภาคเอกชนและประชาชนจะให้ความร่วมมือสนับสนุนเป็นอย่างดี

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้าน โครงสร้างหน้าที่ ผู้ที่มีส่วนร่วมทางด้านการท่องเที่ยว องค์กรต่าง ๆ ยังขัดกันอยู่ ททท. และ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดก็จะมองคนละมุมในการกิจที่ตัวเองมีอยู่ หน่วยงานอื่น ๆ อีกต่างคนต่างทำงาน เปรียบเทียบสมุทรสงครามเป็นเมืองเล็กแต่

สามารถดึงคุณักท่องเที่ยว เจ้าภาพหลักเขาไม่ได้อยู่ที่หน่วยงานราชการแต่เป็นชุมชน จังหวัดสมุทรสาครมี ด้านโครงสร้าง ที่ดีในระดับหน่วยงาน แต่ไม่ดีในเชิงร้อยเรียงกันที่จะบูรณาการ เพื่อพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ส่วนภาคเอกชนไม่ได้มีปัญหาด้าน โครงสร้างหน้าที่ เพราะเน้นในการทำงานแบบบูรณาการ

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ปัญหาที่มีตั้งแต่โครงสร้างที่ไม่ได้มาร้อยร่วมกันทำให้ การสรรหาบุคลากรภาครัฐ ยังมีน้อย การฝึกอบรมและนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาใช้มีน้อย หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ไม่มีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวเลย มีแต่บุคลากรทางด้านการกีฬา ด้านเอกชน บุคลากรก็จะไม่มีเวลาในการให้กับการท่องเที่ยวเท่าไร เพราะมีการสวมหมวกหลายตำแหน่ง จึง ต้องแบ่งเวลากันไป และอาจจะให้ความสำคัญกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจตนเองมากกว่า

3. ปัญหาและอุปสรรค ด้านงบประมาณ ประเด็นสำคัญที่สุดคืองบประมาณที่ได้รับการ จัดสรรจากงบประมาณหลักมีจำนวนน้อย แต่หน่วยงานที่รับผิดชอบหลักก็แทบไม่พอใช้บริหาร สำนักงานตนเอง ส่วนงบประมาณที่ได้รับจากส่วนอื่นยังไม่มีการบูรณาการงบประมาณร่วมกันใน การใช้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ต่างคนต่างทำงบประมาณจึงกระจัดกระจาย ไม่สามารถใช้ให้เกิด ประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

4. ปัญหาและอุปสรรค ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ คือในด้านนี้ไม่ได้สัมผัส โดยตรง แต่เข้าใจว่าน่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับ เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ไม่มีความทันสมัย ผู้ปฏิบัติงานไม่มีศักยภาพในการนำเทคโนโลยีมาใช้กับงานการท่องเที่ยวมากกว่า เพราะพื้นฐาน บุคลากรของหน่วยงาน ไม่มีความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวใดๆ เลย

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม เป็นเพราะมุมมองของ หน่วยงานที่รับผิดชอบการท่องเที่ยวของจังหวัดอย่างสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดกับ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม ไม่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด สมุทรสาคร และผู้บริหารกับเจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควรจะเป็น

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน ในส่วนภาครัฐด้วยกันเอง คงจะเป็นปัญหาระหว่างสังกัดกับนโยบายและบุคลากร ส่วนการ ติดต่อสื่อสารและประสานงาน ระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคประชาชนจะเป็นปัญหาขั้นตอนและกระบวนการที่แตกต่าง กัน ซึ่งภาคเอกชนและภาคประชาชน จะรู้สึกว่าการขั้นตอนของภาครัฐยุ่งยากและเอา เปรียบมากเกินไป

7. ปัญหาและอุปสรรค ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ ในปัญหา และอุปสรรค น่านโยบายไปปฏิบัติ ของภาครัฐที่สำคัญมาจากบุคลากรไม่มีศักยภาพทางด้านการ

ท่องเที่ยว ไม่รู้จักการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาช่วยในการทำงาน และบุคลากรไม่มีจิตใจในการทำงานด้านการท่องเที่ยว แต่ต้องรับผิดชอบตาม โครงสร้างเท่านั้น

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ภาครัฐไม่มีผู้รับผิดชอบหรือเจ้าภาพที่ชัดเจน ส่วนผู้ปฏิบัติไม่ให้ความสำคัญกับนโยบาย และไม่มีจิตอาสาในงานส่วนรวมที่สำคัญระดับปฏิบัติการจะให้ความสำคัญกับการมีเงินสนับสนุน

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร แบบบูรณาการ ควรมี แนวทางในการบริหารจัดการประกอบด้วย

1. การจัดตั้งคณะกรรมการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในระดับจังหวัด โดยให้มีอำนาจหน้าที่ในการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว และบริหารบุคลากร รวมถึงการบูรณาการงบประมาณ ทั้งนี้ทั้งนั้นคณะกรรมการชุดนี้ต้องได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และมีตัวแทนที่มีความรู้ความสามารถทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เข้าร่วมเป็นกรรมการ เพื่อให้กรรมการชุดนี้มีอำนาจเด็ดขาด จึงสมควรให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน

2. การพัฒนาการท่องเที่ยวตามที่คณะกรรมการบริหารการท่องเที่ยวแบบบูรณาการระดับจังหวัดกำหนด จะต้องมีเจ้าภาพดำเนินการอย่างชัดเจน โดยเจ้าภาพไม่จำเป็นต้องเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง แต่จะต้องมีศักยภาพอย่างพอเพียง อย่างเช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น

3. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ต้องศึกษาให้ชัดเจนเพื่อเลือกพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ต้องทำการพัฒนาเป็นอันดับแรก อย่างเช่น ศาลพันท้ายนรสิงห์ แล้วจากนั้นค่อยพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญอันดับรองลงมา ไม่ควรที่จะทำการพัฒนาแบบกระจัดกระจาย เพราะจะทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณโดยไม่คุ้มค่า

4. การประชาสัมพันธ์ และการตลาดท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร ต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบของจังหวัดเอง โดยไม่จำเป็นต้องพึ่ง ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม เพราะปัจจุบันไม่ค่อยได้มีการสนับสนุนสักเท่าไร

บทสัมภาษณ์ นายสมพงษ์ จิระพรพงศ์ ประธานชมรมร้านอาหาร จังหวัดสมุทรสาคร

1. ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์

1. ด้านโครงสร้างหน้าที่ เท่าที่ได้สัมผัสเห็นว่า มีหน่วยงานทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร หน่วยงานภาครัฐมีสำนักงาน การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด กับสำนักงาน ททท. ซึ่งมี โครงสร้างหน้าที่ดีใช้ได้ เพราะมาจาก อสท. เดิมแล้วเปลี่ยนมาเป็นททท. ส่วนภาคเอกชนอย่างเช่น สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสาคร

2. ด้านบุคลากร ในระบบของภาครัฐหรือราชการ มีการสรรหาบุคลากรเข้าไปสู่ระบบ เพื่อสนองความต้องการขององค์กร น่าจะครบตามตำแหน่งที่มีไว้ แต่ยังไม่ มีระบบ ในการสรรหาบุคลากร ที่ให้เหมาะสม กับงาน บุคลากร ที่มีอยู่ก็ ไม่ มีการฝึกอบรม เทคโนโลยีใหม่ๆ และความรู้ใหม่ๆ ต้องมีการพัฒนาขึ้นมา เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่มีบุคลากรไม่เหมาะสมกับโครงสร้าง เพราะ โครงสร้างต้องรับผิดชอบทั้งการท่องเที่ยวและกีฬา แต่บุคลากร ไม่มีคนที่มีความรู้ความสามารถทางด้านการท่องเที่ยวเลย เป็นต้น

3. ด้านงบประมาณ มีทั้งงบประมาณจากภาครัฐและภาคเอกชนที่ใช้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาคร แต่จะมีงบประมาณจากทางภาครัฐเป็นหลัก

4. ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ยังมีน้อยเกินไป เทคโนโลยี และเครื่องใช้วัสดุอุปกรณ์ไม่ทันสมัย แต่องค์กรเหล่านี้ จะเก่ง ในการจัดการ อย่างเช่นการ สร้างมัลติเทคกันน้อย ก็จะจัดการให้ชุมชนมีส่วนร่วมรับผิดชอบ ตรงนี้ต้องชื่นชมว่าเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ไม่พอ แต่สามารถหาองค์กรร่วมได้ เครือข่ายได้

5. ด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ปัจจุบันสถานที่ดำเนินการ จะมีความสำคัญน้อยลง เพราะเทคโนโลยี การสื่อสาร มีการพัฒนามากขึ้น อยู่ที่ไหนสามารถทำงานให้มีคุณภาพได้ทั้งหมด หากบุคลากรมีความรู้ความสามารถ และมีศักยภาพเพียงพอ

6. ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน หากมองในขอบเขตของพื้นที่ถือว่าไม่มีปัญหา แต่เป็นด้านดีด้วยซ้ำไป เพราะจังหวัดสมุทรสาครมีขนาดเล็ก การสื่อสารรวดเร็ว และทั่วถึงดีมาก แต่ถ้าเป็นการประสานงานในระบบราชการ จะติดขัดเรื่องขั้นตอนที่ยุ่งยาก และล่าช้าของข้าราชการ

7. ด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ ภาครัฐไม่มีปัญหาด้านโครงสร้างและระบบ แต่จะมีปัญหาด้านบุคลากรที่ทำให้ สมรรถนะขององค์กรที่จะน่านโยบาย การท่องเที่ยว

ไปปฏิบัติตกต่ำลง ส่วนภาคเอกชน เป็นระบบที่อยู่แล้ว พอมีนโยบายที่รับกันต่อๆ กันไป มันคืออยู่ การประเมินผลตรวจสอบใช้ได้ มีความละเอียดดีมาก ขนาดศาลเจ้าพ่อหลักเมืองยังต้องมีการ ประเมินผลเลย มีการเสริมแรงผู้ปฏิบัติ ชัดเจนใหม่ รู้สึกมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นตลอด

8. ด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ ในส่วนระดับปฏิบัติการของภาครัฐยังคงไม่มีการพัฒนาให้ดีขึ้น ยังทำงานแบบให้ผ่านไปวันๆ เพราะอาจจะไม่ใช่งานที่ต้องรับผิดชอบโดยตรง แต่ในภาคเอกชนจะมี ความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ เป็นอย่างดี ดูจากงานแต่ละปีที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นตลอดเลย การมีส่วนร่วมตั้งแต่ระดับบนจนถึงระดับล่าง

2. ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครในแต่ละด้านดังกล่าว มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

บทสัมภาษณ์

1. ปัญหาและอุปสรรคด้าน โครงสร้างหน้าที่ การทำงานของภาครัฐ โครงสร้างหน้าที่ไม่มีการบูรณาการ ภาครัฐจะต่างฝ่ายต่างทำ ขณะที่ภาคเอกชนมีความเข้มแข็งซึ่ง ต้องยอมรับว่า สมุทรสาคร ภาคเอกชนเข้มแข็งจนเกินไป พอเข้มแข็งไปเราก็ไม่ค่อยไปจ่ายเงิน งบประมาณราชการ เพราะผู้นำองค์กรต่างๆ เป็นพ่อค้า คหบดี ซึ่งมีธุรกิจแล้วทำไรก็ต้องแบบว่าทำให้ได้เร็ว

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านบุคลากร ปัญหาและอุปสรรคของภาครัฐในด้านนี้ คือ การที่มีบุคลากร ไม่มีความรู้ความสามารถทางการท่องเที่ยวมารับผิดชอบในการหน้าที่ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบคุณภาพ ความรู้ ความสามารถของบุคลากรแล้วฝ่ายรัฐ ผู้ฝ่ายเอกชนไม่ได้

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านงบประมาณ ถ้าเป็นเอกชนดำเนินการมองว่างบประมาณมีเหลือ แต่ถ้าเป็นราชการ ดำเนินการงบประมาณ ไม่ค่อยจะพอ แล้วงบจะเป็นการเกินความจริงอยู่หลายๆ เรื่อง ความเพียงพอของงบประมาณที่ใช้ในองค์กร ภาครัฐ ไม่เคยเห็นว่าจะพอสักแห่งเลย ชาวบ้านเค้าบอกว่าเมืองไทยมีเงินอยู่ 2 สกุล คือ สกุลเงินชาวบ้านกับสกุลเงินรัฐ อย่างเช่น สมมุติในการซื้อของอย่างเดียวกัน ชาวบ้านซื้อ ในราคาหนึ่ง หมิ่นบาท ราชการต้องซื้อราคา 4-5หมื่น และในเรื่องงบประมาณที่เข้ามาสู่จังหวัดสมุทรสาครในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว เวลานี้เข้าช้อนกันอยู่ งานมันช้อนกันอยู่ งบประมาณก็ยังไม่ช้อนกันอยู่ ทำให้ไม่เป็นกิจจ ลักษณะ แล้วระบบราชการทำให้ผม รู้สึกว่ามัน ถ้าเข้า เข้าข่ายที่ว่าประเภทเข้าช้อนแล้วก็ มีระเบียบม ากและเป็นการใช้งบประมาณที่สิ้นเปลืองมาก ไม่มีเหตุผล

4. ปัญหาและอุปสรรคด้านเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ส่วนของภาครัฐคงคิดขัดของเรื่องงบประมาณ ที่มีน้อย และมีการใช้งบประมาณในการจัดซื้อแพคเกจกันความเป็นจริง และอีก

ประการหนึ่งอาจจะเพราะบุคลากรไม่มีความเชี่ยวชาญทางการท่องเที่ยวจึงไม่ได้ให้ความใส่ใจในการจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์ ที่ทันสมัยมาใช้ แต่ในปัจจุบันถ้าบุคลากรมีความสนใจในการพัฒนาจะมีเทคโนโลยีให้ใช้มากมาย อย่างเช่น อินเทอร์เน็ต อีเมลล์ เป็นต้น

5. ปัญหาและอุปสรรคด้านการมีสถานที่ดำเนินการอย่างเหมาะสม ส่วนตัวคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรในด้านนี้ แต่จะขึ้นอยู่กับศักยภาพของบุคลากร และการมีจิตอาสาและการมีจิตใจในการทำงานเพื่อส่วนร่วม

6. ปัญหาและอุปสรรคด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงาน เป็นปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ในขั้นตอนการประสานงานกับภาครัฐ ที่ไม่ได้มีการบูรณาการการทำงานให้ทันสมัย

7. ปัญหาและอุปสรรคด้านสมรรถนะขององค์กรที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ภาครัฐจะต้องมีการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถให้ตรงกับตำแหน่งหน้าที่การทำงาน หรือไม่ภาครัฐจะต้องสรรหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวเข้ามาทดแทนบุคลากรเดิม

8. ปัญหาและอุปสรรคด้านความร่วมมือสนับสนุนของผู้ปฏิบัติ สำหรับภาครัฐ เป็นเพราะไม่มีผู้รับผิดชอบหรือเจ้าภาพที่ชัดเจน ผู้ปฏิบัติไม่ให้ความสำคัญกับนโยบาย และจะให้ความสำคัญกับการมีเงินสนับสนุน มากกว่าการมีน้ำใจในการช่วยเหลือส่วนรวม

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในจังหวัดสมุทรสาคร

ประเด็นคำถาม เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรสาครสามารถบูรณาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ท่านคิดว่าแนวทางในการบริหารจัดการในแต่ละด้านควรจะดำเนินการอย่างไร

บทสัมภาษณ์

เรื่องการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาหน่อย ถ้าจะพูดไปเมืองไทยนโยบายต้องมาจากข้างบน กลาง แล้วถึงมาล่าง มันเป็นที่นโยบาย รัฐบาล หนึ่งก็เปลี่ยนที่ รัฐมนตรี หนึ่งก็เปลี่ยนที่ ก็เลยยังไม่มีการบูรณาการระดับนโยบายแล้วก็ไม่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีการพัฒนาได้มากขึ้น

เรื่องการประชุมสัมพันธ์เกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ต้องทำเพิ่มอยู่เรื่อยๆ แล้วก็ต้องมีเทคนิคในการประชุมสัมพันธ์ เช่น ททท. จะทำหนังสือแนะนำแหล่งท่องเที่ยว เป็นเล่มเลย จะมีข้อมูล บอกเลยว่าจุด ไหนสามารถเที่ยวได้ตลอดปี จุดนี้ควรจะเที่ยวช่วงเดือนไหน หากจะ ไปดูดอกบัวตอง ถ้าผิดฤดูมันก็ไม่มาให้ดู ถ้าพูดถึงสมุทรสาคร การประชุมสัมพันธ์อยากจะให้อิงประเด็นแต่ละท้องถิ่นทั้งใน 3 เพื่อจะได้มีความต่อเนื่อง

ภาคผนวก ฉ

ภาพถ่ายหลักฐานการสัมภาษณ์เจาะลึก

สัมภาษณ์นายชัยพร ศิริพงศ์เวดินทร์ นายกสมาคมผู้สื่อข่าวจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นางสาวอังคณา พุ่มผลา ผู้อำนวยการ ททท. สำนักงานสาขาสมุทรสงคราม
วันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายอุดม ไกรวัตนุสสรณ์ รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นางอุไร แดงเอี่ยม ประธานกลุ่มเบญจรงค์ดอนไถ่ดี ทำเสา
วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายไกรลาศ รอดเจริญ เจ้าของรีสอร์ทและร้านอาหารคั้งน้ำ
วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายชัชวาลย์ เกตุแก้ว ผู้ปลูก / ส่งออก ก้ามไม้
วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายสุพล ศรีทับทิม พาณิชย์จังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายภิญโญ ประกอบผล หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายวัฒนา แตงมณี ประธานมูลนิธิศาลพันท้ายนรสิงห์
วันที่ 24 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายแพทย์ชัยรัตน์ เวชพานิช สาธารณสุขจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายอรรมพล สัจจาพิทักษ์ การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายอภิชาติ ประสบรัตน์ ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายคณาวิษ ผนังมิตร เจ้าของบริษัท วนาทัวร์ จำกัด
วันที่ 18 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายสุทิน ชาวปากน้ำ รองประธานหอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายจตุภัทร แสงจันทร์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นางพิมพ์กาญจน์ ชัยจิตรสกุล วัฒนธรรมจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายอรุณชัย พุททเจริญ ประมงจังหวัดสมุทรสาคร
วันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2555

สัมภาษณ์นายนรินทร์ บุญร่วม ปราชญ์ชาวบ้าน
วันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2555

ภาคผนวก ข

ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดสมุทรสาคร

ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดสมุทรสาคร

1. ประวัติความเป็นมา

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในอดีตมีชุมชนใหญ่เรียกว่า “บ้านท่าจีน” ตั้งอยู่บริเวณปากอ่าวไทย ในสมัยแผ่นดินสมเด็จพระมหาจักรพรรดิแห่งกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ. 2099) ได้ทรงโปรดให้ยก “บ้านท่าจีน” ขึ้นเป็น “เมืองสาครบุรี” เพื่อเป็นหัวเมืองสำหรับเรียกระดมพล ในเวลาเกิดสงคราม และเป็นเมืองด่านหน้าป้องกันผู้รุกรานทางทะเล ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ทรงโปรดให้เปลี่ยนชื่อเมืองสาครบุรีเป็น “เมืองสมุทรสาคร” และในปี พ.ศ. 2456 รัชกาลที่ 6 ได้ทรงโปรดให้ทางราชการเปลี่ยนคำว่า “เมือง” เป็น “จังหวัด” ทั่วทุกแห่งในพระราชอาณาจักร เมืองสมุทรสาครจึงได้เปลี่ยนเป็น “จังหวัดสมุทรสาคร” ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา จนถึงทุกวันนี้ หนึ่งในปี พ.ศ. 2440 รัชกาลที่ 5 ได้ทรงมีพระราชดำริที่จะสร้างความเจริญ ให้ท้องถิ่น โดยใช้รูปแบบการปกครองแบบสุขาภิบาล และเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2448 ได้ทรงมีพระบรมราชโองการให้ยกฐานะตำบลท่าฉลอมเป็นสุขาภิบาล เรียกว่า “สุขาภิบาลท่าฉลอม” จังหวัดสมุทรสาคร จึงถือได้ว่าสุขาภิบาลท่าฉลอม เป็นสุขาภิบาลแห่งแรกในหัวเมืองของประเทศไทย

2. ที่ตั้งและอาณาเขต

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดชายทะเล ตั้งอยู่ริมแม่น้ำท่าจีนในเขตพื้นที่ตอนล่างของภาคกลางของประเทศไทย หรือประมาณเส้นรุ้งที่ 130 องศาเหนือ และเส้นแวงที่ 100 องศาตะวันออก เป็นจังหวัดปริมณฑล ห่างจากกรุงเทพมหานครตามระยะทางรถไฟสายวงเวียนใหญ่ - มหาชัย ประมาณ 30.1 กิโลเมตร และตามระยะทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 35 (พระราม 2) ประมาณ 30 กิโลเมตร จังหวัดสมุทรสาครมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดนครปฐม
ทิศใต้	ติดกับทะเลอ่าวไทย
ทิศตะวันออก	ติดกรุงเทพมหานคร และจังหวัดสมุทรปราการ
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับจังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัดราชบุรี

แผนที่จังหวัดสมุทรสาคร

3. ขนาดพื้นที่และเขตการปกครอง

จังหวัดสมุทรสาครมีขนาดพื้นที่ 872.347 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 545,216 ไร่ ครอบคลุมพื้นที่ 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสมุทรสาคร 492.040 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 307,525 ไร่ อำเภอกระทุ่มแบน 135.276 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 84,547 ไร่ อำเภอบ้านแพ้ว 245.031 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 153,144 ไร่

จังหวัดสมุทรสาครแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 3 อำเภอ 40 ตำบล 290 หมู่บ้าน มีราชการบริหารส่วนภูมิภาค ประกอบด้วยส่วนราชการประจำจังหวัด จำนวน 32 ส่วนราชการ 3 อำเภอ คือ อำเภอเมืองสมุทรสาคร อำเภอกระทุ่มแบน และอำเภอบ้านแพ้ว ราชการบริหารส่วนกลาง ประกอบด้วย 37 ส่วนราชการ และหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ 13 หน่วยงาน และราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาลนคร 1 แห่ง เทศบาลเมือง 2 แห่ง เทศบาลตำบล 8 แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล 26 แห่ง ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การแบ่งเขตการปกครองของจังหวัดสมุทรสาคร

อำเภอ	พื้นที่ (ตร.กม.)	จำนวนการแบ่งเขตการปกครองอำเภอ			ประชากร* (คน)
		ทม/ทต/อบต.	ตำบล	หมู่บ้าน	
เมืองสมุทรสาคร	492.040	17	18	116	321,147
กระทุ่มแบน	135.276	10	10	76	111,365
บ้านแพ้ว	245.031	10	12	98	90,041
รวม	872.347	37	40	290	522,553

* หมายถึง จำนวนประชากรปี พ.ศ. 2554 ไม่รวมประชากรแฝง

ที่มา : www.samutsakhon.go.th (ที่ทำการปกครองจังหวัดสมุทรสาคร)

4. สภาพภูมิประเทศ

จังหวัดสมุทรสาครมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มชายฝั่งทะเลสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 1.00 - 2.00 เมตร มีแม่น้ำท่าจีนไหลผ่านตอนกลางจังหวัดไหลคดเคี้ยวตามแนวเหนือใต้ลงสู่อ่าวไทยที่อำเภอเมืองสมุทรสาครระยะทางยาวประมาณ 70 กิโลเมตรพื้นที่ตอนบนในเขตอำเภอบ้านแพ้วและอำเภอกระทุ่มแบน มีความอุดมสมบูรณ์ของดินและมีโครงข่ายแม่น้ำลำคลองเชื่อมโยงถึงกันกระจายอยู่ทั่วพื้นที่กว่า 170 สาย จึงเหมาะที่จะทำการเพาะปลูกพืชนานาชนิดและบางส่วนเป็นย่านธุรกิจ อุตสาหกรรมและที่อยู่อาศัยพื้นที่ ตอนล่างของจังหวัดในเขตอำเภอเมืองสมุทรสาครอยู่ติดชายฝั่งทะเลยาว 418 กิโลเมตร จึงเหมาะที่จะประกอบอาชีพประมงทะเลเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งและทำนาเกลือ ส่วนที่อยู่ถัดไปมีการพัฒนาพื้นที่ขุดคลองเพื่อนำน้ำจืดมาทำการเพาะปลูกพืชนานาชนิดเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืด บางส่วนเป็นย่านธุรกิจ อุตสาหกรรม และที่อยู่อาศัย รองรับการขยายตัวจากเมืองหลวงกรุงเทพมหานคร

5. สภาพภูมิอากาศ

จังหวัดสมุทรสาครมีลักษณะภูมิอากาศเป็นแบบฝนเมืองร้อนเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากลมบกลมทะเล และมีลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดผ่านในช่วงฤดูร้อน จึงทำให้มีความชื้นในอากาศสูง

มีฝนตกปานกลาง ปริมาณเฉลี่ย 1,120 มิลลิเมตรต่อปี อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 26 -28 องศาเซลเซียส มีความชื้นสัมพัทธ์ต่ำสุด 50 สูงสุด 95

6. ประชากร และโครงสร้างประชากร

จังหวัดสมุทรสาครมีสภาพสังคมแบบกึ่งชนบทกึ่งเมือง ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ส่วนใหญ่จะตั้งบ้านเรือนกระจุกตัวอยู่ริมถนนสายหลักและสายรองมีลักษณะครอบครัวเดี่ยว ส่วนในชนบทการตั้งบ้านเรือนจะกระจายไปตามริมแม่น้ำลำคลอง ประชากรส่วนใหญ่เป็นคนไทยเชื้อสายจีนและเชื้อสายรามัญ จากข้อมูลของศูนย์บริหารการทะเบียนภาค 7 สาขาจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ในปี พ.ศ. 2554 มีจำนวนประชากรรวมทั้งสิ้น 499,098 คน เป็นชาย 241,183 คน (ร้อยละ 48.32) เป็นหญิง 257,915 คน (ร้อยละ 51.68) ความหนาแน่นประชากร 572 คน/ ตารางกิโลเมตร ดังตารางที่ 2 โดยในปี พ.ศ. 2560 คาดการณ์ว่าจะมีจำนวนประชากร 533,690 คน

ตารางที่ 2 ข้อมูลจำนวนประชากร พื้นที่และความหนาแน่นของประชากรจังหวัดสมุทรสาคร
จำแนกตามอำเภอ

อำเภอ	จำนวนประชากร (คน) *			พื้นที่ (ตร.กม.)	ความหนาแน่น (คน/ ตร.กม.)
	ชาย	หญิง	รวม		
เมืองสมุทรสาคร	119,712	128,874	248,586	492.040	505
กระทุ่มแบน	76,080	80,827	156,907	135.276	1,159
บ้านแพ้ว	45,391	48,214	93,605	245.031	382
รวม	241,183	257,915	499,098	872.347	572

*ไม่รวมประชากรแฝง

ที่มา : ศูนย์บริหารการทะเบียนภาค 7 สาขาจังหวัดสมุทรสาคร

7. เศรษฐกิจ

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่อยู่ในเขตปริมณฑลของกรุงเทพมหานครและมีพื้นที่ทางทิศตะวันออกติดกรุงเทพมหานครโดยตรงจึงได้รับผลจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ จากพื้นที่ปริมณฑลดังกล่าว เห็นได้จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด(Gross Provincial Product: GPP) ในปี 2553 มีมูลค่า 400,878 ล้านบาท เป็นภาคเกษตรกรรม 15,401 ล้านบาท (ร้อยละ 3.84)และภาคอุตสาหกรรม 385,476 ล้านบาท (ร้อยละ 96.16) โดยมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นระหว่างปี 2550-2553 เฉลี่ยร้อยละ 8.1 ต่อปี ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี (GPP Per Capita) เท่ากับ 692,525 บาท โดยมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นระหว่างปี 2550-2553 เฉลี่ยร้อยละ 6.8 ต่อปีสาขาหลักที่มีมูลค่าสูงที่สุดได้แก่สาขาการผลิตอุตสาหกรรม 339,244 ล้านบาท รองลงมาได้แก่สาขาการขนส่ง ขยายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ 14,140 ล้านบาท และการประมง 13,731 ล้านบาทตามลำดับ ส่วนสาขาการผลิตที่มีอัตราการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของจังหวัดในช่วงปี 2550-2553 ได้แก่ สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 53.0 ต่อปี ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 : ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดสมุทรสาครจำแนกตามสาขาการผลิต ปี 2551-2553

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดจำแนกตามสาขาการผลิต	มูลค่า(ล้านบาท)		
	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2552	พ.ศ. 255-
ภาคเกษตรกรรม	12,818	14,070	15,401
ภาคอุตสาหกรรม	342,682	345,601	385,476
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	471	698	653
การผลิตอุตสาหกรรม	299,894	302,638	385,476
การไฟฟ้า ก๊าซและการประปา	6,945	8,077	8,843
การก่อสร้าง	4,401	2,985	2,912
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซม	12,618	12,488	14,140
โรงแรมและภัตตาคาร	1,150	1,165	1,279
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	5,855	5,527	5,657
ตัวกลางทางการเงิน	2,725	2,818	2,938
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการ	2,060	2,168	2,449

ตารางที่ 3 ผลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดสมุทรสาครจำแนกตามสาขาการผลิต ปี 2551-2553 (ต่อ)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดจำแนกตามสาขาการผลิต	มูลค่า(ล้านบาท)		
	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2551
การบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ	2,186	2,352	2,442
การศึกษา	1,789	1,847	1,908
การบริหารด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	1,749	2,045	2,157
การให้บริการชุมชน สังคม และบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	810	764	827
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	28	29	29
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด	355,500	246,671	400.878

ที่มา: สำนักงานคลังจังหวัดสมุทรสาคร (<http://klang.cgd.go.th>) วันที่ 3 พฤษภาคม 2555

7.1 อุตสาหกรรม จังหวัดสมุทรสาครมีศักยภาพเอื้อต่อการประกอบธุรกิจทางอุตสาหกรรม เนื่องจากอยู่ในเขตปริมณฑลกรุงเทพมหานคร มีการคมนาคมขนส่งที่สะดวก ประกอบกับมีโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยการผลิตที่เหมาะสม ต่อการลงทุนจึงมีผู้ประกอบการด้านธุรกิจอุตสาหกรรมให้ความสนใจมาลงทุน ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดสมุทรสาครเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่ปี 2512 โรงงานอุตสาหกรรมข้อมูล ณ 31 ธันวาคม 2554 จังหวัดสมุทรสาครมีการจดทะเบียนโรงงานรวมทั้งสิ้น 5,145 ราย เงินลงทุน 473,286 ล้านบาท ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนโรงงานที่ตั้งอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร แยกตามอำเภอ ในปี 2554

อำเภอ	จำนวนโรงงาน (แห่ง)	เงินทุน (บาท)	ลูกจ้าง (คน)	เครื่องจักร (แรงม้า)
เมืองสมุทรสาคร	2,865	359,714,262,354	240,321	3,293,603.95
กระทุ่มแบน	2,164	108,947,453,191	145,277	2,819,411.04
บ้านแพ้ว	1166	2,577,254,067	3,190	92,253.64
รวม	5,145	471,238,969,612	388,788	6,205,268.63

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร

7.2 การเกษตร จากการศึกษาจังหวัดสมุทรสาครมีพื้นที่ เป็นที่ราบลุ่ม มีแม่น้ำท่าจีนไหลผ่าน ตอนกลางพื้นที่ มีโครงข่ายแม่น้ำ ลำคลองที่เชื่อมโยงถึงกันกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ มีระบบชลประทานที่ดี รวมทั้งความอุดมสมบูรณ์ของดิน ทำให้พื้นที่ในเขตอำเภอบ้านแพ้ว และพื้นที่บางส่วนของ อำเภอมืองสมุทรสาคร และอำเภอกระทุ่มแบน มีความเหมาะสมต่อการทำการเกษตรกรรม ในปี 2553 จังหวัดสมุทรสาครมีพื้นที่ทำการเกษตร 8,965 ไร่ จำนวนเกษตรกร ผู้ทำการเพาะปลูก 5,577 ราย มูลค่าผลผลิตทางการเกษตร จำนวน 15,401 ล้านบาท ดังแสดงในตารางที่ 5 จังหวัดสมุทรสาครเป็น แหล่งปลูกไม้ผล และพืชผักนานาชนิด ส่วนการปลูกข้าวจะมีทั้งนาปีและนาปรังหมุนเวียนกันไป นอกจากนี้ ยังมีการปลูกไม้ ดอกไม้ประดับ โดยเฉพาะกล้วยไม้ ส่วนใหญ่เป็นกล้วยไม้ตัดดอก เกษตรกรมีความรู้ระดับปานกลางถึงความรู้สูงมีความพยายามพัฒนาและยอมรับข่าวสารเทคโนโลยี ใหม่ ๆ จึงทำให้ผลผลิตทางการเกษตรมีปริมาณมาก และคุณภาพสูงเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ตารางที่ 5 : ข้อมูลพื้นฐานการเกษตรจังหวัดสมุทรสาครปี 2553

ข้อมูล	จังหวัด	เมือง	กระทุ่มแบน	บ้านแพ้ว
พื้นที่ทั้งหมด (ไร่)	545,216	30,742	54,547	153,114
พื้นที่การเกษตร (ไร่)	88,965	4,617	16,430	67,864
ประชากรทั้งสิ้น (ราย)	484,600	240,056	152,078	92,472
ครัวเรือนเกษตรกรที่ขึ้นทะเบียนตาม ทบก.01 (ราย)	9,577	2,282	2,044	5,254

ที่มา: สำนักงานเกษตรจังหวัดสมุทรสาคร <http://www.samsakhon.doae.go.th> วันที่ 3 พฤษภาคม 2555

7.3 การประมง จังหวัดสมุทรสาครมีชายฝั่งทะเลยาว 48.8 กิโลเมตร เป็นศูนย์กลาง ของการจำหน่ายสินค้าสัตว์น้ำ โดยมีแหล่งรวบรวมที่สำคัญได้แก่ สะพานปลาเทศบาล สะพานปลาสมุทรสาคร ตลาดทะเลไทย ตลาดกุ้ง มีกิจการประมง 3 ชนิด ได้แก่ การทำการประมงทะเล การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และอุตสาหกรรมต่อเนื่องการประมง

การทำประมงทะเลได้แก่ประมงพื้นบ้าน เช่น ผลผลิตการจับเคยจากธรรมชาติ 5,000 ตัน/ปี เรืองมจับหอยพิมปริมาณการจับ 900 ตัน/ปี การทำประมงพาณิชย์ มีเรือประมงพาณิชย์ขึ้น

ทะเบียนสำนักงานประมงจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 367 ลำ มีปริมาณการจับประมาณ 810,562.71 ตัน/ปี

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง เช่นการทำฟาร์มเลี้ยงกุ้ง พื้นที่ประมาณ 29,404.1 ไร่ และ มีผลผลิตต่อปีประมาณ 15,634 ตัน การทำฟาร์มเลี้ยงหอยทะเลพื้นที่ 9,098 ไร่ ผลผลิตต่อปีประมาณ 8,338 ตัน

การทำฟาร์มเลี้ยงปลาน้ำกร่อยพื้นที่ 1,769 ไร่ ผลผลิตต่อปีประมาณ 79 ตัน

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดพื้นที่เลี้ยงรวม 29,744 ไร่ ที่นิยมเลี้ยงได้แก่ปลาดุก ปลานิล ปลาสลิด ผลผลิตต่อปีประมาณ 20,829 ตันพื้นที่เลี้ยงอยู่ในเขตอำเภอบ้านแพ้วและอำเภอเมือง จำนวนผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจืดทั้งหมดที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประมงจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 1,449 ราย

อุตสาหกรรมต่อเนื่องการประมงได้แก่ แพพ่อค้าคนกลาง/ผู้รวบรวม 320 ราย สถานประกอบการแปรรูปเบื้องต้น 129 ราย สถานประกอบการห้องเย็น 39 รายสถานประกอบการแปรรูปพื้นเมือง 14 ราย

สถานประกอบการแปรรูปสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ 106 ราย สถานประกอบการนำเข้า-ส่งออก สัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์ 246 รายสถานประกอบการผลิตอาหารสัตว์น้ำ 14 ราย (ที่มา : สำนักงาน ประมงจังหวัดสมุทรสาคร <http://www.fisheries.go.th/fpo-samutsa/home.htm> วันที่ 3 พฤษภาคม 255

8. โครงสร้างพื้นฐาน

8.1 ไฟฟ้า ปัจจุบันการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้บริการกระแสไฟฟ้าแก่ประชาชนครบทุกอำเภอ ทุกตำบล และทุกหมู่บ้านแล้ว ปัจจุบันมีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้าทั้งสิ้น 146,650 ราย จำนวนกระแสไฟฟ้า 3,803 หน่วย จำแนกเป็น การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดสมุทรสาคร (รับผิดชอบพื้นที่อำเภอเมืองสมุทรสาคร และอำเภอบ้านแพ้ว) จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า 85,900 คน กระแสไฟฟ้าที่ใช้ 2,222 หน่วย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอ้อมน้อย จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า 30,375 คน กระแสไฟฟ้าที่ใช้ 926 หน่วย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคกระทุ่มแบน จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า 30,375 คน จำนวนกระแสไฟฟ้าที่ใช้ 655 หน่วย

8.2 ประปา การประปาส่วนภูมิภาคจังหวัดสมุทรสาครรับผิดชอบจำหน่ายน้ำประปาบริการประชาชนในเขตพื้นที่อำเภอเมืองสมุทรสาคร (ตำบลท่าฉลอม ตำบลบางหญ้าแพรก ตำบลท่าจีน ตำบลบางกระเจ้า ตำบลบางโทรัดตำบลกาหลง ตำบลชัยมงคล ตำบลท่าทราย ตำบลนาดี ตำบลบางน้ำจืด ตำบลพันท้ายนรสิงห์ ตำบลโคกขาม ตำบลคอกกระบือ) และอำเภอกระทุ่มแบน (ตำบลคลองมะเดื่อ ตำบลแคราย ตำบลสวนหลวง) ขนาดพื้นที่ประมาณ 60 ตารางกิโลเมตร สำนักงานการประปาส่วนภูมิภาคอ้อมน้อย รับผิดชอบจำหน่ายน้ำประปาบริการประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลอ้อมน้อย ตำบลสวนหลวง พุทธมณฑลสาย 4,8 ตำบลศาลายา ตำบลกระทุ่มล้ม จำนวนผู้ใช้น้ำประปา 17,530 ราย ปริมาณน้ำผลิต 2,583,233 ลูกบาศก์เมตร (เฉลี่ย 86,107.1 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน) ปริมาณน้ำจำหน่าย 1,802,004 ลูกบาศก์เมตร ต่อวัน

8.3 โทรศัพท์ การให้บริการโทรศัพท์ในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาครอยู่ในความรับผิดชอบของบริษัท ทศท.คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) มีชุมสายโทรศัพท์ 3 แห่ง ได้แก่ ชุมสายโทรศัพท์สมุทรสาคร ชุมสายโทรศัพท์กระทุ่มแบน และชุมสายโทรศัพท์บ้านแพ้ว มีเลขหมายที่มีผู้เช่าใช้บริการ 55,777 เลขหมาย จำแนกเป็นโครงข่ายของ TOT จำนวน 27,999 เลขหมาย และโครงข่ายของ TT&T จำนวน 27,778 เลขหมาย

8.4 การคมนาคม จังหวัดสมุทรสาคร มีการคมนาคมสะดวกทั้งบก และทางน้ำ เส้นทางคมนาคมหลักของจังหวัด มีดังนี้

8.4.1 ทางรถยนต์ มีถนนสายหลักที่สำคัญ 4 สาย ได้แก่

- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 35 (ถนนพระราม 2) เริ่มต้นจากสามแยกบางปะแก้ว ผ่านที่ทำการเขตบางขุนเทียน ด้านตำรวจทางหลวงเอกชัย ถึงสะพานต่างระดับแยกข้ามหาชัย ที่ กม.28 (ระยะทาง 29 กม.)
- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 (ถนนเพชรเกษม) เริ่มต้นจากแยกท่าพระ แยกอ้อมน้อยผ่านอำเภอกระทุ่มแบน เข้าจังหวัดที่แยกทางหลวงจังหวัดหมายเลข 3091 (ระยะทาง 21 กม.)
- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3242 (ถนนเอกชัย) เริ่มต้นจากถนนเทอดไท เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผ่านวัดโพธิ์แจ้ เข้าจังหวัดจุดเดียวกันกับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 35
- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 (ถนนเพชรเกษม) เริ่มต้นที่แยกพระประโทน จังหวัด นครปฐม ผ่านอำเภอบ้านแพ้ว เข้าจังหวัดที่แยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3097 (ถนนบ้านแพ้ว - พระประโทนระยะทาง 45 กม.)

8.4.2 ทางรถไฟ มีทางรถไฟวงเวียนใหญ่-มหาชัย เริ่มต้นที่สถานีวงเวียนใหญ่กรุงเทพฯ ถึงสถานีมหาชัยสมุทรสาคร อำเภอเมือง(ระยะทาง 33.1 กม.) และทางรถไฟสายมหาชัย - แม่กลอง

เริ่มต้นที่สถานีบ้านแหลม ตำบลท่าฉลอม อำเภอเมืองสมุทรสาคร ถึงสถานีแม่กลอง อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม (ระยะทาง 33.7 กม.)

8.4.3 ทางน้ำ สภาพทั่วไปในท้องที่จังหวัดมีแม่น้ำลำคลองจำนวนมาก แม่น้ำลำคลองที่ใช้เป็นเส้นทางคมนาคมทางน้ำที่สำคัญ ได้แก่ แม่น้ำท่าจีน คลองมหาชัย คลองพิทยาลงกรณ์ คลองสุนัขหอน คลองภาษีเจริญ คลองบางยาง และคลองดำเนินสะดวก การคมนาคมทางน้ำส่วนใหญ่จะใช้เรือยนต์โดยสาร เรือยนต์บรรทุกสินค้า ตลอดจนเรือแจว/เรือพาย เดินทางไปมาระหว่างตำบล หมู่บ้าน อำเภอ และจังหวัด ปัจจุบันมีเรือหางยาวรับจ้างขนส่งผู้โดยสาร ทำให้เกิดความสะดวกยิ่งขึ้นในการเดินทาง

9. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

9.1 ทรัพยากรธรรมชาติ

9.1.1 ดิน ลักษณะของดินในจังหวัดสมุทรสาครจำแนกได้เป็น 2 ส่วนคือ พื้นที่ในเขตอำเภอเมืองสมุทรสาครมีลักษณะเป็นดินเลน เนื้อดินเค็มจัด เนื้อดินเหนียว เป็นพื้นที่ทำนาเกลือ เพาะเลี้ยงกุ้ง ปลากระพง และเลี้ยงปลาน้ำจืดชนิดต่างๆ พื้นที่บางส่วนใช้ทำสวนมะพร้าว พื้นที่ในเขตอำเภอบ้านแพ้ว อำเภอกระทุ่มแบน และอำเภอเมืองบางส่วน เป็นพื้นที่ที่อยู่ไกลจากทะเลออกไป น้ำทะเลท่วมถึงและน้ำทะเลท่วมไม่ถึง ลักษณะดินจะเป็นดินเหนียวมีดินร่วนปนอยู่ พื้นที่ดังกล่าวได้ใช้เป็นพื้นที่ทำการเกษตร ปลูกพืชผัก ผลไม้ และไม้ดอก

9.1.2 ป่าไม้ จังหวัดสมุทรสาคร มีพื้นที่ป่า จำนวน 21,125 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 3.94 ของพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัด สภาพทั่วไปเป็นป่าชายเลนขึ้นอยู่เป็นหย่อมๆ ตามฝั่งทะเลแนวกว้างประมาณ 200 - 300 เมตรเศษ และสองฝั่งแม่น้ำลำคลองเป็นแนวแคบๆ ระยะประมาณ 10 - 12 เมตร ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ 2 แห่ง พื้นที่ 16,208 ไร่ มีสภาพป่าเหลืออยู่ประมาณ 450 ไร่ ปัจจุบันได้ตั้งเป็นศูนย์ธรรมชาติป่าชายเลนอ่าวมหาชัยฝั่งตะวันตก จังหวัดสมุทรสาคร นอกนั้นมีสภาพเป็นทะเลโคลนเนื่องจากการกีดขวางของกระแสน้ำและคลื่นลมธรรมชาติ จังหวัดสมุทรสาครมีพื้นที่ป่าชายเลนอนุรักษ์ประมาณ 176,518.75 ไร่ ในเขตอำเภอเมืองสมุทรสาคร และอำเภอบ้านแพ้ว ยังคงมีสภาพป่าเหลืออยู่จำนวน 11,369 ไร่ จะถูกจำแนกโดยแผนที่จำแนกเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินป่าชายเลน ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2530

9.1.3 แหล่งน้ำชลประทาน จังหวัดสมุทรสาคร มีพื้นที่อยู่ในเขตชลประทาน จำนวน 303,142 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 55.60 ของพื้นที่จังหวัด ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ทำการเกษตรทั้ง 3 อำเภอ

พื้นที่ชลประทานดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาภาษีเจริญ จำนวน 128,705 ไร่ โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษา ดำเนินสะดวก จำนวน 90,193 ไร่ โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษานครปฐม จำนวน 29,464 ไร่ และโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษานครปฐม จำนวน 54,780 ไร่ และมีพื้นที่ทางตอนล่างของจังหวัดที่อยู่ติดกับชายทะเล เป็นพื้นที่นอกเขตชลประทาน จำนวน 242,074 ไร่ อยู่ในความรับผิดชอบของโครงการชลประทานสมุทรสาคร

9.1.4 แหล่งน้ำธรรมชาติ พื้นที่จังหวัดสมุทรสาครได้รับน้ำส่วนใหญ่จากแม่น้ำท่าจีน และแม่น้ำเจ้าพระยาโดยการชลประทาน โดยมีโครงการเก็บน้ำจากแหล่งน้ำในลำคลองชลประทาน 10 สาย และคลองธรรมชาติกว่า 170 สาย แหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญของจังหวัดสมุทรสาคร ได้แก่

แม่น้ำท่าจีน นับได้ว่าเป็นแม่น้ำสายสำคัญของจังหวัดสมุทรสาคร โดยมีต้นกำเนิดจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่อำเภอวัดสิงห์จังหวัดชัยนาท ไหลผ่านตอนกลางของพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี นครปฐม และไหลผ่านอำเภอกระทุ่มแบน อำเภอมือง จังหวัดสมุทรสาคร ก่อนที่จะไหลลงสู่อ่าวไทยที่ตำบลท่าฉลอม อำเภอมืองสมุทรสาคร

คลองมหาชัย เริ่มจากแม่น้ำท่าจีนที่ตำบลมหาชัย อำเภอมืองสมุทรสาคร แล้วไหลลงสู่มแม่น้ำเจ้าพระยาได้ 2 ทาง คือ ไหลผ่านคลองด่าน คลองบางหลวง สายหนึ่งออกสู่มแม่น้ำเจ้าพระยาที่ปากคลองตลาด และอีกสายหนึ่งผ่านสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนออกไปทางดาวคะนอง และไหลลงสู่มแม่น้ำเจ้าพระยาที่ถนนตก ระยะทางยาวประมาณ 13 กิโลเมตร

คลองพิทยาลงกรณ์ เริ่มจากแม่น้ำท่าจีนที่อำเภอมืองสมุทรสาครออกสู่มแม่น้ำแม่กลองที่จังหวัดสมุทรสงคราม ระยะทางยาวประมาณ 27 กิโลเมตร

คลองสุนัขหอน ไหลจากแม่น้ำท่าจีนที่อำเภอมืองสมุทรสาครออกสู่มแม่น้ำแม่กลองที่จังหวัดสมุทรสงคราม ระยะทางยาวประมาณ 20 กิโลเมตร

คลองภาษีเจริญ เริ่มจากแม่น้ำท่าจีนที่ได้วัดอ่างทอง อำเภอกระทุ่มแบน ออกสู่มแม่น้ำเจ้าพระยาที่เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ระยะทางยาวประมาณ 25 กิโลเมตร

คลองบางยาง เริ่มจากแม่น้ำท่าจีนที่บางยาง อำเภอกระทุ่มแบน ไปเชื่อมคลองดำเนินสะดวก ที่ประตูน้ำบางยาง อำเภอบ้านแพ้ว

คลองดำเนินสะดวก เริ่มจากประตูน้ำบางยางไหลผ่านอำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี และที่อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ระยะทางยาวประมาณ 38 กิโลเมตร

9.2 สิ่งแวดล้อม

จังหวัดสมุทรสาคร เป็นจังหวัดที่มีการพัฒนาเร็วมาก เนื่องจากเป็นจังหวัดที่รองรับความเจริญและการขยายตัวจากกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรมและชุมชนมีอัตราการขยายตัวที่สูงมาก มีการอพยพย้ายถิ่นของประชากรจากจังหวัดต่างๆ เข้ามาประกอบอาชีพเป็นจำนวนมาก ปรากฏการณ์ดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาด้านมลภาวะต่างๆ และทวีความรุนแรงขึ้นจนเกือบถึงขั้นวิกฤติ ปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ มีดังนี้

ปัญหาทางอากาศ มลภาวะทางอากาศ ได้แก่ ฝุ่นละออง คาร์บอน กลิ่น และเสียง สาเหตุจากเส้นทางคมนาคมจำนวนมาก เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงเป็นระบบ Logistics จากโรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการ ที่พักอาศัย จากการเกษตรกรรม (เผาวัชพืช)

ปัญหาสำคัญ ได้แก่ กลิ่นจากโรงงานอาหารสัตว์ และ โรงงานปลาป่น จำนวน 46 แห่ง ซึ่งขณะนี้จังหวัดได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาด้านกลิ่นและความสะอาดแล้ว

ปัญหาขยะมูลฝอย เริ่มจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมมากขึ้น และคาดว่าในอนาคตจะเป็นปัญหาที่สำคัญของจังหวัด ที่จะต้องเร่งดำเนินการป้องกันแก้ไข เนื่องจากขยะมูลฝอยทั้งจากครัวเรือนและโรงงานอุตสาหกรรมมีปริมาณสูงถึง 2 แสนตันต่อปี การดูแลเก็บขนขยะมูลฝอยในพื้นที่จังหวัด ส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งการบริการเก็บขนขยะมูลฝอยยังไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึง ทำให้มีปริมาณขยะตกค้างในแต่ละวันจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตพื้นที่ที่เป็นชุมชนขนาดใหญ่ มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น นอกจากนี้วิธีการกำจัดขยะมูลฝอยที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันก็ยังไม่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล เนื่องจากยังใช้วิธีเทกองกลางแจ้งและเผาทิ้งบางส่วน

ปัญหาน้ำเสีย จากการที่ได้มีการทำกิจกรรมทางด้านเศรษฐกิจหลายอย่างริมฝั่งแม่น้ำท่าจีน ได้แก่ การเพาะปลูก การทำนา กุ้ง บ่อเลี้ยงปลา การทำฟาร์มสุกร และการอุตสาหกรรม น้ำเสียจากการทำกิจกรรมดังกล่าวที่ยังขาดการควบคุม และน้ำเสียจากชุมชน อาคาร บ้านเรือน ร้านอาหาร ได้ถูกปล่อยลงสู่แม่น้ำท่าคลองสายต่างๆ รวมทั้ง น้ำเสียจากกรุงเทพมหานครที่เคลื่อนตัวผ่านเข้ามาตามคลองสายสำคัญ เช่น คลองภาษีเจริญ คลองทวีวัฒนา ไหลลงมาสู่แม่น้ำท่าจีน และอ่าวไทย ทำให้น้ำแม่น้ำท่าจีนมีค่า BOD เกินเกณฑ์มาตรฐานกำหนด มีสารปนเปื้อนของโลหะหนัก ได้แก่ สารตะกั่วเฉลี่ย 0.19 มิลลิกรัมต่อลิตร สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานถึง 3 เท่า และยังมีแบคทีเรียเกินมาตรฐานด้วย ทำให้คุณภาพน้ำในแม่น้ำท่าจีนเสื่อมลงและอาจเกิดมลภาวะจนถึงขั้นวิกฤติ ซึ่งขณะนี้คุณภาพน้ำ อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำผิวดินประเภทที่ 5 ซึ่งใช้ประโยชน์ได้เพื่อการคมนาคมเท่านั้น ไม่ปลอดภัยสำหรับการอุปโภคบริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพน้ำ ในแม่น้ำท่าจีนตอนล่างบริเวณพื้นที่ในเขตเทศบาลเมืองอ้อมน้อย - อ้อมใหญ่ ถือว่าเป็นพื้นที่มีปัญหาวิกฤติ ขึ้น

รุนแรง เนื่องจากมีโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่มากถึง 966 โรง ปริมาณน้ำเสียจากภาคอุตสาหกรรม และชุมชนอยู่ในอัตรา 69:31

ปัญหาป่าชายเลน ในอดีตจังหวัดสมุทรสาครมีพื้นที่ป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ตลอดแนวชายฝั่งทะเล ซึ่งมีความยาว 41.8 กิโลเมตร ป่าชายเลนของจังหวัดสมุทรสาครได้ถูกกำหนดให้เป็นป่าสงวนแห่งชาติ จำนวน 2 ป่า พื้นที่รวม 16,208 ไร่ ได้แก่ป่าอ่าวมหาชัยฝั่งตะวันออก อยู่ในท้องที่ตำบลบางหญ้าแพรกตำบลโคกขาม ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร มีเนื้อที่ 7,343 ไร่ และป่าอ่าวมหาชัยฝั่งตะวันตก อยู่ในท้องที่ตำบลนาโคก ตำบลกาหลง ตำบลบางโทรัด ตำบลบ้านบ่อ ตำบลบางกระเจ้า และตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอเมืองสมุทรสาคร มีเนื้อที่ 8,865 ไร่ ปัจจุบัน ป่าสงวนแห่งชาติทั้ง 2 ป่า พื้นที่ส่วนใหญ่กลายเป็นทะเล เนื่องจากคลื่นลมและกระแสน้ำที่พัดเข้าหาฝั่งอย่างรุนแรงเป็นเวลานาน ๆ ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนถูกทำลาย จะมีสภาพป่าเหลืออยู่บ้างเพียงจำนวนน้อย มีลักษณะเป็นหย่อมๆ บริเวณปากแม่น้ำท่าจีน เขตป่าสงวนแห่งชาติป่าอ่าวมหาชัยฝั่งตะวันตกในท้องที่ตำบลบางหญ้าแพรก มีเนื้อที่ประมาณ 450 ไร่

10. การท่องเที่ยว

จังหวัดสมุทรสาคร มีศักยภาพพร้อมในทุกด้านที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบกำหนดให้จังหวัดสมุทรสาครเป็นแหล่งท่องเที่ยวเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2539 เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ซึ่งมีความสำคัญทั้งประเภทธรรมชาติ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และศาสนสถาน ตลอดจนศิลปวัฒนธรรมประเพณีจังหวัดสมุทรสาครมีสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ ดังนี้

10.1 ปากอ่าวสมุทรสาคร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติซึ่งจะได้สัมผัสกับธรรมชาติของปากอ่าวไทย ป่าชายเลนตลอดทางไปปากอ่าวเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทางด้านอาหารทะเลสินค้าและผลิตผลจากทะเล ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวไปพักผ่อนและท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก เนื่องจากได้มีโอกาสสัมผัสธรรมชาติของปากอ่าว ซึ่งเป็นจุดสุดท้ายที่แม่น้ำท่าจีนไหลลงสู่ทะเลและชื่นชมชีวิตความเป็นอยู่ในพื้นเมืองของหมู่บ้านชาวประมง

10.2 นาเกลือ นาเกลือ ในเขตอำเภอเมืองสมุทรสาคร มีชายฝั่งทะเลที่เหมาะสมกับการทำนาเกลือ นาเกลือหลายแห่ง “แหล่งนาเกลือ” ที่ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งใหญ่อันดับ 2 ของประเทศ โดยจะเห็นกองเกลือ สีขาวสะอาด มีกังหันวิดน้ำหมุนเล่นลมกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ โดยเฉพาะที่ตำบลกาหลง นาโคก บ้านบ่อ บางโทรัด โคกขาม พันท้ายนรสิงห์ บางหญ้าแพรก และบริเวณสองข้างทางพระราม 2 จะ

เห็นทัศนียภาพที่สวยงาม เกิดความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

10.3 ตลาดมหาชัย (ท่าเรือเทศบาล) ตั้งอยู่ริมแม่น้ำท่าจีน นับเป็นศูนย์กลางการค้าและการคมนาคมของสมุทรสาคร ตลาดมหาชัยมีท่าเรือหลายแห่ง เป็นท่าเรือแม่ลู่ที่ไปสู่ท้องที่ตำบลต่างๆ และสามารถเช่าเรือหางยาวไปเที่ยวคลองโคกขามได้

10.4 หมู่บ้านชาวประมงท่าฉลอม ตำบลท่าฉลอม เป็นตำบลใหญ่และเป็นศูนย์กลางแห่งแรกของประเทศไทย มีตลาดและกิจการต่อเรือเรียงรายอยู่บนฝั่งแม่น้ำท่าจีน การเดินทางไปท่าฉลอมสามารถข้ามฟากที่ทำเรือเทศบาล หรือทางรถยนต์ตามเส้นทาง สายธนบุรี - ปากท่อ ข้ามสะพานข้ามแม่น้ำท่าจีนแล้วแยกซ้ายเข้าตำบลท่าฉลอม

10.5 สะพานปลา สะพานปลาตั้งเป็นสะพานปลาที่มีขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่ใช้ในการลำเลียงขนถ่ายผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำจากทะเลทุกชนิดอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสมุทรสาคร เป็นศูนย์กลางการค้าอาหารทะเลนานาชาติและเป็นแหล่งเงินตราสะพัดหมุนเวียนวันละหลายล้านบาท

10.6 ป้อมวิเชียรโชฎกและศาลหลักเมือง ตั้งอยู่ที่ตำบลมหาชัยสถานที่ทั้งสองแห่งอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน ห่างจากศาลากลางจังหวัด 200 เมตร สร้างขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อ พ.ศ. 2370 เพื่อป้องกันข้าศึกทางทะเล ก่อด้วยอิฐปูนสูง 7 ศอก ไม่มีป้อมยามมีแต่หอรบและเป็นโบราณบรรจตามช่องลม ปัจจุบันชำรุดหักพังมีปรากฏอยู่บางส่วนเท่านั้น

10.7 ปล่องเหล็ก ตั้งอยู่ริมแม่น้ำท่าจีน ตำบลท่าไม้ อำเภอกะทู้มแบน เป็นปล่องเตาไฟของโรงงานผลิตน้ำตาลทราย ของฟ้างชาติโปรตุเกส สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2367 มีอายุร้อยกว่าปี ก่อด้วยอิฐทรงแปดเหลี่ยมกว้างด้านละ 1 เมตร แล้วเรียงขึ้นไปจนถึงปลายสูงประมาณ 30 เมตร

10.8 ศาลพันท้ายนรสิงห์ ตั้งอยู่ที่ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร เป็นศาล ที่ได้สร้างขึ้นเป็นอนุสรณ์แก่พันท้ายนรสิงห์ ในคราวที่คัดท้ายเรือพระที่นั่งเอกชัยจนหัวเรือชนกิ่งไม้ใหญ่ริมคลองโคกขาม ทำให้หัวเรือหักตกร่น้ำ และพันท้ายนรสิงห์ยอมรับโทษประหารชีวิตตามกฏมณเฑียรบาล เพื่อรักษาระเบียบแบบแผนราชประเพณี ศาลเดิมสร้างขึ้นในสมัยพระพุทธเจ้าเสือ ตั้งอยู่ในคลองโคกขามตำบลพันท้ายนรสิงห์ ห่างจากตัวจังหวัด 7 กิโลเมตร ศาลพันท้ายนรสิงห์ถือได้ว่าเป็นอนุสรณ์แห่งความซื่อสัตย์ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ สมควรเผยแพร่วีรกรรมให้เป็นที่รู้จัก และเป็นตัวอย่างให้เยาวชนรุ่นหลังได้จดจำและภาคภูมิใจในความกล้าหาญของบรรพบุรุษไทย

10.9 วัดโคกขาม ตั้งอยู่ริมคลองโคกขาม เป็นวัดเก่าแก่สมัยกรุงศรีอยุธยาภายในวัดมีโบราณวัตถุที่เกี่ยวข้องกับพันท้ายนรสิงห์หลายอย่าง เช่น บุษบกของพระเจ้าเสือซึ่งโปรดให้ยกขึ้นจากเรือพระที่นั่งเอกชัย เป็นต้น

10.10 วัดสุทิวาอาราม หรือวัดช่องลม เป็นพระอารามหลวง ตั้งอยู่ปากอ่าวสมุทรสาคร ตำบลท่าลอมในบริเวณวัดเป็นที่ประดิษฐานพระบรมราชานุสาวรีย์รัชกาลที่ 5 สร้างขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติที่พระองค์เสด็จพระราชดำเนินท่าลอมและทรงตั้งเป็นสุขาภิบาลแห่งแรกของประเทศไทย นอกจากนี้จังหวัดร่วมกับภาคเอกชน และชาวจังหวัดสมุทรสาคร ได้จัดสร้างพระโพธิสัตว์กวนอิมเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ขึ้นในบริเวณวัดด้วย จึงทำให้วัดช่องลมแห่งนี้เป็นศาสนสถานที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด รวมทั้งเป็นสถานที่ตากอากาศได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามเย็นจะมีทัศนียภาพที่งดงามมาก

10.11 วัดใหญ่จอมประสาท เป็นวัดเก่าแก่สมัยสมเด็จพระมหาจักรพรรดิตั้งอยู่ริมแม่น้ำท่าจีน ตำบลท่าจีน อำเภอเมือง ห่างจากตัวจังหวัด 4 กิโลเมตรในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานนามว่า "วัดใหญ่สาครบุรี" ยกฐานะเป็นพระอารามหลวง รวมทั้งได้พระราชทานพระไตรปิฎกบรรจุ ตู้กระโจมประดิษฐาน ณ วัดนี้ จากหลักฐานซึ่งเป็นโบราณสถานและโบราณวัตถุโดยเฉพาะวิหารเก่า สันนิษฐานว่าวัดนี้สร้างมาไม่ต่ำกว่า 500 ปี นอกจากนี้ ยังมีเจดีย์เก้าชั้นที่หักพังทลายอยู่ด้านหลังรวมทั้งศาลาการเปรียญ ที่สร้างขึ้นในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เป็นอาคารก่ออิฐปูนยกพื้นใต้ถุนสูงช่องหน้าต่างมีรูปทรงแปลกตา เช่น รูปใบโพธิ์ รูปไข่ รูปสี่เหลี่ยมย่อมุม ที่กรอบของศาลาประกอบด้วยลวดลายจำหลักสวยงาม รูปทรงภายนอกเป็นแบบโค้ง ด้านหน้า ด้านหลังเขค

10.12 วัดป่าชัยรังสี ตั้งอยู่ที่ตำบลบ้านเกาะอำเภอเมืองเป็นวัดที่สร้างขึ้นตั้งแต่ปี 2525 สิ่งที่น่าสนใจคือรูปแบบสถาปัตยกรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวบนเนื้อที่ 200 ไร่ ห่างจากตำบลมหาชัยไปตามเส้นทางถนนสายเศรษฐกิจประมาณ 5 กิโลเมตร แยกซ้ายบริเวณหลักกิโลเมตรที่ 16 (ตรงข้ามสถานีไฟฟ้าย่อย) เข้าไป 1.5 กิโลเมตร

10.13 วัดบางปลา ตั้งอยู่ริมแม่น้ำท่าจีนในท้องที่ตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร สันนิษฐานว่าสร้างในสมัยรัชกาลที่ 2 และเมื่อ พ.ศ. 2447 รัชกาลที่ 5 ได้เสด็จประพาสต้นลำน้ำท่าจีน และทรงสนพระทัยวัดบางปลา จึงได้เสด็จขึ้นประทับเสวยพระกระยาหารกลางวัน ณ ศาลาทำน้ำวัดบางปลาสิ่งที่สนใจนอกจากวิหารเก่าแล้วภาพพุทธประวัติอายุกว่า 200 ปี โดยจิตรกรชาวศรีลังกาและชาวยุโรปเป็นสิ่งทรงคุณค่า ที่หาชมได้ยาก

10.14 วัดนางสาว ตั้งอยู่ในตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน มีโบสถ์ลักษณะพิเศษที่เรียกว่า "โบสถ์มหาอุดม" มีประตูเดียวไม่มีหน้าต่าง เดิมชื่อ "วัดพรหมจารีราม" ต่อมาชาวบ้านเรียกใหม่ว่า วัดน้องสาวแล้วจึงเพี้ยนมาเป็น "วัดนางสาว" บริเวณหน้าวัดติดกับแม่น้ำท่าจีนมีอุทยานมัจฉาซึ่งมี

ปลาสดเป็นจำนวนมากอาศัยอยู่นักท่องเที่ยวนิยมมาเที่ยวชมและให้อาหารแก่ฝูงปลาเป็นจำนวนมาก

10.15 วัดเกตุมดีศรีวรารามและวัดบึงบูรพ์ตั้งอยู่ริมถนนธนบุรี - ถนนพระราม 2 ปากท่อ บริเวณกิโลเมตรที่ 42 ภายในวัดมีเจดีย์ขนาดใหญ่ รูปจำลองและสิ่งก่อสร้างที่มีความเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา ส่วนวัดบึงบูรพ์จะมีเรือขุด

10.16 แหล่งผลิตเบญจรงค์ จังหวัดสมุทรสาครถือได้ว่าเป็นแหล่งผลิตเบญจรงค์ที่สำคัญแห่งหนึ่งในประเทศไทย ลักษณะการผลิตส่วนใหญ่เป็นแบบอุตสาหกรรมในครัวเรือนมีอยู่ทั่วไปในพื้นที่ตำบลดอนไก่อี วัดท่าเสา ผลิตภัณฑ์เบญจรงค์ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทั้งที่นำไปใช้ในครัวเรือน เป็นเครื่องประดับตกแต่งและของที่ระลึก

10.17 สวนเฉลิมพระเกียรติ หรืออนุพุทธมณฑล หรือพุทธมณฑล จังหวัดร่วมกับภาคเอกชน และชาวสมุทรสาคร จัดสร้างขึ้นบนเนื้อที่ 143 ไร่ ที่ตำบลอำแพง อำเภอบ้านแพ้ว มีลักษณะเป็นสวนป่าน้ำล้อมรอบ ทิวบริเวณร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ให้ชื่อว่า “สวนกาญจนาภิเษก 50 ปี แห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช” ในปีงบประมาณ 2552 จังหวัดได้ตั้งงบประมาณดำเนินการก่อสร้าง วงเงิน 26,969,000 บาท

10.18 งานประเพณีสมโภชหลวงพ่อดโต วัดหลักสี่ราษฎร์สโมสร อำเภอบ้านแพ้ว โดยมีหลวงพ่อดโตได้ประดิษฐานอยู่ที่วัดหลักสี่ราษฎร์สโมสร ซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางคลองดำเนินสะดวกมาเชื่อมต่อกันระหว่างแม่น้ำแม่กลองกับแม่น้ำท่าจีน ประชาชนที่อยู่แถบสองลุ่มน้ำแม่เชื่อว่าหลวงพ่อดโตแผ่บารมีปกป้องประชาชน ผู้ที่อยู่ในศีลธรรมของทั้งสองลุ่มน้ำนี้ให้อยู่เย็นเป็นสุข จะประกอบอาชีพใดก็จะมีแต่ความสำเร็จ และเจริญรุ่งเรืองจึงได้มีการจัดงานประเพณีสมโภชหลวงพ่อดโตขึ้น ซึ่งเป็นประเพณีที่ได้มีการจัดสืบทอดกันมาเป็นเวลานานแล้ว กำหนดจัดขึ้นในวันแรม 8-9 ค่ำ เดือน 4 ของทุกปี ในวันแรกของงานจะมีขบวนเรือแห่แห่น รูปจำลองหลวงพ่อดโตไปตามลำน้ำในคลองดำเนินสะดวก จะมีประชาชนนำเรือต่างๆ มาเข้าร่วมขบวนแห่ โดยเริ่มขบวนตั้งแต่ หน้าวัดหลักสี่ราษฎร์สโมสร ไปถึงประตูน้ำบางยางตลอดสองข้างลำน้ำ มีการจัดตั้งโต๊ะบูชาเพื่อสักการบูชาหลวงพ่อดโต

10.19 ประเพณีล้างเท้าพระที่วัดเจ็ดริ้ว อำเภอบ้านแพ้ว เป็นประเพณีหนึ่งที่ชาวไทยรามัญในตำบลเจ็ดริ้ว อำเภอบ้านแพ้ว ถือปฏิบัติทำบุญในวันออกพรรษา วันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 โดยจะวางดอกไม้หลากสีบนผ้า เพื่อให้พระสงฆ์ที่จะเดินเข้าโบสถ์ได้ย่ำลงบนดอกไม้ ถือเป็นการล้างเท้าพระที่ได้รับความศิลาตลอดพรรษา

10.20 ของฝากจากสมุทรสาคร

10.20.1 อาหารทะเลสดทุกชนิด ได้แก่ กุ้ง หอย ปู ปลา ปลาหมึก ฯลฯ อาหารทะเลแปรรูป ปลาเค็ม กุ้งแห้ง กะปิ น้ำปลา ข้าวเกรียบกุ้ง ฯลฯ

10.20.2 ผลไม้ ส่วนใหญ่จะมาจากเกษตรกรชาวสวนบ้านแพ้ว มีผลไม้ทุกฤดูกาล ได้แก่ มะม่วง พุทรา ชมพู องุ่น มะพร้าว น้ำหอม น้ำตาลมะพร้าว และลำไยเพชรสาคร ฯลฯ

10.20.3 ไม้ดอก - ไม้ประดับ ในเขตอำเภอบ้านแพ้ว และอำเภอกระทุ่มแบน มีสวนกล้วยไม้ใหญ่ซึ่งมีพันธุ์กล้วยไม้แปลกๆ มากมาย ทั้งสกุลหวาย และแคทริยา รวมทั้งกล้วยไม้ที่ส่งไปจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีไม้ดอกไม้ประดับอื่นๆ เช่น กุหลาบ และมะลิ

10.20.4 ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มีทั้งผลิตภัณฑ์จำหน่ายภายใน และส่งออกต่างประเทศ ได้แก่ อาหารสำเร็จรูป อาหารกระป๋อง อาหารทะเลแช่แข็ง เสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องถ้วยชาม เซรามิค และเบญจรงค์เครื่องใช้ในครัวเรือน เครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์พลาสติก ฯลฯ

10.20.5 ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มแม่บ้าน มีอยู่ด้วยกันหลายกลุ่ม ได้รับการสนับสนุนจากหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านเงินทุน และอุปกรณ์ต่างๆ สินค้าที่กลุ่มผลิตขึ้นได้มีการนำออกไปจำหน่ายตามสถานที่ต่างๆ ทั้งภายในและนอกจังหวัด เช่น เครื่องคั้นประเภทน้ำผลไม้และน้ำสมุนไพร ไข่เค็มพอกดินนาเกลือ น้ำพริกต่างๆ ขนมไทย กะปิ อาหารทะเลแห้ง เครื่องสำอาง ผสมสมุนไพร และผลิตภัณฑ์หัตถกรรมหลากหลายประเภท เป็นต้น

10.21 งานเทศกาลต่างๆ เช่น งานแห่เจ้าพ่อหลักเมือง งานไหว้เจ้าแม่กวนอิม งานเทศกาลกินเจ งานเทศกาลอาหารทะเล งานกินปลาทุ และสมุทรสาคร EXPO เป็นต้น

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายสุนทร วัฒนาพร
วัน เดือน ปีเกิด	3 เมษายน พ.ศ. 2497
สถานที่เกิด	จังหวัด สมุทรสาคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2549
	รัฐศาสตรบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พ.ศ. 2551
	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2556
	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ประสบการณ์ในการทำงาน	ประธานหอการค้าจังหวัดสมุทรสาคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ประธานกรรมการบริหาร บริษัท อุตสาหกรรม พันท้ายนรสิงห์สินค้าพื้นเมือง จำกัด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	126/5 หมู่ 9 หมู่บ้าน ณ ชเล ถ.สหกรณ์ ตำบลโคกขาม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร 74000